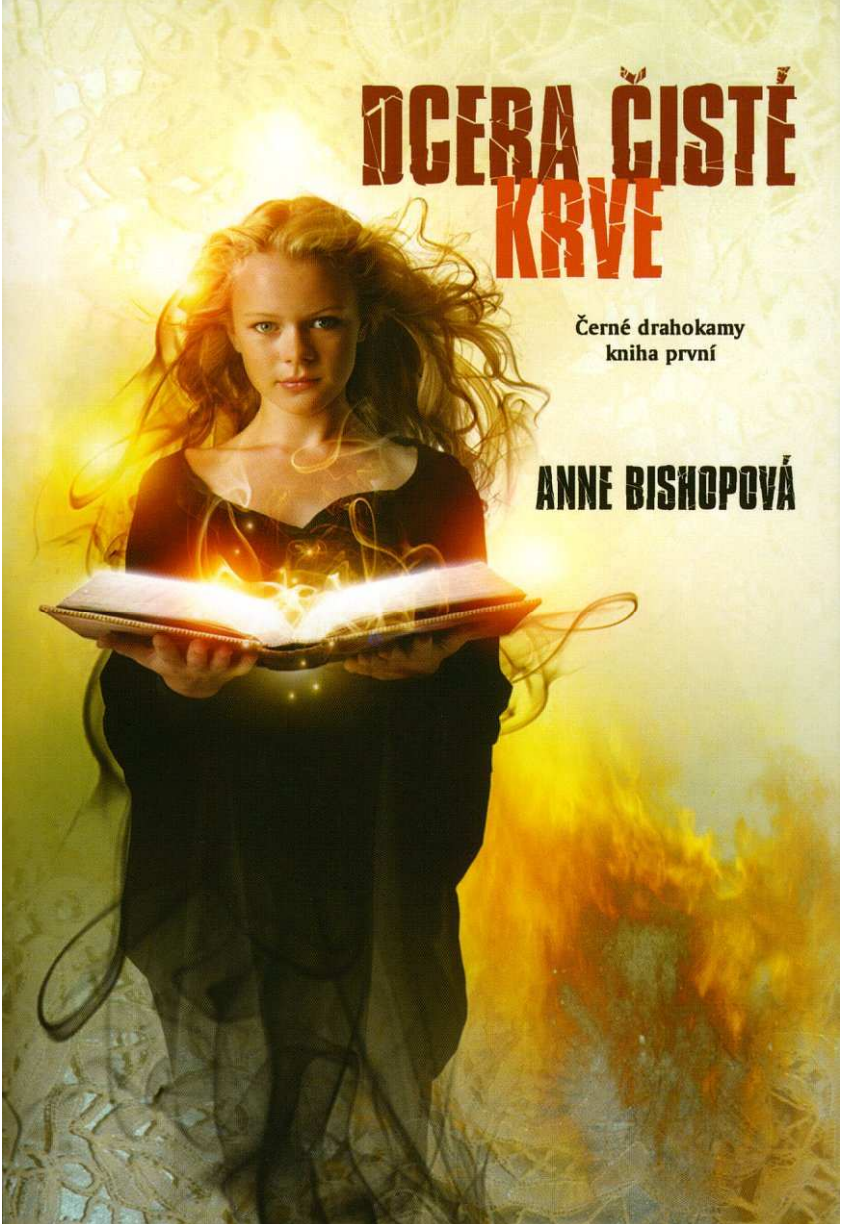
DCERA ČISTÉ KRVE

Černé drahokamy
kniha první

ANNE BISHOPOVÁ



ANNE BISHOPOVÁ

DCERA ČISTÉ KRVE

Černé drahokamy
kniha první

TRITON
Praha / Kroměříž

Anne Bishopová
Dcera čisté krve
Černé drahokamy − kniha první

Copyright © 1998 Anne Bishop
Translation © Jana Odehnalová, 2010
Cover © Larry Rostant, 2010
© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7387-217-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Pro všechny čtenáře,
kteří podnikli tuto cestu se mnou,
aby se mnou sdíleli zázrak příběhu.
A
pro všechny přátele,
jejichž podpora a nadšení mi pomáhaly pokračovat,
když jsem sepisovala tento příběh čisté krve.
Bez vás bych to nezvládla.

Předmluva

Co mohu prohlásit o příběhu, který se stal součástí mého života na více než jedno desetiletí? Co říci o postavách, z nichž se stali lidé, o které jsem měla a stále ještě mám starost? Nejlepší možná bude, když odpovím na nejčastější otázku, jakou mi lidé kladou: „Jak vás napadl takový příběh a postavy v něm vystupující?“

Odpověď je prostá, ale zároveň dost složitá. Zeptala jsem se, *co kdyby?*

Co kdyby existovala kultura vycházející z temné strany fantazie? Jakou morálku by asi měla? Jaké měřítko hodnot? Jaká pravidla by si vymyslela, aby uchránila slabší před silnějšími? Co kdyby to byla kultura, která by byla ve své Temnotě velice elegantní a v níž by se nacházela něha stejně jako výbušnost, vášeň, ale i násilí? Co kdyby muži byli agresivní, inteligentní, vášniví, smyslní − válečníci, kteří by navenek budili zdání civilizovaných lidí? Co kdyby ženy byly dominantním rodem, kterému by muži sloužili, takže by živitelka ovládala válečníka? Co kdyby se některé společenské projevy sexuální morálky, které se připisují ženám našeho světa, v tom druhém světě týkaly spíše mužů? Jak by se chovali? Jak by žili? Co by byli vlastně zač?

Z takových úvah − mimo jiné − vzešlo místo o třech úrovních, které se nazývají říšemi, a pomalu se v něm začali zjevovat lidé čisté krve. Na chvíli mě uspokojovalo, když jsem si vymýšlela různé scénáře a pohrávala si s myšlenkami na to, jak se vznikající postavy budou chovat v různých situacích. Těšilo mě vymýšlet si různé rasy − jednorožce a jim podobné, Dea al Mona, Érije a další. Bavily mě jednotlivé postavy − Daemon a jeho chladná elegance a vášeň pro Jaenelle; Lucivar s pozemským přístupem ke

světu a nádhernými křídly; Ladvarian, který se objevil na scéně jako první; a Jaenelle s obrovskou mocí a hlubokými emocionálními jizvami.

Jednoho dne pak přišla další otázka *co kdyby?* Co kdyby se přežití kultury čisté krve ocitlo na ostří nože zvané důvěra, co by se stalo, kdyby se začalo všechno hroutit?

Neznala jsem odpověď, a tak jsem si dále hrála s jednotlivými kousky skládačky znázorňující tento svět − až se mi jednoho dne zjevil Nejvyšší pán, muž s mocí, které se všichni obávali, s minulostí plnou lítosti a žalu a zkušenostmi těžce nabytou moudrostí. Najednou všechny kousky zapadly do jednoho celku. Měla jsem otce a jeho dva navzájem si cizí syny, jejichž životy se proplétaly se dvěma nenasytnými a ambiciózními nejvyššími kněžkami. Měla jsem svět, ve kterém bylo všechno špatně, a kulturu, která se spirálovitě řítila do zkázy. A měla jsem také sen, který změnil životy oněch tří mužů a tím pádem úplně všechno.

Měla jsem příběh o lásce a zradě, o magii a záhadě, o cti a vášni … a o ceně, jakou je třeba zaplatit za uskutečnění snu. Příběh, který nyní držíte v rukou.

Vstupte.

Vítejte ve světě čisté krve.

Vítejte v Trilogii černých drahokamů.

DRAHOKAMY

Bílý
Žlutý
Tygří oko
Růžový
Modrý jak letní obloha
Nachový
Opálový*
Zelený
Safírový
Rudý
Šedý
Ebonitově tmavošedý
Černý

Když člověk obětuje Temnotě, může klesnout maximálně o tři barvy od drahokamu svého zrození.
Příklad: Rodná bílá může klesnout na růžovou.

Poznámka autorky:
„Sc“ ve jménech Scelt, Schval a Scernon se vyslovují „š“.

* Opálový tvoří dělící linii mezi jasnými a temnými drahokamy, protože může být jak jasný, tak temný.

HIERARCHIE ČISTÉ KRVE

Muži:

Landen − příslušník nečisté krve jakékoli rasy

Muž čisté krve − označení pro všechny muže rasy čisté krve, i pro ty, kteří nenosí žádné drahokamy

Válečník − muž čisté krve, který nosí drahokamy; na stejné úrovni jako čarodějnice

Princ − muž čisté krve, který nosí drahokamy; na stejné úrovni jako kněžka nebo léčitelka

Princ válečník − nebezpečný a agresivní muž čisté krve; na úrovni lehce pod Královnou

Ženy:

Landenka − příslušnice nečisté krve

Žena čisté krve − označení pro všechny ženy rasy čisté krve; většinou používáno pro ty, které nenosí žádné drahokamy

Čarodějnice − žena čisté krve, která nosí drahokamy, ale nepatří do vyšší úrovně

Léčitelka − čarodějnice, která léčí fyzická zranění a nemoci; na stejné úrovni jako kněžka a princ

Kněžka − čarodějnice, která se stará o oltáře a svatyně; stvrzuje zasnoubení a manželství; provádí oběti; na stejné úrovni jako léčitelka a princ

Černá vdova − čarodějnice, která léčí mysl; spřádá pavučiny snů a vizí; vyškolena v iluzích a jedech

Královna − čarodějnice, která vládne čisté krvi, je považovaná za srdce země a jádro morálky čisté krve; je centrem jejich společnosti.

Prolog

Jsem Tersa tkadlena, Tersa lhářka, Tersa bláznivá.

Když pánové a dámy královských drahokamů pořádají banket, mám místo mezi radovánkami, které přicházejí poté, když hudebníci dohrají, mrštné mladé páry dotančí a pánové už vypili příliš mnoho vína, takže po mně žádají, abych jim vyložila budoucnost. „Tkadleno, pověz nám nějaký příběh," vykřikují, když plácají rukama služebné po zadku a dámy zálibně pokukují po mladých mužích a rozhodují se, kterého si dnes v noci zvolí pro bolestné potěšení v posteli.

Byla jsem jednou z nich, spřízněna v čisté krvi.

Ne, to vlastně není pravda, *nepatřila jsem* do čisté krve, jako patří oni. Proťalo mě válečníkovo kopí, čímž se ve mne roztříštilo sklo, které jenom odráží to, čím by mohlo být.

Je obtížné zvítězit nad mužem s královskými drahokamy, ale život čarodějnice visí na panenské bláně, co se stane o panenské noci, předurčuje celý její další život, zda může provozovat magii se vším všudy, anebo se z ní stane jen zlomené stvoření, které navždy prahne po té části sama sebe, které bylo jednou provždy zbaveno. Jistá dávka magie jí vždy zůstává; je jí dost na každodenní triky a salonní kouzelné kousky, ale už to není to pravé kouzlo, které je pro náš druh životodárnou silou.

Kouzlo se dá získat zpátky, pokud je za to však člověk ochoten řádně zaplatit.

Když jsem byla mladší, bojovala jsem proti poslednímu obrazu Šíleného království. Lepší bylo zůstat zlomená a při zdravém rozumu, než zlomená a šílená. Lepší je vidět svět a rozeznat strom od stromu a květinu od květiny, než pohlížet na

vše přes šedý zákal, v němž jsou vidět jen matné obrysy, jasně z něj vystupují jen vlastní střepiny.

Tehdy jsem se zamyslela.

Když jsem se usadila na nejnižší stoličku, bojovala jsem ze všech sil, abych zůstala na okraji Šíleného království a zřetelně ještě jednou a naposledy spatřila materiální svět. Na stolek u nízké židličky jsem opatrně položila dřevěný rám, který drží pohromadě mou zamotanou pavučinu, pavučinu snů a vidin.

Pánové a dámy ode mne očekávali, že jim vypovím jejich osud stejně jako vždycky, nebylo v tom však žádné kouzlo, jen jsem měla stále otevřené oči i uši a pak jim pověděla, co chtěli slyšet. Prosté. Nebyla v tom žádná magie.

Dnes v noci bude ale všechno jinak.

Už několik dní slýchám podivné hřmění, vzdálené volání. Včera v noci jsem se oddala extázi, abych získala zpátky magii černé vdovy, čarodějnice sabatu Přesýpacích hodin. Včera v noci jsem utkala velice propletenou pavučinu, abych spatřila sny a vidiny.

Dnes večer nebudu nikomu předpovídat budoucnost. Mám sílu promluvit jen jednou. Musím mít jistotu, že všichni ti, kteří to musí slyšet, budou přítomni, ještě než promluvím.

Čekám. Ničeho si nevšímají. Sklenice se neustále dolévají a já se snažím zůstat na okraji Šíleného království.

Á, tady je. Daemon Sadi z území nazývaného Hayll. Je krásný, zahořklý, krutý. Má svůdný úsměv a tělo, kterého se ženy chtějí dotýkat a od kterého čekají potěšení, jenže on sám je plný chladné a neuhasitelné zběsilosti. Když si dámy vykládají o jeho přednostech v posteli, šeptají si slova jako „nesnesitelné potěšení“. Nepochybuji, že je dost velký sadista, aby smíchal bolest i potěšení stejným dílem, ale ke mně býval vždycky laskavý, a žije ve mně malý kousek naděje, že dnes v noci ho budu mít jen pro sebe. Dávám mu totiž mnohem víc než kdokoli jiný.

Pánové i dámy začínají být neklidní. Zpravidla si při vykládání věšteb nedávám tak na čas. Vzrušení a nelibost stále narůstají, ale já čekám. Po dnešní noci už bude stejně všechno jedno.

Ještě je tu jeden, v dalším rohu místnosti. Lucivar Yaslana, poloviční Érijen z území zvané Askavi. Hayll nemá rád Askavi a Askavi nemá rád Hayll, ale Daemona a Lucivara spolu pojí zvláštní pouto, které oni sami ještě nechápou; jejich životy jsou tak propletené, že se nemohou odloučit. Není to prosté přátelství, svedli legendární bitvy, zničili tolik dvorů, že je příslušníci čisté krve nechtějí nechávat delší dobu pohromadě.

Zvedla jsem ruce a nechala je padnout do klína. Daemon mě pozoruje. Nic se na něm nezměnilo, ale moc dobře vím, že čeká a naslouchá. A když poslouchá on, naslouchá i Lucivar.

„Ona přichází."

Zpočátku si neuvědomují, že jsem vůbec promluvila. Když porozumí mým slovům, začne se všude rozléhat rozzlobené mumlání.

„Hloupá děvko," někdo zakřičí. „Pověz mi, s kým se dneska vyspím."

„Copak na tom záleží?" odpovídám. „Ona přichází. Říše Terreille bude rozedrána na kusy, protože jí vládnou hrabivci. Ti, kteří přežijí, budou sloužit, ale přežije jen málokdo."

Pohybuji se dále po pavučinách od dřevěného rámu. Slzy úzkosti a marnosti mi stékají po tvářích. Ještě ne. Sladká Temnoto, ještě ne. Tohle musím říct.

Daemon si kleká vedle mne a pokládá své ruce na moje. Promlouvám jen k němu a skrze něj k Lucivarovi.

„Čistou krev prní staré způsoby, které se posmívají všemu, čím jsme." Mávla jsem rukama, abych označila ty, kteří teď vládnou. „Všechno si překrucují k obrazu svému. Parádí se a všechno jen předstírají. Nosí královské drahokamy, ale nechápou, co to pro čistou krev znamená. Vyprávějí si, jak uctívají Temnotu, ale je to lež. Neuctívají vůbec nic, jen své vlastní ambice. Čistá krev vznikla proto, aby chránila jednotlivé říše. Proto jsme obdařeni tak velkou mocí. Odtud pocházíme,

přesto nepatříme mezi lidi z žádného území. Uvnitř čisté krve převládla perverze a takhle nemůžeme dál pokračovat. Přijde den, kdy bude třeba vyrovnat dluh, a čistá krev se bude muset zodpovídat ze všeho, co se z ní stalo.“

„Je to ale čistá krev, které vládne, Terso,“ prohlásí Daemon smutně. „Kdo po ní bude vyžadovat vyrovnání dluhu? Parchanti a otroci, jako jsem já?“

Rychle se probírám pavučinou. Nehty zaryji do jeho rukou, až mu z nich vytryskne krev, ale neodtahuje je pryč. Teď už mluvím velmi potichu. Dělá mu potíže, aby mě vůbec slyšel. „Temnota má svého prince, ale už to trvá moc dlouho. Teď přichází Královna. Možná to potrvá desetiletí, i staletí, ale přichází.“ Zvednu bradu a pokynu na pány a dámy usazené u stolů. „Pak z nich zbude jen prach, ale ty a Érijenové tu budete, abyste mohli sloužit.“

V jeho zlatých očích se objevila úzkost: „Jaká Královna? Kdo přichází?“

„Živoucí mýtus,“ šeptám. „Sen z masa a krve.“

Šokuje ho to, ale hned se ho zmocňuje bouřlivá nenasytnost: „Jsi si jistá?“

Místnost se pohupuje v mlžném oparu. Jediného Daemona vidím stále ještě dost ostře. Je jediným, koho potřebuji. „Spatřila jsem ji v pavučině, Daemone, viděla jsem ji.“

Jsem příliš unavená, abych dál vydržela ve skutečném světě, ale tvrdohlavě se držím jeho rukou, abych mu pověděla ještě poslední věc: „Érijen, Daemone.“

Pohlédne na Lucivara. „Co je s ním?“

„Je to tvůj bratr. Jste syny jediného otce.“

Už to nedokážu dál snášet a upadám do ochromení Šíleneného království. Padám stále hlouběji mezi své vlastní střepiny. Svět se točí ve spirále a rozbíjí se na kusy. Zlomkovitě vidím, jak mé bývalé sestry spěchají kolem stolů plné zděšení a odhodlání. Vidím Daemonovu ruku, jak se jakoby náhodou natahuje a ničí utkanou pavučinu. Černé vdovy z Terreille mohou strávit jeden děsivý rok za druhým a zkoušet utkat znovu starý obraz, ale

nakonec to bude zbytečné. Nebude to stejná pavučina a ony neuvidí to, co jsem spatřila já.

V šedém světě nade mnou se slyším, jak vyji nepřirozeným smíchem. Hluboko pode mnou, v psychické propasti, která je součástí Temnoty, slyším jiné vytí plné radosti a bolesti, vzteku a oslav.

Mé pošetilé sestry, nepřijde žádná další čarodějnice, ale Čarodějka.

První část

Kapitola první

1. Terreille

Lucivar Yaslana, poloviční Érijen, pozoroval gardisty, jak vlečou vzlykajícího muže na člun. Necítil žádný soucit pro zavrženého muže, který vedl neúspěšnou otrokářskou vzpouru. Na území Pruul byl soucit luxusem, který si nemohl dovolit žádný otrok.

On sám se odmítl rebelie zúčastnit. Vůdci vzpoury byli dobří muži, ale neměli dost síly, ani velkou oporu a dost odvahy, jakou potřebovali. Nečinilo jim žádné potěšení sledovat, jak se prolévá krev.

Lucivar se povstání nezúčastnil. Beztak ho Zuultah, královna Pruulu, potrestala.

Těžká pouta kolem krku a zápěstí mu už rozedřela kůži do krve a záda ho bolela od zbičování. Roztáhl svá tmavá membránovitá křídla, aby mu polevila bolest v zádech.

Gardista do něj okamžitě dloubnul holí, ale když Lucivar tiše a zlostně zasyčel, zase se plaše odtáhl.

Na rozdíl od ostatních otroků, kteří nedokázali skrývat strach nebo strádání, v Lucivarových žlutých očích nebyl žádný výraz, žádná duševní známka emocí, s níž by si mohli gardisté zahrávat, jako když vlekli vzlykajícího muže do starého člunu pro jednoho plavce. Člun se vůbec nehodil pro plavbu na moři, ve ztrouchnivělém dřevě zely četné díry, které mu teď ale přidaly na hrůzné hodnotě.

Zavržený muž byl malý a vyhladovělý, přesto bylo potřeba šest gardistů, aby ho zatáhli do člunu. Pět z nich přidržovalo muži hlavu, ruce a nohy. Poslední gardista pomazal sádlem mužovy genitálie a pak zasunul dřevěné víko na člunu. Přesně zapadalo do drážek a byly v něm otvory pro hlavu a ruce. Jakmile upevnili mužovy ruce do železných kruhů, které byly na bocích člunu, uzamkli víko, které nemohl odstranit nikdo jiný než gardisté.

Jeden z gardistů pozoroval uvězněného muže a v předstírané hrůze zavrtěl hlavou. Obrátil se k ostatním a pravil: „Měl by se snad ještě naposledy najíst, než ho pustíme na moře.“

Gardisté se rozesmáli. Muž volal o pomoc.

Jeden po druhým, gardisté zasouvali jídlo do úst muže a pak zahnali otroky do stájí, kde je drželi pod zámkem.

„Dnes večer máte o zábavu postaráno, chlapci,“ vykřikl jeden gardista a smál se. „Dobře si to pamatujte pro případ, kdybyste se chtěli ještě někdy rozhodnout, že nebudete chtít sloužit paní Zuultah.“

Lucivar se ohlédl přes rameno a pak se zadíval jinam.

Vůně jídla vylákala krysy, které začaly zalézat do rozšklebených děr ve člunu.

Muž ve člunu začal křičet.

~ ~ ~

Mraky se kupily kolem měsíce a šedé šmouhy zakrývaly jeho světlo. Muž ve člunu se nehýbal. Jeho kolena byla jedna veliká krvavá rána, jak kopal do víka člunu v úsilí odehnat krysy. Hlasivky měl zničené od křiku.

Lucivar si klekl ke člunu a pohyboval se s největší opatrností, aby neřinčely řetězy.

„Nic jsem jim neřekl, Yasi,“ zaskřehotal muž v člunu. „Chtěli mě přinutit, abych mluvil, ale nedostali mě. Tolik cti v sobě ještě mám.“

Lucivar mu přiložil k ústům hrnek. „Vypij tohle,“ vybídl ho a jeho hlas zněl spíše jako hluboké mumlání, součást noci.

„Ne,“ zasténal muž. „Ne.“ Začal plakat, ze zničeného hrdla mu vycházely drsné hrdelní tóny.

„Psst, teď. Psst. To ti pomůže.“ Lucivar podržel muži hlavu a vsunul hrnek muži mezi rty. Po dvou locích dal hrnek stranou a něžně pohladil muže po hlavě. „To ti pomůže,“ zabroukal.

„Jsem válečník čisté krve.“ Když mu Lucivar znovu nabídl hrnek, muž si znovu loknul. Jak mu zesílil hlas, začala z něj vycházet slova. „Ty jsi válečník a princ. Proč nám tohle dělají, Yasi?“

„Protože nemají žádnou čest. Protože si už nepamatují, co to znamená být čisté krve. Vliv velké kněžky z Hayllu je morem, který se šíří po říši už celá staletí a pomalu stravuje všechna území, kam sahá její moc.“

„Možná mají landenové pravdu. Možná čistá krev je to zlo.“

Lucivar dál hladil muže po čele a spáncích. „Ne. Jsme takoví, jací jsme. Nic víc, nic míň. Existuje dobro i zlo mezi všemi druhy lidí a rasami. Jen teď nám vládne zlo.“

„A kde jsou ti dobří mezi námi?“ zeptal se ospale muž.

Lucivar políbil muže na hlavu. „Byli zničeni nebo zotročeni.“ Nabídl mu znovu hrnek. „Dopij to, bratříčku, vypij to až do dna.“

Když muž polknul naposledy, Lucivar použil kouzlo, aby hrnek zmizel.

Muž ve člunu se zasmál: „Cítím se velmi statečný, Yasi.“

„Jsi velmi statečný.“

„Ty krysy … už nemám svou mužnost.“

„Já vím.“

„Křičel jsem, Yasi. Přede všemi jsem křičel.“

„Na tom nezáleží.“

„Jsem válečník. Neměl bych křičet.“

„Nic jsi neřekl. Měl jsi dost odvahy, když toho bylo zapotřebí.“

„Zuultah stejně všechny ostatní zabila.“

„Za to zaplatí, bratříčku. Jednoho dne ona a všichni jí podobní za všechno zaplatí.“ Lucivar něžně masíroval muži krk.

„Yasi, já …“

Pohyb byl prudký a zvuk křupavý. Lucivar nechal opatrně padnout bezvládnou hlavu muže dozadu a pomalu se postavil na nohy. Býval by jim mohl říci, že jim ten plán nevyjde, že prsten poslušnosti bude dostatečně nařízen tak, aby upozornil majitelku na vnitřní pnutí a odhodlaný úmysl. Býval by jim mohl říci, že zlovolné úponky, které je udržují v otroctví, se už natolik rozrostly, že by to chtělo subtilnější divokost a prudkost, kterou člověk nezná; jinak se z nich nemůže osvobodit. Býval by jim mohl říci, že existují ještě krutější zbraně než je prsten, aby udržovali muže v poslušnosti, že když se budou starat jeden o druhého, jenom je to zničí, že se dá uniknout jediným způsobem − a to jen na chvilku − starat se jen sám o sebe, o nikoho jiného.

To všechno jim mohl říci.

A přesto, když za ním přišli, ustrašeně, opatrně, a hrozně moc se chtěli zeptat muže, kterému se podařilo osvobodit za ta dlouhá staletí už několikrát po sobě, ale zůstával nadále otrokem, pověděl jim jediné: „Obětujte všechno.“ Nespokojeně odešli, nedokázali pochopit, co měla jeho slova znamenat. Obětujte všechno. Existovala jediná věc, kterou obětovat nemohl − a nikdy to také neprovede.

Kolikrát se už stalo, že když se už po kolikáté vzdal a na jeho orgán mu znovu nasadili krutý zlatý prsten poslušnosti, Daemon Lucivara vyhledal, přitisknul ho ke zdi, vrčel zlostí, nazýval ho bláznem a zbabělcem, který vždycky svůj boj prohraje.

Lhář. Sametový lhář, vytrénovaný dvorskou etiketou.

Jednou Dorothea SaDiablo zoufale pátrala po Daemonovi Sadi, když se beze stopy vytratil od dvora. Trvalo sto let, než ho našli, a když se ho chtěli zmocnit, zemřely dva tisíce válečníků. Mohl využít to malé primitivní území, které mu patřilo, a podmanit si polovinu říše Terraile, mohl se stát hmatatelnou hrozbou hayllskému zasahování a zotročování všech lidí, které měli v dosahu. Namísto toho si přečetl dopis, který poslala Dorothea přes posla. Přečetl si ho a vzdal se.

V dopise stálo: „Při dalším úplňku se vzdej. Každý den po úplňku, kdy se nedostavíš, si vezmu kus těla tvého bratra, tím zaplatíš za svou aroganci.“

Lucivar se otřásl, snažil se zahnat nevítané myšlenky. Určitým způsobem byly vzpomínky horší než bičování, neboť vedly k myšlenkám na Askavi, kde hory čněly až k obloze a údolí byla plná měst, farem a lesů. Ne že by Askavi bylo ještě tak úrodné; v uplynulých stoletích se stalo terčem mnoha nájezdů a drancování od těch, kteří jen brali, ale nikdy nic nedávali, ani nevraceli. Přesto, byl to domov, a staletí otroctví v exilu v něm vždycky probudila hluboký stesk po čerstvé vůni hor, po chuti sladkého chladného pramene vody, po lesním tichu a ze všeho nejvíc po horách, kde si poletuje rasa Érijenů.

Byl však v Pruulu, zakrslé, vyprahlé pouštní pustině a sloužil té mrše Zuultah, protože nedokázal skrývat znechucení z Prythian, nejvyšší kněžky v Askavi, nedokázal udržet svou zlost na uzdě natolik, aby sloužil čarodějnicím, kterými opovrhoval.

U čisté krve bylo předurčeno, že muži slouží a nejsou vládci. Nikdy se proti pravidlu nezpronevěřil, přestože za ta dlouhá staletí zabil už mnoho čarodějnic. Zabil je proto, že to cítil jako urážku, když jim měl sloužit, protože byl érijenský princ a válečník, který nosil ebonitově tmavošedé drahokamy a odmítal uvěřit, že služba a ponižování znamenají stejnou věc. Protože byl míšenec, nedělal si žádné naděje, že by mohl získat u dvora nějakou významnější pozici navzdory drahokamům, které nosil. Vzhledem k tomu, že byl trénovaným érijenským válečníkem a měl horkokrevnou povahu, která byla příliš výbušná i pro samotného vojenského velitele a prince, doutnala v něm ještě menší naděje, že by mu povolili žít mimo společenská pouta dvora.

A chytili ho, stejně jako chytili všechny muže čisté krve. Měli v povaze něco, co toužilo sloužit, co je nutilo poutat se různými způsoby na ženy čisté krve, které nosily drahokamy.

Lucivar otočil rameno a nasál vzduch, když se mu znovu otevřela zranění po bičování. Když se opatrně rány dotkl, ruka mu zůstala mokrá a spatřil na ni čerstvou krev.

Obnažil zuby v hořkém úsměvu. Jak znělo to staré přísloví? Přání, nabídnuté společně s krví, je modlitbou k Temnotě.

Zavřel oči, zvedl ruku k noční obloze a zahloubal se do vlastního nitra, do duševní propasti v hlubinách svých ebonitově tmavošedých drahokamů, aby jeho modlitba byla ryze soukromá, aby tok jeho myšlenek nezachytil nikdo ze dvora Zuultah.

Jen jednou bych velice rád sloužil Královně, kterou bych respektoval, někomu, komu bych mohl bezmezně důvěřovat. Silné Královně, která by neměla strach z mé síly. Královně, kterou bych mohl také nazývat přítelkyní.

Lucivara na chvíli poblouznila jeho vlastní bláhovost, otřel si ruku do volných bavlněných kalhot a vzdychl. Byla škoda, že věštba, kterou Tersa pronesla před sedmi sty lety, nebyla ničím jiným než halucinací šílené ženy. Na nějaký čas mu to přinášelo naději. A ještě déle mu trvalo, než si uvědomil, že naděje je trpká zkušenost.

Haló?

Lucivar pohlédl směrem ke stájím, kde byli ubytováni otroci. Gardisté brzy provedou noční obhlídku. Lucivar využije ještě jednu minutu, aby si užil noční vzduch, přestože byl horký a prašný, než se vrátí do špinavé cely a do hnusné postele se slamníkem plným hmyzu, než se vrátí k zápachu strachu, nemytých těl a lidského zmaru.

Haló?

Lucivar se otočil v pomalém kruhu, zapojil všechny fyzické smysly a mysl zkoumala zdroj této myšlenky. Psychická komunikace by se dala vysílat komukoli v okolí − bylo to jako křičet v přeplněné místnosti −, nebo mohla být zúžena jen na úzký okruh nositelů drahokamů nebo na určité pohlaví, nebo mohla být nasměrována jen na jedinou mysl. Zdálo se, že tahle zpráva byla určena výlučně jemu.

Tady venku nebylo nikde nic výjimečného, všude to vypadalo tak, jak očekával. Ať už to bylo cokoli, bylo to pryč.

Lucivar zavrtěl hlavou. Pocítil obavy jako landeni − příslušníci nečisté krve u každé rasy. Ti mívali často podezření na zlo, které se zjevuje v noci.

„Haló?“

Lucivar se obrátil, temná křídla zavlála, aby udržel rovnováhu, když jeho nohy zaujaly bojovou pozici.

Připadal si jako blázen, když spatřil, jak na něj velkýma očima hledí malá dívka.

Bylo to takové malé stvoření, jen kost a kůže, mohlo jí být tak sedm let. Nazvat ji obyčejnou by bylo velice laskavé. Ale v záři měsíčního svitu měla naprosto mimořádné oči. Připomínaly mu temně modrou oblohu při soumraku anebo hluboké horské jezero. Měla na sobě kvalitní šaty, určitě lepší, než jaké by nosilo dítě, které žebrá v ulicích. Zlaté vlasy měla vyčesané nahoru v kudrnách a vypadaly, že je o ně dobře pečováno, přestože působily poněkud divně kolem jejího malého ostře řezaného obličeje.

„Co tady děláš?“ zeptal se jí drsně.

Spojila prsty a schoulila se v ramenou. „Já … slyšela jsem tě. Ty … potřebuješ přítelkyni.“

„Ty jsi mě *slyšela?*“ Lucivar na ni jen zíral. Jak ho jen, u všech pekel, mohla slyšet? Pravda, vyslal takové přání, ale po vláknu ebonitově tmavošedého drahokamu. Byl jediným v říši Terreille, kdo měl ebonitově tmavošedý drahokam. Jediným drahokamem, který byl tmavší než ten jeho, byl černý drahokam, a jediný člověk, který takový drahokam nosil, byl Daemon Sadi. Ledaže by …

Ne, to nemůže být ona.

V tu chvíli oči dívky přeskočily z Lucivara na mrtvého muže ve člunu, pak se na něj znovu zadívala.

„Musím jít,“ zašeptala a odvracela se od něj.

„Ne, nemusíš.“ Přiblížil se až k ní, kráčel potichu, jako když lovec pronásleduje kořist.

Dala se na útěk.

Chytil ji během několika vteřin a vůbec si nevšímal řinčení řetězů. Přehodil jeden řetěz přes ni, objal ji paží kolem pasu a zvedl ji ze země. Zavrčel, když ho patou kopnula do kolena. Ignoroval její pokusy ho poškrábat a její pokusy ho pokopat nebyly toho druhu, jako jeden dobře volený kopanec do správného místa. Když začala ječet, zavřel jí pusu rukou.

Okamžitě mu zaryla zuby do prstu.

Lucivar nevyjekl a jen v duchu zanadával. Klesl na kolena a stáhl ji s sebou dolů. „Psst," zašeptal naléhavě. „Přece nechceš, aby nás tu našli gardisté?" Možná to chtěla a Lucivar čekal, že se bude prát ještě usilovněji, když bude vědět, že pomoc je někde nablízku.

Namísto toho se zarazila.

Lucivar přiložil tvář k její hlavě a nasál vzduch. „Ty jsi ale dravá malá kočička," řekl tiše a snažil se, aby v jeho hlase nebyl znát smích.

„Proč jsi ho zabil?"

Měl jen takový dojem, anebo se jí naprosto změnil hlas? Pořád zněl jako hlas malé dívenky, ale zněly v něm hromy, dutiny jeskyní a půlnoční obloha. „Moc se trápil."

„Nemohl jsi ho vzít k léčiteli?"

„Léčitelé se nezabývají otroky," vyštěkl. „Kromě toho, krysy ho ohlodaly natolik, že už toho k léčení moc nezbylo." Přitáhl si ji blíž k hrudi a doufal, že fyzické teplo způsobí, že se přestane třást. Vypadala tak bledě proti jeho nahnědlé pokožce a věděl, že to nebude až tak jednoduché, protože měla světlou pleť. „Je mi to líto. Bylo to kruté."

Když se začala bránit jeho objetí, zvedl obě paže, aby mohla vyklouznout zpod řetězů, které mu poutaly zápěstí. Vypotácela se, otočila a klekla si.

Chvíli si jeden druhého prohlíželi.

„Jak se jmenuješ?" zeptala se nakonec.

„Říkají mi Yasi." Zasmál se, když nakrabatila nos. „Neměj mi to za zlé. Já jsem si to jméno nevybral."

„Je to hloupé slovo pro někoho, jako jsi ty. Jaké je tvé skutečné jméno?“

Lucivar váhal. Érijenové byli jednou z dlouhověkých ras. Za tisíc sedm set let získal pověst násilníka a lotra. Kdyby se o něm něco dozvěděla …

Zhluboka se nadechl a pomalu to vyzradil: „Lucivar Yaslana.“

Žádná reakce, jen plachý úsměv a přitakání.

„Jak se jmenuješ ty, kočičko?“

„Jaenelle.“

Ušklíbl se. „Hezké jméno, ale myslím, že kočička ti padne stejně dobře.“

Zaprskala.

„Vidíš?“ Váhal, ale musel se zeptat. Zuultah určitě napadne, že toho otroka zabil, ale kdyby to věděla naprosto jistě, byl by v tom dost rozdíl, až by byl natažený na skřipec a podroben mrskání. „Tví příbuzní jsou na návštěvě u paní Zuultah?“

Jaenelle se zamračila. „Kdo?“

Skutečně vypadala jako kotě, které se snaží zjistit, jak má skočit na velkého hopkajícího brouka. „Zuultah. Královna Pruulu.“

„Co je Pruul?“

„Tohle je Pruul,“ Lucivar máchl rukou, aby jí ukázal zem všude okolo, a pak érijansky zanadával, když zařičely řetězy. Spolkl poslední nadávku, když si povšiml, jak intenzivně a se zájmem se rozhlíží. „Tak když nejsi z Prullu a tví příbuzní tady nejsou na návštěvě, odkud vlastně jsi?“ Když váhala, pokynul hlavou směrem ke člunu. „Umím udržet tajemství.“

„Jsem z Chaillotu.“

„Chai …“ Lucivar spolkl další nadávku. „Rozumíš érijenštině?“

„Ne,“ Jaenelle se na něj zazubila. „Ale teď už znám pár érijenských slov.“

Měl se smát, nebo ji měl zaškrtit? „Jak ses sem dostala?“

Načechrala si vlasy a zamračila se na skalnatou zem mezi nimi. Nakonec jen pokrčila rameny. „Stejně jako se dostávám jinam.“

„Pluješ po větru?“ vyjekl vystrašeně.

Zvedla prst, aby ozkoušela vzduch.

„Žádné brízy nebo obláčky vzduchu.“ Lucivar skousl zuby. „Po větru. Pavučiny. Psychické cesty Temnoty.“

Jaenelle to rozveselilo. „Takhle tedy vypadají?“

Podařilo se mu, aby nezačal nadávat.

Jaenelle se k němu naklonila: „Ty se vždycky takhle naštveš?“

„Ano, většina lidí si myslí, že jsem darebák.“

„Co tím myslí?“

„Na tom nezáleží.“ Vybral si ostrý kámen a na zem pod jejich nohama nakreslil kruh. „Tohle je říše Terreille.“ Do kruhu umístil kulatý kámen. „Tohle je Černá hora, Ebon Askavi, kde se stýkají větry.“ Nakreslil rovné čáry, které vedly od kulatého kamene za okraje kruhu. „Tohle jsou řetězové linie.“ Pak nakreslil menší kruhy uvnitř velkého kruhu. „Tohle jsou radiální linie. Větry jsou jako pavučina. Můžeš cestovat po řetězových nebo radiálních liniích a měnit směr v bodech, kde se stýkají. Existuje pavučina pro každého čisté krve, který nosí drahokamy. Čím temnější je pavučina, tím více má obou linií a tím rychlejší je i vítr. Můžeš cestovat po pavučině, která patří k tvému zařazení anebo ke světlejší. Nemůžeš cestovat po pavučině, která je tmavší než tvůj drahokam, pokud necestuješ v kočáře, který řídí někdo, kdo je dost silný na to, aby po té pavučině mohl jet, nebo pokud tě nechrání někdo, kdo po té pavučině může cestovat. Když to zkusíš, možná to nepřežiješ. Rozumíš mi?“

Jaenelle skousla dolní ret a ukázala na prostor mezi proudy. „Co když chci cestovat tudy?“

Lucivar zavrtěl hlavou. „Musela bys seskočit z pavučiny zpátky do říše na nejbližší křižovatce a cestovat po nějaké jiné trase.“

„Ale tak jsem se sem dostala,“ protestovala.

Lucivar se zachvěl. Kolem dvora Zuultah nebyl žádný proud z žádné pavučiny. Její dvůr byl záměrně v jednom z oněch prázdných prostorů. Jediná cesta, jak se tam dostat přímo od větrů, bylo opustit pavučinu a klouzat slepě Temnotou, což byla i pro ty nejsilnější a nejlepší dost riskantní záležitost. Pokud ale …

„Pojď sem, kočičko," oslovil ji jemně. Když se postavila před něj, položil jí ruce na útlá ramena. „Putuješ takhle často?"

Jaenelle pomalu přikývla. „Lidé mě volají. Jako jsi to udělal ty."

Jako to udělal on. Matko noci! „Kočičko, poslouchej mě. Dětem všude hrozí velká nebezpečí."

V jejích očích byl podivný výraz. „Ano, to já vím."

„Někdy může nosit nepřítel masku přítele a pak nestihneš utéct."

„Ano," zašeptala.

Lucivar s ní jemně zacloumal a donutil ji, aby se mu zadívala do očí. „Terreille je nebezpečné místo pro malé kočičky. Prosím, běž domů a už se takhle netoulej. Neodpovídej … neodpovídej lidem, kteří tě volají."

„Ale to tě už nikdy neuvidím."

Lucivar zavřel zlaté oči. Nůž v srdci by ho zabolel méně. „Já vím. Ale zůstaneme stále přáteli. A to je navždy. Až vyrosteš, já si tě najdu, anebo si ty najdeš mě."

Jaenelle si okusovala ret. „Kolik je to, až vyrostu?"

Včera. Zítra. „Řekněme sedmnáct. To zní jako věčnost, já vím, ale ve skutečnosti to tak dlouho nepotrvá." Dokonce ani Sadi by nedokázal vyseknout lepší lež, než byla tato. „Slíbíš mi, že už se nebudeš takhle potulovat?"

Jaenelle vzdychla. „Slibuji, že se nebudu toulat po Terreille."

Lucivar ji postavil pevně na nohy a obrátil ji k sobě zády. „Ještě než odejdeš, rád bych tě chtěl naučit jednu věc. Funguje to dobře, když se tě někdo snaží zmocnit zezadu."

Když si mnohokrát celý trik ukázali a Lucivar měl jistotu, že Jaenelle ví, co má udělat, políbil ji na čelo a ustoupil. „A teď běž

pryč. Gardisté to tu začnou každou chvíli kontrolovat. A dobře si pamatuj − Královna nikdy neporuší slib, který dala válečníkovi a princi.“

„To si budu pamatovat.“ Zaváhala. „Lucivare? Nebudu vypadat stejně, až vyrostu. Jak mě poznáš?“

Lucivar se usmál. Deset let nebo sto, v tom nebyl žádný rozdíl. Vždycky pozná tyhle mimořádné safírové oči. „Prostě tě poznám. Sbohem, malá. Nechť tě Temnota ochraňuje.“

Usmála se na něj a zmizela.

Lucivar zíral na to uprázdněné místo. Co jí to řekl za hloupost? Možná.

Jeho pozornost zaujalo rachocení brány. Rychle se zachytil větru a klouzal ze stínu do stínu, až se dostal do stájí. Prošel obvodovou zdí a zrovna se usadil v cele, když gardista otevřel zamřížované okno na dveřích.

Zuultah byla dost arogantní, když byla přesvědčená, že její zaklínadla pro zajetí zabrání jejím otrokům používat kouzlo procházet skrz zdi cel. Pro Lucivara sice nebylo pohodlné projít zdí, která byla zakletá, ale nebylo to pro něj nemožné.

Ať se ta mrcha diví. Až gardisté najdou otroka v člunu, bude ho podezřívat, že právě on zlomil tomu muži vaz. Podezřívala ho pokaždé, když se *cokoli* nevyvíjelo tak, jak mělo − a měla pro to dobrý důvod.

Mohl by vyvinout trochu odporu, až ho gardisté budou chtít přivázat na skřipec. Nemilosrdná rvačka rozptýlí pozornost Zuultah a násilnické emoce zakryjí jakoukoli psychickou stopu po děvčeti.

Ach, ano, bude lady Zuultah rozptylovat tak silně, že si *nikdy* neuvědomí, že tahle Čarodějka se prochází po její říši.

2. Terreille

Lady Maris obrátila hlavu a zadívala se do velikého zrcadla. „Teď můžeš odejít.“

Daemon Sadi vyklouzl z postele a začal se pomalu a škádlivě oblékat, neboť si plně uvědomoval, že ho Maris pozoruje v zrcadle. Vždycky ho pozorovala v zrcadle, když jí sloužil. Že by trocha voajérství? Předstírala, že ten muž v zrcadle má o ni skutečný zájem, že ho její vyvrcholení nějak vzrušilo?

Hloupá děvka.

Maris se protáhla a potěšeně vzdychla. „Připomínáš mi divokou kočku, ta hedvábná kůže a vlnící se svaly."

Daemon vklouzl do bílé hedvábné košile. Brutální predátor? To by byl dost přesný popis. Kdyby ho někdy rozhněvala nad rámec jeho omezené tolerance pro velící pohlaví, s náramným potěšením by jí ukázal svoje drápy. Zvlášť jeden dost malý.

Maris znovu vzdychla. „Jsi tak krásný."

Ano, to tedy byl. Jeho obličej byl darem záhadného dědictví, aristokratický a až příliš krásně tvarovaný, než aby byl označován jen za pohledného. Byl vysoký a měl široká ramena. Udržoval si tělo v dobré kondici a dost svalnaté na to, aby dokázal potěšit. Jeho hlas byl hluboký a kultivovaný; měl ho trochu zastřený, což mu dodávalo na svůdnosti, takže ženám se z toho dělala mlha před očima. Zlaté oči a husté černé vlasy byly typické pro všechny tři dlouhověké rasy v Terreille, ale jeho teplá pokožka byla zlatě hnědá, tudíž o trochu světlejší nežli u hayllovských aristokratů − spíš vypadal, jako by patřil do rasy Dhemlanů.

Jeho tělo bylo zbraní a on o své zbraně vzorně pečoval.

Daemon přes sebe přehodil černý kabátec. Také oblečení patřilo mezi jeho zbraně − od příliš krátkého spodního prádla až po dokonale ušité obleky. Nektar, který svádí nevědomé k jejich vlastní záhubě.

Maris se ovívala rukou a podívala se přímo na něj. „Takové počasí a ty se ani trochu nezapotíš."

Znělo to jako stížnost a skutečně to stížnost byla.

Daemon se posměšně usmál: „Proč bych měl?"

Maris se posadila rovně a natáhla se pro přikrývku, aby se zahalila. „Jsi krutý, bezcitný parchant."

Daemon zvedl jedno dobře tvarované obočí. „Ty si myslíš, že jsem krutý? Samozřejmě máš pravdu. Jsem na krutost odborník.“

„A jsi na to dost hrdý, viď?“ Maris rychle mrkala, aby zahnala slzy. Obličej měla stažený a byly v něm znát všechny rýhy urážlivého věku. „Všechno, co se o tobě říká, je pravda. Dokonce i tohle.“ Zamávala rukou směrem k jeho slabinám.

„Tohle?“ zeptal se, ale naprosto přesně věděl, co měla na mysli. Ona a všechny jí podobné ženy mu prominou veškeré ničemnosti, kterých by se dopustil, jen když ho přimějí k erekci.

„Ty vůbec nejsi upřímný člověk. A nikdy jsi nebyl.“

„A, to taky, v tom máš naprostou pravdu.“ Daemon zastrčil ruce do kapes u kalhot. „Osobně si myslím, že to je nepohodlí z prstenu poslušnosti, co způsobuje tenhle problém.“ Chladný, posměšný úsměv se vrátil. „Možná kdybys ho odstranila …“

Maris tak zbledla, že dumal, jestli omdlí. Pochyboval, že by Maris chtěla nějak zvlášť vyzkoušet jeho teorii a skutečně mu stáhnout ten zlatý kroužek z jeho orgánu. Tak ať. Nepřežila by ani minutu, kdyby ho vysvobodila.

Většina čarodějnic, kterým posloužil, stejně nepřežila.

Daemon ze sebe vyloudil onen chladný, známý, brutální úsměv a usadil se vedle Maris na posteli. „Takže ty si myslíš, že jsem krutý.“ Oči už měla zastřené, jak se kolem ní rozplétaly úponky psychického svádění.

„Ano,“ zašeptala Maris a sledovala jeho rty.

Daemon se k ní natáhl a okouzlovalo ho, jak rychle otevřela pusu, když čekala, že ji políbí. Její jazyk hladově flirtoval s jeho, a když nakonec oddálil hlavu, snažila se ho stáhnout na sebe. „Chceš skutečně vědět, proč se nikdy ani nezapotím?“ zeptal se jí velice něžně.

Váhala a chtíč se v ní svářil se zvědavostí. „Proč?“

Daemon se usmál: „Protože, má milovaná lady Maris, tvoje takzvaná inteligence mě nudí k slzám a to tělo, o kterém si myslíš, že je tak pěkné, že ho vystavuješ na odiv, kdykoli a kdekoli to jen jde, vypadá jako stará herka.“

Maris se zachvěl dolní ret: „T-ty jsi brutální sadista.“

Daemon vyklouzl z postele. „Jak to tak dobře víš?“ potěšeně se zeptal. „Naše hra ještě pořádně ani nezačala.“

„Vypadni. VYPADNI!“

Rychle opustil ložnici, ale chvíli počkal za dveřmi. Její zmučené kvílení vytvořilo dokonalý kontrapunkt k jeho zběsilému smíchu.

~ ~ ~

Lehká bríza čechrala Daemonovi vlasy, když kráčel po pěšině vysypané drobným štěrkem v zadních zahradách. Rozepnul si košili, usmál se a dělalo mu dobře, když ho lehký vánek šimral na nahé kůži. Ze zlatého pouzdra vytáhl tenkou černou cigaretu, zapálil ji a vzdychl, když kouř pomalu vycházel z úst a chřípí a odnášel s sebou pach po Maris.

Světla v ložnici Maris zhasla.

Hloupá děvka. Vůbec nechápala hru, kterou hrála. Ne − nechápala hru, kterou s ní hrál *on*. Bylo mu tisíc sedm set let a byl na vrcholu svých sil. Nosil prsten poslušnosti už tak dlouho, kam až mu paměť sahala. Ovládala ho Dorothea SaDiablo, nejvyšší kněžka Hayllu. Vychovali ho na jejím dvoře jako nevlastního syna jejího bratrance. Dostalo se mu vzdělání a praxe, aby mohl sloužit černým vdovám v Hayllu. To znamená, že ovládal dostatečné množství magie, aby dokázal posloužit těm děvkám čarodějnicím tak, jak si přály být obslouženy. Kurvil se na dvorech, které se už dávno obrátily v prach, zatímco lidé jako Maris zrovna začínali budovat města. Zničil už lepší čarodějnice, než je ona, a ji by mohl také zničit. Způsobil pád mnoha dvorů, ničil města, vyvolával války, a tak se mstil za hry v ložnicích.

Dorothea ho vždycky potrestala, prodávala ho do služeb u dvora − střídal jeden dvůr za druhým − ale nakonec Maris a jí podobní byli postradatelní. To on ne. Dorotheu a ostatní černé vdovy v Hayllu přišlo draze, že ho stvořily, a ať už vykonaly cokoli, nemohly to provést znovu.

Čistá krev v Hayllu upadala do zkázy. V jeho generaci bylo jen pár jedinců, kteří nosili tmavé drahokamy. To nebylo žádné

překvapení, neboť Dorothea byla tak důkladná, když prováděla čistku mezi silnějšími čarodějnicemi, které by mohly nějak ohrozit její vládu, když se stala nejvyšší kněžkou. Své zástupkyně umisťovala do stovky hayllských rodin; byly to čarodějnice, které nosily světlé drahokamy a neměly žádné společenské postavení. Ženy čisté krve měly jen malou moc, ale byly jediné, které mohly souložit s muži čisté krve a přivádět na svět zdravé děti čisté krve.

Teď potřebovala temnou pokrevní linii, která by se křížila s jejími sestřičkami − ostatními černými vdovami. Takže zatímco Daemona s potěšením ponižovala a mučila, nemohla ho zničit, neboť kdyby se naskytla vůbec nějaká příležitost, chtěla zasít jeho sémě do těl svých sestřiček a využívala hloupé ženy jako Maris, aby ho udolaly až do chvíle, kdy bude dokonale připravený poskytnout sémě.

Jenže on nebude nikdy dokonale připravený poskytnout sémě.

Před sedmi sty lety mu Tersa řekla, že se blíží příchod živoucího mýtu. Sedm set let čekání, pozorování, pátrání, doufání. Sedm set vyčerpávajících a srdceryvných let. Odmítal se podrobit, odmítal pochybovat o tom, že se mohla Tersa třeba zmýlit, odmítal, neboť jeho srdce prahlo až přespříliš po tom zvláštním, nádherném, hrozivém stvoření, kterému se říkalo Čarodějka.

Ve své duši ji už znal. Spatřil ji dokonce ve svých snech. Nikdy však neviděl její obličej. Vždycky se zamlžil, když se soustředil a chtěl pořádně zaostřit. Ale viděl, jak je oblečená do hávu z temného průsvitného hedvábí, do hávu, který jí padal přes ramena, když se pohybovala, do hávu, který se rozevíral a zavíral, když kráčela, a odhaloval její nahou pokožku, chladnou jako noc. A také cítil její vůni v místnosti, která jí patřila. Tahle vůně ho probouzela. Vždycky když byla vzhůru a odešla za svými záležitostmi, zabořil obličej do jejích polštářů.

Nebyl to chtíč − tělesný žár pobledl v porovnání se spojením dvou myslí −, přestože fyzické potěšení k tomu neodmyslitelně patřilo. Chtěl se jí dotýkat, pocítit její hladkou pleť, ochutnat tělesné teplo, jež z ní sálalo. Toužil ji laskat tak dlouho, než se jejich obě těla rozpálí touhou. Chtěl protkat svůj život s jejím do

té míry, že by se nedalo rozeznat, kde jeden začíná a kde druhý končí. Chtěl ji držet ve svém objetí − v pevném a ochranářském, a sám by se cítil chráněný; chtěl ji vlastnit a být vlastněn, chtěl být dominantní a zároveň submisivní. Chtěl tu druhou, ten stín rozprostírající se nad jeho životem. Každým výdechem sténal, zatímco se potácel mezi těmito mdlými ženami, které pro něj nic neznamenaly a nikdy nic znamenat nebudou.

Stručně řečeno, byl přesvědčen, že se narodil, aby se stal jejím milencem.

Daemon si zapálil další cigaretu a protáhl si prsteníček na pravé ruce. Hadí zub hladce vyklouzl ze svého kanálku a spočinul na spodní straně dlouhého, tmavě zabarveného nehtu. Daemon se usmál. Maris byla zvědavá, jestli má drápy? Inu, tenhle malý miláček by na ni určitě udělal velký dojem. Ne však nadlouho, neboť jed ve váčku pod nehtem byl mimořádně účinný.

Měl štěstí, že dosáhl pohlavní zralosti o trochu později než většina Hayllianů. Hadí zub mu narostl společně s ostatními fyzickými změnami na jeho těle. Bylo to šokující překvapení, neboť si myslel, že u muže je naprosto nemožné, aby se stal přirozeným černým vdovcem. Tou dobou už však sloužil u dvora, kde bylo u mužů módní nechat si narůst delší nehty a barvit si je, takže nikomu nepřišlo divné, když tuto módu přijal, a nikdo nikdy nepátral, proč jsou jeho nehty takové.

Ani Dorothea. Vzhledem k tomu, že čarodějnice sabatu Přesýpacích hodin byly odbornice na jedy a temnější aspekty magie, jakož i na sny a vidiny, Daemonovi připadalo vždycky divné, že Dorothea nikdy neodhadla, co je on vlastně zač. Kdyby to věděla, nepochybně by se pokusila ho zmrzačit k nepoznání. Mohlo by se jí to povést, ještě než obětoval Temnotě, aby mu byla přisouzena síla dospělého muže, kdy stále ještě nosil rudý drahokam, který dostal při ceremoniálu zrození. Kdyby to zkusila teď − i kdyby ji podpořil sabat −, přišlo by jí to draze. Přestože byl zotročený prstenem poslušnosti, princ válečník s černým drahokamem by byl působivým nepřítelem pro kněžku, která nosí rudý drahokam.

Což byl důvod, že se jejich cesty teď už málokdy zkřížily, proto ho držela dál od Hayllu a jejího vlastního dvora. Měla jeden trumf v ruce, kvůli kterému byl vůči ní v submisivním postavení, a oba to moc dobře věděli. Nebýt Lucivarova života, který jejich vztah udržoval v rovnováze, nic by ho neudrželo; ani bolest, kterou způsoboval prsten poslušnosti. Lucivar … a ta divoká karta, kterou Tersa přihodila do hry o podřízenosti a ovládání. Divoká karta, o které Dorothea nevěděla vůbec nic. Divoká karta, která přivodí konec její nadvlády nad Terreille.

Kdysi čistá krev vládla důstojně a správně. Vesnice čisté krve v oblasti se dobře staraly o vesnice landenů, které spadaly do jejich působnosti. Královny oblastí sloužily na dvoře královny provincie. Královny provincie zase sloužily na dvoře královny území Terreille, která byla zvolena zástupci čisté krve, kteří nosili temné drahokamy − a to jak ženami, tak muži −, neboť byla nejsilnější a nejlepší.

Tehdy ještě nebylo žádného důvodu pro zavedení otroctví, aby se dali dobře ovládat silní muži. Jejich srdce sloužila královně, která jim připadala vhodná a správná. Ochotně jí věnovali životy. Sloužili svobodně.

Tehdy ještě komplikovaný trojúhelník společenského postavení čisté krve nedoléhal tak těžce na sociální zařazení. Dělení na kasty podle drahokamů bylo v rovnováze, ba ovládalo společnost ještě silněji. Znamenalo to, že vláda v jejich společnosti byla jako plynulý tanec, kde se vedení neustále měnilo, což záleželo na tanečnících. Ale v centru tohoto tance stála vždycky královna.

V čistkách Dorothey to fungovalo geniálně, ale mělo to i své trhliny. Neexistovaly žádné silné královny, které by jí bránily v tom, aby si přivlastnila velkou moc. Očekávala, že se jí jako kněžce podvolí muži stejně, jako se oddali královně. Neudělali to. Začaly tedy nové čistky, a když byly u konce, Dorothea měla v ruce nejsilnější zbraň − vyděšené muže, kteří ničili všechny slabší ženy, které měly stejnou moc jako Dorothea, aby pocítili sílu, a vyděšené ženy, které navlékly prsten poslušnosti všem

potenciálně silným mužům ještě dříve, než mohli představovat nějakou hrozbu.

Výsledkem byla spirálovitá perverze celé společnosti s Dorotheou v centru dění. Byla jak nástrojem destrukce, tak jediným bezpečným útočištěm.

A pak se to rozšířilo dál do dalších území. Daemon se stal svědkem, jak se tyto země a lidé v nich pomalu hroutili, jak je z Hayllu drtila houževnatá šeptající perverze způsobů čisté krve. Viděl silné královny, jak byly uvrženy na lože příliš mladé a povstaly z panenského lože zlomené a zbytečné.

To všechno viděl a rmoutilo ho to. Byl zoufalý a zničený, že toho dokáže tak málo, takže to nemůže zarazit. Parchant neměl žádné společenské postavení. Otrok na tom byl ještě hůř a nezáleželo na tom, do jaké kasty se narodil nebo jaké nosil drahokamy. Takže zatímco Dorothea hrála svou mocenskou hru, Daemon hrál svou roli. Dorothea ničila čistou krev, která stála proti ní. On ničil čistou krev, která ji podporovala.

Nakonec vyhraje ona. To věděl. Existovalo už jen pár území, která by nežila ve stínu Hayllu. Askavi poskytovalo území pro Hayll už celá dlouhá staletí. Dhemlan bylo jediné území ve východní části říše, které stále ještě vzdorovalo v posledním tažení a chtělo si uchovat svobodu před vlivem Dorothey. Dále ještě existovala hrstka malých území na dalekém západě, která zatím zůstávala nepodrobena.

V dalším století − nanejvýš ve dvou − Dorothea dosáhne svého cíle. Stín z Hayllu zakryje celou říši a ona bude tou nejvyšší kněžkou, absolutní vládkyní z území Terreille, kterému se kdysi říkalo říše Světla.

Daemon uhasil cigaretu a zapnul si košili. Ještě musí navštívit Marissu, Marisinu dceru, až pak si může dovolit trochu spánku.

Ušel jen několik kroků, když se o jeho mysl cosi otřelo a vyžadovalo to jeho pozornost. Obrátil se od domu a sledoval mentální vodítko. Nemohl se mýlit − dobře poznával tuhle psychickou vůni, propletené myšlenky a zpřeházené obrazy.

Co tady dělá?

Mentální škubání přestalo, když došel k menšímu hájku na vzdáleném konci zahrad.

„Terso?“ zavolal tiše.

Houština za ním se rozevřela a kostnatá ruka mu obepnula zápěstí. „Tudy,“ řekla Tersa a táhla ho po pěšině. „Pavučina je křehká.“

„Terso…“ Daemon se přikrčil před nízko rostoucí větví, která ho sekla do obličeje. Rukou větev odsunul. „Terso…“

„Psst, chlapče,“ zavelela mu příkře a táhla ho za sebou.

Soustředil se na nízko položené větve a vyhýbal se kořenům, které jako by se snažily chytit ho do pasti. Zaťal zuby a přinutil se ignorovat potrhané oblečení, které zakrývalo její vyhladovělé tělo. Jako dítě Šíleného království byla Tersa napůl divoká a svět viděla jako strašidelné šedivé paprsky skrz střepy, kterými se stala. Zkušenost Daemona naučila, že když je Tersa uchvácená vidinami, je úplně zbytečné s ní mluvit o pozemských záležitostech, jako je jídlo, oblečení a bezpečná, teplá postel.

Dorazili na malou mýtinu v lese, kde na dvou stojících kamenech ležela jedna kamenná deska. Daemon dumal, jestli to bylo dílo přírody, anebo si tu Tersa vybudovala miniaturní oltář.

Kamenný oltář byl prázdný, ležel tam jen dřevěný rám, ve kterém byla zapletená pavučina černé vdovy.

Daemonovi to nebylo vůbec příjemné, mnul si zápěstí a čekal.

„Sleduj,“ poručila mu Tersa. Položila nehet na palci levé ruky proti nehtu na ukazováčku. Ukazováček se změnil na ostrý hrot. Natáhla prostředníček na pravé ruce a nechala jednu kapku krve ukápnout na každé ze čtyř uvázaných nití, které držely pavučinu v rámu. Krev protékala z horních vláken až na ta vespod. Když se vlákna setkala uprostřed, hedvábná pavučina zazářila.

Před rámem se zatočil mlžný vír a proměnil se v křišťálový pohár.

Pohár byl prostý. Většina mužů by ho označila jako obyčejný. Daemonovi přišlo, že je elegantní a krásný. Ale to, co pohár obsahoval, ho táhlo blíž k oltáři.

V poháru byla černá mlhovina proťatá bleskem a obsahovala sílu, která se mu plazila po nervech, obtočila se mu kolem páteře a hledala své vysvobození v náhlém žáru, který mu spaloval slabiny. Byla to rozžhavená síla, katastrofická svou intenzitou, tak divoká, že to člověk nedokázal pochopit … a chtěla celou jeho bytost.

„Podívej," řekla Tersa a ukázala na okraj poháru.

Trhlinka tenká jako vlásek se táhla od úlomku na okraji poháru až ke dnu. Jak ji Daemon pozoroval, objevila se ještě další, hlubší trhlina.

Uvnitř poháru se převalovala mlha. Proužek mlhoviny se táhl ode dna směrem vzhůru.

Příliš křehký, napadlo ho, když pozoroval, jak se objevují nové a další trhliny. Pohár byl příliš křehký, aby udržel tak intenzivní sílu.

Pak se Daemon podíval blíž.

Trhliny začínaly zvenčí a mířily dovnitř, nevycházely z nitra ven. Takže pohár ohrožovalo něco zvenčí.

Daemon se zachvěl, když pozoroval, jak do poháru proudí stále více mlhy. Byla to vidina. Pokud šlo o vidiny, nemohl podniknout nic, aby je jakkoli změnil. Ale všechno v něm křičelo, aby něco *udělal*, aby pohár chránil svou vlastní silou, aby ho opatroval a uchoval v bezpečí.

Věděl, že nemůže změnit nic, co se tady a teď stane, ale natáhl ruku po poháru.

Ještě než se ho dotkl, roztříštil se a křišťálové úlomky byly všude uvnitř oltáře.

Tersa pozvedla to, co zbylo z roztříštěného poháru. Trocha mlhy stále ještě vířila nad dnem poháru, který teď měl zubaté hrany.

Smutně se na Daemona podívala. „Vnitřní pavučina se dá zničit, i když se neroztříští pohár. Pohár se dá roztříštit, a přitom se nezničí vnitřní pavučina. Nedosáhnou na vnitřní pavučinu, jen na ten pohár …"

Daemon si olíznul rty. Chvěl se a nedokázal to potlačit. „Vím, že vnitřní pavučina je jen jiné jméno pro naše jádro, nitro, které se dokáže dotknout naší vlastní moci. Ale nevím, co zastupuje ten pohár.“

Trochu se jí zatřásla ruka. „Tersa je roztříštěný pohár.“

Daemon zavřel oči. Roztříštěný pohár. Roztříštěná mysl. Mluvila o šílenství.

„Podej mi ruku,“ řekla Tersa.

Daemon byl dost vynervovaný na to, aby se jí na něco vyptával. Natáhl k ní levou ruku.

Tersa ji uchopila, natáhla a proťala mu zápěstí zubatým okrajem rozbitého poháru.

Daemon si druhou rukou zakryl zápěstí a jen na ni ohromeně zíral.

„To abys nikdy na tuhle noc nezapomněl,“ vysvětlila Tersa a třásl se jí hlas. „Téhle jizvy se nikdy nezbavíš.“

Daemon si ovázal zápěstí kapesníkem. „Proč je ta jizva tak důležitá?“

„Už jsem ti to řekla. Abys nezapomněl.“ Tersa přeřezala vlákna zamotané pavučiny ostrými hranami poháru. Když se přetrhlo poslední vlákno, pohár i pavučina zmizely. „Nevím, jestli se to doopravdy stane, nebo jestli se to možná stane. V pavučině byla spousta vláken, která jsem vůbec neviděla. Kéž ti Temnota dodá odvahy, jestli ji potřebuješ a až ji budeš potřebovat.“

„Odvahu k čemu?“

Tersa kráčela pryč.

„Terso!“

Tersa se po něm ohlédla, řekla dvě slova a zmizela.

Daemonovi se zatřásly nohy. Upadl na zem, lapal po dechu, třásl se strachem, který se mu zakousl do břicha.

Co má tohle společného s tamtím? Nic. *Nic!* Bude tam, ochránce, štít. *Bude tam!*

Ale kde?

Daemon se přinutil k pravidelnému dýchání. To byla otázka. Kde.

Určitě ne na dvoře u Maris.

Bylo už pozdní dopoledne, když se vrátil k domu − bolavý a špinavý. V zápěstí mu škubalo a v hlavě mu tepala nemilosrdná bolest. Zrovna došel na terasu, když Marisina dcera Marissa vyšla z domu a postavila se před něj s rukama založenýma v bocích. Její výraz byl směsicí podrážděnosti a lačnosti.

„Včera večer ses měl ukázat v mé ložnici a nepřišel jsi. Kde jsi byl? Jsi odporný.“ Zvedla ramena a hleděla na něj zpoza svých řas. „Zlobil jsi. Budeš muset přijít za mnou do pokoje a všechno mi pořádně vysvětlit.“

Daemon ji chtěl obejít. „Jsem unavený. Jdu do postele.“

„Uděláš to, co jsem ti řekla!“ Marissa mu sáhla rukou do rozkroku.

Daemonova ruka sevřela Marissino zápěstí tak rychle a pevně, že než si stihla uvědomit, co se vlastně děje, už byla na kolenou a úpěla bolestí. Daemon jí dál svíral zápěstí, až hrozilo, že jí zpřeláme všechny kosti. Pak se na ni usmál − byl to ten známý, chladný, brutální úsměv.

„Já nezlobím. To malí chlapci zlobí.“ Odstrčil ji od sebe a překročil ji, jak tam ležela na dlaždicích. „A jestli se mě ještě jednou takhle dotkneš, utrhnu ti celou ruku.“

Prošel chodbami k sobě do pokoje, svlékl šaty, položil se na postel a zíral do stropu. Měl strach zavřít oči, protože kdykoli tak učinil, spatřil roztříštěný křišťálový pohár.

Dvě slova.

Ona přichází.

3. Peklo

Kdysi dávno býval svůdcem, popravčím, nejvyšším Knězem Přesýpacích hodin, princem Temnoty, Nejvyšším pánem Pekla.

Kdysi dávno patřil ke Cassandře s černými drahokamy, Královně černých vdov, poslední Čarodějce, která se procházela po říši.

Kdysi dávno býval v dějinách čisté krve jediným válečníkem a princem s černými drahokamy a byl obávaným kvůli své horkokrevnosti a moci, kterou ovládal.

Kdysi dávno byl jediným mužem, který byl současně i černým vdovcem.

Kdysi dávno vládl území Dhemlan v říši Terreille a jeho sestra vládla na území Kaeleer, v říši Stínů. Býval jediným mužem, který se nemusel zodpovídat Královně a s výjimkou Čarodějky byl jediným příslušníkem čisté krve, který ovládal území ve dvou říších.

Kdysi dávno měl za manželku Hekatah, aristokratku mezi kněžkami černých vdov, jednu ze stovky rodin v Hayllu.

Kdysi vychoval dva syny, Mefise a Peytona. Hrával si s nimi, vyprávěl jim příběhy, četl jim, ovazoval rozbitá kolena a utěšoval zlomená srdce, učil je magii a zákonům čisté krve, ukázal jim, co je to láska k zemi, ale také k hudbě, umění a literatuře, dodával jim odvahy, aby se dychtivýma očima rozhlíželi po všem, co jim říše mohou nabídnout − ne, aby je ovládli, ale aby se poučili. Naučil je, jak se tancuje při společenských příležitostech, a jak se tancuje na počest Čarodějky. Naučil je, co to znamená být čisté krve.

Jenže to bylo už hodně dávno.

~ ~ ~

Saetan, Nejvyšší pán Pekla, seděl v tichosti u ohně, kolem nohou měl omotanou deku ke krbu a listoval si v knize, jejíž četba ho vůbec nezajímala. Upíjel ze sklenice yarbarah, krvavé víno, a nenacházel žádné potěšení v jeho chuti nebo teplotě.

V uplynulém desetiletí byl už jen tichým invalidou, který nikdy nevycházel ze soukromé studovny hluboko pod Sídlem. Před tím byl více než padesát tisíc let vládce a opatrovatel říše Temnoty a nezpochybnitelný Nejvyšší pán.

Peklo už ho vůbec nezajímalo. Už dávno se přestal starat o démony čisté krve a přátele, kteří s ním neustále byli, nebo o další démony a duchy přebývající v této říši, nestaral se o tyto

příslušníky čisté krve, kteří byli psychicky stále dost silní, aby se vrátili do Temnoty, i když jejich těla zemřela.

Byl unavený a starý a samota, kterou s sebou všude nosil celý život, mu už byla příliš velkou přítěží. Nechtěl být strážcem, jedním z živých mezi mrtvými. Už dávno nechtěl polovičatý život, který si zvolila hrstka příslušníků čisté krve, aby prodloužili své životy o roky, které byly mimo rámec představivosti. Toužil po klidu, chtěl tiše splynout s Temnotou.

Od aktivního pátrání po takovém spočinutí ho odrazovala jediná věc: slib, který dal Cassandře.

Saetan vztyčil dlouhé namalované nehty a zlatýma očima spočinul na portrétu, který visel na vzdálené stěně mezi dvěma knihovnami.

Donutila ho ke slibu, že se stane strážcem, takže prodloužený život mu dovolí volně se procházet mezi lidmi, až se narodí jeho dcera. Nebude to dcera zrozená z jeho slabin, ale dcera, která se zrodí z jeho duše. Dcera, kterou spatřil v zamotané pavučině.

Saetan to Cassandře slíbil, protože řekla něco, co mu rozechvělo nervy jako vlákna v bouři, protože to byla její cena za to, že ho vycvičila, aby znal praktiky černých vdov, protože i teď mu Temnota prozpěvovala způsobem, jakým nezpívala jiným mužům čisté krve.

Svůj slib dodržel. Avšak dcera nikdy nepřišla.

Neodbytné ťukání na dveře soukromé studovny ho nakonec odpoutalo od jeho myšlenek.

„Dále," pravil a jeho hluboký hlas zněl jako unavený šepot, přízrak hlasu, jaký kdysi používal.

Vstoupil Mefis SaDiablo, postavil se ke křeslu a byl zticha.

„Co chceš, Mefisi?" Saetan se zeptal nejstaršího syna, ze kterého se stal při té dávné válce mezi Terreille a Kaeleer démon čisté krve.

Mefis váhal: „Děje se něco podivného."

Saetan se znovu zahleděl do ohně. „Na to může dohlédnout někdo jiný, pokud po tom touží. Tvoje matka se na to může

podívat. Hekatah vždycky toužila po moci, kterou bych jí nijak nenarušoval.“

„Ne,“ odpověděl znepokojený Mefis.

Saetan se pozorně zahleděl do synovy tváře a zjistil, že Mefis jen těžko polyká. „Tví… bratři?“ zeptal se nakonec a nedokázal zakrýt bolest, kterou v něm tato otázka vyvolala. Býval namyšleným bláznem, když působil kouzla, která mu dočasně vrátila sémě života. Nemohl litovat skutečnosti, že Daemon a Lucivar jsou naživu, ale sám se celá staletí mučil, když se k němu donášely zprávy o tom, co se jim dělo.

Mefis zavrtěl hlavou a zahleděl se na krbovou římsu z temně rudého mramoru. „Na ostrově *Malá márnice*.“

Saetan se otřásl. V Pekle se nikdy ničeho nebál, ale vždycky cítil bolestné zoufalství, když šlo o *Malou márnici*, mrtvé děti, které se staly démony. V Pekle si mrtví uchovali podobu, jak vypadali ve své poslední chvilce, když byli ještě naživu. Tahle chladná, zatracená říše nebyla nikdy laskavým místem, ale pohlédnout na tyhle děti, spatřit, co jim provedla cizí ruka, vidět všechna ta do očí bijící zranění … to bylo přespříliš, aby se to dalo zvládnout. Děti přebývaly na ostrově a nechtěly žádné kontakty s dospělými. Nikdy se mezi ně nijak nevměšoval. Měl Chara, kterého si děti samy vybraly za svého předáka. Ten za ním tu a tam přišel, aby vrátil knihy, hry a všechno možné, o čem si myslel, že by mohlo zaměstnat mladé hlavy a pomoci jim ukrátit dlouhou chvíli.

„Na *Malé márnici* se starají sami o sebe,“ pravil Saetan a zamotával se do deky u krbu. „Ty to moc dobře víš.“

„Ale … během uplynulých několika týdnů se tam občas objevuje ještě nějaká bytost. Nikdy ne nadlouho, ale vycítil jsem ji. Stejně tak Prothvar, když letěl nad ostrovem.“

„Nech je na pokoji,“ vyštěkl Saetan a rozhořčení dodalo jeho hlasu trochu na síle. „Možná našli nějaké opuštěné štěně.“

Mefis se zhluboka nadechl: „Haketah už kvůli tomu měla dost ostrou výměnu názorů s Charem. Děti se kvůli tomu schovávají

před každým, kdo se k nim chce jen přiblížit. Kdyby měla Haketah pověření, aby …“

Než stačil Saetan zareagovat na ostré zabušení na dveře studovny, rozletěly se. Andulvar Yaslana, bývalý érijenský válečník a princ z Askavi, vešel do místnosti. Následoval ho jeho vnuk Prothvar, který nesl veliký glóbus zahalený do černé látky.

„SaDiablo, je tu něco, co bys měl vidět,“ prohlásil Andulvar. „Prothvar tohle přinesl z ostrova *Malá márnice*.“

Saetan nasadil výraz zdvořilého zájmu. Když byli ještě mladí muži, on a Andulvar se stali neuvěřitelnými přáteli a společně sloužili na několika dvorech. Ani Hekatah nezničila toto přátelství, když se všude naparovala a s radostí nosila pod srdcem dítě, které nebylo jeho − bylo to Andulvarovo dítě. Ani to ho neobrátilo proti jedinému muži, kterého mohl nazývat svým přítelem − kdo by mohl mít za zlé muži, který se zapletl do jedné z Hekatiných hříček? Na každý pád tato skutečnost ukončila jejich bouřlivé manželství.

Saetan si postupně prohlédl všechny muže a ve třech párech zlatých očí spatřil stejné znepokojení. Mefis byl válečník a princ, který nosil šedé drahokamy a máloco ho zaskočilo. Prothvar byl érijenský válečník a princ, který nosil červené drahokamy; k boji byl vycvičen a prošel dlouhým tréninkem. Andulvar byl érijenský válečník a princ, který nosil ebonitově tmavošedé drahokamy, druhé nejtemnější. Všichni to byli silní muži, kteří se nedali tak snadno zastrašit, ale teď *byli* vystrašení.

Saetan se naklonil kupředu a jejich strach dráždil oblak lhostejnosti a netečností, do kterého se zahalil tak před deseti lety. Tělo měl zesláblé a k chůzi potřeboval hůl, ale jeho mysl byla stále zostřená, černé drahokamy neustále vibrovaly a jeho kouzla se stále zdokonalovala.

Najednou věděl, že bude potřebovat všechny své síly a schopnosti, aby se nějak vyrovnal s tím, co se děje na ostrově *Malá márnice*, ať už to je cokoli.

Andulvar stáhl látku z glóbu. Saetan jen zíral a ve tváři měl údiv a nedůvěru.

Motýl. Ne, to nebyl obyčejný motýl. Tohle byl výtvor, který zplodila fantazie. Jemně mával křídly uvnitř glóbu. Ze všeho nejvíc však Saetana zarazily barvy. Peklo byla říše věčného soumraku, říše, která tlumila barvy natolik, že přestaly být barvami. Stvoření v glóbu nemělo žádné tlumené barvy. Tělo bylo oranžové jako dýně a křídla zářila modře jako letní obloha, zlatě jako slunce a zeleně jako jarní tráva. Saetan si ho prohlížel, ale najednou motýl ztratil tvar a barvy splynuly dohromady jako křídová malba v dešti.

Někdo na ostrově *Malá márnice* vytvořil tenhle nádherný kousek magie, dokázal přenést barvy z živých říší do místa, na kterém vyčpěla veškerá vitalita a scházely tam vibrace života.

„Prothvar kolem motýla vytvořil tenhle glóbus," pravil Andulvar.

„Vždycky okamžitě zmizeli," vysvětloval na svou obranu Prothvar a přitáhl si temná membránovitá křídla těsně k tělu.

Saetan se v křesle napřímil: „Pane Yaslano, přiveďte ke mně Chara." Jeho hlas zněl jako tiché zahřmění, současně chlácholil i nařizoval.

„Nepřijde sem dobrovolně," řekl Prothvar.

Saetan se zahleděl na démona válečníka. „Přiveďte ke mně Chara."

„Ano, Nejvyšší pane."

~ ~ ~

Nejvyšší pán Pekla seděl tiše u ohně, protahoval si tenké prsty s dlouhými nehty nalakovanými načerno. Náramek z černých drahokamů na pravé ruce zářil vnitřním ohněm.

Proti němu seděl chlapec, oči měl zabodnuté do podlahy a ze všech sil se snažil, aby se nevyděsil.

Saetan ho pozoroval přivřenýma očima. Už to bude tisíc let, co je Char předákem na ostrově *Malá márnice.* Bylo mu dvanáct, možná třináct, když ho někdo přivázal ke kůlu a upálil. Jeho vůle přežít byla mnohem silnější než jeho tělo a dopotácel se jednou z bran, aby skončil v říši Temnoty. Jeho tělo bylo tak popálené, že

se ani nedalo přesně říci, z jaké rasy pochází. Přesto tenhle mladý chlapec a démon dal dohromady všechny ostatní zmrzačené děti a vytvořil pro ně azyl na ostrově *Malá márnice.*

Jednou z něj mohl být vynikající válečník, kdyby bylo možné, aby se dožil toho pravého věku, pomyslel si Saetan líně.

Andulvar, Mefis a Prothvar stáli v polokruhu za Charovým křeslem a účinně tak bránili sebemenšímu pokusu o útěk.

„Chare, kdo dělá ty motýly?“ zeptal se Saetan až příliš tiše.

Existovaly větry, které s jekotem přicházely ze severu a přeletěly dlouhé míle přes ledy, když letěly nad mrazivými moři, posbíraly chladnou vlhkost, a když konečně zasáhly člověka, studená a jako nůž ostrá vlhkost se vsákla až do kostí a zmrazila ho přesně v místě, kde stál. Ani nejžhavější plameny ho nedokázaly zahřát. Saetan, když dosáhl přesně takového klidu, byl jako tyto větry.

„Kdo dělá ty motýly?“ zeptal se znovu.

Char hleděl do podlahy ruce měl sepjaté a obličej měl zrůzněný vztekem, který v něm bouřil. „Ona je naše.“ Ta slova z něj přímo vyletěla. „Ona patří nám.“

Saetan seděl velice tiše a jeho nitrem se šířil chlad. Dokud neměl odpověď, neměl čas na žádnou laskavost.

Char se mu směle zadíval do očí, byl vyděšený, ale připravený k boji.

Všichni obyvatelé Pekla znali jemné nuance smrti; věděli, že je smrt a *smrt.* Všichni obyvatelé Pekla znali jedinou osobu, která je mohla zničit jedinou myšlenkou − byl to jejich Nejvyšší pán. Přesto se mu Char otevřeně postavil a čekal.

Náhle se v místnosti objevilo ještě něco dalšího. Jemný dotek. Otázka, která se pohybovala po psychickém vláknu. Char poraženecky svěsil hlavu. „Chce se s vámi sejít.“

„Tak ji sem přiveď, Chare.“

Char narovnal ramena. „Zítra. Přivedu ji zítra.“

Saetan studoval rozechvělou pýchu v chlapcových očích. „Výborně, válečníku, můžeš ji sem doprovodit … zítra.“

4. Peklo

Saetan stál u čtecího pultu a záře od rozsvícených svíček plnila prostor kolem něj, jak si listoval v jednom starém textu, který se zabýval magií. Neotočil se, když zaslechl tiché zaklepání na dveře studovny. Rychlá psychická sonda mu pověděla, kdo tam je.

„Dále.“ Stále ještě si listoval v knize a snažil se udržet své vzrušení na uzdě, ještě než začne jednat s tímto malým nestoudným démonem. Nakonec zavřel knihu a obrátil se.

Char stál u dveří a ramena měl pyšně zatažená dozadu.

„Jazyk je podivuhodná věc, válečníku,“ pravil Saetan a jeho hlas zněl podivně vlídně. „Když jsi říkal ‚zítra‘, nečekal jsem, že to bude trvat pět dní.“

Charovi se do očí vplížil strach. Ramena mu poklesla. Obrátil se ke dveřím a přes obličej mu přejela podivná směsice něhy, nervozity a rezignace.

Dveřmi dovnitř vklouzla dívenka a její pozornost ihned zaujala nehostinná a drsná malba od Dujae *Sestup do Pekla,* která visela nad krbem. Její oči modré jako letní obloha přejely přes velký stůl z černého dřeva, přeskočily ho a rozzářily se, když spatřily knihovny sahající od země do stropu a pokrývající téměř celou jednu stěnu. Pak se její pohled zarazil na portrétu Cassandry.

Saetan sevřel pevněji hůl se stříbrnou rukojetí a stěží udržel rovnováhu, neboť první dojem přes něj přejel jako mocná přílivová vlna. Čekal nějaké nadané dítě z ostrova *Malá márnice.* Tahle dívka však byla *živá!* Měla schopnost vytvářet motýly, tak čekal, že bude poněkud starší. Nemohlo jí být víc než sedm let. Očekával nějakou inteligenci. Výraz v jejích očích byl sladký a nepříjemně přihlouplý. A co vlastně dělalo živé dítě v Pekle?

Pak se obrátila a zadívala se na něj. Když pozoroval, jak se její oči barvy letní oblohy mění v safírovou barvu, opět ho zavalila přílivová vlna.

Starobylé oči. Maelstromové oči. Znepokojující, vědoucí, *vidoucí* oči.

Ledový prst mu přejel dolů po páteři ve stejnou chvíli, kdy ho naplnil intenzivní a neukojitelný hlad. Instinkt mu napověděl, co je ta dívka zač. Trochu déle mu trvalo, než našel odvahu, aby si to vůbec připustil.

Nikoli dcera z jeho slabin, ale dcera jeho duše. Ne jen nějaká nadaná čarodějnice, ale Čarodějka.

Sklopila oči a projela si rukou zlaté kudrnaté vlasy. Připadala si, že tu není moc vítaná.

Zadusil v sobě touhu pohladit ty podivné zlaté kudrny.

„Ty jsi Kněz?“ zeptala se plaše a pohrávala si s prsty. „Nejvyšší Kněz Přesýpacích hodin?“

Jedno černé obočí se trochu nadzvedlo a přes rty mu přejel slabý suchý úsměv. „Nikdo mi tak už dlouho neřekl, ale ano, jsem Kněz. Jsem Saetan SiDiablo, Nejvyšší pán Pekla.“

„Saetan,“ řekla, jako kdyby chtěla jeho jméno ochutnat. „Saetan.“ Znělo to jako vřelé pohlazení, citlivé, láskyplné pohlazení. „Hodí se to k tobě.“

Saetan spolkl smích. V minulosti se setkal s mnoha různými reakcemi na vlastní jméno, ale nikdy neslyšel tohle. Ne, tohle nikdy. „A ty jsi kdo?“

„Jaenelle.“

Čekal na zbytek, ale nenabídla žádné příjmení. Kolem nich se pomalu plížilo ticho a v místnosti jako by se ocitla náhle nějaká starost, patrně Jaenelle očekávala nějakou past. Saetan se na ni usmál a učinil rozmáchlé gesto rukou, aby jí naznačil, že není čeho se obávat. Ukázal jí na křesla u ohně. „Posadíš se a promluvíš si se mnou, Jaenelle? Moje noha nevydrží stát moc dlouho.“

Jaenelle šla ke křeslu, které bylo nejblíže ke dveřím a Char šel těsně za ní a zaujal majetnický postoj.

V Saetanových zlatých očích to blýsklo hněvem. U ohňů pekelných! Na toho kluka úplně zapomněl. „Děkuji ti, válečníku. Můžeš jít.“

Char začal brblat a protestoval. Než mohl Saetan odpovědět, Jaenelle se dotkla Charovy paže. Neřekla ani slovo a on vycítil

psychické vlákno. Ať už mezi oběma proběhlo cokoli, bylo to velice jemné a nebylo pochyb o tom, kdo tady velí. Char se zdvořile poklonil, opustil studovnu a zavřel za sebou dveře.

Jakmile se usadili u ohně, Jaenelle připíchla Saetana k jeho křeslu intenzivním safírovým pohledem svých očí. „Můžeš mě naučit magii? Cassandra říkala, že můžeš, když tě o to požádám."

Saetanův svět se zbortil a znovu vystavěl ve zlomku jednoho srdečního tepu. Nedovolil, aby se mu ve tváři zračily jakékoli emoce. Na všechno bude čas později. „Učit tě magii? Nevidím důvod, proč ne. Kde je vlastně teď Cassandra? Za ta léta jsme spolu nějak ztratili spojení."

„U svého oltáře. V Terreille."

„Aha. Pojď sem, Jaenelle."

Jaenelle poslušně vstala a postavila se k jeho křeslu.

Saetan zvedl jednu ruku, prsty schoval v dlani a jemně ji pohladil po tváři. V jejích očích se blýsknul hněv a náhle ucítil pulz v černotě, přímo ve svém nitru. Snášel dál její pohled, nechal prsty putovat pomalu po její čelisti až ke rtům a pak zase stejnou cestou zpátky. Nesnažil se nijak skrývat zvědavost, zájem nebo něhu, kterou cítil v přítomnosti většiny žen.

Když skončil, narovnal prsty a čekal. Po chvíli pulz zmizel a jeho myšlenky zase patřily jen jemu samotnému. A bylo to dobře, protože pořád nedokázal pochopit, proč ji tak zlobí, když se jí dotýká. „Slíbím ti dvě věci," pravil. „A na oplátku chci od tebe jeden slib."

Jaenelle si ho pozorně prohlížela. „Jaké sliby?"

„Slibuji − při drahokamech, které nosím, a při všem, čím jsem −, že tě naučím všechno, co po mně budeš chtít, a že to provedu pokud možno co nejlépe. A také slibuji, že ti nikdy nebudu lhát."

Jaenelle o tom chvíli přemýšlela. „A co musím slíbit já?"

„Že mě budeš informovat o jakémkoli kouzlu, kterému se naučíš od někoho jiného. Kouzla vyžadují zápal, když se je chceš naučit dobře, a kázeň, abys zvládla zodpovědnost, která se dostavuje s takovým druhem síly. Chci mít jistotu, že ať se naučíš cokoli, naučíš se to správně. Rozumíš mi, Jaenelle?"

„Budeš mě tedy učit?“

„Všemu, co vím.“ Saetan ji nechal chvíli přemýšlet. „Platí?“

„Ano.“

„Výborně. Podej mi ruce.“ Vzal její malé a jemné ruce do svých světle hnědých. „Teď se dotknu tvé mysli.“ Znovu ten hněv. „Neublížím ti, Jaenelle.“

Saetan opatrně zapátral svou myslí, dokud nezůstal stát před jejími vnitřními bariérami. Byly to štíty, které chránily čistou krev před vlastním plemenem. Jako kruhy uprostřed kruhů, čím víc bariér překonal, tím osobnější bylo mentální spojení. První bariéra chránila všední, každodenní myšlenky. Poslední bariéra chránila její vlastní jádro, její jsoucno, esenci její existence, vnitřní pavučinu.

Saetan čekal. Jak moc chtěl znát odpovědi, nechtěl ji rozevírat násilím. Teď hodně záleželo na důvěře.

Bariéry se otevřely a on vstoupil.

Moc neprohledával její myšlenky, ani nesestoupil do větších hlubin, než bylo nezbytně nutné, a to navzdory vlastní zvědavosti. To by byla šokující zrada pravidel cti čisté krve. Dělal si trochu starosti, protože k její mysli se poutala podivná hluboká prázdnota, tichá neutralita, která − o tom byl přesvědčen − skrývala něco úplně jiného. Rychle našel to, co hledal − psychické vlákno, které bude vibrovat s podobným vláknem a prozradí mu, jaké drahokamy nosila, nebo bude nosit po ceremoniálu zrození. Začal u bílé barvy, nejsvětlejší, a pomalu sestupoval níže a naslouchal příslušné vibraci.

U ohňů pekelných! Nic. Nečekal nic, dokud nenarazil na rudou barvu. Po zrození musela přece nosit rudé drahokamy, aby mohla nosit černé, až obětuje Temnotě. Čarodějka vždycky nosí černé.

Saetan moc nepřemýšlel a brnknul na černé vlákno.

Pod ním se ozvaly vibrace.

Saetan pustil její ruce a ohromilo ho, že se mu jeho vlastní ruce netřesou. Těžce polkl, aby z hrdla uvolnil stažené srdce. „Už jsi prošla ceremoniálem zrození?“

Jaenelle sklopila hlavu.

Saetan jí jemně nadzvedl bradu. „Jaenelle?“

Safírové oči byly plné zoufalství. Po tváři jí stékala slza. „Ne … nepovedla se mi zkouška. Znamená to, že musím ty drahokamy vrátit?“

„Nepovedla … jaké drahokamy?“

Jaenelle zajela rukou do záhybů modrých šatů a vytáhla sametový sáček. Na stolku u Saetanova křesla sáček rozevřela. Hrdě, ale tak trochu uplakaně se při tom usmívala.

Saetan zavřel oči, opřel si hlavu o křeslo a upřímně doufal, že se místnost přestane točit ve zběsilých vírech. Nemusel se na drahokamy dívat, aby věděl jaké to jsou: dvanáct nebroušených drahokamů. Bílý, žlutý, tygří oko, růžový, modrý jako letní obloha, nachový, krvavě opálový, zelený, safírový, rudý, šedý a ebonitově tmavošedý.

Nikdo nevěděl, odkud se drahokamy berou. Pokud někomu bylo souzeno, aby nosil drahokam, prostě se objevil na oltáři po ceremoniálu zrození nebo po obětování Temnotě. I když byl ještě mladý, bylo velkou vzácností dostat nebroušený drahokam − drahokam, který ještě nikdo jiný čisté krve nikdy nenosil. Když on sám dostal černý drahokam, také nebyl broušený. Ale dostat celou sadu nebroušených drahokamů…

Saetan se natáhl a špičkou nehtu poklepal na žlutý drahokam. Zablýskal se a uprostřed jako by se vzňal plamen, který ho měl varovat. Zamračil se a byl zmatený. Drahokam se sám identifikoval jako žena, že je spojený s Čarodějkou a ne s mužem čisté krve, ale byla v něm i drobná stopa po mužnosti.

Jaenelle si utřela slzy z tváří a popotahovala: „Světlé drahokamy jsou na cvičení a na každodenní věci, než to budu umět tady s těmi.“ Vytáhla další sametový sáček.

Místnost zavířila všemi směry. Saetanovy nehty se zaťaly do kůže opěradla u křesla.

U ohňů pekelných! Matko noci, nechť je Temnota milosrdná!

Třináct nebroušených černých drahokamů, drahokamů, které už žhnuly vnitřním žárem psychického pouta. Vidět tuhle dívku

spojenou poutem s černým drahokamem, a nemít přitom probádané její nitro až do hlubin, bylo dost znepokojující, ale vnitřní síla vyžadovala spojení a držení *třinácti* drahokamů …

Po páteři mu přejel strach, který se pak rozlil do žil.

Příliš mnoho síly. Příliš mnoho. Ani příslušníci čisté krve neměli mít nikdy k dispozici tak velkou sílu. Ani žádná Čarodějka ještě nikdy neovládala tak velkou moc.

Tahle ano. Tahle mladá Královna. Dcera jeho duše.

S velkým úsilím Saetan zklidnil dech. Mohl ji přijmout. Mohl si ji zamilovat. Nebo se jí mohl bát. Rozhodnutí bylo na něm, a ať už se teď a tady rozhodne jakkoli, bude s tím muset žít.

Černé drahokamy zářily. Černý drahokam v jeho prstenu se rozjasnil, jako by drahokamům odpovídal. Saetanovi klokotala krev v žilách a rozbolela ho hlava. Síla v těchto drahokamech na něj působila a vyžadovala po něm uznání a ocenění.

A on najednou zjistil, že jeho rozhodnutí je koneckonců velice prosté − vždyť už se rozhodl kdysi hodně dávno.

„Kde jsi k nim přišla, Jaenelle?“ zeptal se chraptivým hlasem.

Jaenelle nahrbila ramena. „Mám je od Lorna.“

„Od … od Lorna?“ *Lorn?* Bylo to jméno z nejstarobylejších bájí příslušníků čisté krve. Lorn byl poslední princ Draků, první rasy, která stvořila čistou krev. „Jak … kde ses setkala s Lornem?“

Jaenelle se ještě více stáhla do sebe.

Saetan ovládl nutkání tu odpověď z ní vytřást a stačil jen vydechnout: „Tajemství mezi přáteli, ano?“

Jaenelle přikývla.

Znovu vzdychl: „V tom případě předstírej, že jsem se nikdy na nic neptal.“ Prstem ji pošimral po nose. „Ale to současně znamená, že nepůjdeš za ním a nebudeš mu vykládat *naše* tajemství.“

Jaenelle na něj pohlédla a velké oči měla dokořán: „My nějaké máme?“

„Ještě ne,“ zabručel, „ale hned jedno vymyslím, abychom ho měli.“

Zasmála se a v tom zvuku jako by zazvonilo stříbro a přitom měla hlas hebký jako samet. Byl to velice zvláštní zvuk, který naznačoval, jaký bude mít Jaenelle hlas v dospělosti. Stejně tak její obličej, který teď vypadal až příliš exoticky a podivně, ale sladká Temnoto, až to děvče vyroste!

„Tak dobře, Janelle, tak teď ta naše záležitost. Drahokamy zatím ukliď. Nebudeš je potřebovat."

„Záležitost?" zeptala se, sbírala drahokamy, strkala je do sáčků a uklízela do záhybů šatů.

„Tvoje první lekce v základech magie."

Jaenelle jakoby se zasmušila a rozveselila současně.

Saetan zkroutil prst. Obdélníkové těžítko se zvedlo ze stolu z černého dřeva, proklouzlo vzduchem a přistálo na malém stolku. Těžítko bylo z leštěného kamene vytěženého ze stejného lomu jako kameny, které použil, když budoval síň v této říši.

Saetan postavil Jaenelle před stolek: „Chci, abys natáhla jeden prst a ukázala na to těžítko … asi takhle … a pohni jím po stole, jak nejvíc ti to půjde."

Jaenelle váhala, olízla si rty a natáhla prst.

Saetan díky svému černému drahokamu ucítil nával syrové síly.

Těžítko se ani nepohnulo.

„Zkus to znova, Jaenelle. Na druhou stranu."

Opět vycítil podobný nával energie, ale těžítko se nepohnulo.

Saetan se poškrábal na bradě a byl zmatený. Tohle bylo poměrně jednoduché kouzlo, něco, s čím by neměla mít žádné větší obtíže.

Jaenelle povadla: „Zkouším to," pravila zlomeným hlasem, „zkouším to, zkouším to pořád dokola, ale nikdy se mi to nepovede."

Saetan ji objal a ucítil hořkosladkou bolest v srdci, když ho pažemi objala kolem krku. „To nevadí, Jaenelle. Nějakou dobu to trvá, než se naučíš kouzla."

„Ale proč to nedokážu? Všichni mí přátelé to znají."

Saetan ji sice nechtěl od sebe odstrkovat, ale přinutil se, aby ji měl na délku paže od sebe. „Možná bychom mohli začít s něčím osobním. To bývá jednodušší. Máš s něčím nějaké problémy?“

Jaenelle si prohrábla vlasy a pak se zamračila: „Vždycky mám problémy, že nemůžu najít svoje boty.“

„Tak to je dost dobré.“ Saetan se natáhl po holi. „Polož jednu botu před stolek a pojď si stoupnout tady ke mně.“

Dokulhal do vzdálenější části místnosti a postavil se zády ke Cassandřině portrétu. Dělalo mu trochu škodolibé potěšení, že dává své nové Královně první lekci z magie pod pozornýma, avšak nevidoucíma očima jeho poslední Královny.

Když se k němu Jaenelle připojila, řekl jí: „Magie většinou vyžaduje, aby se fyzická činnost přeměnila v mentální činnost. Chci, aby sis představila … mimochodem, jak jsi na tom s fantazií?“ Saetan se odmlčel. Proč vypadala tak nešťastně? Vždyť ji chtěl jen trochu poškádlit. Už měl to potěšení vidět jejího motýla. „Chci, aby sis představila, že zvedáš tu botu a přenášíš ji sem k nám. Natáhni se pro ni, chyť ji a přines ji.“

Jaenelle natáhla ruku, jak nejdále to šlo, zaťala ruku v pěst a trhla.

A pak se to všechno stalo.

Kožená křesla u ohně vyskočila směrem k Saetanovi. Použil proti jejímu kouzlu svoje kouzlo a měl kratičkou chvíli, aby pocítil šok, že se nic neděje. Hned poté ho jedno křeslo smetlo a Saetan letěl vzduchem, až dopadl do druhého křesla. Měl sotva tak čas schoulit se do klubíčka, než přiletělo křeslo, které stálo u velkého stolu z černého dřeva. Vrazilo do zad křesla, v němž Saetan seděl, pak se převrátilo a uvěznilo ho uvnitř, jako by seděl v kleci. Slyšel, jak vzduchem létají knihy vázané v kůži, jako by v místnosti byli zdivočelí ptáci. Knihy dopadaly s žuchnutím na zem. Jeho boty se chtěly vyzout z nohou. A do toho všeho Jaenelle ječela: „Dost, dost, dost!“

Trvalo několik vteřin, než všechno utichlo.

Jaenelle nahlédla do skuliny mezi dvěma křesly. „Saetane?“ zeptala se tichým a vystrašeným hláskem. „Saetane, jsi v pořádku?“

Saetan použil kouzlo a poslal křeslo, které ho přikrývalo, zpátky ke stolu z černého dřeva. „Jsem v pořádku, Jaenelle.“ Nacpal nohy do bot a opatrně vstal. „To bylo takové vytržení, jaké jsem už celá staletí nezažil.“

„Doopravdy?“

Urovnal si černou tuniku a vlasy. „Ano, doopravdy.“ Ať už je strážcem nebo ne, muž jeho věku by neměl *dovolit* srdci, aby mu takhle poskakovalo v hrudním koši.

Saetan se rozhlédl po studovně a zasténal. Kniha, která ležela na pultíku na čtení, visela převrácená ve vzduchu. Ostatní knihy vytvořily hromádky na podlaze studovny. Pravda byla taková, že jediný kožený předmět, který nereagoval na Jaenellinu výzvu, byla její bota.

„Je mi to moc líto, Saetane.“

Saetan zaťal zuby. „To chce trochu času, Jaenelle.“ Klesl do křesla. Tolik syrové energie, ale přesto stále ještě tak zranitelná, než se naučí ji správně používat. Myslí mu proletěla myšlenka. „Ví ještě někdo o těch drahokamech, co ti dal Lorn?“

„Ne.“ Její hlas zněl jako šepot o půlnoci. Strach a bolest naplnily její safírové oči a bylo v nich ještě něco, co bylo mnohem hlubší než tyto povrchní pocity. Něco, co ho zamrazilo až na kost.

Ale mrazilo ho i ze strachu a bolesti, které spatřil v jejích očích.

Dokonce i silné dítě, mocné dítě je určitě závislé na dospělých kolem sebe. Když její síla znervóznila *jeho*, jak by asi reagovali její lidé, její rodina, kdyby objevili, co se uvnitř v této slupce skrývá? Přijali by tuhle dívčinu, která už teď byla nejsilnější Královnou v dějinách čisté krve, nebo by se báli její síly? A kdyby se báli její síly, chtěli by ji o tu sílu připravit a zlomit ji?

Panenská noc prováděná se zlými úmysly by ji mohla o takovou moc připravit a zbytek by vypadal nedotčeně. Její vnitřní pavučina se však skrývala hluboko v propasti, že by měla

dokázat odolat i poměrně velkému fyzickému násilí −, pokud by se nenašel muž, který by dokázal proniknout dost hluboko do její propasti, aby ji ohrozil i tam.

Existoval vůbec nějaký tak silný muž, tak temný, tak zlý?

Jeden … existoval.

Saetan zavřel oči. Mohl poslat pro popravčího Marjonga, aby provedl, co je nutné. Ne, ještě ne. Toho ne. Zatím pro to není žádný důvod.

„Saetane?“

Neochotně otevřel oči a pozoroval ji − nejprve dost otupěle, ale pak byl přímo v šoku, když viděl, že si vytahuje u šatů rukáv na předloktí a nabízí mu zápěstí.

„Tady není třeba platit krví,“ vyštěkl na ni.

Držela ruku stále nataženou. „Udělá se ti líp.“

Její starodávné oči ho zkoumaly, stahovaly mu kůži z těla, až se celý chvěl, jako by před ní stál obnažený. Pokoušel se odmítnout, ale slova nějak nepřicházela. Cítil v ní čerstvou krev; v jejích žilách pumpovala životní síla, která hrála ve svěžím rytmu oproti jeho bušícímu srdci.

„Takhle ne,“ řekl chraplavě a přitáhl si ji k sobě. „Se mnou ne.“ S jemností milence jí rozepnul šaty a nehtem jí lehce prořízl hedvábnou pokožku na hrdle. Krev vytryskla, horká a sladká. Sevřel nad rankou svá ústa.

Její síla v něm narůstala, byla to pomalá, černá přílivová vlna, která ho oblévala ze všech stran, očistila ho, léčila ho dokonce i ve chvíli, kdy se jeho mysl otřásla, když zjistila, že se nachází pod vlivem mnohem silnější mysli, která ale byla přitom tak jemná.

Počítal její údery srdce. Když jich bylo pět, zvedl hlavu. Nevypadala vystrašeně nebo vyděšeně − tak zpravidla vypadaly lidské oběti, když chtěl, aby mu daly krev přímo z žíly.

Roztřeseným prstem mu přejela po rtu. „Kdyby sis vzal víc, vyléčilo by tě to?“

Saetan přivolal umyvadlo s teplou vodou a setřel jí krev z hrdla čistým lněným ručníkem. Nechtěl ani náhodou vykládat

dítěti, co s ním ty dva loky krve už provádějí. Ignoroval její otázku a doufal, že na něj nebude naléhat a vyžadovat odpověď. Soustředil se na kouzlo, které potřeboval, aby zahojil její ranku na krku.

„Vyléčilo by tě to?“ zeptala se, jakmile zmizely ručník i umyvadlo.

Saetan váhal. Dal jí slovo, že nebude nikdy lhát. „Léčení by hodně prospělo, když bych si tu a tam vzal trochu.“ Tohle byla dostatečná pravda. „Zítra máme další lekci?“

Jaenelle se rychle podívala stranou.

Saetan znejistěl. To se tak *vyděsila* kvůli tomu, co provedl?

„Já … už jsem slíbila Morghanně, že za ní zítra přijdu, a pozítří jdu za Gabriellou.“

Ulevilo se mu a byl radostí bez sebe. „Takže za tři dny?“

Pozorně si prohlížela jeho obličej. „Tobě to nevadí? Ty se nezlobíš?“

Ano, tohle mu vadilo, ale to bylo jen instinktivní posesivní tlachání válečníka a prince. Kromě toho, než se s ní setká příště, musí toho dost vykonat. „Myslím si, že kamarádkám nebude moc vadit, když si tvůj nový učitel zabere veškerý tvůj volný čas, je to tak?“

Ušklíbla se. „Asi ne.“ Pak se přestala usmívat a už zase vypadala nešťastně: „Musím už jít.“

Ano, musí toho hodně vykonat, než se s ní setká příště.

Otevřela dveře a zastavila se. „Věříš v jednorožce?“

Saetan se usmál. „Kdysi jsem jich pár znal, ale to už je hodně dávno.“

Úsměv, který mu věnovala, než zmizela dole v chodbě, rozzářil místnost a rozjasnil i ty nejtemnější kouty jeho srdce.

~ ~ ~

„U ohňů pekelných! Co se tady stalo, SaDiable?“

Saetan zamával Jaenellinou botou na Andulvara a suše se usmál. „Lekce v magii.“

„*Cože?*“

„Setkal jsem se s tou dívkou, co dělá motýly.“

Andulvar zíral na nepořádek. „Tohle udělala ona? Proč?“

„Nebylo to úmyslné, jen se jí to vymklo z rukou. Ona není dítě z ostrova *Malá márnice*. Je to živá dívka, Královna a je to Čarodějka.“

Andulvarovi klesla čelist. „Čarodějka? Jako byla Cassandra Čarodějka?“

Saetanovi se podařilo zakrýt úsměšek. „Ne jako Cassandra, ale … ano, Čarodějka.“

„U ohňů pekelných! Čarodějka.“ Andulvar zavrtěl hlavou a usmál se.

Saetan si prohlížel botku. „Andulvare, příteli můj, doufám, že máš v sobě pořád ještě dost odvahy, protože máme dost velké problémy.“

„Proč?“ zeptal se podezřívavě Andulvar.

„Protože mi pomůžeš učit sedmiletou Čarodějku, která má v sobě tolik síly a moci, že by nás oba mohla změnit v prach a přesto …“ odhodil botku na křeslo, „… je příšerná v základních kouzlech.“

~ ~ ~

Mefis energicky zaklepal na dveře a vstoupil do studovny; hned zakopl o první hromádku knih. „Démon mi zrovna řekl něco naprosto neuvěřitelného.“

Saetan si upravil záhyby na své kápi a sáhl po holi. „Buď stručný, Mefisi. Chystám se na schůzku a už mám zpoždění.“

„Řekl mi, že se Sídlo pohnulo o pár centimetrů. Celé Sídlo. A po chvilce se zase vrátila tam, kde byla.“

Saetan stál a byl naprosto zticha. „Viděl to ještě někdo?“

„Myslím, že ne, ale …“

„Pak mu řekni, ať drží jazyk za zuby, pokud o něj nechce přijít.“

Saetan prošel kolem Mefise, opustil studovnu, která mu byla domovem uplynulých deset let a nechal za sebou ustaraného démonského syna.

Kapitola druhá

1. Terreille

Za podzimního soumraku zkoumal Saetan svatyni, zapomenuté místo plné rozdroleného kamení; živé tu byly jen vzpomínky a drobná havěť. Přesto uvnitř tohoto zničeného místa byl temný oltář, jedna ze třinácti bran, které pojily říše Terreille, Kaeleer a Peklo.

Cassandřin oltář.

Saetana halil štít neviditelnosti a černý psychický štít. Kulhal pustými vnějšími místnostmi kolem louží vody, které zde zanechala odpolední bouře. Myš, která hledala v rozdroleném kamení nějakou potravu, si vůbec neuvědomila jeho přítomnost, když ji míjel. Čarodějka žijící v tomto labyrintu místností by ho také nevycítila. Přestože oba nosili černé drahokamy, jeho síla byla trochu temnější, jen o trochu hlubší než ta její.

Saetan se zastavil v ložnici. Přikrývky na posteli vypadaly poměrně nově. Stejně tak i těžké závěsy na okně. Potřebovala je, když tady za denního světla odpočívala.

Na začátku jejich polovičního života si těla strážců ponechávala většinu schopností živých lidí. Jedli jídla jako živí, pili krev jako Démoni a mohli se procházet za denního světla, třebaže dávali přednost soumraku a noci. Jak míjela století, potřeba výživy se omezila jen na yarbarah, krvavé víno. Temnota teď byla podmínkou existence, neboť denní světlo způsobovalo vysychání sil a fyzickou bolest.

Našel ji v kuchyni, něco falešně broukala, zatímco ze skříňky vytahovala sklenici. Její beztvarý, zablácený plášť byl celý špinavý. Dlouhé vlasy měla zapletené do copánků, měly teď temně rudou barvu a pokrývala je pavučina. Když se obrátila ke dveřím − stále ještě si neuvědomovala jeho přítomnost −, světlo z ohně jí vyhladilo většinu vrásek z obličeje. On věděl, že tam ty vrásky jsou, protože byly i na portrétu, který visel v jeho soukromé studovně, na portrétu, který tak důvěrně znal. Zestárla od té smrti, co nebyla smrtí.

Ale to on také.

Stáhl ze sebe štít neviditelnosti i psychický štít.

Sklenka se roztříštila o podlahu.

„Procvičuješ si tu Kouzla u krbu, Cassandro?“ zeptal se mírně a snažil se zmírnit pocit zrady, který ho celého obklopoval.

Obrátila se k němu zády. „Měla jsem si uvědomit, že ti to řekne.“

„Ano, to jsi měla. Také jsi mohla tušit, že za tebou přijdu.“ Přehodil kápi přes dřevěnou židli a děsně ho pobavilo, jak se její smaragdově zelené oči rozšířily, když si všimla, jak těžce se musí opírat o hůl. „Jsem starý, dámo. Docela neškodný.“

„Ty jsi nebyl nikdy neškodný,“ odpověděla jízlivě.

„Pravda, ale nikdy ti to nevadilo, když jsi mě k něčemu potřebovala použít.“ Pohlédl stranou, když mu nic neodpovídala. „To jsi mě tolik nenáviděla?“

Cassandra kráčela k němu. „Saetane, to není tak, že bych tě někdy nenáviděla. Já …“ *Bála jsem se tě.*

Ta nevyřčená slova mezi nimi visela ve vzduchu.

Cassandra nechala zmizet rozbitou sklenku. „Dal by sis trochu vína? Nemám yarbarah, ale získala jsem poměrně dobré červené víno.“

Saetan se usadil na židli u borovicového stolu. „Proč nepiješ yarbarah?“

Cassandra přinesla láhev a dvě sklenky a všechno postavila na stůl. „Těžko se tady shání.“

„Nějaké ti pošlu.“

První sklenku vína vypili mlčky.

„Proč?“ zeptal se konečně.

Cassandra si pohrávala s vinnou sklenkou. „Královny s černými drahokamy jsou velice vzácné. Neexistovala žádná, která by mi pomohla, když jsem se stala Čarodějkou, neměla jsem si s kým povídat, nikdo mě nepřipravil na drastické změny v mém životě, když jsem obětovala Temnotám.“ Zasmála se, ale nebyla v tom špetka humoru. „Neměla jsem tušení, co to znamená být Čarodějkou. Nechtěla jsem, aby si ta příští prožila to samé.“

„Mohla jsi mi říct, že máš v úmyslu stát se strážkyní namísto předstírání skutečné smrti.“

„A ty bys při mně stál jako věrný loajální choť královny, která už žádného nepotřebovala?“

Saetan doplnil sklenice. „Mohl jsem ti být přítelem. Nebo jsi mě mohla propustit od dvora, pokud to bylo to, co jsi chtěla.“

„Propustit tě? *Tebe?* Byl jsi … jsi … Saetan, Princ Temnoty, Nejvyšší pán Pekla. Nikdo tě nemůže jen tak propustit. Ani Čarodějka ne.“

Saetan na ni jen zíral. „Zatraceně!“ prohlásil zatrpkle.

Cassandra si unaveně odhrnula pramen z vlasů, který jí padal do obličeje. „Už je to tak, Saetane. To se stalo už hrozně dávno. Teď musíme přemýšlet o té dívce.“

Saetan pozoroval, jak v krbu hoří oheň. Měla právo na svůj vlastní život a rozhodně nenesla žádnou odpovědnost za jeho život, ale nerozuměla mu − nebo nechtěla rozumět −, co by pro něj mohlo znamenat její přátelství. I kdyby ji už nikdy neměl spatřit, stačilo by mu jen vědět, že někde existuje. Zaplnilo by mu to jeho prázdnotu. Byl by si býval vzal Hekatah, kdyby si nepřipadal tak zoufale sám?

Cassandra proplétala prsty kolem sklenice. „Už jsi ji viděl?“

Saetan si vzpomněl na studovnu a odfrknul: „Ano, už jsem ji viděl.“

„Bude z ní Čarodějka. Tím jsem si jista.“

„Bude?“ Saetanovy zlaté oči se zúžily. „Co tím myslíš, že z ní ‚bude‘ Čarodějka? Mluvíme o stejné dívce? O Jaenelle?“

„Jistěže mluvíme o Jaenelle,“ odsekla.

„Cassandro, z ní nebude Čarodějka. Ona už *je teď* čarodějkou.“

Cassandra divoce zavrtěla hlavou. „To není možné. Čarodějka vždycky nosí černé drahokamy.“

„Stejně tak jako dcera mé duše,“ odpověděl Saetan až příliš potichu.

Chvíli jí trvalo, než ho pochopila. Když jí všechno došlo, zvedla sklenku roztřesenýma rukama a vypila ji do dna. „J-jak to…“

„Ukázala mi drahokamy které dostala darem. Plná sada nebroušených ‚světlých‘ drahokamů − a to bylo poprvé, kdy jsem slyšel, že by vůbec *někdo* mluvil o ebonitově tmavošedém jako o světlém drahokamu − a třináct nebroušených černých.“

Cassandře zešedl obličej. Saetan jí jemně třel ledově chladné ruce a dělal mu starost šokovaný výraz v jejím obličeji. Byla přece první, kdo v zapletené pavučině tohle dítě spatřil. Byla jediná, kdo mu to prozradil. Viděla jen Čarodějku, ale neporozuměla tomu, co současně s ní přichází?

Saetan zahřál kápi a zahalil do ní Cassandru, pak zahřál víno ve sklenici čarodějným ohněm. Když přestala drkotat zuby, vrátil se na svou židli.

Ve smaragdových očích ležela otázka, kterou nedokázala vtělit do slov.

„Lorn,“ pravil potichu. „Drahokamy dostala od Lorna.“

Cassandra se zachvěla. „Matko noci.“ Zavrtěla hlavou. „Takhle by to nemělo být, Saetane. Jak ji budeme kontrolovat?“

Škubnul rukou, jak si zrovna doléval víno. To se rozlilo po stole. „My ji nekontrolujeme. Nemůžeme se o to ani pokusit.“

Cassandra uhodila dlaní o stůl. „Vždyť je to ještě dítě! Je ještě moc mladá, aby pochopila, jakou má moc, a není emocionálně vyspělá, aby přijala odpovědnost, která s tím souvisí. A v jejím věku − je příliš otevřená všem vlivům.“

Málem se jí zeptal, čí vliv ji znepokojoval, ale v mysli se mu vynořil obraz Hekatah. Krásná okouzlující intrikánka, ničemná

Hekatah, která se za něj provdala, protože si myslela, že z ní udělá alespoň nejvyšší kněžku v Terreille, možná i nejvlivnější ženskou postavu ve všech třech říších. Když odmítl vyhovět jejím přáním, zkusila to po svém a došlo k válce mezi Terreille a Kaeleer. Byla to válka, která zdevastovala Terreille na celá staletí a která byla důvodem, proč mnohé kaeleerské rasy zavřely své země cizincům − od té doby o této říši nikdo nic neslyšel a nikoho neviděl.

Kdyby se Jaenelle dostala do spárů Hekatah a ta ji utvořila ku svému hrabivému a ambicióznímu obrazu …

„Musíš mít nad ní nějakou kontrolu, Saetane," řekla Cassandra a pozorovala ho.

Saetan zavrtěl hlavou. „I kdybych chtěl, myslím si, že to není možné. Obklopuje ji mlha, sladká, chladná, černá mlha. Nejsem si jist − přestože je tak mladá −, že bych chtěl zjistit, co se za tou mlhou skrývá, a to ještě bez vědomí té dívky." Saetana znervózňovalo, jak ho stále Cassandra pozoruje, tak se rozhlédl po kuchyni a všiml si podivné čmáranice na zdi. „Kde jsi k tomu přišla?"

„Cože? Ach, Jaenelle to tu nechala před několika dny a požádala mě, abych si to nechala. Zdá se, že si hrála u kamarádky v domě a nechtěla si ten obrázek vzít s sebou domů." Cassandra zastrčila neposlušné vlasy do copu. „Saetane, říkal jsi, že je kolem ní řídká mlha. Kolem Beldon Moru je také pořád mlha."

Saetan se na ni zamračil. Co mu bylo do počasí v nějakém městě? V tom obraze vězela nějaká odpověď, jen kdyby věděl, jaká.

„Psychická mlha," řekla Cassandra a ťukala klouby u ruky na stůl, „ta nedovoluje, aby dovnitř vstoupili Démoni a Strážci."

Saetan se najednou začal zajímat. „Kde je Beldon Mor?"

„Na Challiotu. To je ostrov západně odtud. Je na něj vidět z kopce za svatyní. Beldon Mor je hlavní město. Řekla bych, že Jaenelle žije právě tam. Zkoušela jsem najít cestu do …"

Teď měla jeho naprostou pozornost. „Zešílela jsi?“ Prohrábl si prsty husté černé vlasy. „Když si dala tolik práce s tím, aby si uchovala soukromí, proč se snažíš ho nějak narušovat?“

„Kvůli tomu, čím je,“ odpověděla Cassandra skrz zaťaté zuby. „Napadlo mě, že to je jasné.“

„Nepronikej do jejího soukromí, Cassandro. Nedávej jí žádnou záminku, aby ti nedůvěřovala. A důvod pro *tohle* by měl být také jasný.“

Několik minut seděli v napjatém tichu.

Saetan zaměřil pozornost zase k obrazu. Tvořivé využití živých barev, přestože nějak nedokázal zjistit, co to mělo znamenat. Jak se může stát, že dítě, které dokáže tvořit motýly, pohnout strukturou velikosti Sídla a vytvořit si ochranný štít, za který nemohou proniknout konkrétní typy lidí, jak je možné, že je ta dívka tak neschopná, pokud jde o základy magie?

„Je to neohrabané,“ zašeptal Saetan, když se mu rozšiřovaly oči.

Cassandra na něj znaveně pohlédla. „Je to jenom dítě, Saetane. Nemůžeš od ní čekat, že by prošla nějakým cvičením nebo že by měla motorickou kontrolu …“

Vyjekla, když ji chytil za paži. „Ale v tom to právě je! U Jaenelle je to tak, že když má udělat věci, které vyžadují mimořádný výdaj psychické energie, tak je to, jako bys jí dala velký kus papíru a barevné pastelky, které sotva udrží v ruce. Malé věci, základní věci, se kterými zpravidla začínáme, protože nevyžadují tolik síly to u ní nejde − to je jako kdybys po ní chtěla, aby použila jeden vlas. Ještě neovládá svou fyzickou a mentální sílu.“ Roztáhl se na židli v dobrém rozmaru.

„Báječné,“ pravila Cassandra sarkasticky. „Takže ona nedokáže pohnout nábytkem v místnosti, ale může zničit celý kontinent.“

„To ona nikdy neudělá. To nemá v povaze.“

„Jak si můžeš být tak jistý? Jak ji budeš kontrolovat?“

A byli zase na začátku.

Sebral svou kápi a přehodil si ji přes ramena. „Cassandro, já ji nehodlám nijak kontrolovat. Je to Čarodějka. Žádný muž nemá právo kontrolovat Čarodějku.“

Cassandra si ho pozorně prohlížela. „A co tedy hodláš dělat?“

Saetan zvedl hůl. „Budu ji milovat. To bude muset stačit.“

„A co když ne?“

„Bude muset.“ Na chvíli se zastavil v kuchyňských dveřích. „Mohu tě čas od času navštívit?“

Její úsměv nedosáhl až do očí: „Přátelé tak činí.“

Opustil svatyni a cítil jak nadšení, tak úzkost. Kdysi Cassandru zbožňoval, ale neměl žádné právo po ní cokoli požadovat s výjimkou toho, co diktoval protokol − co by mohl princ žádat po královně.

Kromě toho, Cassandra je jeho minulostí. Jaenelle, kéž mu Temnota dovolí, byla jeho budoucnost.

2. Peklo

Saetan seskočil z černého větru a objevil se na vnějším nádvoří, které u tvrze fungovalo jako jedno z oficiálních přistávacích míst všech pavučin. Byly zachyceny v jednom kameni, který měl uprostřed čistý drahokam. Čisté drahokamy působily jako majáky či signální ohně pro ty, kteří putovali po větrech − bylo to, jako by v okně zářila svíčka a vítala příchozí − a každý kámen, kde byly uvázány pavučiny, měl v sobě jeden čistý drahokam. Bylo to jediné využití, které se pro ně vymyslelo.

Saetan se musel hodně podpírat holí, kulhal přes prázdné nádvoří k velkým otevíracím kovovým vratům, zasazeným přímo do hory. Zatahal za zvonec a čekal, až bude moci vstoupit do tvrze, do Černé hory, Ebon Askavi, kde se setkávaly všechny větry. Hora byla zároveň depozitářem dějin čisté krve, jakož i svatyní pro příslušníky čisté krve, kteří nosili nejtmavší drahokamy. Bylo to také soukromá skrýš Čarodějky.

Dveře se tiše otevřely. Geoffrey, historik a knihovník tvrze, čekal na Daemona, až vstoupí. „Nejvyšší pane.“ Geoffrey se lehce uklonil na přivítanou.

Saetan mu úklonu opětoval. „Geoffrey.“

„Už je to dost dlouho, co jsi tvrz navštívil. Tvou nepřítomnost jsme zaznamenali.“

Saetan si lehce odfrknul a rty se mu zkroutily do lehkého suchého úsměvu. „Jinak řečeno, poslední dobou jsem byl k ničemu.“

„Jinak řečeno,“ souhlasil Geoffrey a usmál se. Když kráčel vedle Saetana, černé oči mu sjely na hůl. „Takže jsi tady.“

„Potřebuji tvou pomoc.“ Saetan se podíval na bledou tvář strážce − strohá znepokojující bílá barva v kombinaci s černýma očima, černým, jemně roztřapeným obočím, černými vlasy s dost výraznými kouty. Na sobě měl černou tuniku a kalhoty a měl ty nejsmyslnější rudé rty, jaké kdy u koho Saetan viděl, u muže či ženy. Geoffrey byl poslední své rasy, ze které zbyl už jen prach a zanikla tak dávno, že už si nikdo nepamatoval, co byli vlastně zač. Geoffrey už tu dávno byl, když sem Saetan poprvé přišel jako druh Cassandry. Pak, stejně jako teď, se stal v tvrzi historikem a knihovníkem. „Potřebuji vyhledat některé pradávné legendy.“

„Například o Lornovi?“

Saetan se na místě zastavil.

Geoffrey se otočil a jeho černé oči byly velice neutrální.

„Tak tys ji už viděl,“ řekl Saetan a v jeho hlase zněla žárlivost.

„Už jsme ji viděli.“

„Draca taky?“ Saetanovi se sevřela hruď při pomyšlení, že Jaenelle už měla co do činění s majordomkou tvrze. Draca byla opatrovatelka a dozorkyně na Ebon Askavi už velice dlouho, byla zde ještě dřív, než se tady objevil Geoffrey. Draca stále ještě sloužila na tvrzi, měla na starost pohodlí učenců, kteří sem přišli studovat, pečovala o královny, které potřebovaly temné místo, kde si mohly odpočinout. Byla rezervovaná až chladná; používala svůj vzhled jako obranu před těmi, kteří se chvěli při pohledu na

lidskou bytost, která měla nepochybně za předky plazy. Chladnost jako obrana srdce bylo něco, čemu Saetan až příliš dobře rozuměl.

„Jsou z nich velké přítelkyně," oznámil mu Geoffrey, když procházeli klikatými chodbami. „Draca jí dala k dispozici hostinský pokoj, než se dokončí práce v apartmá Královny." Otevřel dveře do knihovny. „Saetane, ty ji budeš cvičit, že?"

Saetan zaslechl v Geoffreyově hlase cosi podivného, tak se k němu obrátil a noblesně se zeptal: „Ano, máš snad něco proti tomu?" Ihned zadržel zavrčení, když spatřil znepokojení v Geoffreových očích.

„Ne," zašeptal Geoffrey. „Nic proti tomu nemám. Vlastně … ulevilo se mi." Ukázal na knihy pečlivě srovnané na jednom konci stolu z černého dřeva. „Čekal jsem tvou návštěvu, tak jsem už něco přichystal, ale máme tu ještě starší svazky a některé velice starobylé texty, které pro tebe nachystám, až sem přijdeš příště. Myslím, že je budeš potřebovat."

Saetan se uvelebil do koženého křesla u velkého stolu z černého dřeva a vděčně přijal sklenici yarbarahu, kterou mu Geoffrey nabídl. Bolela ho noha. Už není na takové dlouhé procházky.

Vzal do rukou knihu, která ležela až nahoře na hromádce, a otevřel ji v místě, kde byla záložka. Lorn. „Ty skutečně umíš předvídat."

Geoffrey stál na opačné straně stolu a prohlížel si jiné knihy. „Tak trochu. Určitě ne všechno." Vyměnili si pohled. „Mám ti ještě něco ověřit?"

Saetan rychle polkl yarbarah. „Ano. Potřebuji informace o dvou čarodějkách. Jmenují se Morghann a Gabrielle." Začal číst záznam o Lornovi.

„Pokud nosí drahokamy, budou v matrice tvrze."

„Vsadil bych se, že je najdeš v temnějších kruzích," odpověděl Saetan a ani nevzhlédl od knihy.

Geoffrey odstrčil židli. „Která území?"

„Hmmm? Nemám ani tušení. Jaenelle je z Chaillotu, tak začni s územími v okolí, kde jsou taková jména běžná."

„Saetane," pravil Geoffrey a nazlobeně žertoval, „někdy jsi mi tak užitečný jako kbelík, který má ve dně díru. Můžeš mi dát ještě nějaké další informace, abych věděl, kde mám začít?"

Saetana už potřetí odlákal od četby třetího odstavce, takže na Geoffreye jen vyštěkl: „Ve věku mezi šesti až osmi lety. A teď už mě necháš číst?"

Geoffrey odpověděl v jazyce, kterému Saetan nerozuměl, ale překlad nepotřeboval. „Budu muset projít matriku tvrze Terreille, takže to nějakou chvíli potrvá, pokud jsou tvoje informace alespoň trochu přesné. Poslouž si sám, máš tady yarbarah."

Hodiny míjely. Saetan četl poslední záznam, který mu Geoffrey označil, opatrně zavřel knihu a protřel si oči. Když pohlédl vzhůru, spatřil Geoffreye, jak ho bedlivě pozoruje. V očích knihovníka byl podivný pohled. Na stole ležely dva matriční záznamy.

Saetan si opřel špičaté prsty o bradu: „Takže?"

„Jména i věk jsi sdělil naprosto přesně," pravil Geoffrey tiše.

Ledový prst sjel Saetanovi po páteři. „Což znamená?"

Geoffrey pomalu a váhavě otevřel první knihu na straně, kde byla záložka. „Morghann. Královna, která nosí po zrození temně nachový drahokam. Stáří téměř sedm let. Žije ve vesnici Maghre na ostrově Scelt v říši Kaeleer."

„*Kaeleer!*" Saetan se pokoušel vyskočit. Noha ho však okamžitě zradila. „Jak se ale, u všech ohňů pekelných, dostala do říše Stínů?"

„Pravděpodobně stejně, jak se dostala do říše Temnoty." Geoffrey otevřel druhou matriční knihu a váhal. „Gabrielle. Královna, která nosí opálový drahokam. Věk sedm let. Velice pravděpodobné, že je to přirozená černá vdova. Žije v říši Kaeleer na území Dea al Mon."

Saetan složil hlavu na paže a sténal. Děti lesa. Ona se sešla s dětmi lesa, nejdivočejší a nejutajenější rasou, která se kdy v Kaeleeru nacházela. „To není možné," prohlásil a rozpažil ruce na stole. „Určitě ses zmýlil."

„Já se nikdy nemýlím, Saetane."

„Ona žije v Terreille, ne v Kaeleeru. Určitě ses zmýlil.“

„Já se nikdy nemýlím.“

Led mu zvonil dolů po páteři, nervy mu zamrzaly a do břicha jako by mu pronikla chladná dýka. „To není možné,“ Saetan řekl a vyslovoval jedno slovo po druhém. „V Dea al Monu nikdy nedovolili, aby na jejich území pronikl někdo jiný.“

„Zdá se, že udělili výjimku.“

Saetan zavrtěl hlavou. „To není možné.“

„Stejně tak nemožné je najít Lorna,“ odpověděl ostře Geoffrey. „Stejně tak nemožné je beztrestně projít do šířek a délek Pekla. Ano, to víme. Když tu byla naposledy, přišel s ní i Char.“

„Parchant jeden,“ zamumlal Saetan.

„Požádal jsi mě, abych našel Morghann a Gabrielle. Našel jsem je.“

Saetan zíral vysoko do stropu. „Co bych tak asi měl udělat, Geoffrey? Uneseme ji z domova? Uzavřeme ji tady ve tvrzi, než dospěje?“ Vydal ze sebe nepřirozený smích. „Jak bychom vůbec mohli. Zavřít ji tady by znamenalo jedině to, že ji přesvědčíme, že se nemůže dostat ven. Zacházeli bychom tak brutálně s jejími instinkty, až by si nebyla vůbec ničím jista. Chceš být tím parchantem, co bude zodpovědný za taková emocionální jatka? Protože já to neudělám. Při Temnotě, Geoffrey, přichází živoucí mýtus a tohle je cena, která se po nás žádá za to, že se může procházet tady mezi námi.“

Geoffrey opatrně zavřel obě matriční knihy. „Máš pravdu, samozřejmě, ale … to opravdu nemůžeš udělat vůbec nic?“

Saetan zavřel oči. „Budu ji učit. Budu jí sloužit. Budu ji milovat. To bude muset stačit.“

3. Terreille

Surreal vklouzla hlavními dveřmi do Dejeina domu Rudý měsíc v Beldon Moru, usmála se na vrátného oblečeného do kabátu hnědorudé barvy a kráčela dál vstupní halou, kde byla

květinová výzdoba a mramorová podlaha, až došla k recepčnímu pultu. Jakmile tam dorazila, ihned začala bušit do malého měděného zvonku na pultu − udělala to tolikrát, že by to rozhněvalo i nejpoddanější povahu.

Rozletěly se dveře označené nápisem „Privát“ a přispěchala kyprá žena středního věku. Když spatřila Surreal, přestala se mračit a oči se jí rozšířily potěšeným překvapením.

„Konečně ses vrátila.“ Deje sáhla pod pult, vytáhla silný svazek papírků a zamávala jimi na Surreal. „Žádosti. Všichni jsou ochotni zaplatit cenu, jakou požaduješ − a každý ví, jak báječná jsi zlodějka − a všichni chtějí celou noc.“

Surreal si papírky nevzala do ruky, jen je prohrábla špičkami prstů. „Kdybych je měla přijmout všechny, musela bych tu být celé měsíce.“

Deje naklonila hlavu: „A to by bylo tak špatné?“

Surreal se ušklíbla, ale v jejích zlatozelených očích bylo cosi ostrého a predátorského. „Nikdy bych nedostala cenu, jakou jsem si určila,“ prsty si projížděla svazek papírků, „kdyby mí přátelé věděli, že tu jsem pořád. Což by pochopitelně snížilo i tvoje zisky.“

„To je pravda,“ odpověděla Deje a zasmála se.

„Kromě toho,“ pokračovala Surreal a zasunula si černé vlasy za jemně zašpičatělé uši, „budu tady jen pár týdnů a nechci mít moc nabitý program. Budu pracovat dost na to, abych zaplatila ubytování a stravování, a ve zbývajícím čase chci vidět nějaké památky.“

„Kolik stropů chceš vidět? Zajímáš se jen o stropy, viď?“

„Ale, Deje!“ bránila se Surreal. „To není tak docela pravda. Někdy se dívám i na vzorování na hedvábných prostěradlech.“

„Také bys mohla pár dní strávit na hřbetu koně.“ Deje zasunula stoh papírků zase pod pult. „Slyšela jsem, že mimo město existují moc pěkné vyjížďkové trasy.“

„Ne, díky. Až skončím s prací, nemám zájem ještě nasedat na koně. Chceš, abych začala už dnes v noci?“

Deje si hrábla do tmavých a bohatě vyčesaných vlasů. „Jsem si jista, že je tu někdo, kdo si rezervoval dnešní noc, a ten bude pro tebe tou správnou příležitostí."

Jedna na druhou se zazubily.

Deje si vzala k ruce úzký pořadač v kožených deskách a vytáhla kus cenného pergamenu. „Hmmm, máme plno. A vždycky se najdou jeden nebo dva, co se během večera ještě ukážou, a jsou to tak významní muži, že potřebují rezervaci."

Surreal se opřela o pult a obličej si položila do dlaní. „Máš vynikajícího šéfkuchaře. Třeba se tu zastaví jen na večeři."

Deje se šibalsky usmála: „Snažím se ukojit všechny druhy hladu."

„A když takovou důležitou zakázku přijmeš, hlavní chod je vždycky pochoutka."

Deje se zasmála a poprsí se jí tak zatřáslo, až hrozilo, že se jí vyvalí z hlubokého výstřihu u šatů. „Dobře řečeno. Tady." Ukázala jí jedno jméno na seznamu. „Vzpomínám si, že jsi říkala, že ti nevadí. Pravděpodobně bude napůl vyhladovělý, ale cení si jak předkrmů, tak hlavního chodu."

Surreal přikývla. „Ano, umí si zařídit dobré živobytí. Jeden z pokojů se zahradou?"

„Jistěže. Trochu jsem to tam upravila, co jsi tady nebyla. Myslím, že se ti to bude líbit. Máš pro takové věci báječný vkus." Deje sáhla do jedné z přihrádek ve stěně za zády a vytáhla klíč. „Tenhle se bude hodit."

Surreal schovala klíč do dlaně. „Večeře na pokoj, myslím. Je tam jídelní lístek? Dobře. Objednám dopředu."

„Jak si to všechno pamatuješ − co mají a nemají rádi − hlavně když jsou z tolika různých míst a mají tak roztodivné zvyky?"

Surreal předstírala, že se jí to dotklo: „Deje. Taky jsi pracovala na pokojích, než ses stala mnohem ambicióznější. Naprosto dokonale víš, na co jsou všechny ty malé černé knížky."

Deje odstrčila Surreal od pultu. „Pryč s tebou. Mám něco na práci a ty taky."

Surreal kráčela širokou chodbou a ostrým pohledem si prohlížela dveře pokojů po obou stranách. Byla to pravda. Deje byla ambiciózní. Začínala s dárky od spokojených klientů, pak si koupila velký dům a proměnila ho v nejlepší Rudý měsíc v kraji. A na rozdíl od jiných domů mohl u Deje muž najít mnohem více než jen teplé tělo v posteli. Nacházela se zde malá soukromá jídelna, kde se podávala vynikající jídla po celou noc; v recepční hale se shromažďovali ti, kteří vyhledávali umění a debatovali, zatímco pojídali pamlsky a popíjeli dobré víno; v místnosti s biliárem se setkávali muži s politickými ambicemi, aby si zde naplánovali svůj další tah; knihovna plná dobrých knih a s velkými koženými křesly; soukromé pokoje, kde si mohl člověk odpočinout od každodenního života a kde o něj bylo dobře postaráno − dobré jídlo, odborná masáž a klid; a konečně, pokoje a ženy, které uspokojovaly tělesné choutky.

Surreal našla svůj pokoj, zamkla dveře, dlouze se rozhlédla a přikývla na znamení souhlasu. Husté a měkké koberečky; bílé stěny, na kterých visely vkusné akvarely; tmavý nábytek; obrovská postel s nebesy z gázy; hudební věž stojící na zdobeném mosazném stojanu; vysunovací prosklené dveře vedoucí do soukromé obezděné zahrádky s malou fontánou a malými vrbami a mnoha rostlinami, které rozkvétají v noci; a koupelna s velkým oknem vedoucím do zahrady, sprchou a velikou vanou, do níž se muselo vystoupat po několika schůdkách.

„Velmi dobře, Deje," řekla tiše Surreal. „Velmi dobře. Velmi dobře."

Rychle se v pokoji zabydlela. Stáhla ze sebe pracovní oblečení a pečlivě je pověsila do šatníku. Nikdy toho s sebou nenosila moc, většinou jen tolik, aby uspokojila různé chutě podle území, kde se zrovna nacházela. Většina jejích věcí byla roztroušena v tuctu úkrytů všude po Terreille.

Surreal se skoro zachvěla, ale potlačila to. Raději na ty skrýše nemyslela. Určitě bude lepší, když nebude dumat o *něm.*

Otevřela posuvné skleněné dveře, aby slyšela vodu ve fontánce. Surreal se usadila v křesle s nohama pod sebou.

Objevily se dvě knížky vázané v černé kůži a pluly ve vzduchu kolem ní. Zachytila jednu, listovala až na poslední stránku, přivolala si pero a učinila tam nový záznam.

Smlouva byla zpečetěna. Tomu blázínkovi netrvalo umírání tak dlouho, jak by si bývala přála, avšak ta bolest byla nádherná. A peníze byly dobré, velice dobré.

Nechala knihu zmizet a otevřela druhou, udělala poznámku, kterou potřebovala, zapsala menu a rychlým pohybem zápěstí poslala knihu do kuchyně. Jakmile zmizela i druhá knížka, vstala a protáhla se. Další pohyb zápěstím a už tu byla ta dobře známá rukojeť nože s nablýskanou čepelí. Obrátila zápěstím opačným směrem, nůž zmizel a pak jen tleskla rukama. Dnes v noci jí jeden nůž postačí. S tímhle mužem nebyly nikdy žádné problémy. Kromě toho − usmála se při vzpomínce − to ona ho všechno naučila, jak dlouho už to bude? Dvanáct, čtrnáct let?

Rychle se osprchovala, učesala si dlouhé černé vlasy tak, aby se daly snadno rozpustit, nalíčila si obličej a vklouzla do průsvitných zlatozelených šatů, které toho víc ukazovaly než schovávaly. Nakonec zaťala zuby a udělala to, co musela udělat − přešla ke stojanu se zrcadlem a prohlédla si svou tvář, tělo, to, co nenáviděla celý život.

Měla hezky tvarovaný obličej s vysokými lícními kostmi, úzký nos a trochu větší zlatozelené oči, které viděly všechno, nic neprozrazovaly. Její útlé a dobře tvarované tělo působilo zdánlivě velice křehce, měla ale silné svaly, které si během dlouhých let vytrénovala, aby si zaručila, že bude pro své zaměstnání vždycky ve vrcholové formě. Jediné, s čím nebyla spokojená, byla její sluncem opálená pleť, světle hnědá kůže. Hayllianská pokožka. Kůže jejího otce. Kdyby nosila vlasy volně rozpuštěné a vzala si zabarvené brýle, které by zakryly barvu jejích očí, mohli by ji klidně považovat za Hayllianku. Právě oči prozrazovaly, že je míšenka. Uši, jejichž konečky se zakrucovaly do jemné špičky… to byly uši, které zdědila po Titian.

Titian nepocházela z žádné rasy, kterou kdy Surreal potkala na svých toulkách po Terreille. Zlomilo ji kopí Kartana SaDiabla.

Titian, která utekla a jednou provždy se už živila jako prostitutka, aby ji Kartan nemohl najít a zabít dítě, které nosila pod srdcem. Titian, jež jednoho dne našli s podříznutým hrdlem a pochovali do neoznačeného hrobu.

Všechny ty vraždy, všichni ti muži, kteří nic netušíce zamířili přímo do náruče naplánované smrti, byli jen zkouškou na plánovanou otcovraždu. Jednoho dne, ve správnou chvíli a na správném místě, najde Kartana a pomstí Titian.

Surreal se odvrátila od zrcadla a nutila se k tomu, aby takové vzpomínky odehnala. Jakmile zaslechla tiché zaklepání na dveře, postavila se doprostřed pokoje, aby ji její host spatřil okamžitě, jak vstoupí do pokoje. A ona ho pozve dál a celý večer hezky naplánuje.

Použila magii a otevřela dveře, než mohl vzít za kliku. Začala z těla produkovat svůdné úponky, které z ní vycházely jako nějaký druh exotického parfému. Rozevřela náruč a usmála se, když za ním zamkla dveře.

Rychle k ní přistoupil, potřeba z něj jen sálala. Šedý drahokam mu visel kolem krku a zazářil vnitřním ohněm. Položila mu ruce na hruď, zarazila ho tím a polaskala jediným dlouhým pohlazením. Těžce oddychoval, sevřel ruce v pěst a zase je otevřel, ale zatím se jí ani nedotkl.

Surrael byla spokojená, vklouzla k nízkému stolku u skleněných dveří a vyslala do kuchyně myšlenku. Po chvilce se tu objevily dvě vychlazené sklenky a láhev vína. Nalila víno, podala mu sklenici a pozvedla svou na přípitek. „Filipe.“

„Surreal.“ Hlas měl zastřený a útrpný.

Usrkla vína. „Víno ti nepřináší potěšení?“

Filip jedním lokem vypil polovinu sklenice.

Surreal zakryla úsměv. Po kom ve skutečnosti tak hladověl, koho nemohl mít? Koho si představoval na jejím místě, když zatáhl závěsy a zhasnul všechna světla, aby mohl ukojit svůj chtíč a v hlavě se přimknout ke své iluzi?

Jídlo nechala servírovat v pomalém tempu a dovolila, aby ji konzumoval očima, když popíjel víno a pojídal vybrané lahůdky.

Jako kdykoli jindy i dnes s ní mluvil rozvláčně a v hádankách, přičemž jí toho řekl mnohem víc, než by si uvědomoval nebo zamýšlel.

Filip Alexandr. Princ s šedým drahokamem. Pohledný muž s vlasy barvy písku a upřímnýma ustaranýma šedivýma očima. Nevlastní bratr Roberta Benedikta, význačného politického hráče od chvíle, kdy se připojil k Hayllu a… ke Kartanovi. Robert nosil jen žlutý drahokam, což bylo velice málo, nicméně byl legitimním synem a měl nárok na majetek a bohatství otce. Filip byl o několik let mladší a nikdy ho oficiálně nikdo neuznal, všichni ho brali jen jako doplněk bratra. Filipovi se nelíbilo hrát si na vděčného parchanta, opustil svou rodinu a zapojil se do skupiny, která měla na starost Alexandru Angellinu, královnu Chaillotu.

Občasné a dobře promyšlené použití jedu během několika generací umožnilo chaillotským mužům čisté krve převrátit matriarchální vládu v cosi nepřirozeného, takže měli s královnami nadále kontrolu nad celým územím. Alexandra tedy nebyla ničím jiným než nastrčenou figurkou, přesto však byla královnou Chaillotu a nosila opálový drahokam. I to bylo však trochu podivné. Inu, nezvyklé. Povídalo se, že má tajné úmluvy s čarodějnicemi Přesýpacích hodin, přestože muži čisté krve, kteří byli kdysi u moci, postavili černé vdovy mimo zákon. Alexandra měla jednu dceru jménem Leland a ta se stala manželkou Roberta Benedikta.

A všichni žili společně na Angellinině panství v Beldon Moru.

Surreal udělala z večeře jednu velkou předehru, po níž měly přijít hrátky v posteli. Princi s šedým drahokamem už dlouhou dobu scházelo potěšení, takže se mohl neúmyslně stát dost drsným partnerem, s tím si však Surreal nedělala starosti. Sama nosila šedý drahokam, ale ne pro tuto práci. Buď měla u sebe zelený, který dostala po rituálu zrození, anebo nenosila vůbec žádný drahokam, čímž umožnila svým klientům, aby měli pocit nadvlády. Dnes v noci jí vůbec nebude vadit, když s ní bude zacházet trochu hruběji, protože o Filipovi věděla, že je jedním

z mála mužů, který skutečně chtěl rozdávat potěšení stejnou měrou jako ho přijímat.

Ano, Filip byl ten pravý na začátek jejího zdejšího pobytu.

Surreal zhasla svíčky a v pokoji se udělalo naprosté šero. Filip nikam nepospíchal. Dotýkal se, ochutnával, vychutnával. A ona ho lehce naváděla a dovolila mu provést to, proč sem vlastně přišel.

~ ~ ~

Za úsvitu se Filip oblékl a políbil ji na rozloučenou.

Surreal zírala do nebes nad postelí. Za své peníze dostal, co si zasloužil, ba mnohem víc. A byl pro ni příjemným rozptýlením od vzpomínek, které se v ní v poslední době hromadily a kvůli kterým vlastně do Chaillotu přišla. Vzpomínky na Titian, Tersu … a na Sadistu.

~ ~ ~

Surreal bylo deset let, když Titian přivedla jednou odpoledne domů Tersu a uložila ji zcela vyčerpanou do vlastní postele. Během několika dní, kdy u nich černá vdova přebývala, Titian trávila celé hodiny tím, že naslouchala Tersinu drmolení prokládaném podivnými vtípky a tajemnými pořekadly.

Po týdnu od nich Tersa odešla a vrátila se s nejchladnějším a nejpohlednějším mužem, jakého kdy Surreal spatřila. Byl to první princ a válečník, kterého kdy viděla. Nic neříkal, nechal Tersu blábolit a pozoroval Titian. Občas jeho ostrý pohled zaletěl na dítě, které se třáslo matce za zády.

Nakonec Tersa zmlkla a chytila muže za rukáv: „Ta dívka je čisté krve a měla by se naučit kouzla. Má právo nosit drahokamy, jestli na to má dost síly. Daemone, prosím.“

Zlaté oči se mu zúžily, když dospěl k rozhodnutí. Sáhl do vnitřní kapsy své vesty, vytáhl několik zlatých stovkových bankovek z balíčku a položil je opatrně na stůl. Přivolal si kus papíru a pero, napsal několik slov a nechal papír a klíč na bankovkách.

„To místo není nijak elegantní, ale je tam teplo a čisto.“ Jeho hluboký svůdný hlas vyvolával v Surreal příjemné chvění. „Je to pár bloků odtud a v sousedství se vás nikdo na nic nebude vyptávat. Tady jsou jména eventuálních učitelů pro to děvče. Jsou to hodní lidé, kteří se dostali na opačnou stranu než ti, co teď vládnou. Ten byt je vám k dispozici, jak dlouho ho budete potřebovat.“

„A jaká je cena?“ Titianin tichý hlas byl ledově chladný.

„Že Terse neodepřete přístup do tohoto místa, kdykoli se tady v říši objeví. Já ten byt užívat nebudu, když tu budete vy, ale Tersa musí mít možnost najít v něm úkryt. Tak jsem to měl původně v úmyslu.“

Takže vše bylo domluveno a o několik dní později se Titian a Surreal ocitly v prvním trochu slušném bytě − nejlepším, jaký kdy malá Surreal poznala. Domácí jim sdělil trochu roztřeseným hlasem, že nájemné už je zaplaceno. Za bankovky se mohly obě slušně najíst a nakoupit si teplé oblečení. Titian byla vděčná, že už nemusí nikdy dovolit, aby práh jejího bytu překročila mužská noha.

Surreal dělala pokroky pod vedením učitelů a na jaře se Tersa vrátila a vzala Surreal do nejbližší svatyně, aby provedla ceremoniál zrození. Surreal se vrátila a hrdě si nesla nebroušený zelený drahokam. Titian se rozplakala, pečlivě zabalila drahokam do měkké látky a uložila ho do podivně vyřezávané dřevěné krabičky.

„Nebroušený drahokam je vzácná věc, sestřičko,“ řekla Titian a z krabičky cosi vytáhla. „Nenos ho dříve, než poznáš, co jsi zač. Pak to bude něco víc než jen schránka na sílu, kterou tvoje tělo neudrží; bude to znamení toho, odkud pocházíš. Mezitím…“ přetáhla Surreal přes hlavu stříbrný řetízek, „… ti tohle pomůže v začátcích. Kdysi to bývalo moje. Zlato by se ti k pleti hodilo víc než stříbro. Ale je to první krok na velice dlouhé cestě.“

Surreal se podívala na zelený šperk. Stříbrné úchyty byly vytvarované jako dva jeleni a mezi nimi byl drahokam. Nad ním se proplétaly parohy jelenů a skrývaly uzávěr, kterým se řetízek

spínal. Když si prohlížela ten šperk, v žilách jako by jí prozpěvovala její krev, lehká melodie, kterou nemohla nijak smysly zachytit.

Titian ji pozorovala. „Jestli se někdy setkáš s mými lidmi, poznají tě podle toho drahokamu."

„Proč za nimi nemůžeme jít?"

Titian jen zavrtěla hlavou a odvrátila se.

Následující dva roky byly pro Surreal dobré. Dny trávila u učitelů − jeden ji učil magii, druhý všechny základní předměty pro všeobecné vzdělání. V noci ji Titian učila jiné věci. Přestože Titian byla jako čarodějnice zničená, byla odbornicí na práci s nožem a sílil v ní stále větší neklid, jako by čekala na něco, co ji nutilo držet se v dobré formě a cvičit se s nožem.

Když bylo Surreal dvanáct let, vrátila se jednoho dne domů a našla dveře do bytu pootevřené. Na podlaze ležela Titian s prořízntutým hrdlem a její dýka ležela vedle ní. Stěny pulzovaly násilím a vztekem …a odevšad prýštilo varování utíkej, utíkej, utíkej.

Surreal chvíli přemýšlela, pak běžela do ložnice a vytáhla ze skrýše dřevěnou vyřezávanou krabičku se svým drahokamem. Klopýtala, ale běžela dál, sebrala dýku s rukojetí parůžku z podlahy, nechala zmizet krabičku i dýku, jak ji to učili. Pak nadobro utekla − od Titian a někoho, kdo je pronásledoval.

Titian bylo právě dvacet pět let.

Ani ne týden po matčině smrti se stalo, že Surreal poprvé znásilnili. Během beznadějného boje se viděla, jak padá dolů dlouhým temným tunelem, svá vlákna kdesi hluboko v propasti. Na úrovni zelené barvy se chvěla pavučina, která se rozprostírala napříč tunelem. Když k ní bezvládně padala a cítila takovou bolest, že stěny kolem ní se barvily doruda, vzpomněla si Surreal na Tersu a myslela na Titian. Když upadne do své vnitřní pavučiny a přestane se ovládat, zpřetrhá ji a vrátí se do skutečného světa jen jako stín a jednou provždycky bude už jen litovat, že přišla o všechna kouzla a všechno, čím by mohla být.

Když myslela na Titian, dávalo jí to vnitřní sílu bránit se dorážení, které, zdálo se, nebralo konce. S každým dalším přiražením jako by se násilník dostával blíž k její vnitřní pavučině. Držela se, bojovala celým srdcem. Když přirážení přestalo… když už bylo konečně po všem… dělila ji od naprosté zkázy pouhá délka dlaně.

Její mysl se krčila kdesi na dně naprosto vyčerpaná. Když ten muž odešel, donutila se vystoupat zase na povrch. Fyzická bolest v ní pořád tepala a prostěradla byla prosáklá její krví, ale v tom nejdůležitějším zůstala naprosto nedotčena. Stále ještě nosila drahokamy. Stále ještě byla čarodějnicí.

Netrvalo ani měsíc a poprvé zabila.

Byl jako všichni ostatní. Vzal ji do ošuntělého pokoje, využil její tělo a zaplatil jí mincí, za kterou si stěží mohla nakoupit jídlo, aby vydržela do dalšího dne. Její nenávist k mužům, kteří ji zneužívali − a ještě před ní Titian − se změnila v led. Když ten muž začal přirážet silněji, když se prolomil v zádech a jeho hrudník se tyčil nad Surrael, přivolala si dýku s rukojetí z parůžku a bodla ho přímo do srdce. Jeho mužská síla v ní pumpovala, zatímco krev prýštila všude kolem.

Použila kouzlo a stáhla jeho těžké tělo ze svého. Tenhle jí neodmítne zaplatit, ani ji nezbije. Bylo to vzrušující.

Následující tři roky se toulala po ulicích… dětské tělo a nezvyklý výraz v tváři… to vše působilo jako maják pro ty nejzkaženější. Ale už se dobře vědělo o tom, jak dokonale umí zacházet s nožem, a na ulici bylo všeobecně známo, že moudrý muž zaplatí Surreal vždy předem.

Tři roky. Když se pak jednoho dne sunula uličkou, o které si byla jista, že je úplně prázdná, někoho za sebou ucítila. Otočila se jak na obrtlíku s dýkou v ruce a zírala do tváře Daemonovi, který se opíral o zeď a pozoroval ji. Aniž by o tom nějak přemýšlela, dala se na útěk, jenže narazila na psychický štít, který ji zachytil a držel ji v zajetí tak dlouho, než ji Daemon držel za zápěstí. Nic neříkal. Prostě jen zachytil větry a přitáhl si ji k sobě. Surreal

nedokázala odolat psychickým pavučinám, tak stála těsně u něj a byla dezorientovaná.

O hodinu později seděla v kuchyni v zařízeném podkroví v úplně jiné části říše. Nad ní se vznášela Tersa a nutila ji něco sníst, zatímco Daemon ji pozoroval a upíjel víno.

Surreal byla příliš nervózní na to, aby mohla něco sníst, tak po něm jen vyštěkla: „Jsem děvka."

„A ani ne moc dobrá," odpověděl Daemon chladně.

Surreal to rozzuřilo a vychrlila na něj všechny nadávky, co znala.

„Chápeš, o co mi jde?" zeptal se a smál se, když vyplivla poslední nadávku a odmlčela se.

„Budu to, co jsem."

„Jsi dítě smíšené krve. Koluje v tobě hayllianská krev." Pohrával si se sklenkou. „Lidé z rodu tvé matky se dožívají − kolika − stovky, dvou set let? Můžeš se ale dožít tisíce let, možná i víc. Chceš všechny ty roky strávit tak, že se budeš živit zbytky, co najdeš v odpadcích, a budeš spát ve špinavých pokojích? Existují jiné způsoby, jak můžeš dělat to, co děláš − v lepších pokojích, mít lepší jídlo, víc peněz. Pochopitelně musíš se napřed zaučit, ale vím o místě, kde tě přijmou a dobře tě vycvičí."

Daemon strávil několik minut tím, že sepisoval seznam. Když byl hotov, strčil ho Surreal před oči. „Vzdělaná žena může strávit víc času vsedě v křesle než vleže na zádech. Rozumná příležitost, řekl bych."

Surreal zírala na seznam a nebylo jí to příjemné. Byly tam věci, které tušila: literatura, jazyky, historie, ale pak, až na konci stránky, seznam dovedností, které se víc hodily k noži než k placenému sexu.

Tersa sklidila ze stolu, Daemon vstal z židle a sehnul se k Surreal; hrudníkem se jí otřel o záda a jeho teplý dech ji lechtal na špičce ucha. „Chytrost, Surreal," zašeptal. „Chytrost je obrovská zbraň. Existují jiné způsoby, jak chlapovi podříznout krk a nechat jeho krev cákat všude po stěnách. Když budeš pokračovat v tom, co děláš, dříve či později tě najdou. Je tolik

způsobů, jak může člověk zemřít.“ Uchichtl se, ale v jeho hlase zaznělo šibalství. „Někteří muži umírají proto, že nemají dost lásky … jiní umírají, že jí mají až příliš mnoho. Přemýšlej o tom.“

Surreal šla do Rudého měsíce. Domácí a ostatní ženy ji učily uměním, která může použít v posteli. Zbytek se tiše naučila sama. Po deseti letech se stala nejlépe placenou děvkou v Rudém měsíci − a muži začali žadonit i po jejích dalších schopnostech.

Hodně cestovala po Terraille a nabízela své dovednosti nejlepším Rudým měsícům, ať se ocitla ve kterémkoli městě. Opatrně přijímala smlouvy i na jiné zakázky − na ty, které se jí více zamlouvaly a které ji mnohem více těšily. Nosila u sebe sadu klíčů od městských domů, apartmánů, podkroví − něco se nacházelo v nejluxusnějších částech města, jiná místa byla v tichých uličkách, kde se nikdo na nic neptal. Občas zašla za Tersou a postarala se o ni, jak nejlépe mohla.

Někdy strávila poklidný večer se Sadim, když se mu podařilo vyklouznout z některého dvora, u kterého zrovna sloužil. Byly to pro Surreal dobré časy. Daemon měl ohromné znalosti, když mu bylo do mluvení, a zlaté oči mu vždycky okouzleně zářily, když jako starší bratr naslouchal jejímu vyprávění.

Téměř tři sta let spolu vycházeli dobře. Až do té noci, kdy se Surreal trochu opila a pak vypila ještě jednu láhev vína. Pozorovala ho, jak si čte knihu. Byl pohodlně uvelebený v křesle, košili měl napůl rozepnutou, nahé nohy na polštářku na zemi, černé vlasy netypicky rozcuchané.

„Něco by mě zajímalo,“ pravila Surreal a věnovala mu podnapilý úsměv.

Daemon vzhlédl od knihy, zvedl jedno obočí a úsměv mu nadzvedl koutky úst. „Co by tě zajímalo?“

„Jen tak profesionální zvědavost, chápeš. V Rudých měsících si o tobě dost povídají, však víš.“

„Opravdu?“

Nezaznamenala náhlý nával chladu, který projel pokojem, a jak se zlaté oči proměnily v tvrdou žluť. Nevšimla si nebezpečné tichosti v jeho hlase. Jen se na něj dál usmívala. „No tak, Sadi, pro

mne by to byla skutečně trofej a určitě bych z toho získala nějakou zkušenost. V celé říši není děvka, která by z první ruky věděla, jaké to je, když se jí dostane potěšení přímo od hayllského …“

„Buď opatrná, když něco chceš. Mohla bys to dostat.“

Zasmála se a prohnula se v zádech, takže ji skrz tenkou látku halenky byly vidět bradavky. S rychlostí predátora se zvedl z křesla, tiskl ji k sobě a ruce jí zkroutil za zády − tehdy jí došlo, jak nebezpečné je dráždit ho. Tahal ji za vlasy tak silně, až jí vyhrkly slzy do očí a donutil ji, aby zvedla hlavu. Jeho ruka jí svírala zápěstí za zády, až začala sténat bolestí. Tehdy ji políbil.

Čekala brutální polibek, takže něha a měkkost jeho rtů, které se mazlily s jejími, ji vyděsily ještě víc. Nevěděla, co si má myslet, co má cítit, když jí jeho ruce ubližovaly, zatímco jeho ústa byla tak přející a tak přesvědčivá. Když ji konečně přinutil, aby otevřela ústa, každé pohlazení jazykem v ní probudilo divoké trhnutí mezi nohama. Když už nemohla déle stát, odnesl ji do ložnice.

Svlékal ji tak pomalu, až z toho málem zešílela; jeho dlouhé nehty šeptaly nad její chvějící se pokožkou, jak ji líbal, olizoval a pomalu z ní stahoval oblečení. Bylo to sladké mučení.

Když byla konečně nahá, nalákal ji do postele. Psychickými provazy jí svázal zápěstí a přivázal jí ruce nad hlavou. Provazy kolem jejích kotníků držely nohy od sebe. A jak tak stál u postele, Surreal si začala uvědomovat chladnou a zarytou zlobu, která ji obestírala … a klidnou, ovládanou brízu, jarní vítr, ve kterém byly ještě cítit zbytky zimy, jak jí přejíždí po těle, laská její prsa, břicho, projíždí černé chloupky mezi nohama, objíždí zevnitř stehna, obeplouvá její chodidla a vrací se po vnější straně stehen, vzhůru podél žeber až na krk a zase zpátky.

Tak to šlo pořád dokola, až už nedokázala déle snášet takové laskání, až byla celá zoufalá a toužila po nějakém doteku, který by ji přinesl úlevu.

„Prosím,“ sténala a snažila se setřást neústupné laskání.

„Prosím co?“ Pomalu si svlékl oblečení.

Hladově ho pozorovala, očima pátrala, čekala, až uvidí důkaz jeho potěšení. Spatřila prsten poslušnosti na naprosto ochablém orgánu a to ji šokovalo. Najednou si uvědomila, jak se rozhněvaný vír kolem ní změnil. I jeho úsměv se změnil.

Natáhl se vedle ní a jeho teplé tělo bylo chladné v porovnání s žárem v jejím nitru. Jeho ruka si začala pohrávat, jako si prve pohrával větřík, a ona konečně pochopila, co bylo v tom větru, v jeho úsměvu, v jeho očích.

Pohrdání.

Hrál si s ní smrtelně vážně. Pokaždé, když jí jeho ruce nebo jazyk trochu ulevily, vytrhal z její mysli průhledné závěje smyslnosti a ona musela lok po loku upíjet jeho pohrdání. Když jí přivodil vyvrcholení naposledy, vrhala se boky k jeho tělu, zatímco prosila, aby přestal. Jeho chladný a kousavý smích zůstal přilepený na jejích žebrech, takže nemohla vůbec dýchat. Zrovna když začala vplouvat do sladkého a necitlivého uvolnění, přestal.

Všechno přestalo.

Jak se jí vyjasňovalo v hlavě, slyšela téct vodu v koupelně. Po několika minutách se objevil oblečený Daemon a utíral si obličej do ručníku. Mezi jejíma nohama jí tepala touha, chtěla potěšit, alespoň jednou. Prosila ho o trochu úlevy.

Daemon se usmál oním krutým a chladným smíchem. „Tak a teď víš, jaké to je dostat se do postele s největším kurevníkem v Hayllu.“

Rozplakala se.

Daemon hodil ručník na křeslo. „Být tebou, tak bych nepoužíval robertka,“ řekl příjemným hlasem. „Pár dní určitě. Stejně by ti to nepomohlo, naopak, mohlo by se to všechno ještě zhoršit.“ Ještě jednou se na ni usmál a odešel z pokoje.

Netušila, jak dlouho je pryč, když konečně zmizely provazy z rukou a kotníků a ona se mohla skulit do klubíčka, přitiskla kolena k hrudi a plakala hanbou a vztekem.

Začala se ho bát, obávala se jeho přítomnosti, když musela otevřít dveře. Když se setkali, byl chladně odměřený a málokdy promluvil − a už nikdy se na ni nijak vřele nepodíval.

~ ~ ~

Surreal hleděla do nebes postele. To se stalo před padesáti lety a on jí nikdy neodpustil. Teď… otřásla se. Pokud byly všechny ty řeči pravdivé, procházel něčím úděsným. Nikde neexistoval dvůr, kde by vydržel víc než dva týdny. A zmizel dost velký počet příslušníků čisté krve a nikdo o nich nic neslyšel, když Daemonovi někdo zkazil náladu.

Měl naprostou pravdu. Existovalo tolik, tolik možností, jak mohl člověk zemřít. Surreal byla skutečně dobrá, ale pořád jí dávalo dost práce, aby se zbavila mrtvého těla. Po Sadistovi nezůstala nikde sebemenší stopa.

Surreal doklopýtala do sprchy a vzdychala, jak se jí napjaté svaly uvolňovaly pod proudem horké vody. Když byla v Beldon Moru, měla alespoň trochu jistoty, že na něj nenarazí.

4. Peklo

Ani zběsilé bušení na dveře pracovny nemohlo konkurovat Prothvarovu nekonečnému nadávání a Jaenellininu rozzuřenému ječení.

Saetan zavřel knihu na pultíku. Bývaly doby, a nebylo to tak dávno, kdy tyhle dveře nechtěl vůbec nikdo otevírat, natož tlouci do nich pěstmi tak, že by z nich mohlo zůstat dříví na podpal. Saetan se přesunul a usedl k rohu stolu z černého dřeva, zkřížil ruce na prsou a vyčkával.

Do místnosti vtrhl Andulvar a jeho výraz v obličeji byl neklidnou směsicí strachu a zloby. Prothvar vešel přímo za ním a táhl Jaenelle vzadu za šaty. Když se snažila nějak vydrápnout z jeho sevření, chytil ji a zvedl do vzduchu.

„Postav mě na zem, Prothvare!“ Jaenelle skrčila koleno a uštědřila mu nohou kopanec do rozkroku.

Prothvar zaúpěl a upustil ji na zem.

Namísto aby upadla, Jaenelle se krásně obrátila ve vzduchu a až pak dopadla lehce na nohy; ještě chvíli zůstala ve vzduchu asi

třicet centimetrů nad podlahou, když začala nadávat v mnoha jazycích, které Saetan nedokázal vůbec identifikovat.

Saetan se přinutil k tomu, aby vypadal autoritativně a neutrálně, a poněkud váhavě se rozhodl, že teď není ta správná chvíle, aby s Jaenelle diskutoval o vybraném slovníku u mladých dam. „Jaenelle, kopnout muže do slabin může být účinný způsob jak získat jeho pozornost, ale není to něco, co by si mohla dovolit dívka jako ty.“ Trhl hlavou, když veškerou pozornost věnovala teď jemu.

„Proč ne?“ chtěla vědět. „Jeden přítel mi řekl, co mám udělat, když mě chce nějaký mužský napadnout zezadu. Donutil mě, abych mu slíbila, že to tak budu dělat.“

Saetan nadzvedl obočí: „To ti prozradil tvůj přítel?“ Jak zajímavé.

Než mohl pokračovat, Andulvar mu hrozivě skočil do řeči: „To ale není hlavní problém, SaDiablo.“

„Tak co se tedy stalo?“ Ne, že by to zrovna chtěl vědět.

Prothvar ukázal na Jaenelle. „Tahle malá… ona… řekni mu to!“

Jaenelle sevřela ruce v pěst a zírala na Prothvara. „Byla to tvoje chyba. Smál ses a nechtěl mě učit. To *ty* jsi mě srazil dolů.“

Saetan zvedl ruku: „Tak pomalu. Co tě měl učit?“

„Nechtěl mě učit létat,“ odpověděla Jaenelle vyčítavě.

„Nemáš křídla!“ vyštěkl Prothvar.

„Dokážu létat stejně jako ty!“

„Nemáš na to výcvik!“

„Protože mě to nechceš naučit!“

„Krucinál, a taky to nemám v úmyslu!“

Jaenelle ze sebe vypravila érijenskou nadávku, až Prothvarovi málem vypadly oči z důlků.

Andulvarův obličej zrudl do varovného odstínu nachové, pak ukázal na dveře a zařval: „VEN!“

Jaenelle uraženě odešla ze studovny a Prothvar se belhal za ní.

Saetan si dal ruku před ústa. Chtělo se mu smát. Sladká Temnoto, jak moc se mu chtělo smát, ale pohled do

Andulvarových očí ho varoval, že kdyby se jen uculil, rozhoří se mezi nimi hádka.

„Takže ty se náramně bavíš," zabrblal Andulvar a zašustil křídly.

Saetan si několikrát odkašlal. „Předpokládám, že musí být pro Prothvara obtížné přijít na to, že je v koncích, když má co do činění se sedmiletou dívkou. Neuvědomil jsem si, že válečníkovo ego se dá pochroumat tak snadno."

Andulvarův pochmurný výraz se neměnil.

Saetan se začínal zlobit. „Buď rozumný, Andulvare. Tak se chce naučit létat. Viděl jsi, jak lehce balancuje ve vzduchu."

„Viděl jsem toho ještě víc," vyštěkl Andulvar.

Saetan zaskřípal zuby a počítal do deseti. Dvakrát. „Tak mi o tom pověz."

Andulvar zkřížil ruce na hrudníku a zahleděl se do stropu. „Její kamarádka Katrine jí ukazuje, jak se létá, ale Katrine létá jako motýl a Jaenelle chce létat jako jestřáb, jako Érijen. Tak požádala Prothvara, aby ji to naučil. A on se jí začal smát − připouštím, že to zrovna nebyla moc rozumná věc, a ona…"

„Protestovala."

„…skočila dolů z velké věže v Sídle."

Chvíli bylo ticho, než Saetan vybuchl: „*Cože?*"

„SaDiablo, ty přece znáš tu vysokou věž. Ty jsi to zatracené místo sám postavil. Vyšplhala až nahoru a pak prostě seskočila. Pořád ti to připadá zábavné?"

Saetan si mnul ruce na stole. Celé tělo se mu třáslo. „Takže Prothvar ji chytil, když padala."

Andulvar si odfrknul: „Málem ji zabil. Když skočila, vrhl se za ní střemhlav. Naneštěstí zůstala stát *jen tak ve vzduchu* asi tak tři metry pod kamennou římsou. Když ji míjel, vrazil do ní, takže začali padat oba dolů, asi tři čtvrtiny té výšky se řítili dolů, než se mu podařilo trochu ustálit ten pád."

„Matko noci," zamumlal Saetan.

„Kéž je Temnota milosrdná. Takže co s tím hodláš *udělat?*"

„Promluvím si s ní,“ odpověděl Saetan pochmurně, vypustil myšlenku za dveře a pozoroval, jak se snadno a rychle otevřely. „Jaenelle.“

Jaenelle došla až k němu a její vztek už vychladl, nicméně byla pevně přesvědčená o své pravdě, což si Saetan až příliš dobře uvědomoval.

Saetan bojoval, aby udržel svůj temperament na uzdě, a chvíli si ji pozorně prohlížel: „Andulvar mi řekl, co se stalo. Máš mi k tomu co říct?“

„Prothvar se mi nemusel smát. Já se mu taky nesměju.“

„K létání potřebuješ křídla, Jaenelle.“

„Nepotřebuješ křídla, abys putoval po větrech. Není v tom zas tak velký rozdíl. A i Érijenové potřebují znát několik kouzel, aby létali. Aspoň to tak říkal Prothvar.“

Nevěděl, co je horší: Jaenelle, když přehání, nebo Jaenelle, když rozumně uvažuje.

Saetan si povzdechl a položil své ruce na její malé, které vypadaly tak křehce. „Vyděsila jsi ho. Jak měl vědět, že se prostě nezřítíš k zemi?“

„Měla jsem mu to říct,“ odpověděla a připadala si dost potrestaná.

Saetan na chvíli zavřel oči a zběsile přemýšlel. „Výborně. Andulvar a Prothvar tě naučí létat tak, jak létají Érijenové. Na oplátku ale musíš slíbit, že budeš dodržovat jejich instrukce a *budeš trénovat všechno ve správném pořadí.* Žádné seskakování z věže, žádné překvapivé padání z útesů…“ Její provinilý pohled způsobil, že mu srdce začalo bít velice podivným rytmem. Zakončil svou řeč staženým hlasem: „…žádné zkoušení na dráze pro čistou krev… nebo na kterékoli jiné dráze, dokud nebudou mít pocit, že jsi na to dost připravená.“

Andulvar se odvrátil a sám pro sebe mumlal různé nadávky.

„Domluveno?“ Saetan se zeptal a zadržel dech.

Jaenelle přikývla, nešťastně a rezignovaně.

Stejně jako brány i dráhy existovaly ve všech třech říších. Na rozdíl od bran existovaly dráhy jen na území Askavi. V Terreille

to byly zkušební dráhy pro érijenské válečníky, kaňony, kde se větry setkávaly pro nebezpečnou a velice nebezpečnou zkoušku mentální i fyzické síly. Dráha čisté krve držela lehčí větry − od bílé barvy po opálovou. Ty ostatní…

Saetan těžce polkl: „Už jsi to zkoušela na dráze čisté krve?“

Jaenellin obličej se rozzářil: „Ach, ano. Saetane, to je taková legrace.“ Její nadšení polevilo, když viděla, jak se na ni dívá.

Nezapomeň dýchat, SaDiablo. „A Khaldharon?“

Jaenelle se zadívala do podlahy.

Andulvar k ní přikročil a zatřásl s ní. „Jen hrstka nejlepších érijenských válečníků si každý rok troufne na Khaldharon. Je to absolutní zkouška síly a dovednosti, to není hřiště pro děvčata, která chtějí poletovat sem a tam.“

„Já nepoletuju sem a tam!“

„Jaenelle,“ varoval ji Saetan.

„Jen jsem to trochu zkoušela,“ zamumlala. „A jen v Pekle.“

Andulvarovi klesla čelist.

Saetan zavřel oči a přál si, aby okamžitě zmizela tepavá bolest ve spáncích. Už tak bylo dost zlé, že zkoušela Khaldharon v Terreille, v říši nejvíce vzdálené od Temnoty a plné větrů, ale zkoušet to na dráze v Pekle … „Nebudeš létat na žádné dráze, dokud ti Andulvar neřekne, že jsi na to připravená!“

Jaenelle překvapila jeho vehemence a pozorně si ho prohlížela: „Vyděsila jsem tě.“

Saetan kroužil po místnosti a pátral po něčem, co by mohl klidně rozbít. „To máš sakra pravdu, že jsi mě vyděsila.“

Pohodila vlasy a pozorovala ho. Když se vrátil ke stolu, vysekla uctivou ženskou poklonu: „Omlouvám se Nejvyšší pane. Omlouvám se, princi Yaslane.“

Andulvar zabručel: „Jestli tě mám učit létat, mohl bych tě také naučit, jak se používají hole, luk a nůž.“

V Jaenelliných očích to zajiskřilo: „Sceron už mě učí používat luk a šípy a Chaosti mi ukazuje, jak se má používat nůž,“ prozradila ochotně.

„O to větší důvod, proč bych tě měl naučit bojovat také s érijenskými zbraněmi," prohlásil Andulvar a temně se usmíval.

Když odešla, Saetan se starostlivě zadíval na Andulvara. „Důvěřuji ti, že vezmeš v úvahu její věk a pohlaví."

„Bude to pro ni zatraceně těžké učení, SaDiablo. Já ji budu cvičit a zdá se, že nemám moc na výběr. Budu ji cvičit tak, jako kdyby byla érijenský válečník." Zlověstně se ušklíbnul. „Kromě toho, Prothvar bude radostí bez sebe, až jí bude dělat soupeře v boji s tyčemi."

Když odešel Andulvar, Saetan se usadil do křesla u stolu z černého dřeva, odemkl jednu ze zásuvek a vytáhl kus drahého pergamenu, který byl již zpoloviny popsaný jeho elegantním rukopisem. Ke stávajícímu seznamu připojil další tři jména: Katrine, Sceron, Chaosti.

Pergamen zase řádně zamknul do bezpečí zásuvky, opřel se o židli a začal si třít spánky. Ten seznam ho znepokojoval, protože netušil, co vlastně představuje. Děti, ano. Přátelé, určitě. Ale všichni jsou z Kaeleeru. Musí být hodiny pryč, jen aby se tam dostala, je to hrozně daleko, i když putuje po černém větru. Co si o tom myslí její rodina, když je tak dlouho pryč? Co jí na to asi říkají? Nikdy o Chaillotu nevyprávěla, ani o svém domově či rodině. Dovedně se vyhnula jakékoli jeho otázce, bylo úplně jedno, jaká slova poskládal dohromady. Čeho se bála?

Saetan zíral dlouho jen tak před sebe. Pak po ebonitovém vláknu vyslal myšlenku, muž muži.

Uč ji dobře, Andulvare. Uč ji dobře.

5. Peklo

Saetan opustil malý byt, který byl propojen s jeho soukromou studovnou, a svižně si ručníkem utíral vlasy. Nosní dírky okamžitě zachytily ten pach a linie mezi jeho obočím se prohloubila, když se podíval ke dveřím studovny.

Harpyje měly zcela charakteristický psychický pach a z té, která trpělivě vyčkávala, až Saetan zaznamená její přítomnost, mu bylo nepříjemně.

Vrátil se do ložnice a rychle, ale pečlivě se oblékl. Když se usadil za stolem z černého dřeva, uvolnil fyzický i psychický zámek u dveří a čekal.

Její tichá a klouzavá chůze ji brzy dovedla až ke stolu. Byla to hubená žena se světlou pletí, velikýma modrýma očima, jemně zašpičatělýma ušima a dlouhými stříbřitě blond vlasy. Oblečená byla do tuniky barvy lesní zeleně, dále na sobě měla kalhoty s hnědým koženým páskem a boty z měkké kůže vysoké nad lýtka. K pásku bylo připevněné prázdné pouzdro. Nenosila žádné drahokamy a zranění napříč jejím krkem dokazovalo, jak vlastně zemřela. Ona studovala jeho a on studoval ji.

V místnosti se začínalo hromadit napětí.

Harpyje byly čarodějnice, které zabila mužská ruka. Nezáleželo na tom, ze které rasy původně pocházely, byly mnohem náladovější a mazanější než ostatní démonky čarodějnice a málokdy opouštěly své území, kam se ani mužští démoni neopovažovali vstoupit. Nicméně jedna z nich tady teď byla, a to z vlastní vůle. Černá vdova z A Dea al Monu a královna.

„Prosím, posaď se, paní," pravil Saetan a kývl na křeslo před stolem. Zatímco se vděčně usazovala v křesle, nespustila z něj oči ani na chvilku. „Jak ti mohu pomoci?"

Když promluvila, její hlas zněl jako vítr nad mýtinou. Ale v tom hlase byl slyšet i blesk. „Vy jí sloužíte?"

Saetan se snažil potlačit chvění, které vyvolala její slova, ona to vycítila a usmála se. Ten úsměv způsobil, že se jeho rozčilený hněv vydral na povrch. „Já jsem Nejvyšší pán, čarodějnice. Nesloužím nikomu."

Její obličej se nezměnil, ale oči byly náhle ledové: „Nejvyšší kněžka Pekla klade otázky. To není dobré. Takže se vás zeptám znovu. *Nejvyšší pane,* vy jí sloužíte?"

„Peklo nemá žádnou nejvyšší kněžku."

Pochmurně se na něj usmála. „Pak nikdo tento malý detail nesdělil Hekatah. Když jí nesloužíte, jste přítel nebo nepřítel?“

Harpyje na něj pohlížela s odporem. „Je důležitá už jen proto, že se snaží všude proniknout a zasahovat. Je to dítě, Nejvyšší pane. Vy sloužíte dítěti? Jste přítel nebo nepřítel?“

„Jaké dítě?“ Do žaludku jako by se mu zabodla ostrá dýka.

Harpyje vyskočila z křesla a rychle proplula studovnou. Když se vrátila ke stolu, pravou rukou si třela pouzdro u pásku, jako by hledala nůž, který tam nebyl.

„Posaď se.“ Když se nehýbala, v jeho hlase se převaloval hrom. „Posaď se.“ Hekatah byly jeho aktivity podezřelé a řeči, co vyprávěly o podivné Čarodějce, která si do říše Temnoty jen tak volně přichází a zase odchází, jen zbystřily její zájem. Jenže Daemon neměl žádnou kontrolu, kam Jaenelle šla nebo kdo ji viděl. Když už o ní věděly harpyje, kdo ještě se o ní dozvěděl? Jak dlouho bude trvat, než Jaenelle bude následovat psychické vlákno, které ji zavede přímo do náruče Hekatah? A byla tahle harpyje přítelkyní nebo ne? „O tom děvčeti Dea al Mon ví,“ prohlásil opatrně.

Harpyje přikývla: „Je to přítelkyně Gabrielly.“

„A Chaosta.“

Krutý, potěšený úsměv jí přejel po rtech. „A Chaosta. On je také můj příbuzný.“

„A ty jsi?“

Úsměv zmizel. Studená nenávist mu propalovala oči. „Titian.“ Přejela mu očima po těle a pak se zase opřela v křesle. „Ten, který mě zlomil… nese vaše rodinné jméno, ale není vaše krevní linie. Bylo mi sotva dvanáct, když jsem byla zrazena a unesena z Kaeleeru. Vzal mě odtamtud pro potěšení a zlomil mne na svém kopí. Ale všechno má svou cenu. Nechala jsem mu ale dědictví, jediné jeho sémě, které už bude v plném rozkvětu. Nakonec jí bude muset zaplatit všechny dluhy. Až nastane ta pravá chvíle, moje dcera bude sloužit mladé Královně.“

Saetan pomalu vydechl: „Kdo další o tom děvčeti ví?“

„Příliš mnoho… anebo ještě ne dost. Záleží na tom, jakou hrajete hru.“

„Tohle není žádná hra!“ Ovládl se a byl velice tichý. „Pusť mne dovnitř.“

Neochotný zkrabacený obličej Titian.

Saetan se k ní naklonil. „Chápu, proč se ti hnusí každý mužský dotek. Věř mi, že se mi to neříká lehko… nežádám o to kvůli sobě.“

Titian se kousla do rtu. Zabořila ruce do křesla. „Tak dobře.“

Saetan nejprve soustředil oči při pohledu na oheň a pak se pokusil o první psychický průnik, až narazil na první bariéru a ucítil, jak se odtáhla. Trpělivě čekal, než se cítila připravená otevřít pro něj všechny bariéry. Jakmile byl jednou uvnitř, probíral se vším velice jemně jako host s dobrým vychováním. Netrvalo to dlouho, než našel to, co hledal. Pak zrušil spojení a notně se mu ulevilo.

Nic nevěděli. Titian o tom přemýšlela a dost se tomu přiblížila. Ale nikdo kromě jeho důvěrníků nevěděl nic jistě. Podivná dívka. Excentrická dívka. Záhadná dívka. To by mohlo stačit. Jeho moudré a opatrné dítě. Nemohl ale stále přijít na to, jaký zážitek ji donutil k tomu, že si takhle mladá dávala tak velký pozor.

Obrátil se k Titian zády: „Učím ji magii. A sloužím.“

Titian se rozhlédla po studovně. „Tady odtud?“

Saetan se suše usmál: „Teď jsi na to kápla. Už mě tahle studovna unavuje. Asi je načase, abych v Pekle připomněl, kdo je tady vlastně pánem.“

„Myslíte tím, kdo vládne v zastoupení,“ pravila Titian s predátorským úsměvem. Nechala ta slova chvíli viset ve vzduchu. „To je dobře, že se zase začínáte zajímat, Nejvyšší pane,“ připustila poněkud zdráhavě. „Je dobře, že má tak silného ochránce. Ona se vůbec ničeho nebojí, naše malá sestřička. Je moudré ji naučit, aby si dávala pozor. Ale nedělejte si iluze. Děti vědí, co je zač. Je to jejich tajemství a zároveň je to jejich

kamarádka. Čistá krev zpívá čisté krvi a celý Kaeleer pomalu začíná objímat jedinou temnou hvězdičku.“

„Jak víš o těch dětech?“ zeptal se podezíravě Saetan.

„Říkala jsem vám to. Jsem příbuzná Gabrielly.“

„Jsi mrtvá Titian. Démoni se nemíchají mezi živé. Nezajímají je záležitosti živých říší.“

„Opravdu, Nejvyšší pane? Vy a vaše rodina stále ještě vládne Dhemlanu v Kaeleeru.“ Zachvěla se. „Kromě toho, Dea al Monové nejsou zrovna přecitlivělí, když jednají s těmi, kteří žijí ve věčném pološeru říše Temnoty.“ Zaváhala a ještě dodala: „A zdá se, že naše malá sestřička vůbec nechápe, jaký je rozdíl mezi živými a mrtvými.“

Saetan ztuhl: „Myslíš, že když zná mě, že ji to nějak zmátlo?“

Titian zavrtěla hlavou. „Ne, zmatek už tu dávno byl ještě před tím, než poznala Peklo nebo potkala strážce. Chodí ale po divných cestách, Nejvyšší pane. Jak dlouho potrvá a začne se procházet po hranicích Šíleného království?“

„Není žádný důvod se domnívat, proč by tak měla činit,“ odpověděl Saetan stroze.

„Ne? Půjde pořád po té podivné cestě, ať ji zavede kamkoli. Proč si myslíte, že dítě, které nevidí žádný rozdíl mezi živými a mrtvými, pozná rozdíl mezi zdravým rozumem a Šíleným královstvím?“

„NE!“ Saetan vyskočil z křesla a došel až ke krbu. Snažil se potlačit pomyšlení, jak Jaenelle pomalu upadá do šílenství, jak si nedokáže poradit s tím, co je vlastně zač, ale nervozita se v něm převalovala ve velkých vlnách. Ještě nikdy v dějinách čisté krve se neobjevil někdo, kdo měl za drahokam zrození černou barvu. Ještě nikdo jiný neměl tolik zodpovědnosti − a pocitu izolace, to byla cena za to, že musí nosit tak tmavý drahokam v tak útlém věku.

A moc dobře věděl, že už viděla dost věcí, které by dítě vidět nemělo. Viděl v jejích očích mnohé tajemství a stíny.

„Cožpak není nikdo v Terreille, komu byste mohl důvěřovat a kdo by ji ohlídal?“

Saetan ze sebe vydal bolestný smích. „Komu bys důvěřovala ty, Titian?“

Titian si třela nervózně ruce o kalhoty.

Sotva dospěla v mladou ženu a zemřela, pomyslel si s něžným smutkem. Tak křehká pod vší tou silou. Takoví jsou všichni.

Titian si olízla rty. „Vím o válečníkovi, princi s černým drahokamem, jenž občas hlídá ty, kteří potřebují pomoc. Kdybyste s ním promluvil, možná by …“

„Ne,“ řekl nerudně a pýcha se v něm svářila se strachem. Jaká ironie, že Titian považuje Daemona za vhodného ochránce. „Toho vlastní Dorothea − ta loutka v rukách Hekatah. Mohou ho přesvědčit, aby sloužil jim.“

„Nevěřím, že by ublížil dítěti.“

Saetan se vrátil ke stolu. „Možná ne záměrně, ale bolest donutí muže dělat věci, které by z vlastní vůle nikdy neudělal.“

Titianiny oči se rozšířily porozuměním. „Vy mu nedůvěřujete.“ Popřemýšlela o tom a pak zavrtěla hlavou. „Mýlíte se. On je…“

„Zrcadlo.“ Saetan se usmál, když z ní vyšlo ostré zasyčení. „Ano, Titian. Je to krev mé krve, sémě z mých slabin. Znám ho až příliš dobře… a přitom ani trochu. Je jako meč s ostřím po obou stranách, dokáže uříznout ruku, která ho drží nad vodou stejně tak jako nepřítele.“ Dovedl ji ke dveřím. „Děkuji ti za radu a za zájem. Když se dozvíš něco nového, velice rád bych byl informován.“

Obrátila se ve dveřích a bedlivě ho pozorovala. „Co když se rozezpívá v odpověď na jeho krev stejně tak silně, jako se rozezpívala, když našla tu vaši?“

„Titian.“ Saetan za ní tiše zavřel dveře a zamknul. Vrátil se ke stolu, nalil si sklenici yarbarahu a pozoroval malý jazýček plamene, jak tančí nad stolem a ohřívá krvavé víno.

Daemon byl dobrý válečník a princ, což znamenalo, že je nebezpečný válečník a princ.

Saetan vyprázdnil sklenici. On a Daemon tvořili sehraný pár. Skutečně věřil tomu, že jeho jmenovec představuje pro Jaenelle

nějakou hrozbu nebo jen tak žárlil, když si ho představil jako eventuálního milence, hlavně proto, že ten milenec byl zároveň jeho synem? Protože si nedokázal upřímně na tuto otázku odpovědět, váhal o vydání příkazu k Daemonově likvidaci.

Ještě nebyl žádný důvod, aby poslal pro popravčího Marjonga. Daemon nebyl nikdy poblíž Chaillotu a z téhož důvodu Jaenelle nebrouzdala po Terraille tolik jako v Kaeleeru. Titian měla pravdu, když mluvila o Daemonovi, ale Saetan si nemůže dovolit riskovat. Jeho jmenovec byl dost vychytralý na to, aby tu dívku chytil do pasti, a měl dost síly, aby ji zničil.

Jestli je ale zapotřebí Daemona popravit pro spásu malé Jaenelle, nebude to ruka cizince, která ho pošle do hrobu.

Tohle svému synovi dlužil.

Druhá část

Kapitola třetí

1. Kaeleer

Saetan se suše usmál na vlastní odraz v zrcadle. Bohatá kštice černých vlasů byla už na spáncích stříbřitější, než tomu bylo před pěti lety, ale vrásky v tváři způsobené nemocí se změlnily, zatímco vrásky od smíchu se prohlubovaly.

Odvrátil se od zrcadla a kráčel po dlouhé chodbě na druhé galerii. Nemocná noha mu vždycky ztuhla, když chodil příliš dlouho, ale naštěstí už nepotřeboval tu zpropadenou hůl. Tiše se sám pro sebe usmál. Jaenelle byla posilujícím lékem ve více než jednom ohledu.

Když kráčel dolů po schodišti, které končilo v neformálním přijímacím sále, povšiml si vysoké a štíhlé ženy, která ho pozorovala s přimhouřenýma očima. Také zaznamenal prstenec klíčů připevněný k pásku a pocítil úlevu, když zjistil, že současná hospodyně je tak klidná a ochotná.

„Dobré odpoledne," pozdravil příjemně. „Ty jsi Helene?"

„A co když jsem?" Zkřížila paže na prsou a zaklepala nohou o podlahu.

Inu, neočekával přivítání s otevřenou náručí, ale přesto … Usmál se na ni. „Na personál, který nemá už tak dlouho komu sloužit a má tak málo podnětů k práci, udržuješ tady to místo v dobrém stavu."

Helene jen pohodila rameny a v očích se jí zableskla zloba. „Staráme se o Sídlo, protože je to Sídlo." Ještě více přimhouřila oči. „A kdo jsi ty?" chtěla vědět.

Nadzvedl jedno obočí: „A kdo si myslíš, že jsem?“

„Vetřelec, to si myslím,“ odsekla Helene a založila si ruce v bok. „Jeden z těch, co se sem čas od času vkradou, aby tady okouněli a ‚nasáli atmosféru‘.“

Saetan se usmál. „Udělali by lépe, kdyby tady v tom místě moc atmosféru nenasávali. I když tady bylo vždycky chladněji než v Terreille. Předpokládám, že po tak dlouhé nepřítomnosti jsem svým způsobem vetřelec, ale …“ Zvedl pravou ruku. Jak zazářil černý drahokam v prstenu, kameny v Sídle SaDiablo zaduněly.

Helene zbledla a zírala na něj.

Usmál se: „Vidíš, má drahá, stále odpovídají na mé zavolání. Obávám se, že ti v tvé rutině způsobím jisté zmatky.“

Helene udělala malý pokus o poklonu: „Nejvyšší pane?“ zamumlala.

Uklonil se: „Otevírám Sídlo.“

„Ale…“

Saetan se narovnal: „Je v tom nějaký problém?“

Ve zlatých očích Helene se zablyštil paprsek a rychle si utřela ruce do velké bílé zástěry. „Pomohl by velký úklid, jen tak pro jistotu, ale…“ zaostřila pohled na závěsy… „kdybychom to tu trošku zrenovovali, bylo by to ještě lepší.“

Napětí z něj vyprchalo. „A přineslo by ti to něco, na co bys mohla být hrdá, namísto toho aby ses spokojila s nic neříkajícím titulem?“

Helene zrudla a kousla se do rtu.

Saetan skryl úsměv, nechal zmizet závěsy a zkoumal sál. „Nové závěsy a žaluzie, to nepochybně. Když se naleští dřevo, bude ještě postačovat za předpokladu, že konzervační prostředky fungují a dřevo drží pohromadě. Nové pohovky a křesla. Rostliny k oknům. Několik nových obrazů na stěny. Nové tapety nebo vymalovat? Co myslíš?“

Helene trvalo chvíli, než dokázala promluvit: „Kolik místností máte v plánu restaurovat?“

„Tuhle, formální přijímací sál v síni, jídelnu, veřejnou studovnu, moje apartmá a několik hostinských pokojů − a speciální apartmá pro mou Paní.“

„Pak možná bude chtít vaše Paní sama dohlédnout na malování a tapetování.“

Saetan na ni pohlédl se zděšeným okouzlením. „To nepochybně udělá. Mé Paní však bude za čtyři měsíce dvanáct let, a já osobně bych skutečně dal raději přednost tomu, aby bydlela v apartmá, které kvůli ní nechám znova vymalovat, než abych žil v Sídle, které by vyzdobila na základě svého poněkud … eklektického … vkusu.“

Helene na něj chvíli zírala, ale nevyřkla otázku, kterou jí viděl na očích. „Mohla bych nechat přinést do Sídla několik vzorníků, ve kterých byste si mohl vybrat.“

„Výborný nápad, má drahá. Myslíš si, že tohle místo se bude moci otevřít veřejnosti za čtyři měsíce?“

„Personálu není moc, Nejvyšší pane,“ odpověděla Helene váhavě.

„Pak najmi pomocníky, jaké potřebuješ.“ Saetan odkráčel ke dveřím, které vedly do velké síně. „Sejdu se s tebou znovu na konci týdne. Je to dost času?“

„Ano, Nejvyšší pane.“ Znovu se trochu uklonila.

Saetan se narodil v chudinské čtvrti Draegy, hlavního města Hayllu, jako syn průměrné děvky, takže nikdy neočekával a ani nechtěl, aby se služebnictvo v jeho přítomnosti jakkoli ponižovalo. Neplatilo to na Helene, protože − pokud ji správně odhadl − tohle byla poslední úklona, které se mu dostalo.

Na konci velké haly zaváhal, než otevřel dveře do veřejné studovny. Procházel se po místnosti, lehce se dotýkal zakrytého nábytku a trochu se ušklíbl, když viděl své otisky prstů v nánosu prachu.

Kdysi z této místnosti ovládal Dhemlan Kaeleer. Přestože vládl, zůstal sám sebou. Předal Dhemlan v Terreille Mefisovi, když se stal strážcem, ale nepřipojil k tomu sesterské území v říši Stínů.

Ach, Kaeleer. Vždycky to pro něj bylo sladké místo plné nádherných kouzel a záhad. Teď začínají všechny tyto záhady opět vyplouvat z mlhy a kouzla jsou stále ještě velice silná. Vlákno po vláknu Jaenelle znovu budovala pavučinu a pod jejím dotekem všechna vlákna tancovala.

Doufal, že ji potěší, když bude moci využívat tohle místo. Doufal, že ho pozve, až bude jmenovat členy vlastního dvora. Chtěl vidět, koho si vybere do prvního kruhu, chtěl vidět obličeje, které patří k tomu seznamu jmen. Věděli jeden o druhém? Nebo o něm?

Saetan zavrtěl hlavou a usmál se.

Ať už to bylo jejím úmyslem či nikoli, Saetanově plavovlasé dceři duše se podařilo navrátit ho mezi živé bytosti.

2. Terreille

Surreal si přehodila košík s potravinami z jedné ruky do druhé a zalovila v kapse kalhot pro klíče, když stoupala po schodech ke svému bytu v třetím poschodí. Došla na odpočívadlo a spatřila, jak se u jejích dveří krčí temný stín. Klíče zmizely a jejich místo zaujala oblíbená dýka.

Žena odhodila rozcuchané vlasy z obličeje a vyskočila na nohy.

„Terso," zašeptala Surreal, nechala zmizet dýku a rychle skočila k potácející se ženě.

„Musíš mu to říct," zamumlala Tersa.

Surreal položila košík a paží objala Tersu v pase. Přivolala si klíče, odemkla dveře a téměř odnesla mumlající ženu na pohovku; při tom sama pro sebe klela, v jakém je Tersa stavu.

Došla pro košík a zamkla dveře. Pak se vrátila k pohovce se sklenkou brandy.

„Musíš mu to říct," mumlala Tersa a podívala se na sklenku.

„Vypij tohle. Budeš se cítit líp," přikázala jí Surreal. „Už jsem ho celé měsíce neviděla. Už mě nechce nijak využívat."

Tersa chňapla Surreal za zápěstí a řekla zostra: „Pověz mu, aby si dával pozor na Nejvyššího pána Přesýpacích hodin. Není to muž, který odpouští, když někdo ohrožuje to, co patří jen jemu. Pověz mu, ať si dá pozor na Nejvyššího Kněze."

Surreal vzdychla, pomohla Terse na nohy a vedla stařenu do koupelny.

Povědět mu? Nechtěla se ani náhodou dostat do *jeho* blízkosti.

A co si teď počne s Tersou? V bytě byly jenom dvě postele. Věděla svoje a nechtěla jí přenechat svou postel, takže Tersa bude muset přespat v Sadiho posteli. Jenže, u ohňů pekelných, začal být tak přecitlivělý na přítomnost ženy ve svém pokoji; vždycky poznal, když tam přišla nějaká ženská posluha uklidit, i kdyby se ukázala jen jednou. Sakra. Nezdálo se, že by se mohl objevit − sladká Temnoto − prosím, jen ať se tu neukáže. Ale kdyby k tomu došlo a měl by námitky proti tomu, že Tersa používá jeho postel, mohl by vyhodit ji, Surreal.

Surreal svlékla z Tersy potrhané oblečení. „No tak, Terso. Potřebuješ horkou koupel, dobré jídlo a musíš se pořádně vyspat."

„Musíš mu to říct."

Surreal zavřela oči. Dlužila mu. Nikdy nezapomněla, že je mu dlužná. „Řeknu mu to. Nějak mu to řeknu."

3. Terreille

Po několika minutách nepříjemného mlčení se Filip Alexandr posunul na gauči a obrátil se tváří ke své neteři. Sáhl po její bezvládné ruce. Odtáhla se od něj.

Zoufalý Filip si prsty projel vlasy a ještě jednou se pokusil být rozumný.

„Jaenelle, nechceme přece, aby to bylo nějak kruté. Jsi jen nemocná holčička a my ti chceme pomoct, aby ses cítila lépe."

„Nejsem nemocná," pravila Jaenelle tiše a dívala se přímo před sebe.

„Ale ano, jsi.“ Filip mluvil jemně, ale rozhodně. „Nerozeznáváš rozdíl mezi skutečným světem a iluzí.“

„Rozeznám to.“

„Ne, nerozeznáš,“ trval na svém Filip. Poškrábal se na čele. „Ty kamarádky, ta místa, která navštěvuješ … to není skutečné. *Nikdy* nebyly skutečné. Jediný důvod, proč je vidíš, je to, že ti není dobře.“

Bolest, zmatení a pochybnosti zaplnily oči modré jako letní obloha. „Ale cítím, že jsou tak opravdové,“ zašeptala.

Filip si ji přitáhl k sobě a byl vděčný, že se od něj neodtáhla. Objímal ji, jako by ji tohle mohlo vyléčit to, co nedokázala dlouhá léta péče. „Vím, že ti připadají skutečné, miláčku. V tom je ten problém, cožpak to sama nevidíš? Doktor Carvey je nejvýznamnější léčitel pro …“

Jaenelle se vykroutila z jeho objetí. „Carvey není *žádný* léčitel, je to…“

„Jaenelle!“ Filip se zhluboka nadechl. „Tak přesně o tomhle mluvíme. Vymýšlet si ošklivé historky o doktoru Carveyovi ti nijak nepomůže. Vymýšlet si historky o kouzelných bytostech …“

„Už o nich nemluvím.“

Filip vzdychl a byl zoufalý. Tohle byla pravda. Buď byla vyléčená anebo už z toho fantazírování vyrostla, ale historky, které si vymýšlela teď, byly jen jiným kabátem ušitým ze stejné látky. A byly mnohem nebezpečnější.

Filip vstal a narovnal si kabátek. „Možná … možná, když se budeš opravdu snažit a necháš doktora Carvaye, aby ti pomohl, tentokrát tě vyléčí a ty se budeš moci nadobro vrátit domů. Právě včas na svoje narozeniny.“

Jaenelle mu věnovala pohled, který nedokázal rozluštit.

Filip ji odvedl ke dveřím. „Kočár čeká venku. Tvůj otec a babička pojedou s tebou, pomohou ti se zabydlet.“

Když pozoroval, jak kočár odjíždí po dlouhé cestě, Filip upřímně doufal, že tentokrát to bude naposledy.

4. Kaeleer

Saetan seděl u stolu z černého dřeva ve veřejné studovně, v ruce držel napůl vypitou sklenku s vínem a rozhlížel se po zrenovované místnosti.

Bylo vidět, že Helene svá kouzla pro domácnost ovládala dokonale. Nejenže byly zrenovované místnosti, o které je požádal, ale vyšperkovala i většinu veřejných místností a celé křídlo s obytnými pokoji. Že najala prakticky celou vesnici Halaway, aby to vykonala … Inu, všichni ti lidé potřebovali mít nějaký cíl. Dokonce i on sám. Zejména on.

Nakonec jeho pozornost upoutalo rázné zaklepání na dveře. „Dále," vyzval a dopil víno ze sklenice.

Helene si nejprve spokojeně prohlédla celou studovnu, než došla ke stolu a ukázala široká ramena: „Paní Bealeová chce vědět, jak dlouho má ještě ohřívat oběd."

„Tak vynikající jídlo, jaké připravila paní Bealeová, by nemělo přijít nazmar. Proč si ty a ostatní nedopřejete trochu takového potěšení?"

„Vaše návštěva tedy nepřijde?"

„Patrně ne."

Helene založila ruce v bok: „Uličnice je to, nemá ani vychování, aby se omluvila, když …"

„Zapomínáte se, dámo," vybafnul na ni Saetan. Nemohla ani na chvíli pochybovat, že v jeho hlase zazněla zlost a výhrůžka.

Helene se odtáhla od stolu. „Já … prosím o odpuštění, Nejvyšší pane."

Saetan se trochu uklidnil, zhluboka se nadechl a pomalu vydechoval: „Pokud nemůže přijít, má pro to určitě pádné důvody. Helene, ty ji neposuzuj. Pokud tady bude a ty budeš mít nějaký problém ji obsloužit, přijdeš s tím za mnou a já udělám, co bude v mých silách, abych ten problém vyřešil. Ale neposuzuj ji." Došel pomalu ke dveřím. „Udržuj potřebný počet sloužících, aby mohli obsloužit hosty, kteří by mohli přijet. A veď si záznam, kdo přijel a zase odjel − zejména se zaměř na ty, kteří se budou

vyptávat na Paní. Nikdo sem nevkročí, pokud se neidentifikuje. Je ti to jasné?“

„Ano, Nejvyšší pane,“ odpověděla Helene.

„Přeji dobrou chuť k obědu, má drahá.“ A pak odešel.

~ ~ ~

Saetan kráčel pomalu dlouhou kamennou chodbou ke své soukromé studovně hluboko pod Sídlem v říši Temnoty. Opustil malý příbytek, který byl vedle studovny, a vrátil se do apartmá, jež bylo o několik pater výš. Jak však dny míjely, zjistil, že se pořád vrací na stejná místa. Jen tak pro případ.

Útlá postava vykročila ze stínů u dveří do studovny. Nervozita prýštila z chlapce ve vlnách, když Saetan beze spěchu odemkl dveře a pozval ho dál. Jediný pohled na svíčky a místnost a všechny její kouty zaplavilo příjemné světlo, které také uvolnilo obrovskou sílu, jež plnila místnost, ve které přebýval tak dlouho.

„Tak co, Chare, dáš si se mnou sklenici yarbarahu?“ Aniž by čekal na odpověď, Saetan naplnil sklenici z karafy na stole a ohřál víno malým jazýčkem ohně. Sklenici pak podal Charovi.

Chlapci se třásla ruka, když si bral sklenici, a oči měl plné strachu.

Saetanovi to nebylo příjemné; zahřál i svou sklenici a až potom usedl do jednoho z křesel u krbu.

Char pil rychle a při posledním loku se mu na rtech usadil chvilkový úsměv. Pohlédl na Nejvyššího pána, na obličej, který zřídkakdy vyjadřoval jakýkoli záblesk emocí, a pak se podíval na stranu. Snažil se promluvit, ale nevyšel z něj žádný hlas. Odkašlal si a zkusil to znovu: „Už jste ji viděl?“ zeptal se nakřáplým šepotem.

Saetan se napil krvavého vína, než odpověděl: „Ne, Chare, během posledních tří měsíců jsem ji neviděl. A ty?“

Char zavrtěl hlavou: „Ne, ale … na ostrovech se něco děje. Přišli jiní.“

Saetan se naklonil dopředu: „Jiní? Ne děti?“

„Děti, to ano, ale … něco se děje, když přijdou. Nepřichází branami a ostrov najdou jinak, než že by putovali po větrech. Přicházejí …“ Char zavrtěl hlavou a marně hledal vhodná slova.

Saetan promluvil velice hlubokým konejšivým hlasem: „Pustíš mě dovnitř, Chare? Necháš mě, abych se podíval?“ Charova úleva byla tak intenzivní, až to bylo Saetanovi velice nepříjemné. V křesle se opřel, ponořil se do chlapcovy mysli, našel bariéry všechny otevřené a následoval Chara do vzpomínek na to, co viděl a co ho tak velice zneklidňovalo.

Saetan vydechl a zasykl, když všechno pochopil. Pak velice rychle přerušil spojení, aniž by chlapci jakkoli ublížil.

Kdy se Jaenelle naučila právě *tohle?*

„Co je to?“ zeptal se Char.

„Most,“ odpověděl Saetan. Dopil víno a nalil si další; překvapilo ho, jak pevnou má ruku, neboť uvnitř se celý chvěl. „Říká se tomu most.“

„Má to obrovskou sílu.“

„Ne, most samotný žádnou sílu nemá.“ Setkal se s Charovým zneklidněným pohledem a dovolil chlapci, aby spatřil zmatek, který sám cítil. „Avšak ten, kdo ten most vytvořil, je velice *silný.*“ Postavil sklenici a naklonil se kupředu, lokty opřel o kolena a špičatými prsty se hladil po bradě. „Odkud ty děti přicházejí? Říkají něco?“

Char si olízl rty. „Z místa nazývaného Šípov. Neříkají, jestli je to vesnice nebo město nebo území. Říkají, že jim o ostrově řekla jedna kamarádka a ukázala jim cestu.“ Zaváhal a náhle se zastyděl. „Přišel byste se podívat? Možná … byste to pochopil.“

„Půjdeme?“ Saetan vstal a upravoval si rukávy u kabátu.

Char zíral do podlahy. „Musí to být příšerné místo, tenhle Šípov.“ Pohlédl na Saetana a jeho utrápené oči žadonily o trochu útěchy. „Proč by chodila do takového příšerného místa?“

Saetan pomohl Charovi na nohy a pak paží objal chlapcova útlá ramena. Byl víc vystrašený, než si chtěl připustit, když se k němu Char přitiskl a potřeboval pohladit. Saetan zamkl studovnu, držel se, aby kráčel pomalu a jistě, zatímco kapku po

kapce vléval do chlapce psychickou sílu a pocit bezpečí. Když se Charovi zase začala narovnávat ramena, Saetan dovolil, aby mu jeho ruka sklouzla z chlapcových ramen.

Tři měsíce. Neslyšel o ní jediné slůvko za dlouhé tři měsíce. A teď putovaly děti přes most na ostrov *Malá márnice.*

Jaenellina nová dovednost by ho zaujala patrně ještě více, nebýt Charovy otázky, která mu tepala v krvi a bušila mu do spánků.

Proč by chodila do takového příšerného místa? Proč, proč, proč?

A kam?

5. Terreille

„Šípov?“ Cassandra zahřála dvě sklenice yarbarahu. „Ne, nikdy jsem o Šípově nic neslyšela. Kde to je?“ Podala jednu sklenici Saetanovi.

„V Terreille, takže to bude pravděpodobně někde na Chaillotu.“ Upil krvavého vína. „Možná městečko nebo vesnice poblíž Beldon Moru. Ty asi nemáš mapu toho zatraceného ostrova, viď?“

Cassandra se zarděla studem. „Vlastně ano. Byla jsem na Chaillotu. Ale nikdy v Beldon Moru,“ dodala spěšně. „Saetane, musela jsem odejít, protože … inu, dělo se tam něco podivného. Každou chvíli je tam v pavučinách takový podivný záchvěv, jako by …“ vydala ze sebe zoufalý zvuk.

„Někdo je zpřetrhá a pak splete dohromady nové vibrace,“ dokončil suše Saetan. S Geoffreyem strávili dlouhé hodiny nad knihami o magii v knihovně tvrze, aby zjistili právě tohle, ale přesto nedokázali zjistit, *jak* to provedla Jaenelle.

„Přesně,“ pravila Cassandra.

Saetan pozoroval, jak si přivolala mapu a rozprostřela ji na kuchyňském stole. „To, co jsi tam cítila, je most, který postavila Jaenelle.“ Hbitě zachytil sklenici s yarbarahem, jak jí vypadla

z ruky. Postavil obě sklenky na stůl, odvedl Cassandru k lavičce u krbu a držel ji v náručí, hladil její vlasy a broukal útěšná slovíčka. Po chvíli se přestala třást a znovu našla hlas.

„Takhle se ale ten most nepostaví," řekla stísněně.

„Takhle bychom ho nepostavili my dva, takhle bychom to ani nedokázali, ne."

„Jedině čistá krev, která ovládá naprosto dokonale všechnu magii, může postavit most, který překlene jakoukoli vzdálenost, která za takové úsilí stojí. Pochybuji, že v Terreille zůstal někdo, kdo by měl takový výcvik, aby dokázal právě tohle." Strčila do něj a lehce zamručela, když ji nechtěl pustit. „Saetane, budeš si s ní muset o tom promluvit. Opravdu to budeš muset udělat. Je příliš mladá na takový druh magie. A proč staví most, když může létat po větrech?"

Saetan jí dál hladil vlasy a Cassandra se mu opírala o rameno. O Jaenelle už ví pět let a přesto ještě nepochopila dost dobře, s čím mají co do činění, nepochopila, že Jaenelle není mladá Královna, ze které se jednou stane Čarodějka, ale která už Čarodějkou *je*. Ale právě v této chvíli si nebyl jistý, zda to sám dobře chápe. „Cassandro, ona přes ten most nechodí," oznámil jí opatrně. „Posílá přes most jiné. Ty, kteří by jinak nemohli přijít."

Vyděsila ji ta pravda stejně tak, jak vyděsila jeho? Možná že ne. Ona ty děti neviděla.

„Odkud přicházejí?" zeptala se úzkostně.

„Z Šípova, ať je to kdekoli."

„A kam chodí?"

Saetan se zhluboka nadechl: „Na ostrov *Malá márnice*."

Cassandra ho odstrčila a doklopýtala až ke stolu. Musela se ho chytit, aby zůstala stát rovně.

Saetan ji pozoroval a ulevilo se mu, když viděl, že přestože byla vyděšená, nepřišla o rozum. Počkal, až se dala trochu dohromady, spatřil okamžik, kdy přestala přemýšlet a oceňovat kouzla, jakého k tomu bylo zapotřebí.

„Ona staví most odtud *do Pekla?*"

„Ano."

Cassandra si odhrnula z obličeje loknu vlasů a kolmá vráska mezi obočím se jí prohloubila, jak usilovně přemýšlela. Zavrtěla hlavou. „Říše nelze takhle spojovat.“

Saetan si vzal sklenku a vypil yarbarah. „Je zřejmé, že tento druh mostu je spojit *může*,“ Zkoumavě si prohlížel mapu, začal na jižním cípu ostrova a propracoval se až na sever k Beldon Moru, úsek po úseku. Zaškrábal nehty o stůl. „Nikde to tu není. Jestli je to malá vesnička u Beldon Moru, možná nebyla ani tak důležitá, aby ji do mapy zanášeli.“

„Jestli je to vůbec nějaká vesnice,“ zamumlala Cassandra.

Saetana zamrazilo. „Co jsi to řekla?“

„Co když je to jen nějaké místo? Existuje spousta míst, která mají nějaké jméno, Saetane.“

„Ano,“ hlesl nakřáplým hlasem a v očích měl nepřítomný pohled. Ale jaký druh místa by to měl být, když tam byly ty děti? Zoufale zabručel: „Za tou zatracenou mlhou před námi něco skrývá, proto nechce nikoho z říše Temnoty v tom městě. Koho chrání?“

„Saetane.“ Cassandra váhavě položila ruku na jeho paži. „Možná se snaží chránit samu sebe.“

Saetanovy zlaté oči ztvrdly do jasně žluté barvy. Vytáhl paži zpod její ruky a začal chodit po místnosti. „Vždyť já bych jí nikdy neublížil. Zná mě dost dobře na to, aby tohle pochopila.“

„Věřím, že moc dobře ví, že úmyslně bys jí nikdy neublížil.“

Saetan se zarazil na místě lehkým tanečním pohybem. „Cassandro, řekni mi, co máš na jazyku, ať to máme za sebou.“ Jeho hlas byl sice tichý, ale plný hromování a sílící zběsilosti.

Cassandra proplula místností a zůstala stát na opačné straně stolu tak, aby stál mezi nimi. „Saetane, tady nejde jen o tebe. Cožpak to nechápeš?“ Rozevřela paže a přednášela: „Jsem tady já a Andulvar a Prothvar a také Mefis.“

„Ti by jí neublížili,“ pravil chladně. „Za tebe mluvit nemohu.“

„Ty mě urážíš,“ vyštěkla na něj a zhluboka se nadechla, aby se dokázala ovládat. „Tak dobře. Řekněme, že se dnes v noci objevíš na prahu jejího rodného domu. Co bude pak? Je velice

nepravděpodobné, že o tobě něco vědí, o komkoli z nás. Už jsi přemýšlel, jaký šok to pro ně bude, až zjistí, že má s tebou něco společného? Co když ji opustí?“

„Může žít se mnou,“ zabručel.

„Saetane, buď rozumný! Ty chceš, aby vyrůstala v Pekle, hrála si s mrtvými dětmi, až úplně zapomene, jaké to je chodit mezi živými lidmi? Proč bys na ni uvalil takový osud?“

„Mohli bychom žít v Kaeleeru.“

„Ale jak dlouho? Měj na paměti, co jsi zač, Saetane. Jak nadšení budou všichni ti její kamarádi, aby se podívali do domu Nejvyššího pána Pekla?“

„Děvko,“ zašeptal a hlas se mu třásl bolestí. Nalil si do sklenky yarbarah, vypil ho studený a zašklebil se kvůli špatné chuti vína.

Cassandra usedla na židli u stolu; byla příliš unavená na to, aby stála. „Možná že jsem děvka, ale tvoje láska je luxus, který si možná nemůže dovolit. Zcela úmyslně nás všechny vyšachovala a už sem nikam nechodí. Nevypovídá to o něčem? Už jsi ji neviděl, nikdo ji neviděl během uplynulých tří měsíců.“ Váhavě se na něj usmála. „Možná jsme byli jen jednou fází, kterou procházela.“

Saetanovi se zavlnil sval v čelisti. V jeho očích byl záhadný ospalý pohled. Když konečně promluvil, slova byla tichá, ale plná jedu. „Dámo, já nejsem žádná fáze. Jsem její kotva, její meč a její štít.“

„To zní, jako bys jí sloužil.“

„Já jí také *sloužím*, Cassandro. Tobě jsem kdysi také sloužil a dělal jsem to dobře, ale to už je dávno pryč. Jsem válečník a princ. Znám zákony čisté krve, které platí, když někdo našeho druhu slouží, a první zákon není sloužit, ale chránit.“

„A jestli nechce, abys ji chránil?“

Saetan si sedl proti ní a ruce měl pevně sevřené. „Až si vybuduje vlastní dvůr, může mě klidně vykopnout, jestli to chce. Ale do té doby…“ Větu nedořekl.

„Může být jiný důvod, abys ji nechal jít.“ Cassandra se zhluboka nadechla. „Před několika dny mě navštívila Hekatah.“ Zachvěla se, když Saetan zlostí zasyčel, ale pokračovala přidrzlým tónem: „Na první pohled bylo jasné, že se přišla podívat na tvůj nový druh zábavy.“

Saetan na ni jen zíral. Chtěla, aby to celé bral na lehkou váhu, aby nebral vážně přítomnost Hekatah, jako by to vůbec nic neznamenalo! Ne, moc dobře věděla, jaké hrozí nebezpečí. Jen nechtěla přijít do křížku s jeho zběsilostí.

„Pokračuj,“ řekl až příliš tiše. Ten druh strachu a ostražitosti v jejích očích mu byl až příliš známý. Viděl tenhle pohled u každé ženy, se kterou se kdy vyspal poté, co začal nosit černé drahokamy. Dokonce i Hekatah, přestože to pro své vlastní dobro dokázala dobře skrývat. Ale Cassandra byla Čarodějka. Nosila černé drahokamy. V tuto chvíli ji nenáviděl za to, že se ho bojí. „Pokračuj,“ řekl ještě jednou.

„Myslím si, že na ni neudělala moc velký dojem,“ pospíšila si Cassandra, „a pochybuji, že věděla, co jsem zač. Ale vyvedlo ji z rovnováhy, když si uvědomila, že jsem strážkyně. Na každý pád, mnohem víc ji zajímalo, co všechno vím o té dívce, která by tě mohla zajímat, to ‚mladé sousto‘, jak ji sama nazvala.“

Saetan zle zaklel.

Cassandra sebou trhla. „Začala mi vykládat, jak moc se zajímáš o mladé dívky; předpokládám, že doufala, že ve mně probudí dostatek žárlivosti, abych jí dělala spojence.“

„A cos jí řekla?“

„Že tě zajímá obnovení oltáře Temnoty, který byl pojmenovaný na počest Královny, které jsi kdysi sloužil, a zatímco jsem si gratulovala, že si zřejmě myslela, jak mne pořád ještě obdivuješ, naneštěstí se ukázalo, že už to není pravda.“

„Možná bych mohl ten dojem trochu napravit.“

Cassandra se na něj přidrzle usmála, ale oči měla plné paniky. „Princi, já nepodlehnu hned tak někomu. Máte nějaká doporučení?“

Navzdory tomu Saetan obešel stůl, pomohl Cassandře na nohy a dlouze a něžně ji políbil. „Mám ta nejlepší doporučení, dámo," zašeptal, když konečně vzdálil své rty od jejích. Povolil stisk, ukročil stranou a hodil si přes ramena kápi. „Bohužel, mám povinnosti někde jinde."

„Jak dlouho na ni hodláš čekat?"

Jak dlouho? Temné čarodějnice, silné čarodějnice, mocné čarodějnice. Vždycky si ochotně braly všechno, co jim nabídl, v posteli i mimo ni, ale nikdy ho neměly opravdu rády, nikdy mu nevěřily vždycky z něj měly jen strach. A pak tu byla Jaenelle. Jak dlouho bude čekat?

„Než se vrátí."

6. Peklo

Brnkalo mu to na nervy, neutuchalo to a dráždilo ho to.

Saetan ze spánku jen něco zabručel, obrátil se a přehodil si pokrývku přes ramena.

Brnkání pokračovalo. Volání. Nařízení.

Přes černý drahokam.

Saetan otevřel oči v černočerné ložnici a naslouchal jak vnitřními, tak vnějšími smysly.

Náhle mu mysl zaplavil mrazivý rozzlobený a zoufalý výkřik.

„Jaenelle," zašeptal a zachvěl se, když se bosýma nohama dotkl chladné podlahy. Navlékl si župan, spěchal do chodby, pak se zastavil; nevěděl, kam má vlastně jít. Dal se trochu dohromady a po černém drahokamu vyslal jedno hromové zavolání. **Jaenelle!**

Žádná odpověď. Jen to podivné brnkání doprovázené strachem, zoufalstvím a vztekem.

Byla stále ještě v Terreille. V hlavě se mu honily myšlenky, když v duchu probíhal všechny klikaté chodby v Pekle. Nebyl čas, aby dumal, jak vysílá myšlenky mezi jednotlivými říšemi. Nebyl

čas vůbec na nic. Jeho Paní byla v nesnázích a nebylo snadné ji najít.

Vběhl do velkého sálu a ignoroval palčivou bolest v nemocné noze. Myšlenka bušila na dvojitou vstupní bránu do Sídla. Pospíchal dolů po širokých schodech a kolem Sídla do vedlejší budovy, kde stál oltář Temnoty.

Lapal po dechu, vytáhl dveře ze závěsů a vstoupil do velkého sálu. Ruce se mu třásly, když došel až ke stříbrnému čtyřramennému svícnu na hladkém černém kameni. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a zapálil tři černé svíce, které reprezentovaly říše − v přesně daném pořadí, aby otevřel bránu mezi Peklem a Terreille. Zapálil svíci uprostřed trojúhelníku, který vytvořily ostatní tři svíčky; tato svíce představovala jsoucno jako takové a ovládala sílu brány. Netrpělivě čekal, jak se stěna za oltářem pomalu měnila z kamene na mlhu a stala se branou mezi říšemi.

Saetan vkročil do mlhy. Čtvrtý krok ho vyvedl z mlhy a do ruiny, která zakrývala tento oltář Temnoty na straně Terreille. Když míjel oltář, povšiml si černých zbytků svíček na svícnu, který už ztratil veškerý lesk, a dumal, proč se tento oltář tak často používá. Pak vyšel ven z budovy a už neměl ani trochu času na přemýšlení.

Sebral všechnu sílu černých drahokamů a vyslal myšlenku po silném psychickém vláknu. *Jaenelle!* Čekal na odpověď a bojoval s nutkáním zachytit se černé pavučiny a odletět na Chaillot. Když však bude létat po větrech, bude na několik hodin mimo dosah. To by pak mohlo být pozdě. *Jaenelle!*

Saetane? Saetane! Z druhé strany říše k němu dolehl její hlas, který zněl jako zoufalý šepot.

Jaenelle! Vyslal všechnu sílu do tohoto napjatého a tenkého spojení.

Saetane, prosím, musím… potřebuji…

Bojuj, Jaenelle, bojuj! Máš na to dost síly!

Potřebuji… nevím, jak… Saetane, prosím.

I černé drahokamy měly své hranice. Saetan zaťal zuby, jak si dlouhými nehty zajel do dlaně, až vytryskla krev. Kdyby ji teď ztratil… Ne. *Neztratí* ji! Bylo mu jedno, co musí udělat, ale najde způsob, aby jí vyslal, co potřebuje.

Ale to spojení mezi nimi bylo vystavěné tak jemně, že je mohlo poškodit prakticky cokoli, a navíc ona většinu pozornosti věnovala něčemu jinému. Kdyby se spojení přerušilo, nedokázal by dosáhnout do její říše a znovu ji najít. Držel se usilovně svého konce spojení a vysiloval černý drahokam maximální měrou. Nechtěl přemýšlet o tom, co ji stálo úsilí, aby na něj v Pekle dosáhla. Kdyby mohl využít někoho na přenos, kdyby mohl na minutu spojit svou sílu se silou někoho jiného… Cassandra? Příliš daleko. Kdyby soustředil svou sílu na pátrání po Cassandře, mohl by Jaenelle jednou provždy ztratit.

Ale potřeboval něčí sílu!

A tady byla. Nazlobená, ostražitá, soustředěná. Další mysl na černém psychickém vláknu, namířená na západ, směrem k Chaillotu.

Nějaký jiný muž.

Saetana zamrazilo. Byl jen jediný muž, který nosil černé drahokamy.

Kdo jsi? Byl to hluboký, kultivovaný hlas, který byl trochu drsný a přitažlivý. Nebezpečný hlas.

Co mohl odpovědět? Co by se *opovážil* říci svému synovi, kterého tak miloval několik krátkých let, než ho donutili, aby od něj odešel pryč? Teď nebyl čas, aby mezi sebou dali všechno do pořádku. Teď ne. Tak zvolil titul, který se v Terreille nepoužil už dlouhých tisíc sedm set let. *Jsem Nejvyšší Kněz Přesýpacích hodin.*

Proběhl mezi nimi škubavý záchvěv. Jakýsi druh poznání, které nebylo tak docela úplné. Což znamenalo, že Daemon už někde ten titul slyšel, ale nedokázal si k němu vybavit muže, který ho nosil.

Saetan se zhluboka nadechl. *Potřebuji tvou sílu, abych udržel toto spojení.*

Dlouhé ticho. *Proč?*

Saetan zaťal zuby; nechtěl dovolit, aby se mu myšlenky rozptýlily do všech stran. *Nemohu jí předat vědomosti, které potřebuje, když nerozšířím tohle spojení, a když nezíská potřebné vědomosti, může být zničena.* Přestože mezi nimi nebylo plné spojení, Saetan ucítil, jak Daemon zvažuje jeho slova.

Náhle k němu doletěl proud syrové a nekontrolované černé síly a Daemon jen řekl: *Vezmi si, co potřebuješ.*

Saetan pohltil Daemonovu sílu a nemilosrdně ji vysál; současně vyslal myšlenku ostrou jako nůž směrem k Chaillotu. *Paní!*

Pomoc … Tolik zoufalství v jediném slůvku.

Vezmi si, co potřebuješ. Slova protokolu, služby, podřízenosti.

Saetan otevřel své vnitřní bariéry a tím i přístup ke všemu, co věděl, ke všemu, co byl on sám. Klesl na kolena a chytil hlavu do dlaní; byl si jist, že se mu lebka rozskočí na kusy bolestí, jak Jaenelle pronikla do jeho nitra, pátrala v jeho mysli, jako kdyby rychle otvírala všechny skříňky a zásuvky a rozhazovala jejich obsah všude po podlaze, než našla to, co potřebovala. Trvalo to jen chvilku. Měl pocit, jako by to trvalo věčnost. Pak se stáhla a spojení s ní sláblo.

Děkuji ti. Slabý šepot z velké dálky. *Děkuji ti.*

To druhé „děkuji ti“ nebylo určeno jemu.

Zdálo se, že to trvalo celé hodiny a ne minuty, než mu ruce opět spadly na stehna a on zaklonil hlavu, aby pohlédl na oblohu a jemné svítání. Další minutu mu trvalo, než si uvědomil, že není sám, že ta druhá mysl se stále ještě lehce dotýká jeho a že je v ní něco víc než jen ostražitost.

Saetan rychle zavřel vnitřní bariéry. *Podařilo se ti to dobře, princi. Děkuji ti… za to, že jsi ji zachránil.* Opatrně začal přerušovat spojení mezi nimi; nebyl si jistý, zda by ze setkání s Daemonem vyšel jako vítěz.

Ale Daemon se také stahoval pryč; byl naprosto vyčerpaný.

Jak spojení mizelo, jen na chvilku, než byl Saetan už zase sám se sebou, Daemonův hlas k němu ještě promuvil − bylo to slabé a slova zněla jako hedvábná hrozba.

Jdi mi z cesty, Kněži.

~ ~ ~

Daemon se přitáhl k jednomu ze čtyř sloupů u postele a vyskočil na nohy těsně před tím, než se rozletěly dveře a dovnitř opatrně vešlo šest gardistů.

Za normálních okolností měli důvod se ho bát, ale dnes v noci to bylo jiné. I kdyby nepředal všechnu sílu, takže se cítil naprosto vyčerpaný, stejně se s nimi nebude prát. Dnes v noci, ať už se stane cokoli, jen získával čas, protože ona − ať už to byl kdokoli − potřebovala čas na zotavenou.

Gardisté ho obklíčili a vedli ho na jasně osvětlené vnější nádvoří. Když spatřil dva kůly s koženými pásy připevněnými ke kůlům u země a další dva nahoře, na kratičkou chvíli zaváhal.

Lady Cornelia, poslední královnička, která si koupila jeho služby od Dorothey SaDiablo, stála u kůlů. V očích jí jiskřilo. Její hlas byl vzrušený. „Svlékněte ho.“

Daemon zlostně odstrčil ruce gardistů a začal se svlékat, když ho záchvěv bolesti z prstenu poslušnosti donutil, aby zadržel na chvíli dech. Podíval se na Cornelii a spustil ruce podél těla.

„Svlékněte ho,“ poručila.

Hrubé ruce z něj strhaly všechno oblečení a dotáhly ho až ke kůlům. Gardisté ho za kotníky a zápěstí přivázali ke kůlům a upevnili kožené pásy tak, že stál roztažený mezi kůly.

Cornelia se na něj usmála: „Otrokovi se zakazuje, aby nosil drahokamy. Otrokovi je zakázáno dělat cokoli jiného než základy magie, což určitě dobře víš.“

Ano, to věděl. Stejně tak věděl, že Cornelia vycítí, že ze sebe vydal tolik temné síly, a potrestá ho za to. Pro většinu mužů stačila hrozba bolesti − zejména bolesti, která se dala vysílat do prstenu poslušnosti − na to, aby byli poslušní a poddajní. Ale Daemon se naučil objímat bolest jako nejsladší milenku

a používal ji jako palivo pro svou nenávist vůči Dorothee a všemu a každému, kdo s ní měl něco společného.

„Trest za tento druh neposlušnosti je padesát ran," oznámila mu Cornelia. „A počítat budeš *ty*. Když jednu ránu vynecháš, dostaneš jednu navíc, dokud neřekneš správný počet. Když se zmýlíš v počítání, začne se znovu od začátku."

Daemon se snažil, aby mu hlas zněl neutrálně: „Co řekne lady SaDiablo tomu, jak zacházíte s jejím majetkem?"

„Za daných okolností si myslím, že to lady SaDiablo nebude vůbec vadit," odpověděla Cornelia sladce. Pak její hlas zazněl jako šlehnutí bičem: „Začněte!"

Daemon zaslechl zasvištění biče, ještě než udeřil. Na kratičkou chvíli mu tělem projel podivný záchvěv potěšení, než zaznamenal bolest. Nadechl se: „Jedna."

Všechno má svou cenu. „Dva." Zákon čisté krve nebo součást řádu cti? „Tři." Ještě nikdy neslyšel o Nejvyšším Knězi Přesýpacích hodin, než našel jedno ze Surrealiných varování, ale na té jeho mysli bylo něco, co mu bylo velice známé. „Čtyři." Kdo to *byl*, ten Kněz? „Pět." Princ, válečník… „Šest." …jako on sám… „Sedm." …který nosil černé drahokamy. „Osm." Všechno má svou cenu. „Devět." Kdo ho tohle naučil? „Deset." Starší. Mnohem zkušenější. „Jedenáct." Na východ od něj. „Dvanáct." A ona byla někde na západě. „Třináct." Nevěděl, co je to za ženu, ale moc dobře *věděl, co* je zač. „Čtrnáct, patnáct."

Všechno má svou cenu.

~ ~ ~

Gardisté ho dovlekli zpátky do jeho pokoje a zamkli dveře.

Daemon padl těžce na ruce a na kolena. Čelo tlačil k podlaze a chtěl nějak otupit bolest na zádech, na zadku a na nohou, aby se mohl postavit. Padesát ran a každá mu projela až do masa. Padesát ran. Ale ani o jednu víc. Nevynechal ani jednu ránu, počítal pozorně, navzdory návalům bolesti, kterou Cornelia vysílala do prstenu poslušnosti, aby ho popletla.

Pomalu se postavil na nohy a podařilo se mu, že stál téměř vzpřímeně. Sunul se do koupelny a nedokázal potlačit sténání, které doprovázelo každý krok.

Když konečně dolezl do koupelny, opřel se jednou roztřesenou rukou o stěnu a otočil kohoutky, aby naplnil vanu teplou vodou. Zatmívalo se mu před očima a tělo se mu třáslo bolestí a vyčerpáním. Až na třetí pokus se mu podařilo přivolat malý kožený kufřík, který obsahoval jeho tajnou zásobu hojivých prostředků. Jakmile kufřík otevřel, stačila mu minuta ostřejšího pohledu, aby našel sklenici, kterou chtěl.

V kombinaci s teplou vodou sušené léčivé bylinky čistily rány, otupovaly bolest a urychlovaly proces hojení − *pokud* dokáže udržet pozornost a *pokud* se dokáže natolik stáhnout sám do vlastního nitra, aby posbíral všechny síly, které kouzlo potřebuje k zahojení krvavých ran.

Daemonovy rty se zavlnily do hrozivého úsměvu, když zavíral kohoutky. Kdyby přes černý drahokam vyslal volání, kdyby požádal Kněze o pomoc, dostalo by se k němu? Asi ne. Není to nepřítel. Zatím ne. Ale Surreal udělala dobře, když mu nechávala ty vzkazy s varováním, ať si dává pozor na Kněze.

Daemon vykřikl, když mu sklenice s bylinami vyklouzla z rukou a roztříštila se o podlahu v koupelně. Poklekl, zasyčel, když ho pořezal kus skla, a zíral na rozdrcené sušené byliny; slzy bolesti a zoufalství se mu valily do očí. Bez těch bylinek, které pomáhají hojit rány, má on sám ještě trochu síly aby si rány vyléčil sám, dokázal alespoň zastavit to krvácení…, ale bude mít jizvy A nepotřeboval zrcadlo, aby věděl, jak bude vypadat.

Ne! Neuvědomoval si, že vyslal takové volání. Jen chtěl ulevit zoufalství.

Asi minutu poté, když tak klečel na podlaze v koupelně, třásl se a přestal v sobě dusit plačtivé vzlykání, dotkla se jeho ramene ruka.

Daemon se otočil s vyceněnými zuby a divokýma očima.

V místnosti nikdo nebyl. Ten dotek byl pryč. Ale v koupelně někdo byl. Někdo neznámý … a přitom tak známý.

Daemon prozkoumal koupelnu, ale nic nenašel. Ale bylo to tam pořád, jako když zahlédne něco jen koutkem oka, a když pohlédne tím směrem, všechno zmizí. Daemon těžce oddychoval a čekal.

Dotek přišel znova a byl váhavý a opatrný. Chvěl se, když ta ruka pomalu zkoumala jeho záda. Chvěl se, protože současně s vyčerpáním a hrůzou ještě cítil, jak byl ten jemný dotek plný chladného, studeného hněvu.

Zmizely bylinky i skleněné střepy. O chvíli později se objevila mosazná koule s dírkami podobná nádobce na louhování čaje nad vanou a pomalu klesla do vody. Malé neviditelné ruce, jemné, ale silné, mu pomohly vlézt do vany.

Daemon zalapal po dechu, když se otevřené rány ponořily do vody, ale ty ruce ho držely ve vodě, až ležel natažený pod vodou a voda ho celého zakrývala. Po chvíli už žádné ruce necítil. Nelíbilo se mu pomyšlení, že tohle spojení se možná přerušilo, pokusil se ve vaně posadit, ale zjistil, že ho ruce tlačí pod vodu. Uvolnil se a pomalu si uvědomoval, že pokožku má od brady dolů znecitlivělou a že už necítí žádnou bolest. Vděčně vzdychl, opřel si hlavu o opěrku ve vaně a zavřel oči.

Sladká a podivná temnota mu projela celým tělem. Zasténal, ale bylo to sténání plné potěšení.

Podivné, jak se mohou myšlenky zatoulat. Jako by cítil moře a přílivové vlny. Pak ještě ucítil hutnou vůni čerstvě zorané země po teplém jarním dešti. A lahodné teplo slunečního jasu za poklidného letního odpoledne. Smyslné potěšení, když se nahý převaluje po čerstvě povlečených přikrývkách.

Když váhavě otevřel oči, psychická vůně stále ještě nezmizely, ale věděl, že ona už je pryč. Pohnul nohama ve vodě, která teď už vystydla. Zmizela i mosazná koule.

Daemon opatrně vystoupil z vany, vytáhl špunt a zapotácel se na nohou; neměl dost jistoty, co může udělat. Sáhl po ručníku a osušil si přední část těla, ale váhal, zda se může ručníkem dotknout zad. Zaťal zuby, obrátil se zády k zrcadlu a podíval se přes rameno. Nejlepší je dozvědět se, jaké jsou ztráty.

Daemon nevycházel z údivu.

Na jeho zlatohnědé kůži bylo padesát bílých čar, jako by je někdo nakreslil křídou. Linie vypadaly křehce a několik dní bude muset být hodně opatrný, než se rány opět pevně zacelí, ale byl vyléčený. Pokud si sám ta zranění neotevře, bílé čáry časem zmizí. A žádné jizvy.

Daemon došel opatrně k posteli a lehl si na ni obličejem dolů. Pomalu zvedl ruce, až byly pod polštářem, na který položil hlavu. Bylo tak těžké zůstat vzhůru, těžké nemyslet na to, jak stříbřitě vypadá louka ve svitu měsíce. Těžké…

Někdo se dotýkal jeho zad, ale zaznamenal to až po chvíli. Daemon odolal touze otevřít oči. Stejně nic neuvidí, a kdyby věděla, že je vzhůru, možná by zmizela.

Její doteky byly pevné, jemné, věděly, co dělají. Putovaly v pomalých kruhovitých pohybech po zádech dolů. Chladné, zmírňující bolest, útěšné.

Kde byla? Nikde poblíž, takže jak se mu dokázala takhle přiblížit? Nevěděl. Bylo mu to jedno. Oddal se potěšení z toho neviditelného doteku ruky, kterou jednou bude držet pevně ve své.

Když zase odešla, Daemon se pomalu zvedl na jedno předloktí a opatrně se dotkl zad. Pak si prohlédl silný nános hojivé masti, který mu uvízl na prstech a utřel mast do prostěradla. Zavřel oči. Nemělo smysl bránit se spánku, který tak zoufale potřeboval.

Ještě než se oddal tolik potřebnému spánku, pomyslel znova, jaká to musí být čarodějnice, když přijde na pomoc neznámému muži, který je už naprosto vyčerpaný z toho, jak jí pomáhal, a zahojí mu všechny rány. „Jdi mi z cesty, Knězi," zamumlal a tvrdě usnul.

Kapitola čtvrtá

1. Peklo

Saetan praštil knihou na stůl a otřásl se vzteky.

Už je to měsíc od toho volání o pomoc. Měsíc čekání na nějaké slovo, *nějaký* náznak, že je v pořádku. Snažil se vstoupit do Beldon Moru, ale Cassandra měla pravdu. Psychická mlha obklopující město byla bariérou, kterou mohou vycítit jen mrtví, bariérou, která je všechny držela venku. Jaenelle nechtěla riskovat, aby se prozradilo jakékoli tajemství, které se za tou mlhou nacházelo, a její nedůvěra byla jako dýka mezi Saetanovými žebry.

Byl zahloubaný do vlastních myšlenek, takže si ani neuvědomil, že ve studovně je ještě někdo, než zaslechl podruhé své jméno.

„Saetane?“ Taková bolest a žadonění v tom tenkém a ustaraném hlase. „Prosím, nezlob se na mne.“

Zatmělo se mu před očima. Nehty se zaryl do stolu z černého dřeva, až ho poškrábal. Chtěl popustit uzdu všemu strachu a zlobě, které v něm neustále rostly od chvíle, kdy ji viděl naposledy − už to byly celé měsíce. Chtěl s ní zacloumat, cože se vůbec opovažuje žádat ho, aby spolykal všechnu zlost. Namísto toho se zhluboka nadechl, vyhladil obličej, nasadil si neutrální masku a obrátil se k ní.

Pohled na ni ho přímo šokoval.

Byla jen kost a kůže. Safírové oči byly hluboko usazené v lebce a téměř se ztrácely v temných kruzích pod nimi. Zlaté

vlasy, kterých se tak rád dotýkal, visely teď zplihlé a matné kolem pošramoceného obličeje. Kolem zápěstí a kotníků byly stopy po provazech a zaschlá krev.

„Pojď sem," řekl a z hlasu mu zmizela jakákoli emoce. Když se ani nepohnula, udělal jeden krok jejím směrem. Trhla sebou a o krok ustoupila. Tiše a jemně k ní promluvil: „Jaenelle, pojď sem."

Jeden krok. Dva. Tři. Zírala na jeho nohy a třásla se.

Nedotknul se jí. Nevěřil sám sobě, že by dokázal udržet na uzdě žárlivost a vzdor, který jím pronikal, když si ji prohlížel. Dala přednost životu se svou rodinou a nechala je, aby s ní takhle zacházeli. Raději to, než aby byla s ním, který ji miloval celou svou bytostí, ale kterému nedůvěřovala, protože je strážce a protože je Nejvyšší pán Pekla.

Daleko raději si hrála s mrtvými, než aby se stala jednou z nich, přišla mu trpká myšlenka. Právě teď nebyla dost silná, aby s ním mohla bojovat. Nechá si ji tady několik dní a nechá ji vyléčit. Pak najde toho parchanta otce, donutí ho pokleknout a přinutí ho, aby se vzdal všech otcovských práv. Udělá …

„Nemohu je opustit, Saetane." Jaenelle se na něj podívala.

Po poškrábaných tvářích jí stékaly slzy, což mu drtilo srdce, ale obličej zůstal jako z kamene a v tichosti čekal, co mu ještě poví.

„Nikoho jiného nemám. Cožpak to nechápeš?"

„Ne, nechápu." Jeho hlas byl sice tichý a kontroloval se, ale ve studovně to jen hromovalo a dunělo. „Nebo možná ano." Chladným pohledem jí přejel přes roztřesené tělo. „Ty budeš raději snášet tohle utrpení a zůstaneš u své rodiny, než abys byla se mnou a využila všeho, co ti mohu nabídnout."

Jaenelle překvapeně zamrkala. Z očí jí zmizel ten vystrašený pohled a jakoby začala uvažovat. „Abych žila s tebou? To myslíš vážně?"

Saetan ji pozoroval a vypadal zmateně.

Pomalu a lítostivě zavrtěla hlavou. „Nemůžu. Ráda bych, ale nemůžu. Ještě ne. Rose to sama nezvládne."

Saetan poklekl na jedno koleno a vzal do svých rukou její křehké a téměř průhledné ručky. Trochu sebou škubla, když se jí dotkl, ale neodtáhla se. „Nemuselo by to být v Pekle, Jaenelle," pravil konejšivě. „Otevřel jsem Sídlo v Kaeleeru. Mohla bys žít tam a možná chodit do stejné školy, kam chodí tvoje kamarádky."

Jaenelle se zachichotala a oči jí na chvilku pobaveně zatancovaly. „Do škol, Nejvyšší pane. Bydlí na různých místech."

Něžně se usmál a uklonil: „Pak tedy do škol. Nebo bys mohla mít soukromé učitele. Cokoli si přeješ. *Mohu* to zařídit, Jaenelle."

Jaenelliny oči se zaplnily slzami a zavrtěla hlavou: „Bylo by to báječné, opravdu, ale … ještě ne. Ještě je nemohu opustit."

Saetan spolkl všechny argumenty a vzdychl. Přišla si za ním pro útěchu, ne aby bojovala. A vzhledem k tomu, že jí nemohl oficiálně sloužit do chvíle, než otevře vlastní dvůr, neměl žádné právo stavět se mezi ní a její rodinu, ať už o tom smýšlel jakkoli. „Dobrá. Ale měj na paměti, že máš místo, kam můžeš vždycky odejít. Nemusíš u nich dál zůstávat. Ale … velice ochotně zařídím, abys mohla svou rodinu navštěvovat anebo s nimi žít pod mým dohledem, pokud by sis to přála."

Jaenelle se rozšířily oči. „Pod tvým dohledem?" zeptala se slabým hláskem. Napřed se trochu zasmála, ale hned zase zvážněla. „Ty bys nenaučil mou sestru, aby uměla bojovat s holemi s Prothvarem, viď, že ne?"

Saetanův hlas se zachvěl pobavením a zadržovanými slzami: „Ne, nenaučil bych ji, aby uměla bojovat s holemi s Prothvarem." Opatrně ji objal a konejšil její prokřehlé tělíčko. Když mu dala ruce kolem krku a přitiskla se k němu, vytryskly mu ze zavřených očí slzy. Objímal ji, zahříval, utěšoval. Když se od něj nakonec odtáhla, rychle vstal a otřel si slzy z tváře.

Jaenelle se dívala jinam. „Přijdu, jak nejdřív to půjde."

Saetan přikyvoval, obrátil se ke stolu, ale nedokázal říct ani slovo. Neslyšel ji, že by se pohnula nebo otevřela dveře, ale když se otočil, aby se s ní rozloučil, byla už pryč.

2. Terreille

Surreal ležela pod zpoceným a chrochtajícím mužem, přirážela boky ve správném rytmu a smyslně sténala, kdykoli jí tlustá ruka stiskla prsa. Zírala na strop, zatímco její ruce bloudily nahoru a dolů po jeho zpocených zádech − předstírala tím vzrušení.

Hloupej prasák, napadlo ji, když jí polibkem oslintal krk. Měla si za tuhle zakázku naúčtovat víc − a určitě by to udělala, kdyby jen tušila, jak nechutný bude v posteli. Měl ale jen jednu příležitost a za chvíli se udělá.

Teď honem zaklínadlo. Ach, musím do něj zaplést to zaklínadlo.

Soustředila se na vlastní nitro, vyklouzla z chladných hlubin zelené barvy do stálejší a tiché šedé a rychle ho omotala smrtícím zaklínadlem, které připevnila k rytmu postele, k jeho zrychlenému srdečnímu tepu a chraplavému dechu.

Praxe z ní udělala odborníka na tohle kouzlo.

Poslední vlákno zaklínadla tvořilo zpoždění. Ne zítra, ale pozítří nebo možná popozítří. Až se mu pak rozbuší srdce − buď zlostí nebo z vášně − zaklínadlo se probudí a protrhne mu tepnu v srdci, silou šedé barvy mu spálí mozek, roztříští jeho drahokam a nechá po sobě jenom mrtvolu.

Sadi se jednou jen tak mimochodem zmínil a Surreal to přesvědčilo, aby ve svých dovednostech byla ještě obratnější. Daemona bavila možnost, že příslušníci čisté krve jsou něco víc než maso, krev a kosti, takže mohou nosit dál drahokamy, i když zemře jejich tělo − a měla si zapamatovat, kdo jim pomáhá dolů mlhou do Pekla. Tehdy jí řekl: „Nezáleží na tom, co uděláš s tělem, ale rituál zabití musíš pořádně dokončit. Komu by se asi tak zamlouvalo, kdyby zašel za roh a tam se setkal s démonem, který by chtěl prokázané dobrodiní oplatit?“

Takže každé zabití řádně dokončila. Neexistují žádné stopy, které by je dovedly k ní. Léčitelé, kteří teď v Terreille pracovali, uzavřou celý případ tak, že spálil svou mysl a drahokamy ve snaze zachránit své tělo před psychickou smrtí.

Surreal probralo z jejího zadumání zrychlené vzdychání a silnější přirážení. Pak ochabnul. Otočila hlavu, aby nemusela vdechovat zpocený pach z jeho nemytého těla.

Když se konečně položil na záda a začal chrápat, Surreal vyklouzla z postele, natáhla na sebe hedvábný župan a zkrabatila nos. Než si vezme župan příště na sebe, musí se pořádně vyprat. Zasunula si vlasy za uši, šla k oknu a roztáhla závěsy.

Musela se rozhodnout, kam půjde teď, když byl tenhle obchod už jednou provždy uzavřený. Byla by se rozhodla už před několika dny, ale neustále váhala, protože se jí pořád zjevovaly sny, které jí omývaly mysl jako mořské vlny písečný břeh. Sny o Titian a jejím drahokamu. Sny o tom, že jí je někde zapotřebí, že jí prostě někde někdo *potřebuje*.

Až na to, že jí Titian nedokázala říct, kde to je.

Možná to bylo proto, že je v tomhle starém a věkem sešlém městě příliš mnoho světel. Možná se nemohla rozhodnout, protože neviděla na hvězdy.

Hvězdy. A moře. Nějaké místo, kde je čisto, kde si může dělat, co chce, a může trávit celé dny tím, že si bude číst a procházet se po pláži.

Surreal se usmála. Už to budou tři roky, kdy si takhle naposledy vyrazila s Deje. Na východě Chaillotu se nacházelo několik krásných a tichých pláží. Když bylo jasno, dal se odsud spatřit i ostrov Tacea. A tam byla nějaká svatyně, pokud si to dobře pamatovala. Nebo nějaká stará zřícenina. Pikniky, dlouhé osamělé procházky. Deje bude ráda, že ji zase vidí a že ji nemusí nutit do kšeftů každou noc.

Ano. Chaillot.

Surreal se odvrátila od okna, když muž zachroptěl a lehl si na bok. Sadista měl pravdu. Existovalo tolik různých účinných způsobů, jak může člověk zemřít, a nemusí se přitom zacákat stěna jeho krví.

Dost špatné na tom ale bylo, že ty způsoby jí neskýtaly žádné potěšení.

3. Terreille

Lucivar Yaslana naslouchal okrášleným polopravdám, které o něm šířila Zuultah v kruhu nervózních čarodějnic s velkýma očima, a dumal, jestli by všechny ty historky okořenilo, kdyby několika ženským zlomil vaz. Se zdráháním pustil tuto příjemnou myšlenku z hlavy a zběžně si prohlédl sál, jestli ho zaujme něco jiného.

Kolem prošel Daemon Sadi.

Lucivar se vpil do jeho dechu, potlačil úšklebek a vrátil se do kruhu k Zuultah. Když se naposledy královny nepostaraly o to, aby se ti dva nedostali k sobě, Lucivar a Daemon zničili celý dvůr během boje, který se vystupňoval z rozepře, zda-li je podávané víno jen průměrné, anebo je to obarvená koňská moč.

To bylo před čtyřiceti lety. Dost dlouhá doba na to, aby rasy mající krátký život a chlípné mladé královny nabyly dojmu, že jeho a Daemona mohly ovládat, a co je ještě lepší, že jsou to královny s tak silnou vůlí a natolik báječné, že dokáží zkrotit dva prince, válečníky s temnými drahokamy. Inu, on jako érijenský princ a válečník se tak snadno zkrotit nedá − alespoň na dalších pět let. A pokud šlo o Sadistu … Každý muž, o kterém se mluvilo, že je v posteli sladký jako med a jedovatý zároveň, se pravděpodobně nedá jen tak snadno zkrotit, pokud si sám takovou možnost nezvolí.

~ ~ ~

Byl už skoro večer, když Lucivar dostal příležitost vytratit se do zadní zahrady. Daemon vyšel před několika minutami poté, co se prudce a nečekaně pohádal s lady Cornelií.

Lucivar se pohyboval jako lovec a sledoval chladnou stopu, kterou za sebou Daemon zanechával. Zašel za roh a zastavil se.

Daemon stál uprostřed vyštěrkované pěšiny a obličej měl zvednutý k noční obloze. V lehkém větru mu povlávaly vlasy.

Lucivarovi trochu zavrzal pod nohama štěrk.

Daemon se podíval, odkud ten zvuk přichází.

Lucivar váhal. Věděl, co ten ospalý a skelný pohled v Daemonových očích znamená, moc dobře si pamatoval, co se stalo na dvorech, když tenhle něžný, vražedný úsměv trval trochu déle než zlomek vteřiny. Nikdo a nic nebylo v bezpečí, když měl Daemon takovou náladu. Ale, u ohňů pekelných, právě kvůli tomu byla se Sadistou legrace.

Lucivar nasadil vlastní líný a arogantní úsměv, vykročil k němu, protáhl si tmavá křídla a pak je zase pevně přitiskl k tělu. „Ahoj, parchante."

Daemonův úsměv roztál: „Ahoj, hajzlíku. Už je to pěkně dávno."

„To tedy je. Pil jsi v poslední době nějaká dobrá vína?"

„Žádná, co by ti chutnala." Daemon si pozorně prohlédl Lucivarovo oblečení a pak zvedl jedno obočí. „Tak ty ses rozhodl, že budeš hodný chlapeček?"

Lucivar odfrkl. „Rozhodl jsem se, že chci pro změnu zase jednou slušné jídlo a slušnou postel a pár dní volna z Pruulu. Kvůli tomu musím jediné − olizovat Zuultah boty, když se vrátí ze stáje."

„Možná v tom je ta potíž, hajzlíku. Nečeká se od tebe, že jí budeš olizovat boty, ale že jí polezeš do zadku." Obrátil se a pokračoval dál po pěšině.

Lucivar si vzpomněl, proč chtěl s Daemonem mluvit, tak šel za ním, až došli k altánu v rohu zahrady, kam z paláce nebylo vůbec vidět. Daemon se usmíval tím chladným sladkým úsměvem a ukročil stranou, aby mohl Lucivar vstoupit jako první.

Nikdy nedovol, aby predátor vycítil strach.

Lucivarovi vadila jeho vlastní nervozita, takže se otočil a prohlížel si světlé lístky keře u altánu. Zamrazilo ho, když za ním do altánu přišel Daemon a když mu jeho dlouhé nehty šustily u krku a škádlily mu pokožku, jako by byl jeho milenec.

„Chceš mě?" zašeptal Daemon a málem přitiskl rty na Lucivarův krk.

Lucivar si odfrkl a snažil se ukročit na stranu, ale laskající ruku neshodil. „Ne," odpověděl střízlivě. „Toho jsem si dost užil

v érijenských loveckých táborech.“ Vycenil zuby a otočil se. „Ty si opravdu myslíš, že se mi při tvém dotyku zrychlí tep?“

„A není to tak?“ zašeptal Daemon a v očích měl divný pohled.

Lucivar jen zíral. Daemon spíš broukal než mluvil a jeho hlas zněl sametově a až nebezpečně ospale. U ohňů pekelných, pomyslel si Lucivar zoufale, když mu Daemonovy rty přejížděly po jeho, co se to s ním *stalo?* Tohle přece nebyl jeho styl.

Lucivar ustoupil dozadu. Daemonovy nehty se mu zaryly vzadu do krku. Ostrými palci mu svíral ohryzek. Lucivar tiskl pěsti ke stehnům a podvolil se Daemonovu polibku.

Nebyl žádný důvod cítit ponížení nebo hanbu. Jeho tělo reagovalo na stimuly, jako by reagovalo na zimu nebo hlad. Fyzická reakce neměla nic společného s pocity nebo touhou. Nic.

Ale, Matko noci, Daemon dokázal i kámen proměnit v plamen!

„Proč tohle děláš?“ zalapal Lucivar po dechu. „Aspoň mi řekni proč?“

„Proč ne?“ odpověděl Daemon zatrpkle. „Musím se kurvit s každým. Proč ne s tebou?“

„Protože já tě nechci. Protože ty to nechceš, Daemone, to je šílené! Proč tohle děláš?“

Daemon přitiskl čelo na Lucivarovo čelo. „Vzhledem k tomu, že už znáš odpověď, proč se mě ptáš?“ Masíroval Lucivarovi ramena. „Už to dál nevydržím, aby se mě dál dotýkaly. Odjakživa … Nesnáším to, jak je cítím. Nesnáším to, jak chutnají, nesnáším to, jak jsou cítit. Znásilnily na mně všechno, takže nezůstalo vůbec nic čistého, co bych mohl nabídnout.“

Lucivar chytil Daemonova zápěstí. Hanba a zatrpklost plnící Daemonovu psychickou vůni škrábala na ten nerv v Lucivarovi, který si zakázal používat před pěti lety. Až bude dost stará na to, aby pochopila, co to znamená, *budou* jimi ty safírově modré oči pohrdat kvůli tomu, proč byli donuceni sloužit? Na tom nezáleží. Bude bojovat se vším, jen když bude mít příležitost jí sloužit. A stejně tak Daemon. „Daemone.“ Zhluboka se nadechl. „Ona už přišla.“

Daemon se odtáhl. „Já vím. Já ji vycítil.“ Zabořil roztřesené ruce do kapes u kalhot. „Je s ní tak trochu problém…“

„Jaký problém?“ zeptal se zostra Lucivar.

„…a já pořád přemýšlím, jestli ji …zrovna on …dokáže ochránit.“

„Kdo? *Daemone!*“

Daemon upadl na podlahu, ruce přitisknuté do slabin a sténal.

Lucivar sám pro sebe zanadával, objal Daemona a čekal. Pro muže, který prožívá bolest vycházející z prstenu poslušnosti, se nedalo dělat nic jiného.

Když bolest trochu ustoupila, Daemon se postavil na nohy a jeho nádherný, aristokratický obličej ztvrdnul do masky plné chladu, bolesti a bezvýraznosti. V jeho hlase nezazněla žádná emoce. „Zdá se, že lady Cornelia vyžaduje mou přítomnost.“ Shrnul z rukávu kabátu krátkou větvičku. „Řekl bych, že teď už ví svoje.“ Zaváhal, než odešel z altánu. „Dej si pozor, hajzlíku.“

„Daemone?“ Lucivar zašeptal a vzpomněl si na jiné místo a jiný dvůr. „Daemone, ne.“ Běžel k paláci. „*Daemone!*“

Lucivar prošel otevřenými prosklenými dveřmi a razil si cestu skrz hloučky štěbetajících žen. Krátce zaznamenal rozzlobený obličej Zuultah před sebou. Byl v polovině schodiště, které vedlo do hostinských pokojů, když ho záchvěv bolesti z prstenu poslušnosti skolil na kolena. Zuultah stála vedle něj a obličej měla zrůzněný vzteky. Lucivar se snažil postavit na nohy, ale další záchvěv bolesti z prstenu ho ohnul tak, že se čelem dotýkal schodů.

„Nech mě jít, Zuultah.“ Jeho hlas byl nakřáplý od bolesti.

„Já tě naučím dobrým způsobům, ty jeden arogantní…“

Lucivar se otočil, aby na ni dobře viděl. „Nech mě jít, děvko hloupá,“ zavrčel. „Nech mě jít, než bude pozdě.“

Trvalo ji jednu dlouhou minutu, než pochopila, že to není ona, koho se Lucivar obává, a další minutu, než se mohl postavit.

Lucivar tisknul jednu ruku ke slabinám, vypotácel se po schodech a donutil se k lehkému běhu do hostinského křídla paláce. Neměl čas, aby přemýšlel o davu, který se za ním

hromadil, neměl čas, aby přemýšlel o čemkoli jiném, než aby se dostal do pokoje Cornelie dřív než …

Daemon otevřel Corneliiny dveře, zavřel je za sebou, upravil si manžety u košile a pak pěstí udeřil do zdi.

Lucivar ucítil, jak se celé panství zachvělo, když síla černého drahokamu udeřila do zdi.

Ve zdi se objevily trhliny, které běžely všemi směry a stále se rozšiřovaly.

„Daemone?“

Daemon si znovu upravil manžety u košile. Když se konečně podíval na Lucivara, jeho pohled byl tak chladný a skelnatý jako neprůhledný drahokam − vůbec nevypadal lidsky.

Daemon se usmál.

Lucivar se zachvěl.

„Utíkej,“ zaskřehotal Daemon. Když viděl, jak se sál za Lucivarem plní lidmi, chladně se obrátil a šel opačným směrem.

Panství se dále otřásalo v základech. Něco poblíž se zřítilo.

Lucivar si olízl rty a vstoupil do pokoje Cornelie. Zíral na postel, zíral na to, co bylo na posteli, a ze všech sil se snažil, aby se mu nezvedl žaludek. Obrátil se v otevřených dveřích a jen tak tam stál. Nemohl se ani pohnout.

Cítil kouř, slyšel burácení plamenů, které se rozhořely v sále. Lidé ječeli. Zdi panství se hroutily, jak se trhliny stále rozšiřovaly. Lucivar se zmateně rozhlédl, než se kousek od něj zřítila část stropu.

Strach mu pročistil hlavu a on udělal jedinou rozumnou věc.

Utíkal pryč.

4. Terreille

Dorothea SaDiablo, nejvyšší kněžka Hayllu, rázovala po obývacím pokoji a poletovala za ní vlečka, která byla dlouhá až na podlahu a zakrývala prosté černé šaty. Spojovala konečky prstů na obou rukou stále dokola a bezmyšlenkovitě si povšimla, že její

sestřenice Hepsabah je čím dál nervóznější z hrozného ticha a z Dorothey, která neustále přecházela sem a tam.

Hepsabah se v křesle zavrtěla. „Opravdu nechceš, aby se vrátil *sem?*“ Zajíkla se, jak propadala panice. Snažila se udržet ruce v klidu, protože Dorotheu zlobila její znervózňující gesta, ale ruce v klíně sebou beznadějně třepotaly jako ptáčata s přistřiženými křídly.

Dorothea se ostře zadívala směrem k Hepsabah a dál rázovala po místnosti. „Kam jinam ho mám poslat?“ vyštěkla. „Může trvat celé *roky*, než bude někdo ochoten podepsat na něj smlouvu. A podle toho, jaké kolem něj kolují historky, možná ani nedokážu přivolat toho parchanta sem. To místo shořelo na popel, což si nikdo nedokáže vysvětlit … jedině Corneliin pokoj zůstal nedotčen. Až příliš mnoho lidí vidělo, co z ní zůstalo na posteli. Mluví se o tom až přespříliš.“

„Ale… není tam a není ani tady. Kde vlastně je?“

„U ohňů pekelných, jak to mám vědět? Někde tady. Schovává se. Možná si našel další čarodějnice, které zabíjí k nepoznání.“

„Mohla bys ho přivolat pomocí prstenu.“

Dorothea se zastavila a přimhouřenýma očima si sestřenici prohlížela. Jejich matky byly sestry. Z této strany to byla dobrá krevní linie. A manžel, který zplodil Hepsabah, se ukázal jako velice schopný. Jak mohly dvě z hayllské stovky rodin zplodit takového afektovaného idiota? Ledaže by se její drahá tetička spustila s nějakým floutkem. Jen to pomyšlení, že Hepsabah je ta nejlepší, se kterou může spolupracovat, aby nad ním měla vůbec nějakou nadvládu. To byla velká chyba. Možná to měla nechat tak, aby si ho ta dhemlanská děvka nechala. Ne. Byly kolem toho další problémy. Temná kněžka ji varovala. Jak nejlépe mohla.

Dorothea se usmála na Hepsabah a potěšilo ji, když viděla, jak se její sestřenice krčí stále hlouběji v křesle. „Takže ty si myslíš, že bych ho měla přivolat? Použít prsten…, když ty trosky ještě ani nevychladly? A co *ty*, jsi ochotná ho přivítat doma, když ho takhle přivolám?“

Hepsabah měla hladký a příjemně nalíčený obličej, ale teď se jí zvrásnil strachem. „Já?“ zaúpěla. „K tomu mě nedonutíš. *Nemůžeš* tohle po mně chtít. Mě nemá *rád*.“

„Ale jsi jeho *matka*, drahoušku,“ zapředla Dorothea.

„Ale víš… vždyť víš…“

„Ano, vím.“ Dorothea zase začala chodit sem a tam, ale už pomaleji. „Takže asi takhle: Je někde v Hayllu. Zaregistroval se dnes ráno na jednom stanovišti. Brzy přijde sem. Dáme mu ještě den nebo dva, aby si vybil vztek na něčem jiném. Mezitím pro něj zařídím lehký vzdělávací program. A budu muset vymyslet, co s ním mám dělat. Hayllská chudina a landeni nechápou, co je zač. Mají ho *rádi*. Myslí si, že když jim rozdává velkoryse almužny, že je prostě takový. Měla bych zachovat obraz Corneliiny ložnice pomocí křišťálového zaklínadla, aby jim ukázal, co je on vlastně zač. Na tom nezáleží. Nezdrží se dlouho. Najdu *někoho*, kdo bude dostatečně bláhový, že si ho vezme.“

Hepsabah se postavila, uhladila si zlaté šaty na trochu baculatém, ale dobře tvarovaném těle a zkontrolovala si lokny černých vlasů. „Dobře. Měla bych jít a dohlédnout, aby měl připravený pokoj.“ Trošičku se usmála. „To je povinnost matky.“

„Moc se neotírej o sloupy u postele, drahoušku. Víš, jak nesnáší vůni ženského pižma.“

Hepsabah zamrkala a těžce polkla. „Já nikdy …“ pobouřeně drmolila a hned našpulila rty, „… to není spravedlivé.“

Dorothea jí upravila pramen vlasů, který se jí uvolnil z elegantní lokny. „Když začneš takhle přemýšlet, drahoušku, vzpomeň si na Cornelii.“

Snědá pleť Hepsabah zešedla. „Ano,“ zamumlala, když ji Dorothea vedla ke dveřím. „Ano, budu to mít na paměti.“

5. Terreille

Daemon si zlehka razil cestu po zalidněném chodníku a ani na chvíli nezvolnil tempo, když se lidé před ním rozestupovali,

a jakmile prošel, dav za ním se zase uzavřel. Daemon ty lidi neviděl, neslyšel jejich mumlání. S rukama v kapsách u kalhot se pohyboval ladně a neslyšně skrz davy a zvuky, nic si neuvědomoval a bylo mu všechno jedno.

Byl ve městě Dragea. Hlavní město Hayllu.

Byl doma.

Drageu neměl nikdy rád, nelíbily se mu ty vysoké kamenné budovy, které se opíraly jedna o druhou a bránily slunečnímu světlu. Nikdy neměl rád betonové ulice a betonové chodníky se zakrslými zaprášenými stromy, které vyrůstaly z kruhů hlíny mezi betonovými dlaždicemi. Ach ano, bylo tu tolik věcí, které ho mohly zajímat: divadla, koncertní sály, muzea, místa, kde se dá slušně najíst. Všechny věci, které mohou pomoci dlouhověkým, arogantním a zbytečným lidem zaplnit prázdné hodiny. Ale Dragea … Kdyby měl jistotu, že by dvě konkrétní čarodějnice zahynuly v sutinách, roztrhal by tohle město na cucky mrknutím oka.

Zabočil do jedné ulice a razil si cestu mezi kočáry, které prudce zastavovaly. Daemonovi bylo úplně jedno, že se vozkové vztekali. Jeden nebo dva pasažéři vystrčili hlavu z bočního okénka, aby na něj zakřičeli, ale když viděli jeho obličej a uvědomili si, kdo to vlastně je, rychle zastrčili hlavy zpátky do kočárů v naději, že si jich nevšiml.

Od chvíle, kdy sem ráno dorazil, sledoval jedno psychické vlákno, které ho táhlo k nějakému neznámému cíli. Ta síla, která ho přitahovala, mu nedělala žádné starosti. Byla tak chaotická, že pochopil, kdo je na druhém konci. Nechápal, co právě ona dělá v Dragee, proč si ze všech možných míst vybrala právě tohle město, ale cítila tak nutkavou potřebu ho vidět, že ze sebe vydala dost velkou sílu, aby ho přivábila.

Daemon vstoupil do velkého parku uprostřed města a zamířil k pěšině, která vedla k jižnímu cípu parku. Zpomalil chůzi. Tady mezi stromy a v trávě zněly zvuky města přidušeně a jemu se hned lépe dýchalo. Přešel mostek, který se klenul nad bublavým potůčkem, chvíli váhal a pak zvolil cestu doprava, která vedla

hlouběji do parku. Nakonec došel k malému oválnému trávníku. Na druhém konci oválu stála kovová, bohatě zdobená lavička. Polokruh rudých růží tvořil pozadí a mezi keři rostly malé modré květiny. Po obou stranách oválu stály dva staré stromy, jejichž větve se vysoko nad zemí proplétaly; na trávník skrze ně dopadaly sluneční paprsky.

Psychické stimuly se zastavily.

Daemon stál uprostřed trávníků a pomalu se otáčel. Už se měl k odchodu, když se mezi keři ozvalo tiché chichotání.

„Kolik stran má triangl?“ zeptal se ženský chraplavý hlas.

Daemon vzdychl a zavrtěl hlavou. To ale budou hádanky …

„Kolik stran má triangl?“ zeptal se hlas znovu.

„Tři,“ odpověděl Daemon.

Keře se rozestoupily. Tersa si setřásla listí ze starého potrhaného kabátu a odhrnovala si zacuchané vlasy z obličeje. „Bláhový chlapče, to tě nikdy ničemu nenaučili?“

Daemonův úsměv byl příjemný a pobavený. „Patrně ne.“

„Polib Tersu.“

Položil jí ruce na vyzáblá ramena a lehce ji políbil na tvář. Dumal, kdy naposledy jedla, ale pak se rozhodl, že se na to nezeptá. Stejně to nevěděla a bylo jí to jedno, a kdyby se jí člověk zeptal, bylo by jí to nepříjemné.

„Kolik stran má triangl?“

Daemon vzdychl a pravil rezignovaně: „Miláčku, triangl má tři strany.“ Tersa zaúpěla: „Hlupáčku. Podej mi ruku.“

Daemon poslušně vytáhl pravou ruku. Tersa vzala dlouhé a tenké prsty do prokřehlých rukou a obrátila ruku dlaní vzhůru. Nehtem na ukazováčku začala přejíždět po třech spojených liniích v jeho dlani a dělala to pořád dokola. „Hlupáčku, triangl čisté krve má čtyři strany. Jako svícen u oltáře Temnoty. Pamatuj si to.“ Tři linie v jeho jinak zlatohnědé dlani zbělely. „Otec, bratr, milenec. Otec, bratr, milenec. Otec přichází nejdřív.“

„Tak to zpravidla chodí,“ pravil Daemon úsečně.

Tersa ho ignorovala. „Otec, bratr, milenec. Milenec je otcovo zrcadlo. Bratr stojí mezi nimi.“ Přestala mu prstem brázdit po

dlani a pohlédla mu do tváře. Byla to jedna z chvil, kdy Tersiny oči byly jasné a soustředěné, přesto se dívala někam jinam, než kde stálo jeho tělo. „Kolik stran má triangl?“

Daemon si prohlížel tři bílé linie v dlani. „Tři.“

Tersa se nadechla a vypadala popuzeně.

„Kde je ta čtvrtá strana?“ zeptal se rychle a doufal, že už tu otázku neuslyší.

Tersa spojila palec a ukazováček, pak přitiskla ostrý nehet ukazováčku do středu trojúhelníku, který tvořily Daemonovy linie na dlani. Daemon zasyčel, když mu její nehet projel kůží. Škubnul rukou, ale její prsty ji pevně svíraly, až to zabolelo.

Daemon pozoroval, jak se mu vprostřed dlaně hromadí krev. Tersa mu stále pevně svírala prsty, ale zvedala ruku k jeho obličeji. Svět Daemonovi zčernal před očima, nemohl zaostřit a všude jako by byla mlha. Ostře viděl jen vlastní bolavou dlaň − bílý trojúhelník a jasně rudou, lesklou krev.

Tersa broukala stále stejnou písničku: „Otec, bratr, milenec. A uprostřed je čtvrtá strana, někdo, kdo všechny tři ovládá.“

Daemon zavřel oči, když Tersa zvedala ruku k jeho rtům. Vzduch byl horký a bylo dusno. Daemon rozevřel rty. Slízl krev z dlaně.

Zasyčela mu na jazyce jako rudý blesk. Projela mu nervy, praskala mu v těle a soustředila se v žaludku, nahromadila se v rozžhavené ohnisko, které čeká jenom na vzduch, až se pořádně nadýchne. Prostý dotek, který promění jeho probuzené mužství v inferno. Sevřel ruku v pěst a zapotácel se. Zaťal zuby, aby potlačil touhu, která se v něm vzněcovala.

Když oči otevřel, oválný trávník byl pryč. Pomalu rozevřel pěst. Bílé linie pomalu mizely a malá ranka uprostřed dlaně se už zahojila.

„Terso?“

Její hlas k němu přicházel z velké dálky, nebyl téměř slyšet a hned zanikal: „Milenec je zrcadlem otce. Kněz … Bude tvým nejlepším spojencem nebo nejhorším nepřítelem. Ale volba padne na tebe.“

„Terso!“

Už byla hodně daleko, skoro pryč. „Kalich puknul.“

„*Terso!*“

Projel jím záchvěv zloby doprovázený hrůzou. Sevřel ruku v pěst a máchnul jí kolem sebe. Když se rukou dotkl stromu, byl to takový šok, že se otřásl od hlavy k patě. Daemon se opřel o strom, zavřel oči a přitiskl čelo ke kmeni.

Když znovu otevřel oči, jeho černý kabát byl pokrytý šedozeleným popelem. Daemon se zamračil a pohlédl vzhůru. Nesouhlas mu sevřel hrdlo a málem ho zadusil. Odstoupil od stromu a sedl si na lavičku, obličej skryl do dlaní.

Po několika minutách se přinutil podívat na ten strom.

Byl mrtvý, spálený na popel Saetanovým vnitřním běsněním a žárem. Strom stál mezi ostatními živými zelenými stromy a keři a jeho kosterní větvě se stále ještě natahovaly k jeho partnerovi. Daemon došel až ke stromu a přitiskl dlaň k jeho kmeni. Nevěděl, jestli to dělá, aby zjistil, zda má jeho energie stále ještě žhavé jádro, nebo už vykrystalizovala v rozběsněné zuřivosti.

„Je mi to moc líto,“ zašeptal. Z vrchních větví stromu dál padal zelenošedý popel. „Je mi to moc líto.“

Daemon se zhluboka nadechl a vracel se zpátky po stejné pěšině, po které přišel. Ruce zabořil do kapes u kalhot, hlavu měl sklopenou a ramena povislá. Než vyšel z parku, otočil se a rozhlédl. Strom odtud neviděl, ale cítil jeho přítomnost. Pomalu zavrtěl hlavou a na rtech měl pochmurný úsměv. Pohřbil víc příslušníků čisté krve, než by mohl kdokoli uhodnout, a teď se tady trápil kvůli jednomu stromu.

Daemon smetl popel z kabátu. Bude se muset brzy přihlásit u Dorothey, nejpozději zítra. Chtěl se ještě zastavit na dvou místech, než se ukáže na dvoře.

6. Terreille

„Zlatíčko, co se ti stalo? Vždyť jsi kost a kůže.“

Surreal se opřela o recepční pult, ušklíbla se a zadržela dech. „Nic. Jsem jen děsně utahaná.“

„Ty dovoluješ těm chlapům, aby tě sežrali zaživa?“ Deje si ji prohlédla bystrýma očima. „Nebo tě tak vyčerpává to tvoje druhé podnikání?“

Zlatozelené oči Surreal byly nebezpečně prázdné. „O jaké podnikání jde, Deje?“

„Nedělej ze mne blázna, zlatíčko,“ odpověděla Deje pomalu. „Vždycky jsem moc dobře věděla, že se ti to moc nezamlouvá. Ale přesto jsi pořád nejlepší.“

„Nejlepší žena,“ odvětila Surreal a unavenýma rukama si zastrčila dlouhé černé vlasy za špičaté uši.

Deje položila ruce na pult a naklonila se k Surreal a vypadala ustaraně. „Nikdo ti nezaplatil, abys tančila s… No, však sama nejlíp víš, jak rychle se šíří drby, a povídá se, že tady jsou nějaké problémy.“

„Já k němu ale nepatřím, díky Temnoto.“

Deje vzdychla. „To jsem ráda. To byla určitě práce nějakého démona.“

„A pokud to nebyl démon, tak určitě brzy bude.“

„Znáš Sadistu?“ zeptala se Deje a prohlédla si Surreal ostrým pohledem.

„Známe se,“ odpověděla Surreal zdráhavě.

Deje zaváhala: „A je tak dobrý, jak se o něm povídá?“

Surreal přeběhl mráz po zádech: „Nevyptávej se.“

Deje vypadala překvapeně, ale rychle se vrátila k profesionální rutině. „No, to je jedno. Vlastně mi do toho vůbec nic není.“ Obešla pult, objala paží Surreal kolem ramen a vedla ji halou k pokojům. „Pokoj se zahrádkou, řekla bych. Večer můžeš v klidu posedět venku, hezky se najíš v pokoji, když budeš chtít. Pokud si někdo všimne, že jsi tady, a požádá o tvou společnost, povím jim, že máš měsíčky a že si potřebuješ pořádně odpočinout. Většina z nich by to stejně ani nepoznala.“

Surreal se na Deje rozechvěle usmála: „No, tak v tom máš pravdu.“

Deje přikývla a rozmrzele mlaskla jazykem, když otevírala dveře a zavedla Surreal do pokoje. „Někdy nemáš víc rozumu než nějaká mladá holka, co to dělá první rok. Pořád se nutíš do práce a jsi na útěku; drahokamy by ti mohly ublížit.“ Deje mumlala sama pro sebe, sehnula se, natřásala polštář a odhrnula přikrývku. „Obleč si pohodlnou noční košili − nic z těch elegantních hadříků − a zalez do postele. Dneska máme výbornou horkou polévku. Tu si dej. A v knihovně mám pár nových románů, docela dobré počteníčko. Přinesu ti jich pár, aby sis mohla vybrat. A…“

„Deje, ty bys měla být něčí matka,“ zasmála se Surreal.

Deje dala baculaté ruce v bok a snažila se vypadat uraženě: „Říkat lidem příjemné věci patří k mému povolání.“ Máchla jednou rukou ve vzduchu. „Do postele a už od tebe nechci slyšet ani slovo. Zlatíčko? Zlatíčko, co se děje?“

Surreal padla na postel a slzy jí neslyšně stékaly po tvářích. „Deje, já nemůžu spát. Mám sny, které mi nařizují, že mám být někde jinde a něco udělat. Jenže já nevím, kam mám jít a co mám udělat.“

Deje si k ní přisedla na postel a utírala slzy Surreale z obličeje. „Zlato, to jsou jenom sny. Ano, jenom sny. Jsi prostě jenom utahaná.“

„Já se hrozně bojím, Deje,“ zašeptala Surreal. „Něco se s ním děje. Cítím to. Jakmile jsem se vydala na útěk opačným směrem, zdá se, že celý kontinent není dost veliký. Potřebuji nakrátko nějaké čisté místečko.“ Surreal se podívala na Deje a její velké oči byly plné duchů. „Potřebuji čas.“

Deje hladila Surreal po vlasech. „Jasně, zlatíčko, jasně. Budeš mít tolik času, kolik jen potřebuješ. V mém domě tě nebude nikdo obtěžovat. No tak, šup do postele. Přinesu ti něco k jídlu a něco na spaní.“ Chvatně políbila Surreal na čelo a odešla z pokoje.

Surreal si oblékla starou noční košili a zalezla do postele. Bylo příjemné být zase v domě u Deje, zpátky na Challiotu. Teď jen kdyby chtěl Sadista zůstat někde stranou, pak by se možná trochu vyspala.

7. Terreille

Daemon zaťukal na dveře u kuchyně.

Uvnitř si někdo zpíval, ale po zaklepání zpěv utichl.

Daemon čekal, až se dveře otevřou, a pořádně se rozhlédl. Potěšilo ho, když viděl, že útulná chaloupka je v dobrém stavu. Trávník i záhony s květinami někdo dobře udržoval. Letní úroda v zeleninové zahrádce vrcholila a úroda na druhé straně zahrady slibovala mnoho dýní a tykví.

Na dýně je ještě moc brzy. Daemon si s lítostí vzdychl a v puse se mu sbíhaly sliny, když si vzpomněl na Manniny vynikající dýňové dorty.

Na konci dvoru stály dva přístěnky. V menším bylo pravděpodobně zahradnické nářadí. Ve větším měl Jo truhlárnu. Stařeček je asi v dílně a z kusů dřeva dává dohromady nějaký elegantní stoleček; nestará se o nic jiného než o svou práci.

Kuchyňské dveře zůstaly zavřené. Všude bylo ticho.

Daemonovi to dělalo starosti. Rozevřel dveře natolik, aby se mu dovnitř vešla hlava a ramena a rozhlédl se.

Manny stála u pracovního stolu a jednu zamoučenou ruku si tiskla na prsa.

Sakra. Mohlo ho napadnout, že když se tu objeví princ a válečník, že ji to pořádně vyděsí. Dost se změnil od chvíle, kdy tu byl naposledy, takže by už nemusela rozpoznat jeho psychickou vůni.

Daemon nasadil svůj nejhezčí úsměv a pravil: „Miláčku, když už se snažíš předstírat, že není nikdo doma, měla bys alespoň zavřít okna. Vůně těch koblih přiláká všechny bezcharakterní parchanty.“

Manny vyjekla radostí a úlevou, pospíšila od pracovního stolu a běžela ke dveřím, rukou od mouky mávala vesele ve vzduchu před sebou. „Daemone!“

Daemon vstoupil do kuchyně, rukou ji objal v pase a zatočil s ní.

Manny se smála a roztáhla obě paže. „Pusť mě na zem. Budeš mít celý kabát od mouky!“

„Na kabátě mi nezáleží.“ Políbil ji na tvář a opatrně postavil na nohy. Uklonil se a lehkým pohybem zápěstí vykouzlil kytici. „Pro mou oblíbenou paní.“

Manny se zamlžily oči, sehnula hlavu a přičichla ke květinám. „Dám je do vody.“ Běžela přes kuchyň, nalila vodu do vázy a strávila několik minut aranžováním kytice. „Běž do salonu a já tam přinesu koblihy a čaj.“

Manny a Jo sloužili na dvoře SaDiablo, když vyrůstal. Manny se o něj starala, prakticky ho vychovala. A byla takový miláček, že se starala i teď.

Daemon zakryl úsměv, zastrčil ruce do kapes u kalhot a naleštěnou černou botou ťukl do kuchyňské podlahy. Díval se na ni skrz husté černé řasy. „Co jsem to provedl?“ pravil smutným a trochu rozmrzelým chlapeckým hlasem. „Co jsem to provedl, že už si nezasloužím sedět na židli u kuchyňského stolu?“

Manny se snažila, aby to vyznělo nazlobeně, ale mohla se jen smát: „Nemá smysl snažit se tě nějak vychovat. Tak si tedy sedni a chovej se slušně.“

Daemon se usmál, bylo mu lehko u srdce a cítil se zase jako malý chlapec. Rychle usedl na jednu z kuchyňských židlí. Manny vytáhla talířky a šálky. „I když vůbec nechápu, proč chceš zůstat v kuchyni.“

„Kuchyň je místo, kde je něco jídlu.“

„Co myslíš, víš, že jsou chlapci, kteří nikdy nevyrostou. Na,“ Manny před něj postavila sklenici.

Daemon se podíval na sklenici a pak na Manny.

„To je mléko,“ dodala Manny.

„Nepoznal jsem to,“ pravil stručně.

„Dobře. Tak to vypij.“ Založila ruce na prsou a poklepala botou o podlahu. „Když nevypiješ mléko, nebudou koblihy.“

„Byla jsi vždycky puntičkářka,“ zamumlal Daemon. Zvedl sklenici, ušklíbl se a mléko vypil. Podal jí sklenici a věnoval jí nejlepší chlapecký úsměv. „A teď si můžu vzít koblihu?“

Manny se usmála a zavrtěla hlavou: „Jsi nemožný.“ Postavila konvici na plotnu a přesouvala upečené koblihy na tác. „Co tě sem přivádí?“

„Přišel jsem se na vás podívat.“ Daemon zkřížil nohy, narovnal prsty u obou rukou a opřel si o ně bradu.

Pohlédla na něj, zalapala po dechu a pak roztržitě urovnávala koblihy.

Daemona zmátl výraz v jejím obličeji a pozoroval ji, jak všechno dvakrát přerovnala. Hledal nějaké neutrální téma a řekl: „Vypadá to tady moc hezky. Je to na tebe hodně práce, udržovat to tu v pořádku?“

„Mladí lidé z vesnice nám trochu pomáhají,“ řekla Manny přívětivě.

Daemon se zamračil. „To nemáte dost peněz na pomocníka nebo hospodyni?“

„Určitě máme, ale proč bych si měla pouštět do domu nějakou cizí ženskou, která by mi vyprávěla, jak mám leštit svůj nábytek?“ Významně se ušklíbla. „Kromě toho, děvčata mi tu ochotně ráda vypomohou s těžší prací, když jim dám něco do kapsy nebo pár mých receptů. Je to pro ně dobrá příležitost, jak můžou flirtovat s chlapci, a přitom jim nestojí za zády rodiče a nepozorují je. A chlapci tu rádi pomáhají při práci na zahradě za pár drobných nebo za jídlo. Jsou rádi, že si můžou svléknout košili a ukazovat svaly děvčatům.“

Daemonův smích naplnil kuchyň. „Manny, z tebe se stala vesnická dohazovačka.“

Manny se domýšlivě usmála. „Jo právě vyrábí kolébku pro jeden mladý pár.“

„Doufám, že už byla svatba.“

„Jistěže,“ prohlásila Manny rozhořčeně. Položila před něj tác s koblihami. „Hanba ti, dělat si blázny ze starý ženský.“

„Přesto si můžu vzít koblihy?“ zeptal se zkroušeně.

Místo odpovědi mu rukou rozverně zacuchala vlasy a pak stáhla vařící vodu z plotny.

Daemon hleděl před sebe. Tolik otázek a žádná odpověď.

„Máš starosti," řekla Manny a připravovala čaj.

Daemonovi přejel mráz po zádech. „Hledám informace, které se dají jen těžko sehnat. Jedna přítelkyně mi řekla, že si mám dávat pozor na Kněze."

Manny hodila čaj do konvice. „Hu. Každej, kdo má trochu rozumu, se má před Knězem na pozoru."

Daemon se na ni zadíval. Manny Kněze znala. To byly odpovědi tak blízko? „Manny, pojď sem, posaď se na chvíli."

Manny ho ignorovala a ve spěchu postavila na stůl šálky na čaj. „Čaj už je hotový. Zavolám Joea…"

„Kdo je Kněz?"

„… bude rád, že tě zase vidí."

Daemon vstal ze židle, sevřel jí rukou zápěstí a přinutil ji, aby si sedla na židli. Manny se dívala na jeho ruku, na jeho prsteníček, na kterém nebyl žádný prsten s drahokamem, dívala se na jeho černě nalakované dlouhé nehty.

„Kdo je Kněz?"

„Nesmíš o něm mluvit. Nikdy o něm nesmíš mluvit."

„Kdo je Kněz?" Jeho hlas začal být nebezpečně tichý.

„Máme tu čaj," řekla slabým hlasem.

Daemon naplnil dva šálky čajem. Usedl ke stolu, zkřížil nohy a zase natáhl prsty proti sobě. „Tak teď."

Manny zvedla šálek ke rtům, ale zjistila, že čaj je ještě příliš horký na pití. Postavila šálek zase na stůl a pohrávala si s ouškem tak dlouho, až bylo rovnoběžně s okrajem stolu. Nakonec jí ruce klesly bezvládně do klína a Manny si povzdychla.

„Nikdy tě neměli brát pryč od něj," řekla tiše a zahloubala se do vzpomínek. „Neměli právo tu smlouvu porušovat. Přesně to předpověděl, že sabaty čarodějnic Přesýpacích hodin v Hayllu se přestanou postupně konat. Nikdo, kdo porušil smlouvu s Knězem, nepřežil.

Měl jsi k němu odejít nadobro v ten den, kdy jsi dostal svoje drahokamy zrození. Byl jsi tak hrdý, že tam půjdeš za ním, přestože obřad zrození se odehrával odpoledne a ne večer, jak se koná za normálních okolností. Schválně to tak naplánovaly,

chtěly, aby přišel v nejostřejším denním světle, kdy je jeho síla nejmenší.

Když jsi dostal červený drahokam, tak jsi tam stál s matkou a Dorotheou. Ženy z jejího dvora stály za vámi a měly vyjít ven a postavit se do obřadního kruhu, v jehož středu by čekal on. Měly pokleknout a vzdát mu poctu… a tehdy se stalo, že ta žena, ta krutá intrikánka řekla, že patříš Přesýpacím hodinám, že otcovství se popírá, že tě určitě nepočal on, že její gardisté slouží jedné dhemlanské čarodějnici, která to dítě počala. To odpoledne bylo normálně teplo, ale najednou se tak ochladilo, začala být příšerná zima. Dorothea tam měla všechny čarodějnice Přesýpacích hodin, tucty a tucty černých vdov, které ho pozorovaly, čekaly, až vejde do toho kruhu a ony s ním zpřetrhají všechny svazky.

Jenže on to neudělal. Obrátil se a šel pryč.

Málem ses vysvobodil. Málem jsi ho dohonil. Křičel jsi, ječel jsi na něj, ať na tebe počká, bojoval jsi se dvěma gardisty, kteří tě drželi za paže, v prstech jsi svíral drahokam. Najednou se rudě zablesklo a gardisty to odhodilo zpátky. Ty jsi utíkal dopředu, chtěl jsi dosáhnout okraje kruhu. Otočil se a čekal. Jeden z gardistů se po tobě vrhnul. Byl jsi tak na dlaň od kruhu. Myslím, že kdybys přistoupil ještě trochu blíže, kdybys alespoň jedním prstem narušil jejich kruh, že by tě s sebou odnesl, už by si nedělal starosti, jestli je pro tebe dobré, abys žil s ním, bez svých lidí.

Nedokázal jsi to. Byl jsi příliš malý a oni příliš silní.

Tak odešel. Šel do toho domu, kam se ještě teď někdy jdeš podívat, do toho domu, ve kterém jste s matkou žili, a zničil tam studovnu. Roztrhal knihy na cucky, strhnul záclony, závěsy, rozbil všechen nábytek. Nemohl ze sebe dostat ten vztek. Když jsem se nakonec odvážila otevřít dveře, klečel uprostřed pokoje, těžce oddychoval a v očích měl šílený pohled.

Nakonec vstal a přiměl mě ke slibu, že se o tebe a tvou matku budu starat, jak nejlépe to dokážu. A já mu to slíbila, protože mně

na tobě a na tvé matce záleželo a protože on byl vždycky na mě a Joa hodný.

Potom zmizel. Vzaly ti rudý drahokam a hned tu noc ti navlékly prsten poslušnosti. Nechtěl jsi jíst. Přikázaly mi, že tě mám k jídlu přinutit. Měly s tebou velké plány, ale ty ses tak snadno nedal. Zavřeli Joa do kovové klece, dali ho ven na přímé slunce, kde nebyl nikde žádný stín, a řekly mi, že dostane najíst a napít, až začneš jíst ty. Když tě přinutím, abys jedl dva dny po sobě, pak Joa propustí.

Tři dny jsi nic nejedl, ať jsem tě sebevíc prosila. Myslím, že jsi mě v těch dnech ani neposlouchal. Byla jsem zoufalá. V noci jsem se dostala ven a šla co nejblíže k té kleci, jak mí dovolili gardisté. Slyšela jsem, jak Jo sténá, a viděla jsem, jak má kůži samý puchýř od horkého kovu. Tak jsem ti provedla něco moc špatného. Řekla jsem ti, že mi schválně zabíjíš manžela, že jeho trestají za to, že ty jsi nebyl hodný a nechceš jíst, a jestli umře, že tě budu vždycky jenom nenávidět.

Nevěděla jsem, že Dorothea přinutila tvou matku, aby se tě vzdala. Nevěděla jsem, že jsi to jediné, co ti na světě zbylo. Ale ty jsi to věděl. Cítil jsi, že tě už nechce.

Dělal jsi všechno, co jsem ti řekla. Jedl jsi, když jsem ti to poručila, spal jsi, když jsem ti řekla, abys spal. Byl jsi spíš přízrak než dítě. Ale Joa pustily."

Manny si utřela slzu z tváře do cípku zástěry. Pak si lokla studeného čaje.

Daemon zavřel oči. Než přišel sem, byl se podívat na tu ruinu, na zbytky opuštěného domu, ve kterém kdysi bydlel, a hledal odpovědi, jak to dělal pokaždé, když se ocitl v této části říše. Vzpomínky byly tak prchavé a zrádné, když procházel jednotlivými místnostmi. Ale pořád ho přitahovala zničená studovna. Byla to místnost, kde slýchával hluboký a silný hlas, tiché dunění, docela tam cítil ostrou, kořeněnou mužskou vůni, kde skoro cítil silné paže kolem ramen, kde cítil, že je v bezpečí a že ho má někdo rád.

A teď se konečně dozvěděl, proč to tak bylo.

Daemon přikryl rukou prsty Manny a jemně je stiskl. „Když už jsi mi toho řekla tolik, pověz mi všechno.“

Manny zavrtěla hlavou. „Udělaly ti něco, abys zapomněl na všechno, co ti provedly. Také prohlásily, že jestli se o něm někdy něco dozvíš, že tě zabijí.“ Podívala se na něj a beze slov žadonila. „Nemohla jsem dovolit, aby tě zabily. Byl jsi ten chlapec, kterého jsme s Joem nemohli mít.“

V jeho mysli se začínaly otevírat dveře, o jejichž existenci neměl dosud ani potuchy.

„Manny, už dávno nejsem malý chlapec,“ pravil Daemon tiše, „a tak snadno mě nezabijí.“ Udělal další konvici čaje, postavil čerstvý čaj před Manny a posadil se zase na židli. „Jak se… jak se jmenoval?“

„Má spousty jmen,“ zašeptala Manny a jen zírala na hrneček.

„Manny.“ Daemon měl co dělat, aby neztratil trpělivost.

„Říkají mu svůdce. Popravčí.“

Zavrtěl hlavou, stále nechápal. Ale dveře se trochu pootevřely.

„Je to Nejvyšší Kněz Přesýpacích hodin.“

Škvíra se zvětšila.

„Hraješ o čas,“ vyštěkl Daemon a třískl šálkem o talířek. „Jak se jmenuje můj otec? Dlužíš mi to. Víš, jaké to asi je, být parchant. Zaregistroval se třeba někde někdy?“

„Ó, to ano,“ řekla spěšně. „Ale ony tu stránku vytrhly. Byl tak pyšný na tebe i toho érijenského chlapce. Víš, nevěděl o té dívce, také Érijence. Luthvian, tak se jmenovala. Neměla křídla, ani jizvy, kdyby křídla odstranily. Nevěděl o ní, to až když se narodil ten chlapec. Chtěla mu uříznout křídla a vychovat toho chlapce asi jako Dhemlana. Ale on řekl, že ne, že jeho duše je érijenská, že by pro něj bylo mnohem příjemnější, kdyby ho někdo zabil v kolébce, než aby mu odřízly křídla. Plakala, bála se, že to miminko opravdu zabije. Myslím, že by to i udělal, kdyby se pokusila mu nějak poškodit ta křídla. Postavil pro ni útulnou chaloupku v Askavi, staral se o ni i o chlapce. Občas je bral k sobě na návštěvu. Měli jste si hrát spolu… anebo se prát. Těžko říct. Pak se začala bát. Řekla mi, že Prythian, nejvyšší kněžka

Askavi jí vyprávěla, že on chce toho chlapce na krmení, že potřebuje zásobu čerstvé krve, ze které by mohl žít. Tak dala toho chlapce Prythian a sama utekla. Když si pro něj zase přišla, Prythian jí nechtěla říct, kde chlapec je, jen se jí smála a…“

„Manny,“ Daemon řekl tichým a chladným hlasem. „Naposledy, kdo je můj otec?“

„Princ Temnoty.“

„*Manny.*“

„Kněz je Nejvyšším Pánem, nechápeš to?“ zaúpěla Manny.

„Jeho jméno.“

„Ne.“

„Jeho jméno, Manny.“

„Když to jméno jen zašeptáš, tak ho přivoláš.“

Dveře se rozkoply dokořán a jemu se vrátily všechny vzpomínky.

Daemon hleděl na vlastní ruce a na dlouhé, černě nalakované nehty.

Matko noci!

Těžce polkl a zavrtěl hlavou. To přece není možné. Jak rád by tomu uvěřil, ale to přece není možné. „Saetan,“ řekl tiše. „Chceš říct, že mým otcem je Saetan?“

„Pssst, Daemone, pssst.“

Daemon vyskočil, až se židle převrhla. „Ne, já zticha nebudu. Je mrtvý, Manny. Legenda. Předek, velice vzdálený předek.“

„Je to tvůj otec.“

„Je *mrtvý.*“

Manny si olízla rty a zavřela oči. „Jeden z žijících mrtvých. Jeden z těch, kterým se říká strážce.“

Daemon narovnal židli a posadil se. Bylo mu nanic. Teď už se nedivil, proč od Dorothey dostal vždycky výprask, když si jen tak hrál na to, že jeho otcem je samotný Saetan. Koneckonců, nebyla to žádná přetvářka. „Jsi si jistá?“ zeptal se nakonec.

„Naprosto jistá.“

Daemon se drsně zasmál. „Manny, v jednom se pleteš. Určitě. Neumím si představit Nejvyššího pána Pekla, jak spí s tou děvkou Hepsabah.“

Manny se zavrtěla.

Vzpomínky kroužily kolem něj, kousíčky skládanky, které teď zapadaly na správná místa.

„To nebyla Hepsabah,“ řekl pomalu a bezděčně cítil, jak ho drtí to obrovské množství lží, ze kterých se skládal jeho život. Ne, určitě ne Hepsabah. Dhemlanská čarodějnice …, kterou vyhnaly od dvora. „Tersa.“ Schoval si hlavu do dlaní. „Která jiná to mohla být než Tersa.“

Manny šla k němu, ale nedotkla se ho. „Tak a teď víš všechno.“

Daemonovi se třásly ruce, když si zapaloval černou cigaretu. Pozoroval kroužky kouře a vstal ze židle; byl příliš unavený, aby dělal cokoli jiného. „Tak a teď vím všechno.“ Zavřel oči a zašeptal: „Můj nejlepší přítel nebo můj nejhorší nepřítel. A volba je na mně. Sladká Temnoto, proč to musel být zrovna on?“

„Daemone?“

Zavrtěl hlavou a pokusil se o konejšivý úsměv.

Další hodinu strávil ve společnosti Manny a Joem, který nakonec přišel domů z dílny. Daemon je bavil lehce pikantními příběhy o aristokratech čisté krve, kterým sloužil na různých dvorech, ale neřekl jim nic z vlastního života. Byla by to hrozná rána, ze které by se už nevzpamatovali, kdyby jim řekl, jak se musí kurvit na dvorech v Hayllu.

Když od nich konečně odešel, celé hodiny se jen procházel. Nemohl se zbavit toho vnitřního třasu. Bolest ze lží, které na něj nakladly za celý život, rostla s každým novým krokem, jeho vztek narostl do takových rozměrů, až hrozilo, že se přestane ovládat a rozsype se na kusy.

Už svítalo, když si chytil rudý vítr a odjel do Draegy.

Poprvé v životě chtěl navštívit Dorotheu.

Kapitola pátá

1. Terreille

Kartan SaDiablo kráčel z apartmá do audienčních prostor, dumal, jestli ho sklenka brandy natolik obrnila, že může předstoupit před matku a formálně požádat o návrat k jejímu dvoru. Pokud ne, pak je celý ten zatracený dvůr pěkně špinavá záležitost. Aristokraté čisté krve pobíhali po chodbách a očima propichovali prostor před sebou i za sebou, když potkávali různé skupinky jiných aristokratů. Muži u dvora se takhle zpravidla chovali, drželi se pohromadě ve skupinkách, až jednoho ze svého středu vystrčili a nabídli ho jako oběť. Stát se předmětem zájmu Dorothey, ať už ji společnost muže těšila anebo nahněvala, byl za všech okolností velice nepříjemný zážitek. Ale že se tak chovaly i ženy…

Když spatřil, jak se na něj sluha usmál, konečně pochopil.

Ale bylo už příliš pozdě.

Zamrazilo ho v zádech, když zahnul za roh a zastavil se těsně před Daemonem. Už dávno se nesnažil chápat své pocity, kdykoli Daemona spatřil − úleva, strach, zlost, závist, hanba. Teď jen dumal, jestli ho nakonec Daemon zabije nebo ne.

Kartan provedl jeden z emocionálních taktických manévrů. Stočil rty do ironického úšklebku a řekl: „Nazdar, *bratranče*.“

„Kartane.“ Daemonův bezbarvý hlas určený dvoru, obtěžkaný nudou.

„Takže tě povolali zpátky ke dvoru. Cítila se tetička Hepsabah osaměle?“ Takhle to bude nejlepší. Připomenout mu, co je vlastně zač.

„Nebo Dorothea?“

Kartan se snažil zachovat přidrzlý tón hlasu, uchovat si ironický podtón a raději si nepřipomínal všechno, co nemohl zapomenout.

„Právě jsem se chystal, že se přihlásím u Dorothey,“ řekl Daemon mírně, „ale to může pár minut počkat. Jestli za ní musíš jít, tak běž napřed. Když se setká se mnou, zpravidla pak nemá moc dobrou náladu.“

Kartan se cítil, jako by dostal políček. Daemon ho nenáviděl, už ho celá staletí nenáviděl kvůli tomu, co Kartan řekl, a kvůli tomu, co provedl. Ale Daemon si také velice dobře pamatoval, a protože měl dobrou paměť, stále ještě prokazoval určité laskavosti svému mladšímu bratranci.

Kartan se už neodvážil promluvit, jen přikývl a spěchal dolů do haly.

Nešel přímo do sálu pro audience, kde čekala Dorothea. Namísto toho zalezl do prvního prázdného pokoje, který našel. Opřel se o zamčené dveře a cítil, jak mu po tvářích stékají horké slzy. Jen zašeptal: „Daemone.“

~ ~ ~

Daemon byl bratranec, jehož místo v rodině dítěti Kartanovi nikdy nikdo pořádně nevysvětlil; jen pochopil, že jeho původ je nejasný a že je jiný než on. Kartan byl jediným synem Dorothey a byl to rozmazlený, hýčkaný jedináček, který měl kolem sebe hromadu služebnictva, soukromých učitelů a guvernantek; všichni ho poslouchali na slovo. Pro matku byl jen jedním z dalších drahokamů, majetek, kterým se pyšnila, který předváděla.

Nebyla to Dorothea, ale ani učitelé či guvernantka, za kým běžel, když si odřel koleno, potřeboval utěšit nebo se cítil osaměle nebo chtěl prožít nějaké malé dobrodružství. Nikdy nešel za nimi. Vždycky běžel za Daemonem.

Daemon měl vždycky čas na to, aby si s ním popovídal, a co bylo mnohem důležitější, dokázal vždycky pozorně naslouchat. Daemon ho naučil jezdit na koni, šermovat, plavat, tančit. Daemon mu trpělivě předčítal pořád jednu knihu dokola, protože to byla Kartanova oblíbená. S Daemonem podnikal velice dlouhé toulavé procházky. Daemon na sobě nedal nikdy znát, že by mu bylo nějak nepříjemné, že je mu v patách neustále malý chlapec. Daemon ho objímal, pochoval ho, když to bylo zapotřebí, utišoval ho, když plakal. To Daemon se vkrádal v noci do kuchyně, přestože to bylo zakázané, a přinášel Kartanovi ovoce, rohlíky, studené kusy masa − cokoli, co ukojilo nenasytný hlad, který Kartan neustále cítil, protože před matčiným přísným okem nemohl sníst všechno, co by si přál. Daemona jednou v noci přistihli a dostal za to výprask, ale nikdy nikomu neřekl, že to jídlo bylo pro Kartana.

Daemon, jehož důvěru zradil, ztratil jeho lásku, a to vše jen kvůli jedinému slůvku.

~ ~ ~

Kartan byl stále ještě hubený chlapec, když Daemona poprvé posílala Dorothea na základě smlouvy sloužit k jinému dvoru. Kartana hodně trápilo, že přichází o jediného člověka u dvora, který měl o něj opravdu starost a uvažoval o něm jako o živé a myslící bytosti. Ale také věděl, že u dvora byly nějaké problémy, které se točily kolem Daemona a jeho postavení ve dvorské hierarchii. Věděl, že Daemon slouží Dorothee a Hepsabah a Dorotheiným černým vdovám, přestože jim nesloužil stejně, jak jim sloužili druhové a ostatní muži, když byli povoláni. Věděl o prstenu poslušnosti a věděl, jak může ovládat i muže, který je mnohem silnější a nosí temnější drahokamy. Kartan byl trochu zmatený z Daemonovy averze; nesnášel, když se ho dotýkaly ženy. Také ho mátly spory mezi Daemonem a Dorotheou, častokrát na sebe tak křičeli, že se kamenné stěny chvěly a zdálo se, že jsou z tenkého papíru. Jejich spory byly čím dál divočejší. Pak už všechny hádky končily tak, že Dorothea

použila prsten poslušnosti, skrz který mu způsobila tak velkou bolest, že Daemon prosil o odpuštění.

Pak přišel jeden den, kdy Daemon odmítl posloužit jedné z Dorotheiných čarodějnic.

Dorothea si povolala první, druhý i třetí kruh u dvora. Se svým manželem Lanzem SaDiablem po boku − Lanzo byl alkoholik a děvkař, který měl pro Dorotheu jedinou cenu, a to že jí poskytl jméno SaDiablo − začala Dorothea Daemona trestat.

Kartan se schoval za závěs a byl tak vystrašený, že by se v něm krve nedořezal. Pozoroval, jak Daemon bojuje s prstenem, bojuje proti bolesti, bojuje s gardisty, kteří ho pevně drželi, aby nezaútočil na Dorotheu. Trvalo hodinu, než ho bolest skolila na kolena a on jen sténal bolestí. Trvalo další půlhodinu, než se doplazil k Dorothee a prosil o odpuštění. Když Dorothea konečně přestala vysílat bolest prstenem, nedovolila mu, aby šel do svého pokoje, kde by mu Manny podala sedativa, opláchl by si zpocené tělo a mohl by se trochu prospat a bolest by ustoupila. Namísto toho ho nechala přivázat za nohy a ruce k jednomu z pilířů, dostal roubík, aby jeho sténání nebylo tak slyšet, a nechala ho tam takhle, aby ho totálně ponížila a použila jako výstrahu pro ostatní, zatímco sama se pustila do vyřizování jiných záležitostí souvisejícími s chodem dvora.

Na tuhle lekci Kartan nikdy nezapomněl. Dostat prsten poslušnosti byl ten nejpřísnější způsob, jak mohla někoho ovládat. Když tu bolest nevydržel Daemon, jak by to dokázal on? Přišlo mu velice důležité, že nesmí zavdat Dorothee příležitost, aby mu nasadila prsten poslušnosti.

Když Daemona večer odvázali a trochu si odpočinul, nařídila mu Dorothea, aby obsloužil tu čarodějnici, kterou prve odmítl.

Té noci to bylo poprvé, kdy Daemon ochladl.

Mezi příslušníky čisté krve existovaly dva druhy zloby. Žhavý vztek uvolňoval rozzuřené emoce a byl povrchní, přestože velice zákeřný − projevoval se v každodenních hádkách mezi přáteli, milenci, v rodině. Chladný vztek byla zloba drahokamů − hluboká, nedotknutelná a ledová zběsilost, která vznikala a dál

existovala v nitru člověka. Neodhalitelná, nedala se vystopovat až do chvíle, kdy vztek povolil a vyřádil se. Chladný vztek se nezmírnil bolestí, hladem nebo únavou. Vycházel z hlubin nitra a tělo, ve kterém přebýval, nebylo vůbec důležité.

Onu první noc nikdo nezaznamenal jemnou změnu ve vzduchu, když Daemon kráčel chodbou k pokoji té čarodějnice.

Až další den ráno přišla služebná a našla zamrzlá okna a zrcadlo, nemluvě o hrůze, jakou spatřila v posteli. Dorothea si uvědomila, že tím trestem v Daemonovi něco zpřetrhala, patrně veškerou humánnost, co v něm byla.

Hekatah, nejvyšší kněžka Pekla, která se do tohoto úřadu sama jmenovala, si měla všimnout zvláštního pohledu v Daemonových očích, a kdyby ho viděla, uvědomila by si, jak funguje tahle pokrevní linie. Dorothee to trvalo trochu déle. Když konečně pochopila, že to, co Daemon zdědil po otci, bylo něco mnohem temnějšího a nebezpečnějšího, než by si kdy dokázala představit, darovala Daemona jedné bezvýznamné královničce, která vládla jedné provincii na jihu Hayllu.

Dorothea jí neřekla nic o zabíjení. Mezi příslušníky čisté krve neexistoval žádný zákon trestající vraždu. Pověděla velice málo o Daemonově reakci na trest, když byl u ní ve službě, jen královničce prozradila, že Daemon je vycvičený otrok, který poskytuje potěšení, a dodala, že by mohl být trochu temperamentnější, kdyby ho používala příliš často.

Než skončil týden, byl Daemon pryč.

Netrvalo dlouho a Kartan pochopil, před čím ho ochraňovala Daemonova přítomnost u dvora. Dorothea si libovala v nejrůznějších pohledných tvářičkách mladíků a byla stejně tak náročná jako Lanzo. Byl mezi nimi jen jediný rozdíl − každý si vybíral příslušníky jiného pohlaví. Dorothea si u dvora držela skupinku mladých válečníků, kteří měli skýtat potěšení jí a jejím čarodějnicím. Kartan nebyl ničím víc než pohledným a rozmazleným synkem.

Jednou v noci si zavolala Kartana k sobě do ložnice. Když k ní šel, byl nervózní, v duchu se probíral věcmi, které ten den

prováděl, a dumal, co se jí asi nelíbilo, čím ji rozzlobil. Ale ona ho konejšila, hladila a mazlila se s ním. Takové laskání mu vždycky bylo nepříjemné, teď se však vyloženě vyděsil. Když se k němu nakláněla, vyprávěla mu, jak je jí jeho otec naprosto oddaný a že očekává, že k ní bude oddaný i on. Kartana zaměstnávaly myšlenky, jak může být Lanzo oddaný matce, když znásilní každou noc jinou služebnou, takže nerozpoznal její záměry. Až když vklouzl Dorothey jazyk do jeho úst, tak pochopil. Odstrčil ji, vyskočil z gauče a utíkal ke dveřím, přičemž se neodvážil spustit z ní oči.

Jeho odmítnutí ji rozzuřilo. Tehdy si vysloužil první výprask.

Šrámy po švihání bičem byly stále ještě čerstvé, když ho k sobě znovu povolala. Tentokrát tiše seděl, když mu hladila paže a stehna a konejšivým hlasem předla, že by mu možná pomohl prsten poslušnosti, aby lépe reagoval. Ale ve skutečnosti si nemyslela, že by to bylo až tak nutné. A co si o tom myslel on?

Ne, myslel si, že to nebude nutné. Podvolil se. Udělal přesně to, co se po něm chtělo.

Když později té noci ležel u sebe v posteli, Kartan vzpomínal na Daemona, na to, jak každou noc, rok za rokem musel Daemon dělat to, k čemu ho dneska Dorothea přinutila. Začínal chápat Daemonovu averzi vůči ženským dotykům. A také dumal, kolik bylo Daemonovi let, když si ho Dorothea vzala poprvé do postele.

Nezůstalo jen při tom prvním pokusu. Trvalo to celé roky až do chvíle, kdy ho poslala do soukromé školy, protože znásilňoval služebné tak divoce, až si Lanco a jeho přátelé stěžovali, že děvčata nebyla k použití ještě několik dní poté.

V soukromé škole se učil s jinými chlapci z nejlepších hayllianských rodin a právě tady se Kartanova chuť ke krutostem dokonale vytříbila. Rudé měsíce mu připadaly nechutné, uspokojovalo ho jen to, když mohl být s nějakou zkušenější ženou, které mohl ublížit. Do několika Rudých měsíců mu byl vstup zakázán, ale Kartan přišel na to, že je poměrně jednoduché zmocnit se mladších děvčat, vyděsit je a donutit je ke všemu, co chtěl on.

Začal oceňovat potěšení Dorothey, které měla, když mohla někoho dalšího ovládat.

Ale i nejmladší děvka byla stále ještě čarodějnice, která měla za sebou panenskou noc, a chránily ji zákony. Neměl tak jako matka absolutní moc nad každou, se kterou spal.

Začal se poohlížet, kde by mohl najít skutečné potěšení, a zcela náhodou narazil na to, po čem skutečně zatoužil.

Kartan a jeho kamarádi zašli jednou večer do hostince, aby se napili, zahráli hazardní hry, dostali nějaké pití zdarma. Pocházeli z těch nejlepších rodin, takže žádný hostinský by si nikdy nedovolil se takovým hostům postavit. Ostatní chlapci se bavili tím, že škádlili mladé dívky, které roznášely pivo a večeře. Seděli v malé soukromé jídelně; takové jídelny byly ve většině hostinců pro významné hosty. Ale Kartana zaujala mladá dcera hostinského. Jen pomalu se v ní probouzelo ženství, zaoblené linie se teprve tvarovaly. Když ji zatáhl ke dveřím soukromého pokoje, hostinský se na něj vrhnul a příšerně zuřil. Kartan zvedl ruku a vyslal do prstenu poslušnosti výboj. Toho chlapíka to naprosto skolilo. Pak Kartan zatáhl děvče do pokoje a zavřel za nimi dveře.

Připadalo mu naprosto rozkošné, jak se chvěla strachy, jak ji strach přímo paralyzoval. Nebylo z ní cítit ženské pižmo, ani psychická vůně čarodějnic, která jim dává moc. Vychutnával si její bolest, byl opilý a činilo mu obrovské potěšení, když ji zbavil její pavučiny a zmocnil se jí násilím.

Když nakonec odešel z pokoje, na chvíli pocítil − po tolika dlouhých letech −, že je pánem svého života. Hodil na bar několik bankovek, sebral kamarády a všichni zmizeli.

Tak to všechno začalo.

Dorothea mu nikdy nijak nevyčítala, jaký styl života si vybral, pokud ji dokázal uspokojit pokaždé, když se vrátil ke dvoru, a tak dlouho, dokud nepřipravil o panenství nějakou čarodějnici, se kterou Dorothea počítala u svého dvora. Dvě stě let Kartan hrál své podivné hry s děvčaty čisté krve, které nepocházely z aristokratických kruhů. Někdy si nechal stejnou dívku několik týdnů či měsíců, pohrával si s ní, zdokonaloval způsoby, jak v ní

zvyšovat strach, mravně ji čím dál tím víc zkazit, až ji oplodnil. Mnohokrát se stalo, že zničená čarodějnice si dokázala přivodit spontánní potrat a raději si zvolila tento způsob, než aby v sobě nosila dítě muže, kterého nenáviděla, i když to znamenalo, že už nebude mít nikdy žádné další dítě. Když některá zvolená dívka nadobro nezhloupla a byla stále ještě přitažlivá, našel nějakého pokoutného léčitele, který se dal zkorumpovat, protože měl hlad a těžké časy, a ten provedl očistný zákrok. Většinou však podobné dívky zavrhnul, nechal je, aby se vrátily ke své rodině, nebo je poslal do Rudého měsíce nebo jen tak na chodník. Pro něj to všechno znamenalo jedno a totéž.

Kartan si takhle pohrával dvě stě let. Když se pak jednoho dne zase vrátil ke dvoru, zjistil, že tam na něj čeká Daemon.

Tehdy už Kartan věděl, proč se Daemon jmenuje Sadi a ne SaDiablo, což byl ten největší kompromis, jaký si rodina troufala připustit. Když spatřil zlobu v Daemonových očích, ihned pochopil, že na rozdíl od Dorothey Daemon mu nikdy neschválí to, co Kartan provedl. Jak tak poslouchal sžíravou přednášku o cti, Kartan to nevydržel a udeřil na Daemonovo slabé místo. Pověděl Daemonovi, že on, syn Nejvyšší Kněžky, nemusí poslouchat nějakého parchanta.

Parchant.

Parchant.

Parchant.

Nikdy nezapomněl na šok a bolest v Daemonových očích. Nikdy nezapomněl, jaký to byl pocit, když jediný člověk, kterého kdy miloval a který miloval jeho, se stáhl do vžitých chladných dvorských manýrů a omluvil se, že povídal o něčem, do čeho mu vlastně nic není. Vždycky si bude vyčítat, že kdyby se tehdy za Daemonem rozběhl, omluvil se mu, poprosil o pomoc, vysvětlil mu vlastní bolest a strach…, Daemon by mu určitě pomohl. Daemon by našel způsob, jak by se mu dalo pomoct.

Jenže Kartan to neudělal. Nechal to slovo viset ve vzduchu. Používal ho stále častěji, úmyslně si Daemona znepřátelil, až mezi

nimi zela propast, a společná jim byl jen nenávist, kterou cítili jeden k druhému.

Nakonec Dorothea poslala Daemona pryč a ztratila ho na dalších sto let. Než se zase vrátil, obětoval Temnotě. Povídalo se, že Daemon vyšel z obřadu s černým drahokamem, ale nikdo to nevěděl jistě, protože nikdo žádný drahokam neviděl.

Kartanovi bylo jedno, jaký drahokam Daemon nosil. Byl beztak vyděšený z toho, co se z Daemona stalo. Od té doby se oba snažili jeden druhému vyhýbat.

~ ~ ~

Kartan si setřel slzy z obličeje a narovnal si kabát. Zajde za Dorotheou a pokusí se co nejrychleji zase zmizet. Uteče od ní, od dvora… a od Daemona.

2. Terreille

Daemon plavně procházel chodbami panství SaDiablo, až došel ke svým pokojům. Předvedl se Dorothee a bylo to nepříjemné jako kdykoli jindy, ale alespoň to netrvalo nijak dlouho. Návštěva u ní mu napnula nervy k prasknutí a zrovna v tuto chvíli se jen tak tak ovládal. Potřeboval klidnou hodinku jenom pro sebe; pak se obleče k večeři a večer bude příjemně bavit Dorotheu a její čarodějnice.

Vešel k sobě do obývacího pokoje a spolkl zabručení, když si všiml, že tam na něj čeká návštěva.

Hepsabah se k němu obrátila, po rtech jí pohrával úsměv a ruce v klíně poletovaly v podivném tanci. Bylo mu nepříjemné, když si všiml hladu v jejích očích a ucítil pižmo, které doprovázelo její psychickou vůni, ale věděl, že musí dál hrát to trapné divadlo, takže se na ni usmál a zavřel dveře.

„Matko," oslovil ji a v hlase byla neskrývaná ironie. Sklonil hlavu, aby ji mohl políbit na tvář. Jako vždycky v poslední minutě otočila hlavu, aby jeho rty zavadily o její. Pažemi ho objala kolem

krku, tiskla se k němu a jazyk mu zasunula do úst. Zpravidla ji odstrčil a znechucovalo ho, že se k němu matka chová až takhle intimně. Teď pasivně stál, nic nerozdával, ani si nic nebral, prostě jen v hlavě rozebíral lži, ze kterých se skládal jeho život.

Hepsabah od něj odstoupila a našpulila rty: „Nejsi vůbec potěšený, že mě vidíš."

Daemon si hřbetem ruky otřel ústa. „Těší mě to jako obvykle." Stála před ním, měla na sobě nákladné hedvábné šaty, zatímco Tersa, jeho skutečná matka, nosila potrhaný kabát a bůhví, kde přespávala. Navzdory snahám Dorothey a Hepsabah mu Tersa darovala lásku svým zvláštním způsobem. Nějak jí to bude muset vynahradit, stejně tak jako se chce pomstít těmto dvěma ženám. „Co chceš?"

„Bylo by od tebe *milé*, kdyby ses k matce choval s větší úctou." Uhladila si šaty a rukama si přejela přes prsa a břicho. Podívala se na něj skrz řasy.

„Ke své matce chovám velkou úctu," odpověděl mírně.

Vypadala nespokojeně, máchla rukou do vzduchu u jeho rukávu a s předstíranou veselostí pravila: „Nechala jsem pro tebe připravit všechny pokoje. Jsou pěkné a pohodlné. Možná bychom mohli po večeři chvíli posedět a udělat si hezký večer, hmmm?" Obrátila se ke dveřím a provokativně se vlnila v bocích.

Daemon ztratil trpělivost: „Myslíš tím, že bych měl být trochu ochotnější a strčit ti obličej mezi nohy." Ignoroval, jak vyděšeně zalapala po dechu. „Já nebudu ochotnější, *matko*. Dnes večer ne. Už nikdy. Ani k tobě, ani k nikomu jinému tady na tom dvoře. Když mi poručí na kolena, zatímco budu tady, slibuji ti, že to, co se stalo Cornelii je nic ve srovnání s tím, co udělám tady. Jestli si myslíš, že mě zarazí prsten, tak si to ještě pořádně rozmysli. Už nejsem malý chlapec, Hepsabah, a přeji si jenom tvoji *smrt*."

Hepsabah od něj couvala pryč a oči měla rozšířené hrůzou. Rychle chytila za kliku a utekla na chodbu.

Daemon otevřel láhev brandy, chvíli ji zkoumal a ochutnával, jestli v ní není nějaké sedativum nebo jiné nemilé překvapení, pak dal hrdlo láhve do úst a zaklonil hlavu. Brandy ho pálila v hrdle

a vzplála v žaludku, ale dál polykal, co mu vydržel dech. Pokoj se trochu zakymácel, ale hned se zase narovnal, jak jeho metabolismus vstřebal alkohol stejně tak, jak vstřebával jídlo. To byla nevýhoda tmavých drahokamů − chtělo to dost velké množství alkoholu, aby se člověk příjemně opil. Daemon se ale nechtěl příjemně opít. Chtěl utlumit zlost a vzpomínky. Zatím si ještě nemohl dovolit přímou konfrontaci s Dorotheou. Mohl by rozbít prsten a tím zničit i Dorotheu. V posledních několika letech si to ověřil a byl si naprosto jistý, že by to tak skutečně bylo. Nevěděl však, jak moc mu může ublížit Dorothea, než ji zničí, nebyl si jistý, jestli bude stále mrzačen, než se mu podaří zničit prsten, jakou další zkázu může způsobit sám sobě, jestli mu něco nebude bránit, aby mohl zase nosit černé drahokamy. A navíc tu někde byla nová Královna, tady někde. Chtěl být v pořádku, až ho bude potřebovat. Jakmile ji jednou najde…

Daemon se chladně usmál. Kněz mu něco dlužil a dva černé drahokamy − přestože jeden byl v prstenu − by měly stačit, aby se dostatečně postaral o arogantní nejvyšší kněžku, která nosila jen rudé drahokamy.

Daemon se nahlas zasmál a odešel do ložnice převléknout se na večeři.

3. Terreille

Kartan skousnul dolní ret a došel až k Daemonovi, který zkoumal zavřené dveře. Včera u večeře je neposadili vedle sebe a Daemon šel brzy spát − každému se očividně ulevilo − takže teď to bylo poprvé od jejich včerejšího úsečného rozhovoru a byli spolu sami bez tuctů dalších lidí, kteří fungovali jako nárazník.

Kartan nebyl malý muž a přes všechny výstřelky zůstával hezky upravený a dobře osvalený, ale v porovnání s Daemonem si připadal jako malý chlapec. Bylo v tom víc než široká Daemonova ramena, jeho výška, obličej zbrázděný spíš bolestí než věkem; Kartan se v jeho přítomnosti necítil dobře. Byl v tom

také rozdíl mezi dlouhověkým mladíkem a mužem v plném rozkvětu.

„Nevíš, co se to děje?“ zeptal se tiše Daemon.

Kartan zavrtěl hlavou: „Jen řekla, že naše přítomnost se vyžaduje kvůli zábavě.“

Daemon se zhluboka nadechnul: „Sakra.“ Otevřel dveře a pak se postavil stranou, aby mohl Kartan vejít jako první.

Kartan vešel do místnosti a ucítil, jak se za ním ochladilo, když Daemon zavřel dveře. Podíval se mu do obličeje a přimhouřené oči mu náhle zežloutly. Kartan pátral po místnosti a dumal, co Daemona vyprovokovalo.

Byla to stroze vybavená místnost, kde stály do půlkruhu seřazené řady židlí a před nimi byly do podlahy zabudovány dva kůly. Pod kůly a kolem nich byla všude bílá prostěradla.

Daemon sám pro sebe zanadával: „Vlastně máš štěstí, že jako privilegovaný synek můžeš být v klidu, že se nestaneš součástí téhle zábavy. Musíš to ale vydržet a dívat se až do konce.“

Kartan zíral na kůly: „Nechápu. Co to je?“

V Daemonových očích se objevila lítost, ale hned se začal tvářit neutrálně a jeho hlas zněl monotónně a znuděně, tak jak mluvil s lidmi u dvora. „Tys tohle ještě nikdy neviděl?“

„Připadá mi to přehnané, jestli chce někoho zbičovat,“ odpověděl a snažil se připojit k hlasu i pohrdání, aby zakryl rostoucí obavy.

„Nechce nikoho zbičovat,“ pravil Daemon zatrpkle, „ale pořádně vyholit.“

Pohled v Daemonových očích způsobil, že Kartan měl žaludek jako na vodě.

Daemon už nepromluvil, až když přišli k první řadě židlí. „Poslouchej, Kartane, a poslouchej dobře. Co se stane tomu chudákovi, kterého má Dorothea v plánu přivázat mezi ty dva kůly, dost záleží na tom, jak moc se budeš kroutit. Když se budeš tvářit znuděně, udělá stejně všechno, co si naplánovala, ale udělá to rychleji a my se na to nebudeme muset dívat tak dlouho. Rozumíš mi?“

„Vyholit?“ zeptal se Kartan přiškrceným hlasem.

„Cožpak ti nikdy nikdo neřekl, jak se dělají z mužů eunuchové?“ Daemon strčil ruce do kapes u kalhot a odvrátil se.

„Ale…“ Kartan sebou trhl, když se díval, jak dveřmi prochází Dorothea a její čarodějnice. „Proč ale tohle?“ zašeptal. „Proč všechny ty židle?“

V Daemonových očích byl ustaraný a nepřítomný pohled. „Protože jim to připadá zábavné, pane Kartane. Tohle *má být* odpolední zábava. A když budeme mít oba štěstí, budeme jen čestnými hosty.“

Kartan se rychle podíval na kůly a na Daemona. Tohle Dorothea neudělá. To přece *nemůže*. Proto ho Daemon varoval? Nebyl si jistý, jestli… Ne. Ne Daemonovi. *Daemonovi ne.*

Kartan kopl do židle, než se sesunul do jiné, zkřížil ruce na prsou, nohy natáhnul před sebe a vypadal jako rozmrzelé dítě. Zabručel: „Znám lepší způsoby, jak trávit odpoledne.“

Daemon se otočil a jedno obočí měl zvednuté jako by se na něco ptal. Dorothea došla až k nim a oči jí blýskaly hněvem nad Kartanovým chováním.

„Tak, miláčku,“ zavrněla, „uděláme, co bude v našich silách, abychom tě trochu pobavily.“ Posadila se na židli vedle Kartana a ladným gestem ukázala Daemonovi, že by se měl posadit po její levici.

Kartan se trochu narovnal, ale byl pořád zamračený a nedůtklivý. Trhnul sebou, když zaslechl, jak se plní řady za ním a ženy mezi sebou štěbetaly, jako by byly v divadle a čekaly, až začne představení.

Dorothea zatleskala a všichni v místnosti ztichli. Dva robustní, surově vyhlížející gardisté se poklonili Dorothee a vyšli z místnosti. Po chvilce se vrátili a mezi sebou vedli ne příliš statného muže.

Daemon vrhnul znuděný pohled na muže, kterého vlekli ke kůlům, odtáhl se od Dorothey a podepřel si bradu rukou.

Dorothea tiše zasyčela.

Daemon narovnal hlavu, zkřížil nohy a přiložil k sobě konečky prstů na obou rukou. „Ne že by na tom nějak záleželo," zeptal se tiše, „ale co provedl?"

Daemon sebou trhnul, ale ignoroval její prsty zaťaté do jeho stehna. „Jsi zvědavý?" zapředla.

Dorothea stáhla ruku a zlobil ji znuděný výraz ve tváři Daemona. „Nic neprovedl. Prostě se mi chce trochu ho potrápit." Záludně se usmála, kývla na gardisty a se zvýšeným zájmem pozorovala, jak gardisté přivazují nebožáka k oběma kůlům tak, že byl celý roztažený. „Je to válečník, ale pracoval jako komorník. Pochází z rodiny, která se specializuje na osobní služby lidem s temnějšími drahokamy. Ale po dnešku pochybuji, že se v celém Hayllu najde muž, který by ho snesl ve své přítomnosti. Co myslíš ty?"

Daemon sebou opět trhnul a podepřel si bradu o ruku.

Když byl muž přivázaný, jeden z gardistů stáhl prostěradlo z připraveného stolu. Z hlediště se ozvalo souhlasné mumlání, neboť na stole byly na odiv vystavené biče, louskáčky na ořechy a další nástroje vhodné k mučení. Naposledy gardisté ukázali publiku břitvy.

Kartanovi se dělalo zle od žaludku, ale přesto cítil trochu naděje. Když teď všechny ty věci ukázali, tak snad možná…

Ne, pravil Daemon přes psychické vlákno, muž k muži. *Ona ho nechá vyholit.*

Nevíš to jistě.

Nemůžeš protestovat, aby to bylo krátké.

Kartan těžce polkl. *Nevíš to jistě.*

Uvidíš.

Dorothea zvedla jednu ruku. Gardista šel ke vzdálenějšímu konci stolu a zvedl první bič. „Tak co to bude dneska, sestřičky?" vykřikla Dorothea živě. „Necháme ho zbičovat?"

„Ano, ano, ano!" vykřikovaly ženy v sále.

„Nebo…"

Následoval potlesk a smích, když gardista, který vypadal dost nervózně, zvedl na odiv louskáčky na ořechy.

„Nebo…“ Dorothea ukázala a gardista zvednul břitvu.

Kartan se zahleděl do podlahy, bránil se třesavce, snažil se ze všech sil, aby se nerozběhl ke dveřím. Věděl, že by mu stejně nedovolila odejít, a jen zatrpkle dumal, jak to Daemon dělá, že dokáže jen tak sedět a vypadat znuděně. Možná proto, že Sadi už neměl pro své orgány žádné využití.

„Oholit! Oholit! Oholit!“ Místnost burácela rozvášněným řevem čarodějnic.

Kartan byl už na psích zápasech, na kohoutích zápasech a na mnoha jiných představeních, kdy proti sobě postavili tupá zvířata. Už slyšel řev mužů, kterým podporovali svého favorita, aby zvítězil. Ale nikde ještě neslyšel takový radostný jásot, jak se čarodějky utvrzovaly ve svém rozhodnutí.

Nadskočil, když mu Dorothea stiskla koleno a unikl jí chladný úsměv, kterým mu dala najevo, jak ji potěšil jeho strach.

Dorothea zvedla ruku, aby ženy v sále ztichly. Když bylo v místnosti naprosté ticho, řekla svým melodickým hlasem, skoro broukala: „Vyholte ho.“ Odmlčela se na dlouhou chvíli a pak se sladce usmála: „Vyholte ho dokonale.“

Kartanovi klesla nevěřícně hlava, ale než stačil cokoli říct, Daemon se na něj podíval, a to Kartanovi naprosto stačilo. Pohled v Daemonových očích byl mnohem děsivější, než to, co dělala Dorothea, takže Kartan spolkl slova a jen se trochu posunul na židli.

Do místnosti vešel holič a léčitelka a šli pomalu ke stolu. Holič, vyzáblý muž, který měl na sobě přiléhavý těsný dlouhý háv, měl rty, jako by je někdo obkreslil tužkou, ustupovaly mu vlasy a oči měl chorobně zažloutlé. Uklonil se před Dorotheou a pak se poklonil před shromážděnými čarodějnicemi.

Léčitelka byla bezvýrazná žena, kterou si Dorothea držela proto, aby léčila sluhy, neboť nebyla dobře vytrénovaná v kouzlech, aby se mohla zabývat aristokraty čisté krve. Teď nesla do místnosti umyvadlo s teplou vodou a mýdlo. Držela umyvadlo, když si holič myl ruce.

Pak holič klidně a beze spěchu namydlil varlata oběti.

Proč? Kartan vyslal otázku.

Jsou pak hezky kluzké, odpověděl Daemon, *je to obtížnější udělat čistý řez hned napoprvé.*

Holič vzal do ruky malý zahnutý nožík a podržel ho ve vzduchu, aby na něj publikum vidělo. Pak se postavil za muže na kůlech.

Aby všechny dobře viděly, vysvětloval Daemon.

Kartan zaťal ruce v pěst a hleděl do podlahy.

„Dobře se dívej, drahoušku," předla Dorothea, „nebo to budeme muset udělat ještě jednou."

Kartan upřel oči na jeden z kůlů, zrovna když holič použil nožík. Po chvíli malá, temná bulka ležela na prostěradle, které rudlo od silného krvácení.

Válečník na kůlech zavyl bolestí a pak zaťal zuby, aby zadusil všechny zvuky.

Kartanovi se zvedal žaludek a místností se rozléhalo nespokojené brblání. Matko noci! Ony se těší na druhé řezání! Léčitelka uzavřela krevní žíly. Když ustoupila, holič si vzal rovný nůž a postavil se před kůl. Vytáhl muži jeho orgán do plné délky, obrátil se k publiku, zavrtěl smutně hlavou a prohlásil: „Je tady toho tak málo, že se ten rozdíl ani nepozná."

Čarodějnice se smály a zatleskaly mu. Dorothea se usmívala.

Kartan čekal rychlé odříznutí. Když ale holič přiložil nůž na mužův orgán, pomalu řezal skrz maso, při každém řezu vyšel z oběti výkřik, Kartan si připadal, jako by ho někdo očaroval, nedokázal se dívat někam jinam.

Zasloužily si to, co jim udělal. Byla to jen hloupá stvoření určená pro rozmnožování a mužovo potěšení. Byla to správná věc, když je ničil ještě mladé, bylo *dobré*, že je zbavil jejich schopností, že se z nich nestaly takové čarodějnice, jaké tady teď seděly. Všechny je zlomit. Zničit je všechny. Měli by vládnout muži čisté krve, musí vládnout. Kéž by ji mohl zabít. Pomohl by mu Daemon, aby osvobodili Hayll od tohoto moru? Bylo by zapotřebí zabít všechny, to bylo jasné. Všechny mladé by pak

museli zlomit a vycvičit je, aby sloužily. To byl jediný možný způsob. Jediný možný způsob.

Nastalo ticho a Kartan zamrkal.

Dorothea se zvedla ze židle a zuřivě ukazovala prstem na léčitelku. „Řekla jsem ti, abys mu dala něco, aby nám tady neomdlel. Podívej se na něj!“ Prstem ukázala na muže, který bezvládně visel na kůlech; hlava mu spočinula na hrudi.

„Udělala jsem to, jak jste mi řekla, kněžko,“ zamumlala léčitelka a třela si ruce. „Přísahám při drahokamech, že jsem to udělala.“

Byla to jen jeho představivost, anebo Kartanovi připadalo, že Daemona něco potěšilo?

„Kvůli tvé neschopnosti dneska už nebude žádná zábava,“ zaječela Dorothea. Rukou se netrpělivě rozmáchla. „Odneste to pryč.“ Pak rychlou chůzí odešla z místnosti a všechny čarodějnice za ní.

„Já jsem mu skutečně dala vypít ten nápoj,“ kvílela léčitelka a šla ve stopách holiče, který mířil ven z místnosti.

Kartan seděl dál na židli, nedokázal se ani pohnout. Až když gardisté zabalili muže do zakrvácených prostěradel k odřezaným orgánům, tak vyskočil, doběhl na první toaletu a udělalo se mu příšerně zle.

4. Terreille

Dorothea pozvolna kráčela sem a tam po obývacím pokoji. Dlouhý župan za ní šustivě povlával, vlnila se v bocích, hluboký výstřih u živůtku ukazoval pevná malá ňadra, která nosila stále ještě pěkně vzhůru. Kráčela kolem stolu a při té příležitost sáhla po brku. Většině mužů změkla páteř, když vzala Dorothea do ruky brk. Daemon ji však jen tiše pozoroval a ve tváři měl stále tentýž znuděný a chladný výraz.

Přiložila brk k bradě a obešla křeslo. „Zase jsi zlobil. Měla bych tě nechat zbičovat.“

„Ano,“ Daemon přívětivě odpověděl, „proč to neudělat? Cornelia by ti mohla říct, jak jsou efektivní konce, když na mne přijde řada.“

Dorothea se zachvěla, ale dál chodila po pokoji. „Možná bych tě měla nechat taky vyholit.“ Máchla brkem v jeho směru. „Líbilo by se ti být jedním z bratrstva mého brku?“

„Ne.“

Předstírala překvapení: „Ne?“

„Ne. Když jdu čůrat, raději bych měl všechno v pořádku.“

Dorothea byla navztekaná a bylo jí to vidět v obličeji: „Daemone, jsi stále krutější.“

„To musí být tou společností, ve které se pohybuji.“

Dorothea chodila stále rychleji, zpomalila, jen když zaznamenala chladný obdiv v Daemonových očích. *Do háje s ním,* přemýšlela a poklepávala si brkem o rty. Daemon moc dobře věděl, jak ji rozčiluje, a ohromně se tím bavil. Už mu nevěřila, nemohla věřit tomu, že ho dokáže dál ovládat. Nezarazil ho ani prsten, když takhle ochladl. Prostě tam jen tak seděl a byl si sám sebou tak jistý, nic ho nezajímalo. −

„Možná bych tě *měla nechat* vykastrovat.“ Její typické předení se změnilo ve vrčení. Zapíchla brk směrem do jeho slabin. „Koneckonců, není to stejné, jako kdybys pro to měl nějaké využití.“

„Ale pak s tím taky nemůžeš obchodovat,“ odvětil Daemon chladně. „Královny ti nezaplatí za moje služby, když nebude co koupit.“

„Zbytečný kus masa; stejně ho nemůžeš používat!“

„Ach, ale jim se tak strašně líbí, když se na něj můžou jen tak dívat.“

Dorothea hodila brk na zem a dupla na něj. „Parchante!“

„Tak mi čas od času říkáváš.“ Daemon mávnul rozčileně jednou rukou. „Už dost toho divadla. Mě nedáš vykastrovat ani teď, ani kdykoli jindy.“

„Řekni mi jediný důvod, proč bych nemohla!“

Jediným lehkým pohybem vstal Daemon z křesla a přitiskl ji ke stolu. Rukama jí sevřel paže, až ji to bolelo, zatímco rty přitiskl na její. Pak jí začal ústa dráždit zuby. Zasunul svůj jazyk do jejích úst tak násilně, že nedokázala myslet na nic jiného než na něj a na horkou šťávu, která jí začala najednou prýštit mezi nohama.

S ním to bylo vždycky takové. Vždycky. Šlo o víc než o jeho tělo. Ani v tom nebyly drahokamy, ani náhodou. Nikdy se nedokázala dotknout jeho myšlenek, ani jeho pocitů, prostě na něj nedosáhla. Přesto se choval jako divoch, zběsile se ovládal, čišelo z něj mužství, jeho vůně kolem něj jen vířila. Jeho ruce, jazyk… jen kanály pro jeho energii. Smyslová vodidla.

Když ji napadlo, že už nevydrží déle stát, když ji napadlo, že ho buď odstrčí anebo se cele poddá té vášni, přitiskl se boky k ní a zakýval s ní. Dorothea zasténala a vrhla se na něj, chtěla cítit jeho tělo na svém, potřebovala, aby ji chtěl.

Zrovna když zvedala ruce, že ho obejme kolem krku, Daemon ustoupil o dva kroky, usmíval se a jeho zlaté oči byly plné zloby a ne touhy.

„Proto mě nenecháš vykastrovat, Dorotheo.“ V jeho sametovém hlasu zaznělo znechucení. „Vždycky existuje nějaká šance, viď, že jednoho dne vzplanu, můj hlad bude neukojitelný a já se k tobě připlazím, jen abys mi dala trochu svobody.“

„Nikdy tě nenechám hladovět,“ vykřikla Dorothea a jednou rukou se po něm natahovala. „Při drahokamech, přísahám…“ Dorothea se třásla vztekem a donutila se stát rovně. Zase se ponížila, zase ho jednou prosila.

Daemon se usmíval krutým a chladným úsměvem; takový úsměv se mu objevil na tváři vždycky, když se mu podařilo zvrátit milostné hrátky tak, že jeho služba ženě ubližovala. Je to tak snadné, říkal jeho úsměv. „Jsi tak bláhová. Můžeš trestat moje tělo jak chceš, jen se opovaž, mě se nikdy *nedotkneš*.“

„Parchante,“ zašeptala Dorothea.

„Mohla bys mě kdykoli zabít,“ řekl Daemon tiše. „To by nám oběma vyřešilo dost problémů, je to tak?“ Udělal krok k ní. Okamžitě začala ustupovat, už stála u stolu a byla vyděšená.

„Proč mě nechceš mrtvého, Dorotheo? Co se stane toho dne, kdy už nebudu chodit mezi živými?“

„Vypadni,“ vyštěkla a snažila se, aby to nevyznělo slabě; tak se totiž zrovna cítila. Proč říká takové věci? Co ví? Musí ho dostat pryč z Hayllu, pryč z toho *místa*, a to rychle. Vzteklá se po něm vrhla, ale on ustoupil a Dorothea spadla na podlahu. „Vypadni!“ zaječela a bušila pěstmi do podlahy.

~ ~ ~

Daemon opustil obývací pokoj a pískal si písničku. Když ho míjel tělnatý válečník, který měl zamířeno k pokoji Dorothey, Daemon se trochu otočil jeho směrem. „Nechodil bych tam, dokud se trochu neuklidní,“ řekl vesele. Pak mrknul na zmateného muže, kráčel dál chodbou a hlasitě se smál.

~ ~ ~

„Ať tvoje duše shnije v pekle, pospěš si s tím!“ ječel Kartan na sluhu, kterého mu určili, když byl Kartan u dvora. Naházel košile do kufru, zavřel ho a zapínal pásy.

Když byly kufry sbalené, Kartan přejel očima po pokoji, jestli na něco nezapomněl.

„Pane Kartane,“ těžce oddechoval sluha.

„Já už se o to postarám sám. Jsi propuštěn. Vypadni. Vypadni!“

Sluha pospíchal ven z pokoje.

Kartan objal rukama sloup u postele. Zoufale si potřeboval odpočinout, ale kdykoli zavřel oči, viděl zakrvácená prostěradla a slyšel ty výkřiky.

Pryč odtud. A rychle. Než ho zase Dorothea povolá k sobě a chytí ho do pasti. Někam, kde už byly čarodějnice umlčeny. Na nějaké místo, které stojí ve stínu Hayllu, kde budou podlézat a lichotit synovi kněžky, ale ještě tak docela nepodlehli úpadku této starobylé země. Ne přímo panenské území, ale takové, kde se teprve učí, jak se dá Hayll znesvětit.

„Chaillot," zašeptal Kartan a usmál se. Na opačné straně říše. Hayll tam má vyslanectví, takže nikdo nebude zkoumat, proč se tam objevil. Robert Benedikt byl rafinovaný chráněnec. A nacházelo se tam jedno báječné místo, které jim pomáhal postavit v Beldon Moru − „nemocnice" pro mladé, přecitlivělé aristokratické dívky čisté krve. Tam muži jako Lord Benedikt ukájejí svou delikátní žízeň, což by jim žádný úctyhodný Rudý měsíc nemohl nikdy nabídnout. Potrvá celé týdny, než se Dorothee podaří ho vystopovat, zejména když na vyslanectví uvede, že na Chaillotu provádí tajný průzkum pro kněžku. Budou až příliš vyděšeni, jakou by o nich mohl podat zprávu, takže nebudou hlásit jeho přítomnost.

Kartan nechal zmizet kufry, vyklouzl z pokoje a vydal se na přistávací pavučinu. Zachytil se na rudé pavučině a mířil na západ na ostrov Chaillot.

5. Peklo

Hekatah vplula do salonu, dlouhý háv, který vypadal lehce jako pavučina, povlával kolem jejího útlého těla, drahokamy měla vetkané do vysokého límce a blýskaly se jako hvězdy proti rudé obloze. Oblékla se velice pečlivě na toto dobře promyšlené „nahodilé" setkání. Přestože byl plný plebejské galantnosti, díky které se choval uctivě ke všem ženám, ať už byly pohledné či nikoliv, Saetan dokázal ocenit, když se žena pečlivě upravila, aby dobře vypadala, i když už měla nejlepší léta za sebou. Hekatah nikdy netrpěla tím, že by ji neobletovalo dost mužů.

Ale on, tenhle parchant, potomek nejasného původu, na ni pohlédl skrze brýle, které začal nosit, označil si stránku v knize, nechal brýle zmizet a až pak jí věnoval pozornost.

„Hekatah," pravil s potěšeným zájmem.

Hekatah spolkla vztek a procházela se po místnosti. „Je to báječný pohled na zrekonstruované Sídlo," pravila dívčím

hláskem plným cukrující vřelosti, díky které se jí kdysi s plným vědomím otevřel.

„Už byl nejvyšší čas to tam dát do pořádku.“

„Máš nějaký zvláštní důvod?“

„Přemýšlel jsem, že bych uspořádal ples pro démony,“ odpověděl stroze.

Položila si prst na bradu a pohlédla na něj přimhouřenýma očima skrz řasy a vůbec si neuvědomila, že to vypadá jako parodie na rozmazlenou a přecitlivělou mladou čarodějnici, kterou kdysi bývala − to už ale uplynula dlouhá staletí. „Nemusel jsi předělávat jižní věž.“

„Nebylo to zapotřebí. Jen jsme z ní vynesli všechny věci a uklidilo se tam, to je všechno.“

„Ale jižní věž vždycky patřila mně,“ protestovala.

„Jak jsem řekl, nebylo to zapotřebí.“

Zírala na žaluzie ze slonoviny za závěsy z rudého sametu. „Inu,“ začala, jako by o celou záležitost pečlivě zvažovala, „pak předpokládám, že bych mohla mít pokoj ve tvém křídle.“

„Ne.“

„Ale, Saetane…“

„Má drahá, asi jsi už zapomněla. V této části říše a v Sídle jsi nikdy neměla žádné apartmá. Od chvíle, kdy jsem se s tebou rozvedl, jsi nebydlela v žádném domě, který mi patří, a taky nikdy znovu nebudeš.“

Hekatah si klekla vedle jeho křesla a potěšilo ji, jak se její dlouhá róba rozprostřela všude kolem ní. Vlající rukáv na jedné ruce ležel volně přes jeho nohy. „Já vím, že jsme se v minulosti často neshodli, ale, Saetane, teď tady potřebuješ ženu.“ Málem vykřikla radostí z vítězství, když se mu obočí nadzvedlo v otázce a v očích mu zajiskřil určitý zájem.

Zvedl ruku a pohladil ji po stále černých vlasech, které si nechávala narůst dlouhé a volně jí padaly na záda. „Proč teď potřebuji ženu, Hekatah?“ zeptal se příjemným nakřáplým hlasem.

To byl hlas, který používal, když byl jejím milencem. Tenhle hlas ji vždycky dohánět k šílenství, protože zněl tak starostlivě a slabě. Vůbec to nebyl hlas pro chlapa. To nebyl hlas jejího otce. Její otec by si nikdy nikoho nehýčkal. *On* by jí nikdy nedovolil, aby ho odmítla. Ale *on* býval hayllianským princem, jedním ze stovky aristokratických rodin, byl pyšný a arogantní jako všichni muži čisté krve a ne jako tenhleten tady …

Hekatah sklopila oči a doufala, že Saetan neprohlédl její myšlenky a nepoznal, co si o něm myslí. Vždyť má tak velkou sílu. Mohli by spolu ovládat všechno v Terreille a v Kaeleeru, jen kdyby byl trochu ambicióznější. I kdyby na to byl příliš líný, *ona* by to zvládla sama. Kdo by se *opovážil* se jí postavit, kdyby za ní stála Temnota? Jenže nechtěl udělat ani tohle. Nechtěl ji podporovat ani v Dhemlanu, což bylo jeho vlastní území. Připoutal ji k Hayllu, kde měla její rodina dostatečný vliv, aby z ní udělali nejvyšší Kněžku. Všechnu svou moc vyplýtval na tu *věc*, které musel dát své jméno, protože jeho otec si nemyslel, že to zaseté sémě není dostatečně silné, aby si ho nárokoval. Ale Terreille bude jednou patřit jí, i kdyby měla využít té slabé malé loutky Dorothey, aby to území získala.

„Proč teď potřebuji ženu?“ Saetanův hlas, který už nebyl tak galantní, ji přivolal zpátky do reality.

„Pochopitelně kvůli tomu dítěti,“ odpověděla a otočila hlavu, aby mu vtiskla polibek do dlaně.

„Kvůli dítěti?“ Saetan zvedl ruku a narovnal prsty. „Jeden z našich synů je už padesát tisíc let démonem a ty sama, má drahá, víš jistě lépe než kdokoli jiný, kde je náš druhý syn.“

Hekatah se nadechla, lehce zasykla a vydechla s úsměvem: „Myslím tu dívku, Nejvyšší Pane. Toho tvého mazlíčka.“

„Já nemám žádné mazlíčky, kněžko.“

Hekatah měla ruce v klíně a zaťala je v pěst. „Každý ví, že cvičíš jednu dívku, aby ti sloužila. Chci zdůraznit jen to, že potřebuje dohled nějaké ženy, aby dokázala vyhovět všem tvým potřebám.“

„Jaké to jsou potřeby?“

Hekatah rychle položila paži na opěradlo křesla. „Dost toho slovíčkaření. Pokud má to děvče nějaký talent, měly by ji v magii vycvičit její sestry. Co s ní budeš dělat pak, to záleží na tobě, ale dovol alespoň to, že na ni dohlédnu, aby se nedopustila nějakých trapností."

Saetan vstal z křesla, došel k dlouhým oknům a roztáhl žaluzie, aby měl jasný výhled na krajinu v pekle, která se neustále halila do soumraku. „Hekatah, do toho ti ale vůbec nic není," pravil rozvážně a v jeho hlase duněly hromy. „Je to pravda. Přijal jsem do učení mladou Čarodějku. Nudím se a tímhle se bavím. Jestli to někoho znepokojuje, mně je to úplně jedno." Odvrátil se od okna a podíval se na ni: „A tobě to může být také jedno. Nech to, jak to je. Protože jestli budeš trvat na tom, že na ní máš svůj zájem, postarám se o mnoho záležitostí, které jsem v minulosti přehlédl."

Saetan odhrnul závěs, zaklopil žaluzie a odešel z pokoje.

Hekatah se opřela o křeslo, aby mohla vstát. Došla až k oknům a zkoumala žaluzie. Pomalu se vzpamatovala.

Sobecký parchant. Jenže ona se v něm poměrně dobře vyzná. Copak on si po tak dlouhé době myslel, že Hekatah nezná jeho slabé místo? Byla taková zábava pozorovat ho, jak se svíjí a vykrucuje, Nejvyšší pán Pekla, spoutaný vlastní ctí stejně jako oba synové. Hekatah pomohla Dorothee, aby je vycvičila a ničila je rok po roce, jedno století za druhým. *Teď té nenávidí, Nejvyšší pane. Každý potomek nenávidí otce, který se ho zřekne.*

Míšenci byli mimořádnou odměnou. Kdo mohl předvídat, že má Saetan v sobě tolik ohně a síly na rozdávání? Pěkní, urostlí chlapci, a ani z jednoho nemohl být muž čisté krve. Tak byli alespoň míšenci, což bylo mnohem víc než kdokoli dokázal prohlásit o někom jiném.

S pomocí Hekatah se Dorothee podařilo, aby se do Hayllu vrátila silná a temná krevní linie SaDiablo. Jistým rizikem bylo, že čekaly na možnost porušit smlouvu se Saetanem až do Daemonova obřadu zrození, ale byla to chvíle, kdy se formálně uznalo nebo zamítlo otcovství. Až do té chvíle mohl muž

prohlašovat o dítěti, že je jeho, mohl pro ně udělat cokoli, co jen dokáže otec provést pro potomka. Dokud však nebyl formálně uznán jako otec, neměl na dítě žádné právo. Jakmile se však jednou otcovství potvrdilo, mužský potomek patřil otci.

A v tom byl velký problém. Chtěly tu krevní linii, ale nechtěly muže. Když pozorovala Saetana, jak oba chlapce vychovává, Hekatah pochopila od samého počátku, že když Saetan vychovává dítě, nikdy z něj nevyroste muž, který by dal své síly k dispozici jejím ambicím. Tehdy navštěvovala chlapce jen na pár hodin v týdnu a myslela, že se jeho vliv jednou v budoucnosti oslabí, že vlastnosti, které v nich vychovával, se ještě plně neprojeví, a že se seriózní výchovou chce začít až ve chvíli, kdy mu budou chlapci formálně patřit.

Pěkně se spletla. Saetanovi se podařilo hluboko do myslí chlapců zasít zákony cti a ve chvíli, kdy si to uvědomila, bylo už příliš pozdě na to, aby je převychovávala k něčemu jinému. Aniž by věděli proč, bránili se proti čemukoli, co zákonu cti odporovalo, až je boje, bolest a tresty trochu upravily.

A teď se tady objevila ta dívka.

Před pěti lety Hekatah vycítila velice podivnou, temnou sílu na ostrově *Malá márnice*. Od té chvíle sledovala šeptané útržky hovorů, vodítka, která ji nikam nedovedla. Vytvořila umné pavučiny, ty jí však jenom dokázaly, jak velká síla se skrývá v tom ženském těle; byla to taková síla, že kdyby se rozvinula správným způsobem, mohla by ovládnout celou říši.

Trvalo jí pět let, než přišla na to, že Saetan tu dívku vyučuje, což ji přivádělo k šílenství. Od samého počátku měla ta dívka patřit jí, měla být na ni emocionálně závislá a jedině tak by mohla vyplnit všechny sny a ambice Hekatah. Kdyby měla k dispozici tak silný potenciál, nic − a nikdo − by ji nedokázal zarazit.

Ale je to tu znova − je příliš pozdě.

Kdyby Saetan souhlasil, že se o to děvče podělí, možná by všechno znovu zvážila. Avšak on nebyl ochotný se o ni podělit, takže Hekatah nechtěla v žádném případě dovolit, aby ta dívka dospěla, protože by ohrozila její plány. Hekatah se proto rozhodla

využít nejbrutálnější zbraň, kterou měla k dispozici: Daemona Sadiho.

K otci žádnou lásku cítit nebude. Mohla by mu nabídnout deset let kontrolované svobody − pořád by pochopitelně nosil prsten poslušnosti, ale nemusel by sloužit u dvora. Deset let − ne, sto let by nemusel kleknout před žádnou čarodějnicí. Co by znamenalo odstranění jednoho děcka, kterému podlézal stejný muž, jenž Daemona opustil, ve srovnání s faktem, že by nemusel sloužit u dvora? Navíc přidá nádavkem jednoho míšence. Sadi měl sílu vzdorovat i Nejvyššímu pánovi. Byl mazaný a bylo v něm dost krutosti, aby tu dívku chytil do pasti a zničil ji. Jak ho ale dostat tak blízko, aby byl jeho zásah účinný? O tom bude muset ještě pořádně přemýšlet. Bude ho muset poslat někam na západ Hayllu. Vystopovala tu dívku až tam, ale pak už nic … nad tím ostrovem se vznášela těžká a neproniknutelná mlha.

Ach, jak se Saetan bude kroutit a jak bude naříkat, až bude jeho čest viset na háku, až Sadi zničí jeho miláčka.

Hekatah dala paže k bokům a usmála se na závěsy. Ušklíbla se, když nehtem vytáhla kus látky. Pak pospíchala ven ze salonu a už se nemohla dočkat, až bude z Pekla pryč a bude moci začít uskutečňovat své plány.

~ ~ ~

Saetan za sebou černou silou zamknul dveře do obývacího pokoje a pak šel k rohu stolu, kde stály sklenice a karafa yarbarahu. Rty mu zkřivil posměšný úsměv, když si všimnul, jak silně se mu třesou ruce. Ignoroval yarbarah a vytáhl ze skříňky láhev brandy. Nalil si do sklenice a zhluboka se napil. Jen zalapal po dechu, když ucítil neznámé pálení v krku. Už to bylo celá staletí, kdy naposledy pil čistý alkohol. Posadil se do křesla a sklenku s brandy kolébal v třesoucích se rukou.

Hekatah by byla štěstím bez sebe, kdyby věděla, jak strašně ho vyděsila. Hekatah měla ambice a nenasytný hlad po zkáze a vládnutí, a kdyby k tomu účelu převychovala Jaenelle… Ne, Jaenelle ne. Musí být laskavá a mít jen povrchní svazky s čistou

krví, musí přijmout pravidla protokolu a zákon čisté krve, to bude stačit, aby si nešly vzájemně po krku. Protože brzy, velice brzy, začne Jaenelle chodit po cestách, kam se ještě nikdo z nich nedostal a bude čisté krvi tak vzdálená, jako je čistá krev vzdálená od landenů. A ta síla a moc! Matko noci! Kdo by ji mohl zastavit?

Kdo by ji *zastavil?*

Saetan si znovu nalil do sklenky a zavřel oči. Nemohl popřít to, co jeho srdce vědělo až příliš dobře. Bude sloužit té plavovlasé Paní. Ať se děje cokoli, bude jí sloužit.

Když vládnul Dhemlanům v Kaeleeru a Dhemlanům v Terreille, nikdy nezvažoval, že by ambice Hekatah nějak držel na uzdě. Tehdy byl přesvědčen − a stále si to myslel −, že je špatné používat sílu k ovládnutí jiné rasy. Jestli ale Jaenelle bude chtít panovat … Bude ho to stát jeho čest, o duši ani nemluvě, ale donutí všechny v Terreille, aby před ní padli na kolena, když ji to potěší.

Musí chránit říše, aby mohl ochránit Jaenelle před Hekatah a jejími lidskými nástroji.

Za jakoukoli cenu.

6. Terreille

Daemon dorazil večer do své ložnice dost pozdě. Celý večer popíjel víno a brandy, aby se dostatečně otupil a nepopustil uzdu své zlobě, přesto však velice dobře vnímal nápor narážek a cukrování, které musel poslouchat, a stále ještě se o něj jako by „náhodou“ otírala ženská těla.

Nebyl natolik otupělý, aby nevycítil přítomnost ženy u sebe v pokoji. Její psychická vůně ho udeřila do nosu ve chvíli, kdy otevřel dveře do ložnice. Tiše zavrčel, protože mu taková dotěrnost byla odporná. Daemon zvedl ruku a ze svíček na stolku vytrysklo tlumené světlo.

Mladá hayllianská čarodějnice ležela uprostřed jeho postele, dlouhé černé vlasy svádivě rozhodila po polštáři a přikrývku měla

ostýchavě zastrčenou pod bradu. Byla na Dorotheině dvoře nová, teprve se zaučovala u čarodějnic Přesýpacích hodin. Celý večer ho pozorovala, ale do řeči se s ním nedala.

Usmála se na něj, pak našpulila malá ústa a špičkou jazyku si přejela po horním rtu. Pomalu odsouvala přikrývku, protáhla nahé tělo a líně roztáhla nohy.

Daemon se usmál.

Usmíval se, když sbíral její oblečení poházené všude po podlaze a vyhazoval je otevřenými dveřmi na chodbu. Usmíval se, když stahoval přikrývku a prostěradlo a hodil je za šaty na chodbu. Stále se usmíval, když zvedl její tělo z postele a mrštil jím o stěnu na chodbě s takovou silou, že se v ní mohly kosti zpřelámat. Za ní následovala ještě matrace a minula ji, protože čarodějnice se překulila na bok a začala ječet.

~ ~ ~

Dorothea pospíchala chodbami za zvukem utíkajících nohou a stěny panství se otřásaly téměř nepoznatelným násilím. Rozrazila si cestu hloučkem bručících gardistů, došla až ke služkám a ostatním čarodějnicím, jejichž zmatené štěbetání překřikovalo ječení, které narůstalo na intenzitě i výšce.

„U ohňů pekelných, co se to tady děje?“ vykřikla a její typické předení znělo spíš jako jekot mrouskající kočky.

Daemon vyšel ze své ložnice a urovnal si manžety u košile. Celá hala a chodby se náhle pokryly ledem.

Dorothea studovala Daemonův obličej. Ještě ho vlastně nikdy neviděla ve stavu, kdy ho pohltila skutečně hluboká ledová zběsilost, viděla ho, když se z ní vzpamatovával, ale vycítila, že se všichni ocitli na okraji bouře a poblíž situace, kdy špatně zvolené slovo by stačilo vyvolat násilnou explozi, která by roztrhala její dvůr na kusy.

Přimhouřila oči a ovládala se, aby se přestala třást.

Tentokrát to bylo mnohem horší než chladná zběsilost. Něco mnohem horšího.

Jeho obličej vypadal tak neživě, jako by byl vydlabaný z kusu dřeva, a přesto byl plný *něčeho.* Vypadal nepřirozeně chladně, ale ty jeho zlaté oči, které zářily jako stěny na chodbách, se na ni dívaly s intenzitou predátora.

Něco ho posunovalo směrem k emocionálnímu kritickému bodu a tentokrát už jeho odolnost nebyla tak pevná.

Mezi krátce žijícími rasami začali být otroci pro potěšení po několika letech emocionálně labilní. U dlouhověkých ras to trvalo desítky let, ale nakonec kombinace afrodiziak a neustálé vzrušování bez možnosti uvolnění vedla k tomu, že se v nitru mužů vždycky něco pokazilo. Při dobrém zacházení se dali ještě dlouho používat, ale už nikdy jako otroci pro potěšení.

Daemon byl otrokem pro potěšení celý život. Kritického bodu už málem několikrát v minulosti dosáhl, ale vždycky se mu podařilo se z toho srázu nezřítit a včas ustoupit od hranice. Tentokrát nehodlal v ničem ustupovat.

Nakonec Daemon promluvil. Vycházel z něj uhlazený hlas, ale jako by v něm cosi hřmělo: „Až dokonale odstraníte ten zápach z mé ložnice, tak se vrátím. Do té doby mě nevolejte.“ Proklouzl halou a zmizel z dohledu.

Dorothea čekala, počítala vteřiny. Uběhlo několik minut, než se ozvalo zadunění hlavních dveří, kterými práskl tak silně, až se celé panství zatřáslo a ze všech oken v budově se vysypalo sklo.

Dorothea se obrátila k té čarodějnici, slibné útlé dívce, která teď byla cudně zahalena do prostěradla a statečně naříkala, jak se s ní krutě zacházelo. Dorothea by ze všeho nejradši zaťala nehty do jejího krásného obličeje.

Po dnešní noci neexistuje způsob, jak by se dal Sadi ovládat. Bolest nebo trest by ho rozzuřily ještě víc. Musela ho vystrnadit z Hayllu, poslat ho někam, kde by byl postradatelný. Kněžka Temnoty měla spoustu návrhů, když počala dítě, i když porušili smlouvu, aby tenhle chlapec zůstal u Přesýpacích hodin Hayllu. No, tak teď může ta čarodějnice přijít s nějakým nápadem, když je Daemon úplně chladný a možná už je na cestě do Šíleného království.

Dorothea si narovnala límec u županu a naposledy se podívala na mladou čarodějnici: „Vyhoďte tu děvku od Přesýpacích hodin a propusťte ji i z mého dvora. Chci, aby všechno, co s ní jen trochu souvisí, během hodiny zmizelo z mého domu.“

Pak chytila za paži mladého válečníka, který jí zahříval postel, než začaly ty výkřiky na chodbě, a vrátila se do svého křídla v panství. Po tváři jí přelétl úsměv, když za sebou v hale zaslechla zoufalý nářek, který zaplnil všechny chodby.

7. Terreille

Dorothea spěchala po široké cestě ke svatyni a přitahovala si plášť k tělu, protože vítr hrozil, že jí ho strhne. Stará kněžka, sehnutá a trochu slabomyslná, jí otevřela těžké dveře a pak bojovala s větrem, aby je mohla zase zavřít.

Dorothea na stařenu lehce kývla, když ji míjela; zoufale toužila po tomhle setkání.

Vnitřní komora byla prázdná, stála v ní jen dvě odřená křesla a nízký stolek před plápolajícím krbem. Jednou rukou se vysvlékla z pláště, opatrně položila láhev, kterou nesla při těle, na stolek a se vzdycháním se pohroužila do jednoho křesla.

Před dvěma krátkými dny jí připadalo naprosto nestoudné, aby požádala o pomoc kněžku Temnoty, rozčilovalo ji, že by musela poskytnout nějaké oběti od dvora hayllských Přesýpacích hodin. Teď byla připravená žadonit.

Dva dny se Sadi potloukal Drageou, neklidně a nesmiřitelně se snažil vybouřit svou zuřivost. Právě v této době zabil jednoho mladého válečníka, jednoho ze sta vyvolených rodin − bujarého mladíka, který měl v úmyslu si jenom trochu užít s dcerou hostinského. Ten ubohý muž si dovolil protestovat, protože jeho dcera byla ještě panna a nosila drahokam. Válečník si to s otcem vyřídil − nic děsivého − a táhl děvče do pohodlného pokoje, když vtom se objevil Sadi, rozzlobil se, že děvče vyděšeně pláče,

a surově zabil mladého válečníka. Jeho drahokamy rozdrtil a mozek proměnil v šedivý prach.

Vděčný hostinský nechal Sadiho dobře najíst a mohl toho vypít, co snesl. Než přišlo ráno, historka se roznesla po celém městě, a v Dragee neexistoval hostinský nebo hospodský, ať čisté krve nebo landen, který by pro Sadiho neměl teplé jídlo, plnou sklenici a pohodlnou postel, kdyby šel náhodou jejich ulicí.

Dorothea si nebyla jista, zda ho prsten zarazí i tentokrát, nebyla si jista, zda neobrátí jeho vztek vůči sobě, když se pokusí ho nějak ovládat. A kdyby snesl tu bolest …

Dorothea vložila obličej do dlaní a opět zasténala. Neslyšela, že by se otevřely a zavřely dveře.

„Máš problémy, sestřičko," pravil dívčí zpěvavý hlas.

Dorothea na ženu pohlédla a zachvěla se úlevou. Klesla na kolena a poklonila se. „Potřebuji tvou pomoc, kněžko Temnoty."

Hekatah se usmála a nenasytně si prohlížela obsah láhve. Kápi od pláště měla ohrnutou hodně dopředu, aby jí schovávala obličej, seděla v druhém křesle a elegantním pohybem ruky sebrala láhev ze stolku: „Dárek?" zeptala se a předstírala, že je příjemně překvapená. „To je od tebe šlechetné, sestřičko, že jsi na mne myslela." Dalším pohybem ruky přivolala pohár z černého skla, naplnila ho a zhluboka se napila. Potěšeně vzdychla. „Jak sladká krev. Mladá, silná čarodějnice. Ale byla jen jedna a dala tolik."

Dorothea se ještě více zabořila do křesla a rukou si uhladila šaty. Našpulila rty do záludného úsměvu: „Kněžko, ona trvala na tom, že bude jediná, chtěla, abys dostala to nejlepší." Byl to poslední úkol, který pro ni ta malá děvka mohla udělat, když ji předtím způsobila tak vážné problémy.

„Poslala jsi pro mne," řekla netrpělivě Hekatah a pak ztlumila hlas do konejšivého broukání: „Jak ti mohu pomoci, sestřičko?"

Dorothea vyskočila z křesla a přecházela nervózně po místnosti. „Sadi se zbláznil. Už ho nedokážu ovládat. Když zůstane déle v Hayllu, rozcupuje nás na kusy."

„Nemůžeš použít toho druhého míšence, abys ho zarazila?" Hekatah si naplnila pohár a usrkávala teplou krev.

Dorothea se zatrpkle usmála: „Myslím, že toho nezarazí vůbec nic.“

„Hmm. Pak ho musíš poslat pryč.“

Dorothea rázovala po místnosti, ruce měla zaťaté v pěst a skrze rty bylo vidět, jak má zaťaté zuby. „Ale kam? Nikdo ho nebude chtít. Když ho pošlu k nějaké královně, tak ji zabije.“

„Čím dál bude, tím lépe,“ zamumlala Hekatah. „Co takhle Pruul?“

„Zuultah má toho druhého míšence a víš dobře, že ti dva nemohou být spolu u jednoho dvora. Kromě toho, Zuultah má dost práce s tím, aby udržela na uzdě toho svého. A Prythia s ním ani nehne.“

„Odkdy se zajímáš o to, co ta okřídlená svině chce?“ zeptala se příkře Hekatah. „Pruul je na západě, daleko od Hayllu a na většině území je poušť. Ideální místo.“

Dorothea zavrtěla hlavou. „Zuultah je dost důležitá pro naše plány.“

„Aha.“

„Neustále kultivujeme západní území a ještě tam nemáme tak silný vliv.“

„Ale nějaký vliv určitě máš. Hayll má určitě přátelské nabídky, určitě je *nějaké místo*, kde nejsou všechny královny tak důležité. Cožpak neexistuje místo, kde by královna byla postradatelná? Neexistuje místo, kde by mohl být Sadi užitečný pro *tebe?*“

Dorothea se usadila v křesle a dlouhým nehtem si poklepávala o zuby. „Jedno místo,“ pravila tiše. „Ta děvka královna mi neustále oponuje. Trvalo to tři generace, než jsme utlumily jejich kulturu dost na to, abychom vytvořili nezávislou mužskou Radu, která je dostatečně silná, aby vytvořila zákony. Muži, kterým jsme pomohly k moci, budou střežit své místo ve společnosti, aby si zachovali svrchovanost, a jakmile tomu tak bude, tak to území bude zralé pro to, abychom se ho zmocnily. Ale ta královna s nimi neustále bojuje a věčně zavírá mé vyslanectví, aby zmírnila můj

vliv.“ Dorothea seděla rovně a v očích jí blýskalo. „Sadi pro ni bude perfektní dar.“

„A když se neovládne…“ Hekatah se usmála.

Dorothea se usmála s ní: „Ale jak ho tam dostat?“

„Udělej z něj dárek.“

„Ona ho nepřijme.“ Odmlčela se. „Ale její zeť je Kartanův přítel a má dost významné postavení v mužské Radě − díky požehnání z Hayllu. Kdybychom to gesto zdvořilosti prokázali *jemu*, jak by mohl odmítnout?“

Hekatah si pohrávala s pohárem: „To místo. Je na západě?“

Dorothea se usmála: „Ano. Dokonce ještě dál než Pruul. A dost z ruky, takže ho nebudeme dráždit.“ Dorothea sáhla po plášti. „Teď mne prosím omluv, kněžko. Musím na některé věci osobně dohlédnout. Čím dřív se ho zbavím, tím lépe.“

„Jistěže, sestřičko,“ odpověděla Hekatah sladce. „Kéž Temnota pomůže tvému konání.“

~ ~ ~

Hekatah se zasněně zahleděla do ohniště. Trvalo to několik minut. Vyprázdnila láhev a obdivovala temnou tekutinu v poháru z kouřového skla, pak zvedla pohárek a jako by jím připíjela na zdraví. „Čím dřív se ho zbavíš, tím lépe. Čím dřív bude na západě, tím lépe.“

8. Peklo

„SaDiablo, je tady něco, co byste měl vědět.“

Ticho. „Ty jsi ji viděl?“

„Ne.“ Dlouhá pauza. „Saetane, Dorothea zrovna vyslala Daemona Sadiho na ostrov Challiot.“

Třetí část

Kapitola šestá

1. Terreille

Surreal se v jednom okamžiku náhle probudila, prozkoumala temný pokoj i chodby a hledala, co ji vyrušilo ze spánku.

Mužské hlasy, ženské hlasy, tlumený smích.

Žádné nebezpečí, které by cítila. A přesto…

Temný, chladný záchvěv, který přicházel z východu a převaloval se po ostrově Challiot.

Surreal se ještě více zabořila do postele a pečlivě se zabalila do přikrývky. Noc byla chladná, postel teplá a nápoj, který jí dala Deje pro posílení spánku, ji ihned ukolébal k bezesnému spánku, který si užívala několik posledních nocí.

Ať to bylo cokoli, nehledalo to ji.

~ ~ ~

Kartan zabouchl dveře u svého apartmá a zamknul ho zlostným pohybem ruky. Hodinu přecházel po pokoji a tiše nadával.

Měl za sebou rozkošnou noc strávenou s vyděšenou dívkou, která měla obličej jako z porcelánu a která k jeho potěše protestovala proti všemu, co mu musela udělat − a proti všemu, co on dělal jí. Opouštěl soukromý pokoj uvolněný a uspokojený, když tu se objevil Robert Benedikt, zastavil ho ve dveřích a pověděl mu, jak potěšena je jeho rodina, jak se jeho rodina cítí *poctěna*, že dostala takový dar od paní SaDiablo. Pochopitelně, jeho nevlastní bratr Filip sloužil v doprovodné skupině lady

Angelliny a patrně si ho tak trochu spletli s otrokem pro potěšení. Nezáleží na tom, jak byl proslavený, ale cítí se *poctěni*.

Kartan zanadával. Umně upředl pavučinu lží a zahalil hayllské vyslanectví dost těsně na to, aby měl jistotu, že i když ho Dorothea rychle najde, nebude mít možnost ho přivolat zpátky, leda by se chtěla dost znemožnit. Také to znamenalo, že se teď nevyhne nutnosti odpovídat na obtížné a nechtěné otázky. Kromě toho, toto území se stalo jeho oblíbeným rajónem pro vlastní choutky a měl v plánu tu nějaký čas pobýt.

Svlékl se a unavený se složil do postele.

Měl dost času. Bylo dost času. Nebyl tady Daemon.

Ještě ne.

~ ~ ~

Cassandra stála ve dveřích svatyně, pozorovala východ slunce a nedokázala přesně určit příčinu své nervozity. Ať to bylo cokoli, přicházelo to přes horizont se sluncem.

Zavřela oči, zhluboka a pomalu se nadechla a postupně se nořila do hlubin temně černé barvy, provedla ten jeden mentální krok stranou, kterému se učily černé vdovy, a pak stála na kraji Šíleného království. Očima zaslepenýma snovými vidinami hleděla na slunce, jak se vznáší nad horizontem.

Stála tak dlouhou chvíli a dívala se; pak jen rychle a zmateně zavrtěla hlavou ve snaze pročistit si hlavu i zrak a přitiskla se celým tělem ke kamenným dveřím, aby měla nějakou oporu. Když nabyla jistoty, že už se skutečně vrátila z říše snů, zašla dovnitř do svatyně a ke slunci se obrátila zády.

Doklopýtala do kuchyně, spěšně zatáhla závěsy na oknech a posadila se na lavičku u ohně, vděčná za šero.

Černá vdova, která stála na kraji Šíleného království, viděla opravdový obličej pod maskou, kterou si ta osoba nasadila; dokázala ze dřeva a kamene vytáhnout vzpomínky a pochopit, co se na tom místě stalo; dokázala spatřit varovná znamení, která se vztahovala k tomu, co mělo přijít.

Když se Cassandra dívala ve snových vizích na slunce, vypadalo jako potrhaný krvavě rudý prstenec.

~ ~ ~

Alexandra Angellíne zkoumala pokoj kritickým okem. Dřevěná podlaha se leskla, koberečky byly čistě vyčištěné, okna se jen blýskala, ložní prádlo bylo nové a nezmačkané a v šatně visely čerstvě vyprané a vyžehlené šaty; pod nimi stály naleštěné boty. Zhluboka se nadechla a ucítila podzimní vzduch a citronové leštidlo.

A ještě něco.

S rozzlobeným pohledem zavrtěla hlavou a obrátila se na hospodyni. „Je to tady pořád. Cítím to slabě, ale je to tu. Ukliď to tady znovu.“

~ ~ ~

Lucivar pozorně zkoumal bezmračnou oblohu. Vlny horka se chvěly nad pouští Arava v Pruulu, ale Lucivar se třásl; byl promrzlý na kost. Jeho vnější smysly mu nic nenapověděly, tak se ponořil do svého nitra a okamžitě vycítil chladnou a temnou zběsilost. Nervózně si olízl rty a po ebonitově šedém vláknu vyslal myšlenku k jediné mysli.

Parchante?

Někdo putoval po větrech přes Pruul, minul ho a pokračoval dále na západ.

Parchante?

Jedinou odpovědí mu bylo ledové ticho.

~ ~ ~

Saetan seděl u stolu z černého dřeva ve své soukromé studovně hluboko pod Sídlem a přes celou studovnu si prohlížel portrét, který ve tlumeném světle sotva viděl. Už tu seděl celé hodiny, prohlížel si, jak vypadá Cassandra, snažil se něco pocítit − lásku, vztek − cokoli, co by ulehčilo bolesti v jeho srdci.

Necítil nic jiného než zatrpklost a lítost.

Hleděl na Mefisa, jak otevřel dveře do studovny a zavřel je za sebou. Dlouze si prohlížel nejstaršího syna, jako by to byl úplně cizí člověk, a pak zabodl pohled opět do portrétu.

„Princi SaDiablo," pravil Saetan a v hlase znělo tiché hromobití.

„Nejvyšší pane?"

Saetan zíral ještě několik minut na portrét. Hořce si povzdychl: „Pošli za mnou popravčího Marjonga."

~ ~ ~

V soukromém kupé kočáru ze žluté pavučiny seděl Daemon Sadi proti dvěma nervózním hayllianským vyslancům. Na jeho obličeji jako by byla chladná, krásná a nepřirozená maska, ale pod ní se skrývala jeho zběsilost, která se nijak nezmenšila. Během cesty svému doprovodu neřekl vůbec nic. Vlastně se ani nepohnul od chvíle, kdy opustili Hayll.

Teď hleděl na prázdnou stěnu a byl hluchý k tichým hlasům obou mužů. Pravou rukou si přejížděl po levé ruce, dlani, zápěstí a prsty jemně pohyboval dopředu a dozadu, jako by se potřeboval ujistit, že jizva, kterou mu Tersa věnovala, byla stále na svém místě.

2. Terreille

Daemon hleděl z okénka, když kočár pomalu ujížděl po cestě vedoucí k panství Angelline, a uvědomoval si, že ho jeho průvodce princ Filip Alexandr pokradmu pozoruje. Ulevilo se mu, když Filip po cestě Beldon Morem přestal nejistým hlasem upozorňovat na zajímavá místa. Chápal Filipovu nejistotu − hayllští vyslanci byli pyšní a jemně zesměšňovali veškeré kulturní dědictví v hostitelských městech −, ale daleko víc ho zaujala prchavá hádanka, která se mu otírala o mysl krátce poté, co dorazili do Beldon Moru, takže Filipovi odpovídal jen stroze a upjatě.

Před několika desetiletími byl možná Beldon Mor nádherným městem. Bylo tu stále moc pěkně, ale Daemon si ihned povšiml vlivu Hayllu. Ještě několik generací a Beldon Mor nebude ničím jiným než menší Drageou.

Pod známými vůněmi se však skrýval jakýsi tajemný podtón, jemné *cosi*, co vyžadovalo jeho pozornost. Přikradlo se to k němu během hodin, které strávil na vyslanectví Hayllu. Bylo to jako mlha, kterou člověk cítí, ale nevidí. Nic podobného ještě nikdy nezažil, a přitom mu to připadalo tak známé.

„To všechno je součástí panství Angelliny," pravil Filip a prolomil tak ticho. „Dům bude v dohledu za další zatáčkou."

Daemon odsunul záhadu stranou a přinutil se projevit alespoň trochu zájmu o místo, kde teď má žít.

Bylo to rozsáhlé a dobře navržené panství, které ladně zapadalo do okolní přírody. Daemon doufal, že interiéry budou stejně tak vkusně vyzdobené a elegantní, jako byl exteriér. Byla by to úleva, žít v místě, kde nemusel stále chodit se zaťatými zuby.

„Je to tady rozkošné," prohlásil Daemon, když dojeli až k panství.

Filip se opatrně usmál: „To tedy je."

Vystoupil z kočáru a následoval Filipa nahoru po schodech k hlavní bráně. Daemonovi se zachvěly nervy. Jeho vnitřní smysly se napjaly. Ve chvíli, kdy překročil práh, se ohromeně zastavil.

Psychická vůně byla téměř neznatelná, ale okamžitě ji poznal. Temná vůně. Mocná, hrůzná, báječná vůně.

Vdechoval zhluboka a celoživotní hlad v jeho nitru nabíral skutečně na intenzitě.

Byla tady. Ona byla *tady!*

Chtělo se mu triumfálně vykřiknout, ale záhadný, opatrný výraz ve Filipových očích zostřily Daemonovy predátorské smysly. Než došli k Filipovým pokojům, vymyslel si půl tuctu způsobů, jak by mohl princ s šedými drahokamy tiše zmizet.

Daemon se usmál, potěšilo ho, jak se Filip bezděky zachvěl.

„Tudy," pravil Filip napjatě, když kráčeli do zadní části panství. „Lady Angelline už čeká."

Daemon zastrčil ruce do kapes u kalhot, nasadil si do obličeje svůj znuděný dvorský výraz a blahosklonně přizpůsobil svou chůzi Filipově rychlosti. Byl velice netrpělivý v očekávání, kdy se setká s čarodějnicemi z tohoto rodu a najde tu, kterou hledá, takže nemělo smysl, aby byl kvůli němu Filip nervózní a neprůbojný.

Došli téměř až ke dveřím, když z místnosti vyšel muž. Byl tlustý, růžový v obličeji a obecně vzato nebyl vůbec pohledný, ale tolik se podobal Filipovi, že bylo jasné, že to jsou bratři.

„No tohle," pravil Robert Benedikt se srdečným úsměškem. „Tak tohle je Daemon Sadi. Děvčata jsou nadšením bez sebe, že tě tady budou mít. Moc se těší, opravdu moc." Oči měl zabořené do tlustého obličeje, věnoval Filipovi nepříjemný úsměv a pak se znovu obrátil na Daemona. „Leland strávila celé dopoledne tím, že se upravovala pro tohle setkání. Filipův sluha má teď trochu lepší postavení, takže nemůže dostatečně dohlížet na pohodlí děvčat, jak to dokážeš ty." Ve škodolibé radosti si zamnul ruce. „Pokud mě omluvíte, povinnosti čekají."

Oba ustoupili, aby mohl Robert projít, a pak stáli v tichosti, než se dveře zavřely. Filip pod opálenou pletí v obličeji celý zbělel a jen zasípal skrz zaťaté zuby. Pak se zachvěl, jako by se snažil potlačit nějakou silnou emoci.

„Čekají," řekl tiše Daemon.

Filipovy oči byly plné odhalené nenávisti. Daemon mu klidně pohled oplatil. Princ a válečník s černými drahokamy se nemusel ničeho obávat od prince s šedými drahokamy. Když měl Filip nejhorší náladu, nerovnalo se to ani trochu situaci, kdy zuřil Daemon, a oba to moc dobře věděli.

„Tudy," štěkl Filip a vpustil Daemona do místnosti.

Daemon nechtěl vypadat příliš nedočkavě, tak pomalu vešel do prosluněné místnosti a díval se z oken na obrovský zelený trávník a pečlivě udržované zahrady. Byl si jistý, že ji určitě pozná ve chvíli, kdy ji spatří.

O několik vteřin později spolkl výkřik vzteku.

Stály tam dvě ženy a asi čtrnáctiletá dívka, ale ta, kterou hledal, mezi nimi nebyla.

Alexandra Angelline, matriarcha rodu Angelline a královna Challiotu, byla pohledná žena s dlouhými tmavými vlasy, které začínaly místy šedivět, oválný obličej s hezky posazenými lícními kostmi a očima. Nosila drahokamy temně nachové barvy. Její oblečení bylo prosté, ale dost nákladné. Opál čisté krve, který jí visel na krku, byl posazen do hezkého zlatého šperku. Seděla na trůnu, své útlé tělo držela vzpřímeně, vypadala hrdě a bedlivě si Daemona prohlížela.

Daemon pro změnu zkoumal ji. Nebyla to přirozená černá vdova, ale její vůně napovídala, že nějaký čas strávila na sabatu čarodějnic Přesýpacích hodin. Přesto, proč by se začala učit a nepokračovala ve výcviku … Pokud už Dorothea nezačala se svými slety čarodějnic Přesýpacích hodin i na Chaillotu. Dorothea vždycky nejdříve ze všeho eliminovala silné protivníky, když si podmaňovala jiná území, a jiné černé vdovy byly mnohem nebezpečnější rivalky než královny, protože provozovaly stejný druh kouzel. Ani se nemuselo vyprávět moc temných historek, aby se vnímání černých vdov proměnilo v aktivní strach, a jakmile se začaly bát, vypuklo i zabíjení. Jakmile se začalo zabíjet, černé vdovy se dobře ukryly, a dcery, které se narodily za pomocí čarodějnic Přesýpacích hodin, byly jediné, které mohly praktikovat magii.

Vzhledem k tomu, že byla výhradní dědičkou obrovského bohatství na Chaillotu a nejsilnější královnou, jakou kdy Chaillot měl, její neustálá přítomnost na sabatu čarodějnic Přesýpacích hodin mohla pro všechny ženy představovat poměrně dost velké riziko.

Leland Benediktová, Alexandřina jediná dcera a Robertova manželka, byla pobledlá a frivolnější kopie své matky. Nadýchaný výstřih a nadýchané rukávy dlouhých šatů se nehodily k její postavě a pro tuto denní dobu měla vlasy upravené do ozdobného účesu, takže vypadala jako větší matróna než její matka. Daemona však mnohem víc popouzela její zvědavá

plachost. Vždycky ty nesmělé a zvědavé byly nejkrutější a mstivé, jakmile jednou zjistily, jaký druh potěšení dokáže Daemon poskytnout. Přesto ji velice litoval. Úplně bezpečně dokázal vycítit, jak je její nitro rozžhavené, jak zoufale chce něco čistého, bohatého, co by ji daleko víc uspokojilo než tato zlatá klec a omezená svoboda, kterou měla k dispozici. Pak na něj zamrkala řasami a Daemon potlačil chuť ji udeřit.

Poslední byla ta dívka Wilhelmina, jediné dítě z Robertova prvního manželství. Na rozdíl od otce, který byl v obličeji brunátný a měl zlatorudé vlasy, Wilhelmina měla černé a velice jemné vlasy, temně šedé oči a tváře jí překvapivě zrudly. Byla to velmi krásná dívka a bude ještě krásnější, až se její tělo zaoblí a vyroste v dospělou ženu. Popravdě řečeno, na jejím vzhledu Daemon zaznamenal jedinou vadu − byla tak vyzáblá, že to až hraničilo s nemocí. Dumal − jako ostatně tolikrát na jiných místech −, zda tito lidé čisté krve, stejně jako byl i on čisté krve, mají vůbec představu, co jsou zač, zda plně chápou, co znamená nosit drahokamy. Nešlo jen o potěšení z moci, kterou ovládali, ale psychické a emocionální strádání, které s tím souviselo. Pokud děvče nosilo temnější drahokamy než ostatní ženy v rodu, možná si ani neuvědomovaly všechno to, co bylo Daemonovi patrné už na první pohled.

Každý, kdo nosil drahokamy, zejména pak dítě, měl zrychlený metabolismus. U ženy a navíc čarodějky bylo docela dost dobře možné, že spálí celé tělo, pokud se dostatečně nevyživuje − u žen to bylo daleko pravděpodobnější než u mužů kvůli zvýšeným nárokům v době menstruace.

Daemon vložil kousek rudého drahokamu do rubínů, které mu lemovaly manžety, aby zachytil sluchové vjemy, takže mohl dovolit mysli, aby mu volně poletovala, zatímco mu Alexandra vykládala o panství a Daemonových „povinnostech“. Kousek drahokamu dokáže zachytit konverzaci a on si ji bude moci vyslechnout později. Přesně teď musel uvažovat o něčem mnohem důležitějším.

Kde byla? *Co* byla vlastně zač? Příbuzná, která tu byla jen na návštěvě? Návštěva, která tu pobyla pár dní a nedávno odjela? Nemohl se nikoho zeptat. Pokud neměli tušení, že se v jejich přítomnosti ocitla sama Čarodějka, jeho otázky − byť by byly naprosto neškodné − by ji mohly určitě ohrozit. Dorothea už na Chaillotu rozestřela svá zkázonosná chapadla. Kdyby věděla, že tahle Čarodějka se na ostrově vyskytovala… Ne. Nemohl se vyptávat. Dokud se nevrátí, bude vykonávat vše, co se po něm bude vyžadovat, aby byly ženy spokojené a nepojaly žádné podezření. Ale až se vrátí…

Nakonec mu ukázaly jeho pokoj. Byl přímo pod Alexandřiným apartmá a hned u schodiště, neboť bylo jasné, že sem Daemon přijel především proto, aby uspokojoval její potřeby. Leland potřebovala jen doprovod v situacích, kdy Robert nebyl v dosahu, a Wilhelmina byla ještě příliš mladá. Byl to jednoduše zařízený pokoj s křeslem, lampou, psacím stolem, dobrou postelí, šatnou se zrcadlem, které viselo na stěně, komoda a − Daemon vděčně zaznamenal − k pokoji patřila i menší koupelna.

Jak předpokládal, konverzace při večeři poněkud vázla. Alexandra hovořila o kulturních událostech, které bylo možné shlédnout v Beldon Moru, a Daemon kladl zdvořilé otázky, což se od něj očekávalo. Zatímco Alexandřina konverzace byla bolestně neosobní, Leland přebíhala z jedné věci na druhou, byla nervózní a až příliš náchylná k tomu, aby kladla otázky, které způsobovaly, že se neustále červenala, byť byla Daemonova odpověď sestavena velice zdvořile − pokud vůbec odpověděl. Robert se neočekávaně dostavil na večeři a zdálo se, že je s daným stavem věci velice spokojený. Sem tam během jídla utrousil nějakou šibalskou poznámku a dal si záležet, aby se Leland dotkl při sebemenší příležitosti, čímž dával najevo, že na ni má nárok on. Daemon ho ignoroval a mnohem zajímavější mu připadalo, jak se Filip trápí a jak Roberta čím dál víc nesnáší.

Jak večeře pokračovala, Daemon si přál, aby s nimi byla i Wilhelmina, neboť právě o ni se nejvíce zajímal − byla jediná, ze které by mohl velice jednoduše vytáhnout nějaké informace.

Ale pokládali ji za příliš malou, aby se účastnila této pozdní večeře s dospělými.

Daemona nakonec Alexandra propustila na noc, ale byl příliš neklidný a nemohl usnout, takže nervózně chodil po pokoji. Zítra prozkoumá dům. Pokoj, ve kterém spala, bude ještě plný její psychické vůně, byť by tam uklízeli sebevíc. Nechtěl zbytečně ztrácet čas, ale nemohl připustit, aby ho našli v časných ranních hodinách, jak slídí po paláci, když je tu první noc. Teď si to nemohl dovolit, zrovna teď, když by ji konečně mohl spatřit, slyšet, dotknout se toho, po čem celý život prahla jeho duše. Zákony čisté krve pro něj nic neznamenaly. Lidé čisté krve pro něj nic neznamenali. Ona bude určitě čisté krve, ale bude ještě něčím víc, bude v ní cosi cizího a přesto tak příbuzného. Bude příšerně velkolepá.

Jak tak rázoval po pokoji a pomalu se svlékal, přestože tu nebyla žádná žena, která by to mohla ocenit, Daemon se snažil představit si ji. Narodila se na Chaillotu? Dost možná. Žije v Beldon Moru? Tím by se vysvětlovalo, to sotva postřehnutelné *cosi*, co tam vycítil. A pokud se fyzicky nikdy neodtrhla od ostrova, pak by to vysvětlovalo, proč během uplynulých několika let ještě nikdy a nikde nevycítil její přítomnost. Moudrá, určitě velice opatrná, aby o sobě nedala tak dlouho vědět.

Vklouzl do postele, zhasnul… a zasténal, když mu mysl zaplnil obraz moudré vyzáblé staré čarodějnice.

Poprosil tichou noc: *Sladká Temnoto, věnuj pozornost modlitbě jednoho z tvých synů. Teď, když je ona tak blízko, ať je dost mladá na to, aby mě chtěla. Ať je tak mladá, aby mě potřebovala.*

Noc mu nijak neodpověděla, a když konečně usnul, obloha měla temně šedou barvu nového svítání.

3. Terreille

Dva dny Daemon hrál roli zdvořilého a pozorného doprovodu, neboť flirtující Leland podnikla nekonečnou řadu návštěv, aby předvedla dárek od lady SaDiablo. Dvě noci prohledával dům a pomalu ztrácel trpělivost a dobrou náladu, neboť trpěl nedostatkem spánku a už si zoufal. Prolezl všechny veřejnosti přístupné místnosti, prozkoumal hostinské pokoje, flirtoval se služebnictvem, aby se dostal i do jejich příbytků, ale nenašel vůbec nic.

Tedy skoro nic. Našel knihovnu, která se nacházela na odlehlém místě ve druhém patře dětského křídla. Nebyla to knihovna, kam by chodily návštěvy, nebo kterou by používala rodina. Byla to velice malá místnost, ve které se nacházelo mnoho svazků o magii a ze které měl pocit, jako by tu knihovnu téměř nikdo nepoužíval, což se mu již několikrát stalo i na jiných dvorech, jež v uplynulých deseti letech navštívil.

Téměř nikdy nepoužíval.

Daemon za sebou tiše zavřel dveře a s jistotou se pohyboval ve tmě a nepořádku, až došel ke stolu ve vzdálenějším rohu knihovny, na kterém stála svíce. Dotkl se jí a svíčka začala ihned matně zářit. Postavil se zády ke knihovně a opřel si hlavu o jednu z polic.

Ta vůně byla v této místnosti dost silná.

Daemon zavřel oči, zhluboka dýchal a zamračil se. Přestože tu bylo čisto, v knihovně to páchlo prachem a plesnivinou ze starých knih, ale fyzický zápach nepřehlušoval psychickou vůni. Taková temná vůně… Jako tělo, ve kterém se skrývala, psychická vůně čarodějnice obsahovala pižmo, které muže čisté krve vzrušovalo stejně tak jako tělo − pokud ne mnohem víc. Jenže tato temná a sladká vůně byla až mrazivě prostá jakéhokoli pižma, jak Deamon zjistil. Dále hluboce vdechoval a otevíral se té vůni, která byla mnohem silnější než její tělo, které nedokázal pořád najít.

Daemon odstoupil od polic v knihovně, uhasil svíčku a čekal, až se oči přizpůsobí tmě, než vyjde z místnosti. Takže v knihovně

strávila nějaký čas, ale musela tady někde *přebývat.* Očima mrknul na strop, když vyklouzl z knihovny a potichu stoupal po schodech nahoru. Ještě nebyl v dětských pokojích, které se nacházely ve třetím patře. Bydlela tam Wilhelmina a její guvernantka lady Graffová. Filip ho důrazně upozorňoval, že je to jediné místo, kam nemá vůbec vstupovat, neboť jeho služeb tam nebude zapotřebí.

Daemon se zlehka pohyboval chodbou a jeho nitro zkoumalo jednotlivé pokoje, jak je míjel: učebna, hudebna, herna, obývací pokoj lady Graffové, její ložnice (od které se Daemon rychle odvrátil a zkřivil rty v ohavném úšklebku, neboť zachytil jemný pach erotických snů), koupelny, několik hostinských pokojů, ložnice Wilhelminy. A rohový pokoj, ze kterého byl nádherný výhled do zahrad.

Daemon váhal a náhle se mu začalo příčit, že narušuje soukromí dětí. Jak bylo jeho zvykem, vždycky si zjistil základní údaje o rodině, ve které měl sloužit. Haylliánský vyslanec se dost zlobil, když se ho Daemon na Alexandřinu rodinu vyptával, jako by měl strach, když spatřil chladný výraz v Daemonových očích. Neřekl mu ani nic zajímavého nebo mimořádného, ale mluvil o tom, že v rodině jsou dvě malé dcery. Daemon se však setkal jen s Wilhelminou.

Zbýval už jen jediný pokoj.

Ruka se mu třásla, když bral za kliku a vklouzl do místnosti.

Zahalila ho sladká temnota a cítil zde tu vůni, i když byla velice slabá, jako by se ji tu snažil někdo velkým úklidem odstranit. Daemon přitiskl čelo na dveře a tiše poprosil o odpuštění za to, co teď hodlal provést. Byl muž a byl zde vetřelcem. Stejně jako jemu trvalo pár minut, aby ji rozpoznal, i jí nepotrvá dlouho, než odhalí jeho vlastní temnou psychickou vůni, kterou v pokoji zanechá a kterou si bude moci kdokoli přečíst.

Obezřetně zvedl ruku a zažehnul svíčku u postele; světlo bylo velice mdlé, aby viděl, ale aby neprocházelo pod dveřmi pokoje na chodbu, odkud by ho mohl někdo zpozorovat. Rozhlédl se a otevřela se před ním záhada, která mu dělala vrásky na čele.

Byl to pokoj malé dívky: bílá komoda a šatna, bílá nebesa a přehoz přes postel zdobený malými růžovými květinkami, které zdobily velikou postel se čtyřmi sloupky, naleštěná dřevěná podlaha, příjemné koberečky rozseté po podlaze.

Něco tady bylo úplně špatně.

Otevřel každou zásuvku v komodě a našel oblečení veliké na menší dívku, ale když se ho dotkl, jako by si sáhnul na malou jiskřičku z blesku. Něco podobného se mu stalo i u postele; když přejel lehce rukou přes přehoz, nervy mu projely malé jiskřičky. Ale panenky a vycpaná zvířátka − ta vůně na nich ulpěla proto, že se nacházela právě v tomto pokoji. Kdyby byla plná záhadné temnoty, vzal by si je k sobě do pokoje, aby je mohl mít u sebe přes noc. Nakonec se obrátil k šatně a otevřel dveře.

Visely tam dívčí šaty, botky měly velikost malé nožky. Už to byla nějaká doba, kdy je měla na sobě, neboť vůně v nich byla velice slabá, ale samotná šatna …

Daemon si prohlédl kus po kousku, dotkl se všeho a choval v sobě čím dál tím větší naději, jak si jednotlivé věci prohlížel. Když už nebylo nic, co by mohl kontrolovat, roztřesenými prsty zabrousil do nitra šatny, jeho dotekové smysly vedly vnitřní smysly.

Klekl si na podlahu, nespokojenost ho naprosto vyčerpala, naklonil se kupředu, až se jeho ruka dosáhla zadního rohu v šatně.

Tělem mu projel blesk, až si myslel, že v něm začne vřít krev.

Byla to pro něj záhada; z dlaní vytvořil malou kuličku čarodějnického světla. Probádal ten roh, světlo opět uhasil a zvedl se zpátky na paty; byl ještě více zmatený.

Nic tam nenašel… a přesto tam cosi bylo. Nic, co by mohly zaznamenat jeho fyzické smysly, ale jeho vnitřní hlasy trvaly na tom, že se tam cosi nachází.

Daemon tam sáhl ještě jednou a zachvěl se.

V pokoji se náhle rozšířil intenzivní chlad.

Daemonovi se zpomalilo myšlení náhlou únavou a trvalo mu celou minutu, než pochopil, co ten náhlý chlad znamená.

„Odpusť mi," zašeptal a dával své vetřelecké ruce pryč. „Neměl jsem v úmyslu vkrást se do tvého soukromého místa. Přísahám při drahokamech, že už se to nikdy nestane."

S roztřesenýma rukama Daemon upravil šaty i boty, aby byly přesně uložené tak, jak je našel, uhasil svíčku a tiše se odplížil zpátky do svého pokoje. Když už tam byl, vytáhl láhev brandy, kterou schovával v šatníku a dlouze se napil.

Nedávalo mu to smysl. Dost dobře chápal, že našel její psychickou vůni v knihovně. Ale v dětském pokoji? Ne na hračkách, ale na oblečení, na posteli; možná se toho všeho dotýkala, pokud se dospělá žena starala o děvče. Když si dovolil utrousit neškodnou poznámku, že by tady někde měla být ještě jedna dcera, dostalo se mu příkré odpovědi, že není doma, že je nemocná.

Využívala Paní služeb nějakého léčitele? Spala na přistýlce v dívčím pokoji, aby byla nablízku? A kde byla teď?

Daemon odložil brandy, svlékl se a vklouzl do postele. Tersino varování o roztříštěném kalichu mu napínalo nervy, ale nenacházel nic, co by mohl podniknout. Mohl po ní usilovně pátrat, jak to dělal u jiných dvorů. Byla tady někde poblíž a on nemohl riskovat, že ho pošlou pryč.

Daemon zabořil hlavu do polštáře a vzdychl. Až se vrátí ta dívka, vrátí se s ní i jeho Paní.

A Daemon bude čekat.

4. Terreille

Surreal naklonila hlavu a usmívala se, když ji slunce hřálo na obličeji a když vdechovala čistý mořský vzduch. Její pravidelná měsíční pauza skončila; dnes večer začne pracovat, aby mohla Deji zaplatit za její laskavost. Ale den patřil jen Surreal, a když kráčela po cestě, která vedla ke Cassandřině oltáři, užívala si krásnou krajinu, sluneční teplo v zádech, svěží podzimní vítr, který se jí prohánět dlouhými černými vlasy.

Pokračovala dále po zahnuté cestě a spatřila svatyni. Surreal jen zamrkala a nakrčila nos. Celou tu cestu podnikla jen proto, aby spatřila zříceninu. Přestože byla teprve na začátku něčeho, co mohl být dlouhý, předlouhý život, žila už dost let na to, aby si prohlédla tahle místa, která se stále více rozpadala. Pokaždé, když se na některé z těch míst vrátila, byla na nich další hromada uvolněných kamenů. Ta myšlenka ji deprimovala.

Stáhla si vlasy z obličeje, prošla otevřenými dveřmi a rozhlédla se; zaznamenala vypadané kamení ve stěnách a díry ve střeše. Sedět někde v podzimním slunci bylo mnohem lákavější než procházet se chladnými a nezařízenými místnostmi, tak se obrátila k odchodu, ale když došla až ke dveřím, zaslechla za sebou kroky.

Žena, která vyšla z vnitřních místností svatyně, na sobě měla tuniku a kalhoty z třpytivého matného černého materiálu. Rudé vlasy jí padaly přes ramena, ale na hlavě byly svázané stříbrným kroužkem, který měla pevně vpletený po obvodu hlavu. Na prsou jí visel rudý drahokam. Na pozdrav se vřele usmívala, ale nedávala najevo žádné city.

„V čem ti mohu posloužit, sestřičko?“ zeptala se tiše.

Vlasy už časem ztratily jasnou ostrou barvu a vrásky v obličeji vypovídaly o dlouhých letech, ale její smaragdové oči a hrdý postoj prozrazovaly, že je to čarodějnice, se kterou není radno si zahrávat.

„Omlouvám se, paní.“ Surreal vydržela dlouhý a pevný pohled. „Přišla jsem se podívat na oltář. A nevěděla jsem, že tu někdo žije.“

„Podívat nebo zeptat?“

Surreal zavrtěla hlavou a byla najednou zmatená.

„Když někdo hledá oltář Temnoty, bývá to zpravidla proto, že hledá pomoc, kterou nemůže najít někde jinde, nebo hledá odpovědi na otázky srdce.“

Surreal se zachvěla. Neprožila už dlouho tenhle nepříjemný pocit od chvíle, kdy přijala prvního klienta v prvním domě Rudého měsíce a kdy zjistila, jak málo se naučila ve všech těch

špinavých utajených pokojích. „Přišla jsem, abych…“ Slova té ženy k ní konečně dolehla. Otázky srdce. „Chtěla bych vědět, z jaké rasy pocházela moje matka.“

Surreal náhle pocítila tichý šepot, který tam byl všude okolo, temnota, síla, na kterou nebyla naladěna. Znova si svatyni pozorně prohlédla a uvědomila si, že věci, které se tam nacházejí, nejsou až tak důležité. To místo samotné vyzařovalo obrovskou sílu.

Žena ani na chvíli nezaváhala. „Všechno má svou cenu,“ pravila tiše. „Jsi ochotna mi zaplatit za odpovědi?“

Surreal sáhla do kapsy a vytáhla hrst zlatých mincí.

Žena zavrtěla hlavou. „Ty, které jsou jako já, nejsou placené takovýmhle druhem mincí.“ Obrátila se ke dveřím zády a šla dovnitř. „Pojď. Udělám trochu čaje a popovídáme si. Možná jedna druhé pomůžeme.“ Šla dovnitř svatyně a Surreal ji měla buď následovat nebo odejít; byla to jen její volba.

Surreal chvíli váhala, pak hodila mince zpátky do kapsy a šla za ženou. Částečně za to mohl náhlý pocit posvátné bázně, kterou na tom místě vycítila, částečně byla zvědavá, jakou cenu může tahle čarodějnice požadovat za odpověď na otázku, která ji pronásledovala od chvíle, kdy si uvědomila, jak se Titian lišila od všech ostatních. Kromě toho to Surreal uměla dobře s nožem a nosila šedý drahokam. Může k tomu místu pociťovat posvátnou úctu, ale čarodějnice jí nijak nemůže ublížit.

Kuchyň byla útulná a účelně zařízená. Surreal se usmála, jak rozdílný měla pocit tady v té místnosti od pocitu nahoře ve svatyni. Žena také vypadala spíše jako čarodějnice, která se stará o domácnost, než jako kněžka ve svatyni. Zabroukala veselou melodii a hned se začala zahřívat voda. Surreal se posadila na židli, lokty opřela o stůl z borovice a okouzleně v tichosti pozorovala, jak žena postavila na stůl před ní tác s koblihami, mističku s čerstvým máslem a hrnek na čaj.

Když byl čaj připravený, žena si k ní přisedla ke stolu a v ruce držela sklenku vína. Surreal najednou pojala podezření a pozorně si prohlédla koblihy, máslo i čaj.

Žena se zasmála: „V mém věku už požadavky na jídlo vylučují takové věci, naneštěstí. Ale ochutnej je, jestli ti to dělá starosti. Nebudu se cítit uražená. Spíš bys měla vědět, že ti nechci provést nic špatného. Jak jinak bychom si mohly upřímně promluvit?“

Surreal vyzkoušela jídlo a nenašla v něm nic, co by v něm být nemělo. Vzala si jednu koblihu, opatrně ji rozpůlila, namazala máslem a pustila se do jídla. Zatímco jedla, žena mluvila o obecných věcech, vyprávěla jí o oltářích Temnoty, že je těchto temných svatyní roztroušeno po celé říši třináct.

Vyprázdnila sklenku s vínem a Surreal upíjela z druhého šálku čaje, když se ta žena zeptala: „Takže ty chceš vědět něco o lidu tvé matky, je to tak?“ Vstala a natáhla se k Surreal; ruce natáhla k jejímu obličeji.

Surreal se stáhla, dlouhá léta ji nabádala k opatrnosti.

„Šššš,“ zamumlala stařena uklidňujícím hlasem. „Jen se chci podívat.“

Surreal se donutila, aby seděla v klidu, zatímco jí ruce ženy zkoumavě přejížděly po liniích obličeje, krku, ramen, zvedla dlouhé vlasy a sledovala linii jejích uší, které byly jemně zašpičatělé. Když skončila, naplnila si sklenku novým vínem a chvíli nic neříkala, ve tváři měla zamyšlený a soustředěný výraz a oči hleděly někam do neurčita.

„Nemohu si být jistá, ale mohla bych ti říct, co si myslím.“

Surreal se naklonila kupředu. Snažila se, aby nevypadala nervózně, ale v očekávání věcí příštích zadržela dech.

Pohled ženy byl rušivě pevný. „Ale je tady ta záležitost s placením.“ Pohrávala si se sklenkou. „Bývá zvykem, že cena se dohodne ještě před poskytnutím pomoci. Takové obchody se vždycky dodržují, protože − pokud se dohodnou − zpravidla se platí krví. Rozumíš mi, sestřičko?“

Surreal se dlouze a pomalu nadechla: „Jaká je tvoje cena?“

„Zaprvé, chci, abys pochopila, že po tobě nechci, abys jakkoli ohrozila svoje zdraví. Nežádám po tobě, abys podnikala cokoli riskantního.“

„Dobrá.“

Žena si vzala stonek sklenky mezi obě dlaně a pomalu posouvala sklenici dopředu a dozadu. „Na Chaillot nedávno dorazil jeden princ a válečník; buď jel do Beldon Moru anebo do některé blízké sousední vesnice. Potřebuji vědět, kde přesně se nachází a komu slouží.“

Surreal měla nutkání sáhnout po dýce, ale zachovala si chladnou hlavu a bezvýrazný obličej. „Má ten princ nějaké jméno?“

„Daemon Sadi.“

„Ne!“ Surreal vyskočila a začala rázovat po kuchyni. „Jsi šílená? Nikdo si nezahrává se Sadistou, pokud chce zůstat na téhle straně hrobu.“ Zastavila se a přidržela se opěradla židle, aby ovládla těžký šok a napětí. „Já neuzavřu žádný obchod kvůli Sadimu. Na to zapomeň.“

„Nechci po tobě nic víc, než abys zjistila, kde se nachází.“

„A to nemůžeš poslat někoho jiného, aby to udělal? Na mě zapomeň. Proč si ho nenajdeš sama?“

„Mám vlastní důvody, proč nemohu do Beldon Moru.“

„A právě jsi mi poskytla pádný důvod, proč bych odsud měla odjet.“

Žena vstala a pohlédla Surreal do obličeje. „Je to mimořádně důležité.“

„Proč?“

Ticho mezi nimi neustále houstlo a obě byly napjaté. Nakonec žena vzdychla: „Protože ho sem možná poslaly, aby zničil jednu velice zvláštní dívku.“

„Máš tu k pití něco jiného než to víno?“

Žena vypadala, že ji něco trápí, ale přesto byla okouzlena: „Bude ti stačit brandy?“

„Výborně,“ odpověděla Surreal úsečně a zase si sedla na židli. „Přines láhev a čistý hrnek.“ Když před ní na stole stály láhev a hrneček, nalila si brandy a vypila třetinu z hrnku. „Poslouchej, zlatíčko,“ pravila ostře. „Sadi může vyvádět cokoli a jen Temnota

ví, co všechno napáchal, ale ještě nikdy, *nikdy* neublížil žádnému dítěti. Předpokládat, že…“

„Co kdyby k tomu byl přinucen?“ zeptala se naléhavě žena.

„Přinucen?“ vyjekla Surreal. „*Přinucen?* U ohňů pekelných, kdo je tak hloupý, že by k něčemu Sadistu nutil? Víš, co provede lidem, kteří na něj nějak naléhají?“ Surreal dopila brandy z hrnečku a nalila si druhou dávku. „Kromě toho, kdo by chtěl ublížit nějakému dítěti?“

„Dorothea SaDiablo.“

Surreal začala nadávat, až cítila, že slova víří v místnosti jako kouř. Nakonec s tím přestala, když si všimla pobaveného okouzlení v ženiných očích. Znova se napila a znovu zanadávala, protože její vztek spálil rychle všechnu brandy, takže se necítila ani trochu uvolněně. Udeřila hrnkem o stůl a rukama si zajela do vlasů. „Paní, ty tedy moc dobře víš, jak někoho pořádně dožrat, co?“ Zírala na ženu. Kdyby se na ni čarodějnice podívala chladnýma očima, Surreal by ji podřízla, ale když viděla ty slzy a tolik bolesti − a strachu − v těch smaragdových očích …

Titian leží na podlaze s podříznutým hrdlem a všechny stěny křičí utíkej, utíkej, utíkej.

„Poslouchej. Já mu toho hodně dlužím. Postaral se o mou matku a postaral se i o mne. Nemusel, ale prostě to udělal. Ale já ho najdu. A pak uvidíme.“ Surreal vstala. „Díky za čaj.“

Žena vypadala ustaraně. „A co rasa tvojí matky?“

Surreal se jí zadívala do očí: „Jestli se vrátím, tak si vyměníme informace. Ale dám ti zadarmo jednu radu. Se Sadistou si nezahrávej. Má velmi dlouhou paměť a dokáže se pořádně rozčílit. Když mu dáš důvod, obrátí tě v prach. Já se budu ze všech sil snažit, abych to přežila.“

Surreal opustila svatyni, chytila dobrý vítr a přeletěla kolem Chaillotu, vydala se za sluncem daleko nad oceán, až se cítila dost unavená na to, aby se vrátila k Deji a aby se opět chovala normálně k muži, se kterým se má dnes večer vyspat.

5. Peklo

Saetan si pohrával se stříbrným nožem na otevírání dopisů a stál zády k muži, který postával u něj ve studovně. „Už je hotovo?“

„Odpusť mi, Nejvyšší pane,“ přišla šeptaná a přerývaná odpověď. „Nemohl jsem to udělat.“

Ani ne vteřinu, než se Saetan opět obrátil k popravčímu Marjongovi, si nebyl jist, zda pocítil zlobu anebo úlevu. Opřel se o stůl z černého dřeva a bedlivě zkoumal robustního muže. Z Marjongova výrazu se nedalo vyčíst vůbec nic, protože hlavu a ramena měl neustále zahalené v černé kápi.

„Nachází se v tom zamlženém městě, Nejvyšší pane,“ omlouval se Marjong a přehodil si širokou sekeru se dvěma ostřími z ruky do ruky. „Nemohl jsem ho najít, abych splnil tvůj příkaz.“

Tak. Daemon byl v Beldon Moru.

„Můžu počkat, Nejvyšší pane. Když odjede ze zamlženého města, tak bych …“

„Ne.“ Saetan se dlouze a zhluboka nadechl. „Ne. Nedělej nic víc, pokud tě o to vysloveně nepožádám. Rozumíš?“

Marjong se uklonil a opustil studovnu.

Saetan si znaveně oddychl, posadil se na židli u stolu a pomalu otáčel stále dokola otvíračem na dopisy. Zvedl nožík a studoval úzkou čepel z kouřového skla a krásně zdobenou stříbrnou rukojeť. „Účinný nástroj,“ pravil tiše a balancoval jím na špičkách prstů. „Elegantní, účinný. Ale když někdo není dost opatrný…“ Přitiskl prst na špičku a pozoroval, jak se na podložce hromadí kapičky krve. „Jako třeba ty, synovče. Jako ty. Tenhle tanec teď patří jen nám. Je to jen mezi námi dvěma.“

6. Terreille

Daemonovy dny se proměnily v každodenní rutinu. Každé ráno vstal brzy, zacvičil si, osprchoval se a zašel do kuchyně na snídani s kuchařkou. Měl rád kuchařku Angelliny; byla to rázná a příjemná žena, která mu hodně připomínala Manny − a kterou stejně jako Manny vyděsilo, když ji požádal o souhlas, zda by se mohl ráno nasnídat v kuchyni namísto toho, aby posnídal v jídelně ve společnosti rodiny. Smilovala se nad ním, když si uvědomila, jak vždycky vyhladoví, když musí neustále tancovat kolem Leland, která si vymýšlela nekonečnou řadu úkolů. Daemon se sice k rodině připojil při snídani, ale otráveně si všiml, že jeho snídaně v kuchyni bývá zpravidla mnohem lepší než to, co se podávalo k snídani v jídelně.

Po snídani se setkal s Filipem v kanceláři paláce, kde mu Filip zdráhavě předal seznam aktivit na nový den. Poté se půl hodiny procházel v zahradách s Wilhelminou.

Alexandra rozhodla, že Wilhelmina potřebuje trochu pohybu, než začne vyučování magie s paní Graffovou, nepopsatelně tvrdou a nevlídnou ženou, kterou si Daemon ihned naprosto znechutil, stejně jako ona nenáviděla jeho, a to zejména proto, že ignoroval její flirtování a koketování a podivné návrhy. Pak Leland navrhla, že Wilhelminu by mohl doprovázet při procházce Daemon, neboť Wilhelmina měla nevysvětlitelný strach z mužů a bála se mužů s prstenem poslušnosti, kteří pro ni neznamenali žádnou hrozbu. Prý by jí to mohlo prospět a zmírnit její obavy. Když to tedy počasí dovolilo, procházel se s Wilhelminou v okolí paláce.

V prvních dnech se snažil zahájit konverzaci, chtěl zjistit, jaké jsou její záliby, ale všem jeho pokusům zdatně odolávala, přičemž neustále zůstávala zdvořilou slečnou. Jednoho rána, kdy se ticho mezi nimi rozrostlo, až to bylo nepříjemné, napadlo ho, že tohle byla možná jedna ze vzácných chvilek v celém dni, kdy si mohla dovolit ten luxus a sama nerušené přemýšlet. Většinu času strávila v ocelové přítomnosti Graffové, která jí nedovolila, aby „se trápila touhou“ − což byl obrat, který jednoho dne Graffová použila

a řekla ho takovým tónem, který naznačoval, že ji kvůli tomu plísní dost často. Tak s Wilhelminou přestal mluvit a dovolil jí, aby měla svou osamělou půlhodinku na přemýšlení, zatímco uctivě kráčel po její levici, ruce měl zabořené v kapsách u kalhot a využíval toho luxusu, že měl čas na vlastní myšlenky.

Vždycky šla za nějakým cílem, přestože to nikdy nevypadalo tak, že ho dosáhla. Nezáleželo na tom, kterou cestou se do zahrad vydali, vždycky skončili u úzké pěšiny, která vedla k jedné zarostlé vnitřní zahrádce. Její kroky vždycky znejistěly, když k tomu místu došla, a pak většinou zrychlila a pěšinu minula; dýchala těžce, jako by delší dobu běžela. Daemon dumal, jestli se jí něco na tom místě nestalo, něco, co by ji natolik vyděsilo, odpudilo, a přitom ji pořád přitahovalo.

Jednoho rána, když byl pohroužen do vlastních myšlenek, když ho zcela pohltily záhady, které mu tady jeho Paní zanechala, uvědomil si náhle, že se zastavili a Wilhelmina si ho nějaký čas pozorně prohlížela. Stáli u té úzké pěšiny.

„Chci jít tam dovnitř," řekla vzdorovitě a ruce jí visely na bocích, zaťaté v pěsti.

Daemon se kousl do rtu a snažil se, aby výraz v jeho tváři zůstal neutrální. Byla to první známka života, kterou kdy u ní zaznamenal, a nechtěl ji umlčet nebo nějak zarazit úsměvem, který by mohla třeba špatně pochopit a považovat za blahosklonnost. „Tak dobře."

Vypadala překvapeně, zcela určitě čekala, že se s ní bude asi přít. S nesmělým úsměvem na rtech ho vedla po úzké pěšině a pod klenutou pagodou.

Malá zahrádka uvnitř velkých zahrad byla ze všech stran uzavřená zarostlými tisy, které vypadaly, jako by je nikdo dlouho let z této strany nesestříhával. Otevřenému konci zahrádky dominoval vysoký javor, kolem jehož kmene stála kulatá železná lavička, která kdysi bývala bílá, ale nátěr se již značně odloupal. Před tisy byly znát zbytky květinových záhonů, zarostlých, zaplevelených; nikdo o ně nepečoval. Ale co Daemona skutečně zaujalo, co mu sebralo dech a způsobilo, že se v něm rozbušilo

srdce, byl záhon na vzdáleném konci zahrádky, kde rostly květiny známé jako čarodějnické slzičky.

Jestli to byla květina nebo plevel, to sice nevěděl, ale čarodějnické slzičky byly krásné, jedovaté a − jak pravila legenda − nezničitelné. Květiny rudé jako krev měly černé krčky a rudé okvětní plátky, které byly lemované černě. Rostliny byly v plném květu, jak tomu ostatně bylo od prvních závanů jara až do posledního vzdechu podzimu.

Wilhelmina stála u záhonku, rukama se objímala a chvěla se.

Daemon stál u květin s ní a snažil se pochopit bolest a naději v obličeji dívky. Čarodějnické slzičky údajně rostly na místě, kde došlo k násilnému prolití krve čarodějnice, nebo kde byla pohřbená čarodějnice, kterou potkala násilná smrt.

Daemon trochu ustoupil a zamotala se mu hlava.

Přestože vzduch byl čerstvý a rozprostírala se zde vůně ze zahrad, temná psychická vůně zde byla velice zřetelná. Sladká Temnoto, jak zde byla silná!

„Ty zasadila moje sestřička," prohlásila Wilhelmina neočekávaně a roztřeseným hlasem. „Pro každou jednu. Na památku." Kousla se do rtu a modré oči měla široce otevřené a vyděšené, jak bedlivě si květiny prohlížela.

„To je v pořádku," odpověděl Daemon chlácholivě; snažil se zklidnit paniku, která v ní rostla, a současně bojoval se svou vlastní. „Já vím, co jsou to čarodějnické slzičky a jaký mají význam." Hledal slova, která by je mohla oba uchlácholit. „Tohle je skutečně moc vzácné místo."

„Zahradníci sem nechodí. Říkají, že tady straší. Myslíš, že tady straší? Doufám, že ano."

Daemon pečlivě zvážil svá další slova: „Kde je tvoje sestřička?"

Wilhelmina se rozplakala: „V Šípově. Dali jí do Šípova." Vzlykání se proměnilo v srdceryvný nářek.

Daemon ji jemně objal, hladil ji po vlasech, mumlal ‚jemná útěšná slova', ve starém jazyce, v jazyce Čarodějky.

Po minutě ho Wilhelmina odstrčila a posmrkávala. Podal jí svůj kapesník a s úsměvem si ho vzal zase zpátky, když ho Wilhelmina použila a pak vypadala velice nejistě, co s ním má udělat.

„Někdy takhle taky mluví," pravila Wilhelmina. „Radši bychom se měli vrátit." Vyšla ven ze zahrádky a spěchala zpátky po úzké pěšině.

Daemon byl celý omámený a kráčel za ní směrem k domu.

~ ~ ~

Daemon vešel do kuchyně a věnoval kuchařce svůj nejhezčí úsměv: „Mám nějakou naději, že bych dostal šálek kávy?"

Kuchařka mu věnovala ostrý a rozzlobený pohled. „Pokud si to přeješ."

Daemona zmátla náhlá změna v chování kuchařky, svlékl si plášť a posadil se ke kuchyňskému stolu. Jak přemítal, co asi provedl, že ji takhle rozčílil, neochotně před něj postavila hrnek kávy a pravila: „Slečna Wilhelmina plakala, když se vrátila ze zahrady."

Daemon ignoroval kávu; mnohem více ho zaujala reakce kuchařky. „Chtěla navštívit malou zahrádku uvnitř parku."

Přísný pohled v očích kuchařky ihned polevil a zesmutněl: „Ach tak, tak proto." Ukrojila dva plátky čerstvého chleba, vložila mezi ně plátek studeného hovězího masa a postavila snídani před Daemona na známku tiché omluvy.

Daemon se zhluboka nadechl: „Kuchařko, co je to Šípov?"

„Jedno ošklivé místo, když se mě ptáš, ale na tohle místo se nikdy nikdo neptá," odpověděla rázně, ale hned se na něj lehce usmála.

„Co je to?"

Kuchařka si vzdychla, přinesla si vlastní hrnek s kávou ke stolu a posadila se proti Saetanovi. „Vůbec nic nejíš," řekla duchem nepřítomně a usrkávala kávu.

Daemon si poslušně ukousl sousto a čekal.

„Je to nemocnice pro emocionálně narušené děti," odpověděla kuchařka. „Zdá se, že dost mladých čarodějnic z dobrých rodin začne být najednou velice přecitlivělých ve chvíli, když vyrostou z dětských let, pokud mi rozumíš. Ale slečnu Jaenelle posílali do Šípova, už když jí bylo pět let. Neměli přitom žádný jiný důvod než to, že si pořád vymýšlela historky o jednorožcích a dracích a podobné věci." Kývla hlavou směrem k hlavnímu vchodu do domu. „*Oni říkají*, že je nevyrovnaná, protože je jediná v rodině, která má hodně drahokamů, a protože se jí nedaří v hodinách magie, tak si to vynahrazuje tím, že si vymýšlí historky, kterými na sebe upozorňuje. Když se mě zeptáš, řekla bych, že pozornost je poslední věc, kterou by slečna Jaenelle chtěla. Je to prostě tak, že je … jiná. Je to s ní takové zvláštní. Přestože vypráví dost podivné věci, o kterých bys řekl, že nemůžou být pravda, tak začneš stejně tak nějak uvažovat a dumat, co kdyby…?"

Daemon dojedl chleby a vypil kávu. „Jak dlouho už je pryč?"

„Od začátku jara. Naposledy jim *všem* dala co proto. Proto ji tam dali na tak dlouho."

Daemonovy rty se zkroutily znechucením. „Co by tak mohlo děvče říct, že se rozhodli ji kvůli tomu takhle zavřít?"

„Řekla…" Kuchařka vypadala nervózně a zmateně. „Řekla, že pan Benedikt není její otec. Řekla, že princ Filip…"

Daemon si výrazně odfrkl. Ano, z toho, co vypozoroval na dynamice této rodiny, takové prohlášení skutečně *mohlo* všechny pořádně rozzuřit. Přesto …

Kuchařka si ho dlouze a pomalu prohlížela a pak si znovu nalila kávu do šálku. „Něco ti o slečně Jaenelle povím.

Před dvěma lety se válečník, kterému moje dcera slouží, rozhodl, že chce hezčí děvče a mou dceru vyhodil i s dítětem, které mu porodila. Přišla sem za mnou i s malou holčičkou, protože neměly kam jít, a lady Alexandra dovolila, že tu mohou zůstat. Moje dcera, která na tom byla tehdy dost bledě, dělala lehkou práci v saloně a pomáhala mi v kuchyni. Moje vnučka Lucy − nejsladší ďobek, jakého jsi kdy viděl − trávila většinu času se mnou v kuchyni, přestože slečna Jaenelle si ji vždycky vzala

s sebou, když si děvčata hrála venku. Lucy nechtěla být venku sama. Bála se loveckých psů pana Benedikta a chlapců, co měli psy na starosti. Věděli, že se Lucy psů bojí, tak si z ní dělali legraci, dráždili psy proti ní a pak je pouštěli z vodítek, aby ji honili.

Jednoho dne to zašlo až příliš daleko. Psi dostávali nízké dávky potravin, protože je čekal hon, a byli zlejší než obvykle. Chlapci je pořád provokovali. Ten, co měl na starost celou smečku, je pustil navolno a nechal je, aby se honili za Lucy; tak ji zahnali až do sedlárny. Klopýtla a jeden pes se dostal až k ní a zle se jí zakousl do ruky. Když jsme slyšeli, jak Lucy křičí, dcera i já jsme vyběhly z kuchyně a ještě Andrew, jeden ze stájníků, moc hodný chlapec, a všichni jsme běželi do sedlárny.

Lucy ležela na zemi, strašně moc křičela a ten pes jí trhal maso na celé paži. A zničeho nic se tam vzala slečna Jaenelle. Řekla psovi několik podivných slov a ten pes nechal Lucy na pokoji a vyplížil se ze sedlárny s ocasem mezi zadníma nohama.

Lucy byla příšerně pokousaná, na paži jí visely cáry masa, byla jí vidět i kost, kde ji pes překousl. Slečna Jaenelle řekla Andrewovi, aby rychle přinesl kbelík vody. Klekla si k Lucy a začala si s ní tiše povídat, takže Lucy přestala křičet. Andrew přišel s vodou a slečna Jaenelle zničeho nic odněkud přivolala umyvadlo, nikdo nechápal, odkud se vzalo. Andrew nalil vodu do umyvadla, slečna Jaenelle ho chvíli podržela a za chvíli se z vody začalo kouřit, jako kdyby pod ní zapálila oheň. Pak vložila Lucyinu paži do vody a odněkud z kapes vytáhla lístečky a nějaký prášek a hodila to všechno do vody. Jen jsme tam tak stáli a všechno pozorovali. Přidržovala její paži, aby ji měla pořád ve vodě a tiše jí prozpěvovala. Nemělo cenu brát Lucy k nějakému léčiteli, i kdybychom našli nějaké peníze, abychom mu za to zaplatili. Věděla jsem svoje. Ta ruka byla tak zničená. I nejlepší léčitel by mohl provést jen jediné − amputovat ji. Tak jsme se dívali, moje dcera, Andrew a já. Moc jsme toho neviděli, protože voda byla od krve celá rudá.

Po chvíli se slečna Jaenelle naklonila a vytáhla ruku Lucy z umyvadla. Od lokte k ruce vedla dlouhá a hluboká rána … a to bylo všechno. Slečna Jaenelle se na nás všechny podívala. Nemusela říkat vůbec nic. Bylo jasné, že o tom nikomu nic neřekneme. Pak mi podala sklenici s mastí; moje dcera byla tak vyděšená, že se na nic nezmohla. ‚Tou mastí jí ránu namaž třikrát denně a týden jí to nech v obvazu. Když to tak uděláš, nebude mít ani žádnou jizvu.‘

Pak se obrátila k Lucy a řekla jí: ‚Nedělej si starosti. Promluvím s nimi. Už vás nebudou trápit.‘

Když se princ Filip dozvěděl, že Lucy byla zraněná, protože ji honili psi, všem chlapcům pořádně vynadal; ale stejný den odpoledne jsem viděla, jak pan Benedikt dává chlapcům od psů nějaké peníze, smál se a říkal jim, jak ho těší, že psy udržují v tak dobré kondici.

Nakonec se další léto dcera provdala za jednoho mladíka z dobré a milé rodiny. Bydlí v jedné vesničce asi třicet mil odtud a já za nimi jezdím na návštěvu, když mám pár dní volno.“

Daemon se zahleděl do prázdného hrnku. „Myslíš, že si s nimi slečna Jaenelle promluvila?“

„Musela,“ odpověděla kuchařka s nepřítomným výrazem v tváři.

„Takže chlapci přestali otravovat Lucy,“ zkoumal dál Daemon.

„Ach, to ne. Ti s tím vesele pokračovali dál. Nebyli za to potrestaní, nebo snad ano? Ale psi… Po tom dni už chlapci nedokázali donutit ty psy, aby se honili za Lucy.“

~ ~ ~

Pozdě v noci Daemon nemohl spát, tak se vrátil do malé zahrádky. Zapálil si černou cigaretu a skrz kouř si prohlížel čarodějnické slzičky.

Ona přišla.

Celý večer si znovu v mysli procházel všechna fakta, která měl k dispozici, zkoumal je ze všech úhlů, jako by je to mohlo

nějak změnit. Nic se na nich nezměnilo a Daemonovi se nelíbil závěr, ke kterému dospěl.

Ty zasadila moje sestřička. Na památku.

Dívka. Ta Čarodějka byla stále ještě malá dívka.

Ne. Něco si určitě špatně vyložil. Určitě. Tahle Čarodějka nosila černé drahokamy.

Možná všechny informace nějak popletl. Možná byla Wilhelmina mnohem mladší sestra. Daemon se stále ještě snažil udržet svou emocionální sebekontrolu, když dorazil na hayllianské vyslanectví v Beldon Moru. Dávalo by to větší smysl, kdyby byla Jaenelle dost stará, aby mohla obětovat Temnotě. Byla přesně na hranici, kdy se měla otevřít dospělé síle, která by se objevila v černých drahokamech.

Ale ta ložnice, ty šaty. Jak by mohl dát dohromady tyhle věci s velkou silou, kterou pocítil, když mu léčila záda poté, co ho Cornelia nechala zbičovat u kůlů?

Někdy takhle taky mluví.

Mohl spočítat na prstech obou rukou, kolik lidí stále ještě dokáže vyslovit pár vět ve starém jazyce čisté krve. Kdo by ji to tak mohl naučit?

Odpovědi na to se raději vyhnul.

Je v nemocnici pro emocionálně narušené děti.

Mohla malá dívka nosit černý drahokam a nemít z toho mentální a emocionální problémy? Ještě nikdy neslyšel o nikom, kdo by se narodil s drahokamem tmavším, než byla rudá barva.

Pohár se roztříštil.

Přestal přemýšlet a zklidnil mysl. Všechna fakta mu zapadala do sebe, a vytvořila tak nevyhnutelný závěr.

Přesto mu trvalo ještě několik dalších dnů, než takovou skutečnost přijal.

7. Terreille

Když se Daemon rozloučil s Wilhelminou, převlékl se do jezdeckého oblečení a zamířil ke stájím. Dopoledne měl volné − to se stalo poprvé od chvíle, co přijel na Angellinino panství, a Alexandra mu povolila, že se může projet na některém z koní.

Jak kráčel přes dvůr u stájí, hlavní stájník Guiness mu krátce kývnul na pozdrav a dál rozdával příkazy stájníkům.

„Tak na ranní projížďku?“ zeptal se Guiness, když Daemon došel až k němu, strohé manýry trochu uvolnil příjemným úsměvem.

„Jestli vám to nevadí,“ odpověděl Daemon a také se usmál. Stejně jako na mnoha jiných místech, kde už sloužil, vycházel se služebnictvem vždycky dobře. Nesnášel jen čarodějnice, kterým měl posluhovat.

„No jo,“ Guinnessovy oči pomalu přejely po Daemonově těle, začal u bot. „Dobré, rovné, pevné nohy. Silná ramena.“

Daemon dumal, jestli mu zkontroluje i zuby.

„Jaké chcete sedlo?“ zeptal se Guinness.

„Jezdím dost dobře,“ odpověděl Daemon opatrně, nebyl si jistý, jak si má vysvětlit kratičký záblesk v Guinnesových očích.

Guinness se zamyslel: „Hřebec nebyl venku už pár dní. Andrew je jediný, kdo na něm dokáže jezdit, jenže má pohmožděné stehno. Nemůžu toho kluka pustit na koně, když má zesláblou nohu. Chcete si ho zkusit?“

Daemon se zhluboka nadechnul a něco mu bylo podezřelé. „Tak dobře.“

„Andrew! Osedlej Démona.“

Daemon nadzvedl obočí až k vlasům: „Démona?“

Guinness se zamyslel a záměrně si nevšímal Daemonova zneklidněného výrazu. „Jmenuje se Temný tanečník, ale tady ve stájích, když nás nikdo neslyší,“ − podíval se na panství − „mu říkáme takhle, protože takový opravdu je.“

„U ohňů pekelných," zamumlal Daemon, když přecházel dvůr, kde Andrew sedlal vysokého hnědého hřebce. „Něco, co bych o něm měl vědět?" zeptal se mladíka.

Andrew vypadal trochu ustaraně. Nakonec pokrčil rameny: „Má měkkou tlamu a tvrdou hlavu. Na většinu jezdců je až moc chytrý. Když ho necháte, vrazí s vámi do stromu. Držte se s ním na otevřeném poli, to bude nejlepší. Ale dejte si pozor na odvodňovací strouhu na konci pole. Pro většinu koní je dost široká, ale tenhle ji přeskočí a je mu úplně jedno, jestli na druhé straně přistane s jezdcem na hřbetě nebo ne."

„Díky," zabručel Daemon.

Andrew se ušklíbl a podal Daemonovi otěže. „Podržím mu hlavu, než nasednete."

Daemon se uvelebil v sedle. „Můžeš ho pustit."

Démon vyrazil ze dvora docela klidně, přivykal si na uzdu, dumal, co to má za jezdce. Kromě toho, že byl mírně nervózní, když ho Daemon nutil k vycházkovému kroku, se jinak Démon choval vzorně − až do chvíle, než došli k mírnému vršku a cesta se stáčela na otevřené pole.

Démon zastříhal ušima a vrhnul se vpřed směrem k osamělému dubu a málem vyhodil Daemona ze sedla.

Bitva začala.

Z nějakého zvráceného důvodu se Démon chtěl za každou cenu dostat k tomu dubu. Daemon stejně tvrdohlavě trval na tom, že ho vyvede na pole. Kůň se vrhal vpřed, vyhazoval, točil se dokola, bojoval s opratěmi a kousal. Daemon ho ovládal natolik, aby se udržel v sedle, ale s každým dalším kruhem, který kůň vybojoval, se blížili ke stromu.

Po patnácti minutách to kůň vzdal a už jen postával s třesoucíma se nohama, sehnutou hlavou a zpěněnými boky. Daemon byl celý propocený, třásl se vyčerpáním a jen se divil, že má paže stále ještě v ramenních kloubech.

Když Daemon znovu přitáhl uzdu, Démon jen zastřihal ušima a připravil se na další kolo. Daemona zajímalo, co se bude dít, tak koně obrátil tak, aby šli přímo ke stromu.

Démon střihl ušima dopředu, natáhnul krk a začal elegantně tancovat.

Daemon koni nic nenařizoval a nechal ho dělat, co chtěl. Démon kroužil pořád dokola kolem stromu, odfrkoval, byl energický a naslouchal … a byl čím dál tím víc rozčilený. Nakonec hřebec zlostně zaržál a vyskočil směrem na cestu a do pole.

Daemon se nesnažil ho nějak ovládat až do chvíle, kdy dojeli k odvodňovací strouze. Tuhle bitvu vyhrál − sice jen tak tak −, a když Démon nakonec zpomalil tempo, protože už byl příliš unavený na další boj, Daemon ho otočil a zamířil s ním ke stáji.

Když Daemon vjížděl s koněm na dvůr, stájníci zírali s pusami dokořán. Andrew se rychle přibelhal a převzal opratě. Guinness zavrtěl hlavou a přišel na dvůr. Vzal Daemona za paži, když opatrně slézal ze sedla, a zavedl ho do malé kanceláře za sedlárnou.

Vytáhl ze stolu skleničky a láhev. Guinness naplnil jednu sklenku a podal ji Daemonovi. „Tady," řekl drsným hlasem a nalil si taky skleničku. „To vám trochu srovná kosti v nohách."

Daemon vděčně usrkával whisky a třel si namožené svaly na ramenou.

Guinness si prohlédl Daemonovu zpocenou košili, otřel si klouby na rukou bradu: „Byly to s ním perné chvilky, co?"

„Bylo to vzájemné."

„No, alespoň před vámi bude mít ráno respekt."

Daemon se zakuckal. Když mohl zase dýchat, málem se začal na ten strom vyptávat, ale pak si to rozmyslel. To Andrew jezdil na Démonovi.

Když Guinness odešel, aby dohlédl na krmení, Daemon došel přes dvůr k Andrewovi, který hřebelcoval hřebce.

Andrew si ho s respektem prohlédl: „Tak jste se na něm udržel."

„Udržel." Daemon sledoval chlapcovy hladké a klidné pohyby. „Ale měl jsem s ním trochu problémy u jednoho stromu."

Andrew vypadal ustaraně. Ruka, která hřebelcovala, se na chvíli zarazila, než vjela zpátky do svého rytmu.

Daemon trochu přimhouřil oči a hlas mu nebezpečně zesládl.

„Andrewe, co je na tom stromu tak zvláštního?“

„Je to jenom strom.“ Andrew se podíval Daemonovi do očí a trhnul sebou. Trochu popošel a nebylo mu příjemně. „Je na druhé straně toho vršku, víte. První místo, které není z domu vidět.“

„No a?“

„No …“ Andrew se zadíval na Daemona prosebnýma očima. „Ale nikomu to neřeknete, ano?“ Hlavou pohnul směrem k domu. „Způsobilo by to tady hromadu problémů, kdyby na to přišli.“

Daemon měl co dělat, aby udržel trpělivost na uzdě. „Kdyby přišli na co?“

„To se slečnou Jaenelle.“

Daemon udělal krok k Andrewovi, a byl to pohyb tak plavný a predátorský, že Andrew ihned udělal krok dozadu a přitiskl se ke koni, jako by hledal ochranu. „Co je se slečnou Jeanelle?“ zachraptěl.

Andrew se kousl do rtu. „U toho stromu… my…“

Daemon zasyčel.

Andrew zbledl a pak celý zrudnul. Oči mu bleskly zlobou a ruce zaťal v pěst. „Vy… budete si myslet…“

„Tak co děláte u toho stromu?“

Andrew se zhluboka nadechnul: „Vyměňujeme se.“

Daemon se zamračil: „Jak vyměňujete?“

„Vyměňujeme si koně. Jsem dost lehký. Její poník mě unese.“

„A ona jede…?“

Andrew poplácal hřebce po krku.

Daemon vybuchl: „Ty malej spratku, ty necháš tak malou holku jezdit na *tomhle?*“

Hřebec nesouhlasně zaržál a vypadal netrpělivě.

Zdravý selský rozum a hřebcova kopyta udusily v Daemonovi touhu uškrtit tady toho stájníka.

Andrew stál mezi hřebcem a nahněvaným válečníkem a princem. Na ústech se mu objevil jízlivý úšklebek. „Ale měl byste ji na tom koni vidět. A on se o ni také stará.“

Daemon se obrátil a zlost z něj vyprchala. „Matko noci,“ zamumlal a vrtěl hlavou, když kráčel směrem k domu a těšil se na horkou sprchu. „Matko noci.“

Kapitola sedmá

1. Terreille

„Právě jsem vám to řekl," vyštěkl Filip. „Dnes nebude vašich služeb zapotřebí."

„Slyšel jsem, co jste…"

Sval ve Filipově čelisti ztvrdnul. „Máte dnes volno. Uvědomuji si, že Haylliané si myslí, že jsme dost zaostalý národ, ale přece jen máme několik muzeí, uměleckých galerií a divadel. Musí se najít *něco*, čím byste si zkrátil den, když nejste zadaný."

Daemon přimhouřil oči. Při snídani byla Leland plachá a až nezvykle tichá, z Alexandry čišelo napětí, Roberta nebylo nikde vidět a Filip právě teď předváděl výbuch zlosti, když ho nutil, aby na ten den opustil dům. „Tak tedy dobře."

Byl na dnešek propuštěn od dvora a dostal vyžádaný kočár, který ho zavezl do Beldon Moru, do knihkupecké části. Ještě zaskočil do kuchyně za kuchařkou, aby zjistil, jestli ta něco neví. Ale i tato dáma měla dost hroznou náladu, takže stačil rychle odejít, než třískla těžkým pekáčem o pracovní stůl.

Dopoledne strávil tak, že si prošel všechna knihkupectví a nakoupil si různé romány od chaillotských autorů. Stále dumal, co všechny na panství přivedlo do takového stavu. Ať to bylo cokoli, ve městě odpovědi nenalezl.

V době oběda se vrátil na panství Angelline, ale zjistil jenom to, že celá rodina vyrazila někam na vyjížďku.

Daemona rozzlobilo, že ho nevzali s sebou, ale hodil knížky na psací stůl, převlékl se a zašel do stájí.

Tady byli také všichni nabroušení. Guinness pokřikoval na stájníky, kteří se zase snažili ovládnout rozrušené koně.

„Vezmu si na starost hřebce, jestli chcete," nabídl se Daemon.

„Přestal vás bavit život?" vykřikl Guinness. Zhluboka se nadýchl a obměkčil se. „Pomohlo by, kdybychom dostali tady toho na chvíli ze stájí."

„Něco je ve vzduchu."

„No jo."

Když Guinness už nic nepřidal, Daemon zašel do hřebcova stání a počkal, než mu Andrew koně osedlá. Chlapci se třásla ruka, když kontroloval podpěnky. Daemona už otrávily všechny ty vytáčky, vyvedl hřebce ze dvora a zamířil s ním do polí.

Jakmile vyrazili ze dvora, Démon byl rozrušený, nedočkavý a dobře reagoval. Cokoli rozrušovalo dneska všechny v domě, rozrušilo i hřebce, ale jeho tvrdohlavá mysl se cítila šťastně.

Daemona nelákala vyhlídka na další souboj v sedle, tak zamířil hned k tomu stromu.

Démon se zastavil u stromu a pozoroval mírný vršek asi deset minut, než se jeho dychtivost proměnila na smutnou náladu. Když Daemon koně obrátil na stezku, nebyl ve zvířeti žádný odpor a jeho klus byl přinejlepším lhostejný.

O hodinu později Daemon vrátil otěže Andrewovi a vešel do domu zadním vchodem. Pocítil to ve chvíli, kdy překročil práh domu a projel jím záchvěv sálajícího hněvu.

Prošel chodby, až dorazil do svého pokoje, kde se rychle vysprchoval a převlékl. Kdyby po té krátké cestě domem potkal Filipa, Daemon by ho patrně zabil.

Jak toho bláhovce se šedým drahokamenem vůbec napadlo, že ho z toho všeho vynechá? Co si to vůbec *dovolili?*

Daemon věděl, že mu z očí šlehá zloba, ale bylo mu to jedno. Vyběhl z pokoje a vydal se hledat rodinu.

Zabočil za roh a okamžitě se zastavil.

Wilhelmina vypadala bledě, ale jako by se jí ulevilo. Graffová jen beze slov úpěla. Leland a Alexandra na něj zíraly, překvapeně

a s napětím. Filip vystrčil ramena, jako by byl připraven čelit útoku.

Daemon tohle všechno zaznamenal v jediném okamžiku, ale naprosto to ignoroval. Celou jeho pozornost zaměstnala ta druhá dívka.

Byla kost a kůže, její paže a nohy vypadaly jako tyčky. Hlava jí visela dolů a zplihlé prameny zlatých vlasů zakrývaly většinu jejího obličeje.

„Zapomněla jsi na dobré vychování?“ Graffové kostnaté prsty propichovaly rameno dívky.

Na ostré rýpnutí Graffové se hlava dívenky narovnala a její oči, ty její nádherné *oči* se na chvíli zabodly do Daemonových, ale hned zase oči sklopila, udělala malé pukrle a zamumlala: „Princi.“

V Daemonovi se rozbušilo srdce a v ústech mu vyschlo.

Věděl, že se přestal naprosto ovládat, jen se dvorsky poklonil a rychle odpověděl: „Paní.“ Pokývl na Filipa a ostatní, obrátil se na patě, a jakmile byl mimo dohled, vyrazil ke knihovně a zamknul za sebou dveře.

Jeho dech se změnil v přerývané vzlyky, ruce se mu třásly a kéž mu Temnota pomůže, cítil se v jednom ohni.

Ne, pomyslel si prudce, když běhal zběsile po knihovně a hledal nějaké místo, nějaký druh úniku. NE! Nebyl jako Kartan. *Nikdy* nezatoužil po těle malé dívky. *Nebyl* jako Kartan!

Opřel se o knihovnu a snažil se ovládnout třas; Daemon si vrazil jednu roztřesenou ruku mezi rozklepané nohy … a vzlykal úlevou, když našel ten kousek masa stále zplihlý… na rozdíl od ostatního těla, které přepadl divoký hlad.

Odlepil se od knihovny a přešel k oknu, kde si přitiskl horké čelo na chladné sklo. *Přemýšlej, sakra, přemýšlej.*

Zavřel oči a představil si tu dívku kousek po kousku. Když se upamatovával na její tělo, oheň se trohu zmírnil. Až do chvíle, kdy znovu v duchu spatřil pohled jejích safírových očí.

Daemon se hystericky zasmál, když mu stékaly po tvářích slzy.

Už se smířil s myšlenkou, že tahle Čarodějka je ještě dítě, ale nebyl připraven na vlastní reakci, až ji konečně uvidí ve skutečnosti. Trochu mu teď bylo útěchou, že nechce tělo té dívky, ale hlad, který pociťoval po tom, co žilo uvnitř toho tělíčka, ho děsil. Myšlenka, že by měl být vyslaný na nějaký jiný dvůr, kde ji nebude moci vidět vůbec, ho sužovala ještě více.

Už celá desetiletí se nestalo, že by na jednom dvoře sloužil více než jeden rok. Jak dlouho vydrží takhle tancovat, než bude dost stará na to, aby přijala jeho naprosté odevzdání?

A jak to přežije on, pokud nebude moci zůstat?

2. Teireille

Další den brzy ráno se Daemon dopotácel do kuchyně; oči měl rozpálené a cítil v nich sůl z bezesné noci a v žaludku mu kručelo hlady. Když včera opustil knihovnu, zůstal už ve svém pokoji, odmítal povečeřet s rodinou a nechtělo se mu nikoho potkat, kdyby se vplížil do kuchyně, kde by si sehnal něco k snědku.

Jakmile došel ke kuchyni, tlumené chichotání ihned ustalo a pár zcela jinak modrých očí ho pozoroval, jak se blížil. Kuchařka, která vypadala šťastněji než kdykoli jindy, ho radostně přivítala a pověděla mu, že káva je skoro hotová.

Pohyboval se opatrně, jako by se blížil k něčemu mladému a divokému. Daemon si sedl k jednomu konci kuchyňského stolu po levici Jaenelle. Přišlo mu líto, když pohlédl na zbytky báječné snídaně − na talíři zbyla jedna kobliha.

Následovala trapná chvilka ticha, pak se Jaenelle naklonila, zašeptala něco Wilhelmině, ta ji pošeptala něco zpátky a přišla nová vlna chichotání.

Daemon se natáhl po koblize, ale než to stačil zahlédnout, Jaenelle si ji sebrala. Zrovna se chystala do ní kousnout, když kuchařka postavila na stůl před Daemona hrnek s kávou.

„Tak a co teď bude mít princ k snídani, to se vás ptám?“ chtěla vědět, ale oči jí zářily pýchou, když viděla oba talíře prázdné.

Jaenelle se podívala na koblihu, pomalu ji vrátila na talíř a posunula ho blíže k Daemonovi.

„To je v pořádku," pravil Daemon potichu a hleděl přímo na kuchařku. „Ve skutečnosti nemám vůbec hlad."

Kuchařka otevřela překvapením pusu. Pak ji zase s klapnutím zavřela a vrátila se k pracovnímu stolu a kroutila nevěřícně hlavou.

Cítil, jak se mu vkrádá do tváří horkost, že řekl tak pustou prázdnou bílou lež, zatímco safírové oči si ho zkoumavě prohlížely, takže se soustředil na kávu a snažil se vyhnout jejímu pohledu.

Jaenelle rozlomila koblihu napůl a podávala mu druhou polovinu gestem, které vyznělo jako velice tichý příkaz, a sama se pustila do druhé poloviny.

„Moc se nepřecpávejte na den, víte," pravila kuchařka příjemně, když něco kutila u pracovního stolu. „K obědu máme stehna."

Daemon pohlédl vzhůru a vyděsilo ho, jak Jaenelle náhle upustila koblihu na stůl. Nikdy neviděl nikoho, kdo by takhle smrtelně zbledl. Její oči, ohromné nemrkající studánky zíraly přímo před sebe. Hrdlo se jí stahovalo v křečích.

Daemon vyskočil ze židle, aby ji chytil a odnesl k umyvadlu, jestli se jí udělalo špatně. „Nemáte ráda jehněčí, Paní?" zeptal se tiše.

Pomalu k němu obrátila hlavu. Chtělo se mu křičet, jak se mu kroutily vnitřnosti bolestí a hrůzou, které viděl v jejích očích. Zamrkala a snažila se ovládnout. „Je… jehněčí?"

Daemon jemně přitiskl ruku na její ruce. Její sevření bylo bolestivé, překvapivě silné. Očima se od něj nedokázala odtrhnout a on pocítil, že díky psychickému spojení mezi nimi dvěma byl naprosto zranitelný. Tady nemohlo být žádné přetvařování, žádné bílé lži. „Jehněčí," opakoval, aby ji ujistil.

Jaenelle pustila jeho ruku a pohlédla stranou. Daemon si úlevně oddychl.

Jaenelle se obrátila na Wilhelminu. „Máš čas na procházku v zahradě, než půjdeš ke Graffové?“

Wilhelmina se podívala na Daemona. „Ano. Chodíme na procházku každé ráno.“

Jaenelle seskočila z židle, oblékla si kabát a vyletěla ze dveří, než stihla Wilhelmina zasunout židli ke stolu.

„Budu u vás za chvilku,“ pravil tiše Daemon.

Wilhelmina vklouzla do kabátu a spěchala za sestřičkou.

Kuchařka zavrtěla hlavou: „Tohle nechápu. Slečna Jaenelle měla vždycky ráda jehněčí.“

Ale ty jsi neřekla jehněčí, ale stehna, napadlo Daemona, když se navlékal do kabátu. Jaká stehna asi museli servírovat v té nemocnici, že by to tak hrozně moc vyděsilo malou dívku?

„Nate.“ Kuchařka mu podala další hrnek kávy a tři jablka. „Tohle vás aspoň trochu zaplní. Dejte si jablka do kapsy − a nezapomeňte, že jedno je pro vás.“

Daemon vložil jablka do kapsy. „Jste drahoušek,“ říkal kuchařce, když jí dával letmý polibek na tvář. Odvrátil se, aby zakryl úsměv a aby sama netušila, že moc dobře ví, jak velice ji potěšil.

Obě dívky nebyly nikde v dohledu. Nedělal si starosti, kráčel po pěšinách v zahradě a upíjel kávu. Věděl, kde je určitě najde.

Seděly v malé zahrádce na železné lavici u stromu u altánku.

Wilhelmina vykládala páté přes deváté a jako by slova neplynula z jejích rtů dostatečně rychle a bohatě gestikulovala, což bylo v podivném kontrastu s tichou a usedlou dívkou, na kterou byl Daemon zvyklý. Když k nim došel, povídání ustalo a dva páry očí si ho pozorně prohlížely.

Daemon otřel dvě jablka do rukávu kabátu a vážně každé dívce podal jedno. Pak šel na opačný konec zahrádky. Nemohl si dovolit, aby se k nim obrátil zády, musel se na ně pořád dívat, ale zvládl neurčitý výraz v tváři a pustil se do svého jablka. Za chvilku začala jablka jíst i děvčata.

Dva páry očí. V očích Wilhelminy byl nejistý pohled, měla se neustále na pozoru a váhala. Ale v Jaenelliných očích… Když

došel na druhý konec zahrádky, ty oči mu pověděly, že už dospěla k určitému rozhodnutí, pokud šlo o něj. Ničilo ho ale, že vůbec neví, co to je.

A ten její hlas. Byl dostatečně daleko, aby nezachytil jednotlivá tichá slova, ale kadence jejího hlasu byla rozkošná, zpěvavá, šeptající příliv na pláži při západu slunce. Trochu se zamračil, něco ho zmátlo. Aha, byl tu navíc ten její přízvuk. Lidé čisté krve mluvili běžným jazykem, takže na starý jazyk se téměř zapomnělo, stejně tak na rodné jazyky jednotlivých ras. Přestože sice lidé mluvili stejným jazykem, mívali svůj zvláštní přízvuk − a její přízvuk se lišil od přízvuku typického pro Chaillot. Byla to podivná vířivá směsice, jako by se různá slova naučila na různých místech, smísila to všechno dohromady a vytvořila si jazyk, který patřil výhradně jí. Příjemný jazyk. Jazyk a hlas, které se mohly převalit přes člověka a zanechat hluboká zranění v srdci.

Náhlé ticho ho zastihlo nepřipraveného, takže se na ně obrátil a jedno obočí měl tázavě zvednuté. Wilhelmina se dívala na Jaenelle. Ta se pozorně dívala směrem k domu.

„Graffová už tě hledá," pravila Jaenelle. „Měla by sis pospíšit."

Wilhelmina seskočila z lavičky a vesele se rozběhla po cestičce.

Jaenelle si poposedla na lavičce a zkoumavě prohlížela záhon s čarodějnickými slzičkami. „Věděl jsi, že když jim správně zazpíváš, povědí ti jména těch, co už odešli?" Její pohled sklouzl ze záhonu na Daemona a bedlivě zkoumaly jeho obličej.

Daemon krátce pomalu k ní. „Ne, to jsem nevěděl."

„Inu, dokážou to." Hořký úsměv jí přelétl po rtech a na chvíli se objevil v jejích očích úplně vážný pohled: „Tak dlouho, co bude Chaillot stát nad mořem, ti, kvůli kterým byly zasazeny, neupadnou nikdy v zapomnění. A jednoho dne bude dluh krve plně vyrovnán."

A pak se z ní stala zase malá dívka a − Daemon si řekl sám pro sebe − trvala na tom, že půlnoční záhrobní hlas, který právě

zaslechl, byl jen výsledkem jeho závratě, kterou má z nedostatku spánku a jídla.

„Pojď," vyzvala ho Jaenelle a čekala, až s ní srovná krok. Kráčili po zahradních pěšinách mířících k domu.

„Ty nemáš také vyučování s lady Graffovou?"

Ve vzduchu kolem ní prolétla zachmuřená rezignace a sklíčenost. „Ne," prohlásila pečlivě neutrálním hlasem. „Graffová říká, že nemám v magii žádné schopnosti a že nemá cenu, abych Wilhelminu jen zdržovala, neboť se zdá, že se nedokážu naučit ani ty nejjednodušší lekce."

Daemon jí věnoval jen opatrný pohled z boku a chvíli nic neříkal. „A co tedy děláš, když má Wilhelmina vyučování?"

„Ach, já … dělám jiné věci." Náhle se zastavila, zpozornila a poslouchala. „Leland vás chce."

Daemon ze sebe vydal jen posměšné odfrknutí a odměnou mu bylo ohromené zachichotání. Její bledá a křehká ruka ho chytila za paži a táhla dopředu. Srdce v něm šíleně poskakovalo, když ho takhle tahala po pěšině a smála se. Hráli si takhle celou cestu až k domu. Ona tahala, on protestoval. Nakonec ho vtáhla do kuchyně, skrz kuchyň, ignorovala kuchařčino překvapené zalapání po dechu, dále ho hnala ke dveřím vedoucím do chodby.

Dvě stopy od dveří se Daemon zarazil. Leland může jít ke všem čertům. Chtěl zůstat s Jaenelle.

Tiskla ruce pevně na jeho záda a protlačila ho tak dveřmi na chodbu.

Daemon přistál na druhé straně dveří, obrátil se a zíral na zavřené dveře. Vždyť ani neměla čas ty dveře zavřít. Když tak o tom přemýšlel, zjistil, že tam vlastně ani žádné dveře *neviděl.*

Daemon zíral ještě chvíli, v očích měl rozžhavené zlato a ústa jen tak tak zadržela úsměvný úšklebek. Vydal ze sebe ještě jeden rozzlobený povzdech, kdyby někdo naslouchal na druhé straně dveří, stáhl ze sebe kabát a šel se podívat, co po něm Leland požaduje.

3. Terreille

Daemon si povolil hedvábnou kravatu a uvolnil si límeček. Po ranní procházce měl jít na nákupy s Leland. Až doposud mu bylo jedno, co nosila na sobě, jen si připustil, že její nařasené šaty a celková nicotnost její osobnosti ho dráždily. Dnes se na ni podíval jako na matku Jaenelle a jemně ji přiměl, aby si oblékla modré, jemně pruhované hedvábné šaty, které slušely jejímu pěstěnému tělu. Po té proměně oblečení vypadala úplně jinak a cítila se mnohem volněji. Dokonce ani její hlas mu nedrásal nervy tak, jak tomu zpravidla bývalo.

Když byli s nakupováním hotovi, měl Daemon odpoledne sám pro sebe. Na každém jiném dvoře by si vyhradil dost času na to, aby pečlivě prostudoval noviny, které chodily každý den do poštovní schránky.

Pěkně by je udivilo, pomyslel si s mrazivým úsměvem, kdyby věděli, kolik jejich malého ostrova už vlastní on sám.

Obchodování patřilo k mentální hře, ve které naprosto vynikal. S ročním příjmem, který mu přicházel ze všech částí říše, by mu mohlo patřit každé prkno a každý hřebík v Beldon Moru − a to nepočítal půltucet dalších účtů v Hayllu, o kterých Dorothea věděla a které příležitostně zplundrovala, když její životní styl přesáhl její příjmy. Ponechával si na těch účtech vždycky dostatek prostředků, aby ji přesvědčil, že to jsou jen jeho investice. Pro něj… Bez svobody žít tak, jak chtěl − přičemž mezi jeho osobní záliby patřily knihy a oblečení a knihy mu připadaly jako mnohem osobnější majetek, neboť šaty stejně tak jako vlastní tělo používal k tomu, když chtěl manipulovat s někým, komu sloužil.

Na každém jiném dvoře by každé volné odpoledne dobře využil. Dnes se nudil, nudil, nudil a byl rozčílený, že má zakázaný přístup do dětských pokojů a ke všemu, co se tam děje.

Večer mu zabrala večeře a divadlo. Robert se na poslední chvíli rozhodl, že se k nim do divadla připojí, a Daemonovi připadalo mnohem zábavnější než představení sledovat hašteření

kvůli volným místům v jejich soukromé lóži a napětí mezi Robertem a Filipem.

Pak přišel konec dne a Daemon nedokázal zarazit neklidné bloumání a roztěkanost. Prošel kolem knihovny s magií a zastavil se, neboť jeho pozornost zaujala lehká zář světla vycházející zpod dveří.

Ve chvíli, kdy otevřel dveře, světlo zhaslo.

Daemon vstoupil do knihovny a zvedl ruku. Světlo svíce ze vzdáleného rohu zářilo dost jemně, ale zcela postačovalo.

Jeho zlaté oči zářily potěšením, když si našel cestu neuklizenou místností, až stál u knihovny a díval se na hlavu se zlatými vlasy, která snaživě hleděla do podlahy. Zpod noční košile jí vykukovaly nahé nohy.

„Je už pozdě, maličká.“ Pokáral se za svůdnický a předoucí podtón ve vlastním hlase, ale nemohl si pomoci. „Neměla bys být už v posteli?“

Jaenelle pohlédla nahoru. Nedůvěra v jejích očích byla jako mrazivý políček do obličeje. Dnes ráno byl jejím kamarádem na hraní. Proč byl najednou cizincem a podezřelým?

Snažil se vymyslet, co by tak mohl říct, a všiml si jedné knihy na horní polici, která byla napůl vytažená. Pln naděje odhadl, co bylo příčinou její náhlé nedůvěry; vytáhl knihu z police, přečetl si její titul a překvapeně zvedl jedno obočí. Jestliže tohle byla její představa četby před spaním, nebylo divu, že pro ni byly hodiny magie zbytečné. Beze slova jí knihu podal a vytáhl se nahoru, aby ostatní knihy na horní polici seřadil. Když skončil, prostor, odkud vzal knihu, byl zaplněný a kdokoli by si zběžně polici prohlédl, nenapadlo by ho, že tam jedna kniha chybí.

Takže? Nic neřekl. Ani tu myšlenku nevyslal. Přesto se ptal a čekal na odpověď.

Jaenelliny rty se zachvěly. Pod zdánlivými obavami se bavila. A pod tím … možná takový slabý záchvěv důvěry?

„Děkuji ti, princi,“ pravila Jaenelle a v hlase jí zněl smích.

„Bylo mi potěšením.“ Zaváhal. „Jmenuji se Daemon.“

„Bylo by nezdvořilé, kdybych ti tak říkala. Jsi mnohem starší než já.“

Odfrkl a pocítil frustraci.

Usmála se, vysekla mu malou poklonu a opustila knihovnu.

„Provokativní děcko,“ zavrčel, když odcházel z místnosti a zamířil k sobě do pokoje. Ale po rtech mu přesto přejížděl jemný úsměv plný naděje.

~ ~ ~

Alexandra seděla na posteli a pažema si objímala kolena. Po obou stranách postele visela šňůra se zvoncem. Ten nalevo přivolal její komornou. Ten napravo − za posledních patnáct minut na něj pohlédla už pošesté − by zazvonil v ložnici v patře pod ní.

Položila si hlavu na paže a vzdychla.

Věru, že vypadal velice elegantně v tom večerním obleku, který měl perfektní střih, aby zdůraznil dokonalou postavu a překrásný obličej. Když s ní promlouval, v jeho hlase bylo smyslné pohlazení, až se jí z toho rozechvěl žaludek − byl to pocit, jaký v ní neprobudil žádný jiný muž. Ten hlas a to tělo byly k zešílení krásné, přesto se zdálo, že si vůbec neuvědomuje účinek, jaký to vyvolává. V divadle si ho lidé v obecenstvu prohlíželi kukátky víc než herce na jevišti.

Bylo třeba zvážit jeho pověst, která ho doprovázela. Avšak přestože se choval civilně až chladně, nezjistila na něm žádnou chybu. Když ho přivolala, vždycky se zhostil dokonale své úlohy průvodce intuitivně a elegantně, nebyl nikdy přehnaně galantní, ani neflirtoval − a přitom z něj vycházelo tolik sexuálního žáru, že každá žena v divadle se chystala si na tuhle noc sehnat nějakého druha nebo milence.

A v tom byl problém, že?

Neměla žádného stálého milence od chvíle, kdy požádala Filipa, aby se postaral o panenskou noc Leland. Vždycky věděla o vášnivé lásce Filipa k její dceři. Nebylo by správné vůči

žádnému z nich, aby po té noci vyžadovala jeho přítomnost ve své ložnici.

Zatímco část její osobnosti odmítala vydržovat si muže čistě pro sexuální účely, její tělo nepřestávalo toužit po dotecích muže. Většinou tuto touhu uspokojila, když byla hostem na dvoře nějaké méně významné královny − nebo když se vykradla na noc či dvě s několika černými vdovami a jejími přáteli a užila si s muži, který tomu sabatu čarodějnic sloužili.

A teď byl v místnosti pod ní válečník a princ, který v ní zrychloval tep, válečník a princ, který má století tréninku v poskytování sexuálního potěšení, princ a válečník, který jí sloužil a vykonával její příkazy.

Když se k tomu odhodlá.

Alexandra zatahala za šňůru na pravé straně postele. Počkala minutu a znovu zazvonila. Jak člověk jedná s otrokem pro potěšení? Nepatřili do stejné kategorie jako průvodci nebo druhové, tolik toho věděla. Ale co měla dělat teď? Co by tak měla říct?

Alexandra si prsty prohrábla vlasy a upravila si je. Bude na to muset přijít. Musela na to přijít. Jestli se jí dnes v noci nedostane nějaké úlevy, tak zešílí.

Navzdory velké frustraci už to málem vzdala a zhasla světla; skoro se jí ulevilo, že neposlechl, když vtom se ozvalo tiché zaklepání na dveře.

„Vstupte.“ Posadila se a pokusila se působit zdáním důstojnosti. Dlaně se jí nervozitou zpotily. Zrudla, když vešel do ložnice a opřel se o zavřené dveře. Měl na sobě stále ještě ten večerní oblek, ale vlasy měl trochu pocuchané a napůl rozepnutá košile jí poskytovala pohled na jeho hladkou a svalnatou hruď.

Její tělo reagovalo na jeho fyzickou přítomnost, takže nebyla schopná přemýšlet, nedokázala promluvit. Odolávala celou dobu od jeho příjezdu, ale teď chtěla vědět, jaké to je, cítit ho a mít ho v posteli.

Dlouho nic neříkal. Jen tak se opíral o dveře a prohlížel si ji.

A v jeho očích se blesklo cosi nebezpečného.

Čekala; nechtěla ho ani propustit, ale byla příliš vyděšená, než aby si o něco řekla.

Nakonec došel až k její posteli a ukázal jí, co může otrok na potěšení poskytnout.

4. Peklo

Saetan ignoroval slabé zaťukání na dveře studovny, jak už ignoroval všechno uplynulých pár týdnů. Spatřil, jak se otočil knoflík u zámku, ale dveře zavřel černou magií, takže kdokoli byl na druhé straně, by tam měl zůstat.

Knoflík se znovu otočil a dveře se otevřely.

Našpulil rty v reakci na takové bezostyšné vetřelectví, vstal ze židle a odbehlal se od stolu; pak jen ztuhl, když dveřmi dovnitř proklouzla Jaenelle a způsobně za sebou zavřela. Stála tady, plachá a nejistá.

„Jaenelle," zašeptal. „Jaenelle!"

Rozevřel náruč. Rozeběhla se k němu přes studovnu a skočila mu do ní, přičemž mu slabýma ručkama objala krk.

Saetan zakulhal, jak mu začala zesláblá noha vypovídat službu, ale došel s ní ke křeslům u ohně. Zabořil obličej do ohbí jejího krku a rukama ji pevně objímal. „Jaenelle," šeptal stále dokola a líbal ji při tom na čelo a na tváře. „Kde jsi byla?"

Po chvíli Jaenelle položila ruce na jeho ramena a poodstoupila. Probádala jeho obličej a zamračila se: „Ty už zase kulháš," pravila dotčeným hlasem.

„Ta noha už mě neposlouchá," odpověděl stručně a přestal na to myslet.

Rozepnula si vršek halenky a stáhla límec dozadu.

„Ne," pravil pevným hlasem.

„Potřebuješ mou krev. Už zase kulháš."

„Ne. Ty jsi byla nemocná."

„Ne, nebyla," ostře zaprotestovala a rychle se podívala stranou.

Saetanovy oči změnily barvu v tvrdou žlutou a vydal ze sebe syčivý vzdech. *Pokud jsi nebyla nemocná, Jaenelle, pak to, co provedli s tvým tělem, bylo záměrné. Nezapomněl jsem na tebe, když jsem té viděl naposledy. Rodina, u které bydlíš, by toho měla dost vysvětlit.*

„Ne doopravdy nemocná," dodala Jaenelle.

Znělo to téměř tak, jako by prosila, aby s ní souhlasil. Ale, u ohňů pekelných, jak se na ni mohl podívat a přitom souhlasit?

„Ta krev má sílu, Saetane." Teď už opravdu prosila. „A ty tu krev potřebuješ."

„Ne, pokud ty sama potřebuješ každou kapku," zavrčel Saetan. Snažil se změnit polohu, ale Jaenelle ho naprosto uvěznila a on byl úplně neschopný pohybu. A také velice dobře znal tenhle její odhodlaný pohled. Neměla v úmyslu ho pustit, dokud si nevezme trochu krve.

A připadalo mu, že má své vlastní důvody, proč mu tu krev chce dát, že je tu ještě něco víc, než že mu to jen zdravotně prospěje. Vypadala tak křehká − a nejen fyzicky. Vypadalo to tak, že když od ní odmítne tu krev, utvrdí ji v nějakém hluboko usídleném strachu, který se snažila potlačit a ovládnout.

To rozhodlo. Jemně jí sevřel ústa na jejím krku.

Trvalo mu velice dlouho, než si vzal skutečně málo, jen udržoval kontakt a doufal, že ji tím tak trochu oklame. Když nakonec zvedl hlavu a stiskl prsty kolem zranění, aby ho zahojil, četl v jejích očích jistou pochybnost. Inu, každý tu hrál svou hru.

„Kde jsi byla, Jaenelle?" zeptal se tak tiše, že to zaznělo jako slabé prásknutí bičem.

Tahle otázka ihned způsobila, že na protest úplně zmlkla. Věnovala mu mdlý a nevinný pohled. „Saetane, nebylo by tu něco k jídlu?"

Slepá ulička; věděl, že to tak bude.

„Ano," odpověděl suše. „Myslím, že něco bychom mohli sehnat."

Jaenelle se postavila za jeho křeslo a pozorovala ho, jak těžce se snaží postavit na nohy. Beze slova mu přinesla hůl, která se opírala o stůl z černého dřeva, a podávala mu ji.

Saetan se ušklíbl, ale hůl rád přijal. Jednou rukou ji jemně objímal kolem ramen a tak opustili studovnu a mířili do nižších, hrubě tesaných chodeb, pak putovali vrchním labyrintem chodeb, až nakonec došli k dvojitým hlavním dveřím. Vedl ji stranou síně do svatyně, kde se nacházel oltář Temnoty.

„Vedle síně je oltář Temnoty?“ zeptala se Jaenelle, když se zájmem všechno pozorovala.

Saetan se potichu zasmál, když rozsvítil čtyři černé svíčky ve správném pořadí. „Vlastně je to tak, Jaenelle, že Sídlo je vybudované vedle oltáře Temnoty.“

Oči se jí rozšířily, když se kamenná stěna u oltáře proměnila v mlhu. „Úúúúúh,“ zašeptala udiveným hlasem, jaký od ní ještě nikdy neslyšel. „Proč to dělá?“

„Je to brána,“ odpověděl Saetan a byl zmatený.

„Brána?“

Vysoukal ze sebe slova: „Brána mezi říšemi.“

„Áááách tak.“

Myšlenky mu klopýtaly jedna přes druhou. Vzhledem k tomu, že putovala mezi říšemi už dost let, měl za to, že vždycky věděla, jak se mají brány otevírat. Pokud ani nevěděla, že tady vůbec nějaké *říše jsou*, jak se sakra celou tu dobu dostávala do Kaeleeru a do Pekla?

Nemohl se vyptávat. Taky se nezeptá. Kdyby se zeptal, pověděla by mu to a on by ji pak musel uškrtit.

Podával jí ruku: „Projdi dopředu mlhou. Než dopočítáš do čtyř, projdeme bránou.“

Jakmile byli na druhé straně, vedl ji dozadu kolem Sídla a ke vstupním dveřím.

„Kde to jsme?“ zeptala se Jaenelle, když si pozorně prohlížela hranoly, které vytvářelo klenuté okno vyložené olovem nad hlavními dveřmi.

„Sídlo SaDiablo,“ odpověděl mírně.

Jaenelle se pomalu obrátila a zavrtěla hlavou: „Tohle ale není Sídlo.“

„Ale, ach ano, Jaenelle. Právě jsme prošli bránou, vzpomínáš? Tohle je Sídlo v říši Stínů. Teď jsme v Kaeleeru.“

„Tak tedy skutečně existuje říše Stínů,“ mumlala, když otevírala dveře a se zájmem jukala dovnitř.

Saetan si byl jist, že tohle nebylo určeno pro něj, takže už nijak neodpovídal. Prostě to zařadil mezi další sporné a nezodpovězené otázky, které zahrnovaly jeho zlatovlasou Paní. Ale pocítil velikou úlevu, že se rozhodl uvést ji do Sídla v Kaeleeru.

Ještě před tím, než na tak dlouho zmizela, ji chtěl nějak vyvést z Pekla. Věděl, že bude stále navštěvovat Chara a ostatní děti na ostrově *Malá márnice*, že bude chodit za Titian, ale Hekatah o sobě dávala v poslední době dost vědět a chystala nějaké úskoky s pomocí malé skupiny démonských čarodějnic, které označovala jako svůj sabat, úskoky, které mu měly odvést pozornost, zatímco její domýšlivé úsměvy a přehnaně lítostivé omluvy ho naplňovaly obavami, které teď vykrystalizovaly v mrazivou zuřivost. Každý den, kdy mohl Jaenelle držet dál od Hekatah, byl další den bezpečí pro všechny zúčastněné.

Jaenelle si prolezla místnosti velkého Sídla a zase se k němu připojila a oči jí jiskřily: „Tady je to báječné, Saetane.“

Objal jí paží ramena a políbil ji nahoru na hlavu. „A tady někde mezi všemi těmi chodbami je kuchyň a vynikající kuchařka, která se jmenuje paní Bealová.“

Oba pohlédli vzhůru, když zaslechli klapot bot, které měly namířeno nepochybně k nim z chodby pro služebnictvo na jednom z konců velké haly. Saetan se usmál, když rozpoznal ty známé zvuky. Helene se jde podívat, kdo přesně je to v „jejím“ domě. Začal vyprávět Jaenelle, kdo to přichází, ale zůstal jako přimrazený a nevydal ze sebe ani hlásku.

Její obličej vypadal jako ta nejchladnější, nejvyhlazenější a nenávistná maska, jakou kdy viděl. Její safírové oči vypadaly jak dva maelstromy. Jejich moc se nerozšiřovala v neustále se

šířících kruzích, jak by se tomu dělo u ostatních rozzlobených čarodějnic, které tak varovaly každého, kdo se k nim blížil. Ne, u Jaenelle se ta síla soustřeďovala dovnitř až do její vlastní podstaty, odkud ji pak může vypustit, což by mělo devastující následky. Chladla, chladla, neustále chladla a Saetan byl bezmocný, nemohl ji zarazit, nedokázal navázat most, který se náhle mezi nimi rozprostřel. Vytáhla ramena zpod jeho ruky a s elegancí, jakou by jí mohl závidět kterýkoli predátor, začala pomalu klouzat směrem dopředu.

Saetan pohlédl vzhůru. Helene vstoupí do velké haly každou chvíli − a zemře. Shromáždil všechnu moc ze svých drahokamů, posbíral všechny síly, které ještě měl. Všechno se to muselo soustředit do jednoho slova.

Natáhl před sebe pravou ruku a černý drahokam se rozzářil, čímž zastavil pohyby Jaenelle. „Paní," řekl s velitelským tónem v hlase.

Jaenelle se na něho podívala. Zatřásl se, ale ruka mu zůstala pevná. „Když se dodržuje protokol a princ válečník o něco požádá svou Královnu, ona blahosklonně vyhoví jeho žádosti, pokud si výslovně nepřeje, aby jí tento princ ještě nadále sloužil. Žádám vás, abyste svěřila mému úsudku a výběru, kdo nás bude v Sídle obsluhovat. Žádám o povolení představit vám naši zdejší hospodyni, která učiní maximum, aby vám dobře posloužila. Žádám vás, abyste mě doprovodila do jídelny, kde něco pojíme."

Ještě nikdy ji nevyučoval protokolu, o všech těch jemných pravidlech šíření pravomocí mezi lidmi čisté krve. Předpokládal, že něco pochytí sama z každodenního života a pozorování. Myslel si, že bude mít čas poučit ji o jemném vyjednávání a chování mezi královnami a muži s temnými drahokamy. Teď měl v rukou jediné vodítko, nic jiného. Pokud se mu nepodaří ji nějak přesvědčit… „Prosím, Jaenelle," zašeptal zrovna ve chvíli, kdy Helene vstoupila do velké haly a zastavila se.

Temnota kolem něj jen prosvištěla. Matko noci! Nic takového ještě nikdy nezažil!

Jaenelle zkoumavě a dlouho hleděla na jeho pravou ruku, než velice pomalu položila svou ruku na jeho. Zachvěl se, nedokázal svou ruku ovládat a spatřil na kratičký moment celou pravdu, než ho laskavě vyvázala ze svého zajetí.

„To je moje hospodyně, Helene," prohlásil Saetan a nespouštěl oči z Jaenelle. „Helene, tohle je Paní…" Zaváhal a byl v úzkých. Kdyby řekl „Paní Jaenelle", znělo by to příliš familiárně.

Jaenelle obrátila své maelstromé oči na Helene, která se vyděsila strachem, ale s instinktem malého loveného zvířátka se ani nepohla. „Angelline." To slovo se z ní vykulilo půlnočním šepotem.

„Angelline." Saetan se podíval na Helene a přikázal jí, aby zůstala v klidu. „Drahá, podívala by ses, co pro nás dneska má paní Bealová?"

Helene si uvědomila své postavení a vysekla malé pukrle: „Jistěže, Nejvyšší pane," odpověděla důstojně. Obrátila se a odkráčela z haly pevným, odměřeným krokem, ke kterému jí Saetan v duchu aplaudoval.

Jaenelle se pohnula od něj, hlavu měla svěšenou a ramena pokleslá.

„Jaenelle?" zeptal se Saetan klidně.

Oči, které na něho pohlédly, byly plné bolesti a jako by ji někdo pronásledoval, naplňoval je žal, a to vše mu zkroutilo srdce, protože netušil, co to způsobilo − nebo, možná, protože to věděl.

Nezachvěl se, protože při jejím doteku zjistil, že se dívá na sílu, která je mimo všechna měřítka, stejně jako by on byl naladěn na bílou. Neodvrátil se od *ní.* Vyděsilo ho to, co spatřil − během těch měsíců, kdy byla pryč, se naučila jednu lekci, kterou nechtěl, aby kdykoli poznala.

Naučila se nenávidět.

Nyní musel najít způsob, jak ji přesvědčit, že se od ní neodvrátil kvůli tomu, co byla zač, musel překonat ten most mezi nimi, musel najít způsob, jak ji přivést zpátky. Musel to pochopit.

„Jaenelle," pravil pečlivě neutrálním hlasem, „proč jsi chtěla Helene ublížit?"

„Je tu cizí."

Její chladná odpověď jím otřásla, takže Saetanova slabá noha podklesla. Pažemi ho ihned objala v pase, takže vůbec neupadl na podlahu. Byl jakoby trochu omámený, tak se jen podíval dolů a botou zaťukal o podlahu. Stál ve vzduchu, asi tak čtvrt palce nad podlahou. Kdyby chodil normálně, chtělo by to skutečně bystrý zrak, aby si někdo všiml, že nekráčí po podlaze. To a absence jakéhokoli zvuku.

„To ti pomůže," vysvětlovala Jaenelle a hlas měla plný omlouvání a starosti, takže paží, kterou ji objímal kolem ramen si Jaenelle přitiskl více k tělu.

Když kráčeli k jídelně, Saetan měl kvůli noze alespoň záminku, proč může jít pomalu, aby tak získal čas potřebný k přemýšlení. Musel pochopit, co ji přivedlo k takové zuřivosti.

Helene tu byla cizí, to je pravda. Ale v zásuvce stolu měl zamčený list papíru s dvacítkou jmen, která všechna bývala také kdysi v minulosti cizí. Protože byla Helene dospělá? Ne. Cassandra byla dospělá. Stejně tak Titian, stejně tak Prothvar, Andulvar a Mefis. I on sám byl dospělý. Protože Helene byla živá? Ne, ani v tom nevězela správná odpověď.

Celý frustrovaný si v duchu znovu přehrál posledních několik minut a snažil se ze všech sil na to celé pohlížet s nějakým odstupem. Zvuk kroků, náhlá změna u Jaenelle, predátorské přikrčení… těsně před ním.

Musel se najednou zastavit; myšlenka, která ho napadla, ho šokovala, ale hned udělal několik kroků, než by si Jaenelle mohla uvědomit, že se zarazil v chůzi.

Kolikrát dumal, jaké by byly její reakce, kdyby s ním byla v Kaeleeru, kdyby spolu byli mimo říši, které vládl, a teď to konečně viděl. Dělala si o něj starosti. Byla připravena ho bránit, protože z jejího hlediska ho zesláblá noha činila zranitelnějším proti protivníkovi.

Saetan se usmál, stiskl jí rameno a šlapal dál.

Geoffrey měl pravdu. Vázalo ji k němu mnohem silnější pouto, než byl protokol, stále ji mohl ovládat. Naneštěstí to pouto fungovalo v obou směrech, takže od nynějška bude muset být velice, velice opatrný.

~ ~ ~

Saetan hleděl s rostoucí nechutí na obrovské množství jídla na stole. Společně s pekáčem dušeného masa a kukuřičným chlebem tu bylo ovoce, sýr, koblihy, studená šunka, studené hovězí, celé pečené kuře, tác se zeleninou, čerstvý chléb, med a krajáč mléka. Přehlídka skončila jen proto, že odmítl, aby další posluha donesl plně naložený podnos s jídlem. Tolik jídla by nasytilo dobře urostlého dospělého muže, natož jednu mladou dívku.

Jaenelle zírala na nádobí prostřené do polokruhu u jejího místa u stolu.

„Začni s tím dušeným, dokud je horké," navrhl jí Saetan jemně a usrknul si ze sklenice yarbarahu.

Jaenelle vzala lžíci a pustila se do jídla, ale po jednom soustu položila lžíci na stůl a byla nejistá a jako by se styděla.

Saetan začal rozmlouvat velice pomalým tempem. Vzhledem k tomu, že vyprávěl, jako by neměl nic jiného na práci a jako by neměl kam jít a měl v úmyslu nějakou dobu posedět u stolu, Jaenelle znovu zvedla lžíci a pustila se do jídla. Povšiml si, že pokaždé, když přestal vyprávět, položila lžíci na stůl, jako by nechtěla, aby ho její jídlo jakkoli odstrašovalo. Tak jí vykládal drby, vyprávěl jí o Mefisovi, Prothvarovi, Andulvarovi, Geoffreyovi a o Drace, ale poměrně brzy mu došla řeč. *Mrtví toho vlastně ani tak moc nenadělají,* pomyslel si suše a pustil se do dlouhé rozpravy o knize, kterou měl zrovna rozečtenou, přičemž mu bylo naprosto jedno, jestli si to Jaenelle dokáže v hlavě srovnat nebo ne.

Začínal si už připadat trochu zoufalý z toho, že nevěděl, co má vyprávět dál, když se Jaenelle konečně opřela o židli, rukama si přejela pěkně zakulacené bříško a věnovala mu sladký, ospalý úsměv dobře najedeného, spokojeného dítěte. Přiložil sklenku

k ústům, aby zakryl svůj úsměv, a jen zběžně si prohlédl masakr, který se odehrál před ním na stole. Možná se trochu uspíšil, když poslal poslední podnos zpátky do kuchyně.

„Mám pro tebe překvapení," pravil a skrýval úsměv, když se snažila pořádně se posadit na židli.

Odvedl ji do druhého patra v tomto křídle. Dveře po pravé straně vedly do jeho apartmá. On však otevřel dveře na levé straně.

Těmto místnostem zasvětil dlouhé chvíle přemýšlení. Ložnice měla vypadat jako mořská krajina; stěny byly jemně krémové jako lastury, ležely zde vysoké koberečky pískové barvy přehoz na obrovské posteli měl modrou barvu mořských hlubin, postával zde nábytek ze světlého hnědého dřeva a polštářky měly barvu trávy v písečných dunách. Připojený obývací pokoj byl zase zasvěcen zemi. Pokoje stále ještě potřebovaly osobní dodatečné úpravy, které on sám nedokázal vykonat − mělo by to tu vypadat více žensky.

Jaenelle obdivovala, zkoumala, vykřikovala a křičela za ním, když si prohlédla koupelnu: „V téhle vaně by se dalo i plavat!"

Když se k němu nakonec vrátila, zeptal se: „Líbily se ti ty pokoje?"

Usmála se na něj a přikývla.

„To jsem rád, protože patří tobě." Ignoroval blažený povzdech a pokračoval: „Pochopitelně potřebují ještě nějaké osobní zásahy a ženské vybavení, aby měly skutečnou osobitost, a zatím jsem nenechal nijak natřít nebo tapetovat stěny. Ten výběr jsem nechal na tobě."

„Moje pokoje?"

„Kdykoli je budeš chtít použít, ať už jsem tady nebo ne. Tiché místo, celé jenom pro tebe."

Pozorovala ho s potěšením a šla znovu prozkoumat pokoje, zápal teritoriálního uchvácení v očích. Jeho úsměv nevymizel až do chvíle, kdy vyzkoušela dveře na opačné straně ložnice. Zjistila, že jsou zamčené, tak se prostě jen obrátila a už ji nezajímalo, aby to nějak zkoumala dál.

Když se Jaenelle zase vrátila do ložnice a ještě jednou zauvažovala, jaké možnosti jí skýtá koupelna, Saetan studoval zamčené dveře.

Bláznivě ji zbožňoval, ale nebyl zase až tak velký blázen. Na opačné straně těchto zamčených dveří bylo další apartmá, poněkud menší, ale stejně hezky vyzdobené. Jednoho dne bude v těch pokojích bydlet její společník, když ji přijede navštívit. Prozatím, nebo do doby, než se sama nezeptá, nebyl žádný důvod jí říkat, co je na opačné straně těchto dveří, nebo pro jakého nájemníka jsou místnosti určeny.

„Saetane?“

Vzchopil se ze svého tichého zadumání a našel ji vedle sebe; štěstí jí vehnalo trochu barvy do tváří. „Myslíš, že bychom mohli zase začít s mým vyučováním?“

„Jistěže.“ Na chvíli se zamyslel. „Víš, jak se udělá čarodějnické světlo?“

Jaenelle zavrtěla hlavou.

„Pak s tím můžeme klidně začít.“ Na chvíli se zamyslel a pak dodal: „Co kdybychom se dneska učili tady?“

„Tady?“

„Ano, tady. Jedině tak…“

„Ale to pak neuvidím Andulvara a Prothvara a Mefise,“ protestovala Jaenelle.

Jeden velice kratičký okamžik byl k sobě natolik upřímný, že si musel přiznat, že žárlí, když je chce Jaenelle všechny vidět, že není jeho výlučným majetkem. „Ale jistěže se s nimi uvidíš,“ odpověděl mírně a snažil se, aby nebylo znát, jak skřípe zuby. „Neexistuje žádný důvod, proč by sem nemohli přijít.“

„Myslela jsem, že démonové Peklo neopouštějí.“

„Po většinu času je pro mrtvé mnohem pohodlnější, když mohou přebývat s mrtvými, stejně jako je mnohem přirozenější pro živé, aby mrtví zůstávali s mrtvými. Ale my všichni jsme žili, no, už je to hrozně dávno…“ Zachvěl se. „Kromě toho, přestože už to bylo taky před strašně dlouhou dobou, Mefis tady byl a něco mi zařizoval a vlastně i dnes mi tady v této říši dohlíží na

obchody. Myslím, že by mu moc zamlouvalo, kdyby si našel nějakou záminku, aby mohl na chvíli vypadnout z říše Temnoty − stejně tak by se to zamlouvalo jistě i Andulvarovi a Prothvarovi.“ Doufal jen, že to všechno nezkazí, když s tím dělá takové okolky a tajnůstkaří. „A když budeš mít po hodině, můžeš se zastavit a podívat se na své přátele v Kaeleeru mnohem jednodušeji.“

„To je pravda,“ odpověděla Jaenelle velice pomalu, jako by o něčem dlouze přemýšlela. „Takhle bych většinu času strávila jen tím, že bych přeskakovala pavučiny jen jednou namísto dvakrát.“ Oči se jí rozzářily a luskla prsty. „Nebo bych možná dokonce mohla používat brány, když mi ukážeš, jak se dají otevřít.“

Jeho mysl nijak neklopýtla. Jen se mu myšlenky prohnaly hlavou po mentálních drahách a skončily na hromadě. Snažil se polknout, ale v ústech měl sucho jako na poušti. „Docela tak,“ ze sebe nakonec dostal. Určitě ji musí zaškrtit. Jinak si sám způsobí zranění při mentální akrobatice, nutné k tomu, aby přeložila nemožné v něco trochu rozumně možného. „Tvoje hodiny,“ zaskřehotal a doufal − trochu hystericky −, že teď to bude snadný předmět.

Jaenelle stála před ním, rozzářená, vzdychla, podvolila se mu.

„Kde bys chtěla začít?“

Jaenelle o tom chvilku přemýšlela. „Dneska už je trochu pozdě. Bude po mně sháňka, když nepřijdu do večeře.“ Zkrabatila nos. „Zítra bych se měla sejít s Lornem. Už jsem ho nějakou dobu neviděla, a on si jistě bude dělat už velké starosti.“

On si bude dělat starosti! Saetan potlačil zavrčení.

„Tak tedy pozítří? Wilhelmina má vyučování celé dopoledne, takže až do oběda nikomu chybět nebudu.“

„Domluveno.“ Políbil ji na vrchol hlavy provedl ji k předním vratům síně a pozoroval, jak mu mizí z očí, když mu ještě mávala na rozloučenou. Zůstal dost dlouho, aby si opatřil záruky, že Helene se už probrala ze šoku, nebo co to vlastně asi tak mohla prožít, zanechal tam explicitní instrukce, jak se mají všichni chovat, když Jaenelle přijede − zejména pak, když se dostaví

sama a bez něj − a pak už kráčel cestou dolů k sobě do soukromé studovny v říši Temnoty.

O chvíli později ho tam našel Andulvar, jak si nalévá velikou sklenici brandy.

Oči Érijena se zúžily, když si všiml roztřesených Saetanových rukou. „Co to tady děláš?“

„Mám v plánu se velice opít,“ odpověděl Saetan chladně a zhluboka se napil brandy. „Chceš se připojit?“

„Démoni nepijí tvrdý alkohol, a z toho důvodu by to neměli dělat ani strážci. Kromě toho,“ trval na svém Andulvar, když do sebe Saetan kopl už druhou sklenici, „proč se vlastně chceš opít?“

„Protože ji uškrtím, když se neopiju.“

„Ztracené dítě se nám vrátilo a ty nám to ani nepovíš?“ Andulvar si založil ruce v bok a začal vrčet: „Proč ji vlastně chceš uškrtit?“

Saetan si opatrně naléval už třetí velkou sklenici brandy. Proč vlastně s pitím brandy přestal? Tak lahodný nápoj! Jako když padá voda nebo rozžhavený kovový oheň. Nebo to bylo, jako když se lije olej? Na tom nezáleží. „Věděl jsi, že přeskakuje po pavučinách?“

Andulvar zavrtěl rameny a nedělalo to na něj žádný dojem. „Minimálně polovina lidí čisté krve, co mají drahokamy, může přeskakovat mezi určitými úseky větrů.“

„Jenže ona nepřeskakuje mezi úseky větrů, můj drahý Andulvare, ona přeskakuje mezi říšemi.“

Andulvar zalapal po dechu. „To přece není možné,“ vysypal ze sebe a byl vděčný, že Saetan nalévá i do druhé sklenice.

„Přesně tohle jsem si vždycky myslel. A přesto o tom nehodlám přemýšlet, jak nebezpečné je provádět právě tohle. Dokud mi to ještě myslí. Takhle vždycky přicházela a odcházela celá ta dlouhá léta, mimochodem. Až dodnes nevěděla, že existují brány.“

Andulvar si prohlédl láhev brandy. „To nebude stačit, abychom se z toho opili oba − předpokládám, samozřejmě, že ještě je *možné* opít se.“

„Mám toho víc.“

„Tak to ano.“

Usadili se do křesel u ohně a věnovali se splnění úkolu.

5. Peklo

„Strážci by neměli pít, to víš,“ pravil Geoffrey, příliš pobavený na to, aby cítil nějakou účast.

Saetan vrhl na druhého strážce zlověstný pohled, pak zavřel oči a doufal, že mu samy vypadnou z důlků, aby ho alespoň některá část jeho hlavy nebolela. Zděsil se, když Geoffrey posunul druhé křeslo po podlaze knihovny a posadil se.

„Nová jména?“ zeptal se Geoffrey a snažil se, aby jeho hlas byl dostatečně tichý.

„Příjmení Angellina, pravděpodobně z Chaillotu, a Wilhelmina.“

„Příjmení a místo, odkud se může začít. Jsi příliš laskavý, Saetane.“

„Kéž bys byl mrtvý.“ Saetan sebou trhl, když zaslechl svůj vlastní hlas.

„To přání ti mohu splnit,“ odpověděl Geoffrey vesele a otevřel si patřičný registr.

Dveře od knihovny se otevřely a do knihovny vklouzla Draca, hospodyně na tvrzi. Před Saetana postavila šálek: „To vám pomůže,“ řekla, když se otáčela, „přestože si to vůbec nezasloužíte.“

Saetan usrkl horkou polévku, zašklebil se nad její chutí, ale pak vypil polovinu šálku. Opřel se v křesle, ruce měl volně propletené kolem šálku a naslouchal Geoffreyovi, který pečlivě obracel stránky v registru a snažil se vůbec nehlučet. Než dopil polévku, co mu přichystala Draca, Geoffrey přestal listovat.

Na Geoffreyově čele se vytvořilo z vrásek hluboké V pod jeho výraznými kouty ve vlasech. Stiskl smyslné rudé rty k sobě: „Inu,“ pronesl konečně, „existuje chaillotská čarodějnice jménem

Alexandra Angelline, která je královnou teritoria. Nosí opálový drahokam rudé barvy. Její dcera Leland nosí růžový drahokam a je provdaná za válečníka s žlutým drahokamem jménem Robert Benedikt. Neexistuje žádná čarodějnice jménem Wilhelmina Angelline, ale *existuje* Wilhelmina Benediktová, které je čtrnáct let, narodila se na Chaillotu a nosí nachový drahokam.“

Saetan seděl velice tiše. „Nějaké další rodinné kontakty?“ zeptal se až příliš potichu.

Geoffrey ostře vzhlédl od registru. „Jediný, který by nás mohl zajímat. Princ s šedými drahokamy jménem Filip Alexandr, který sdílí krevní linii s Robertem Benediktem a slouží Alexandře Angellině. Pokud tato krevní linie nebyla formálně uznána, není nezvyklé, že si prachant přisvojí příjmení, které označuje, které královně slouží.“

„To mě zajímá. A co Jaenelle?“

Geoffrey zavrtěl hlavou: „Není uvedena.“

Saetan vytvořil ze špiček prstů stříšku. „Řekla, že se jmenuje Angelline, což by naznačovalo, že přinejmenším následuje dlouhou tradici sloužícího rodu, v našem případě matriarchální krevní linii. Řekla, že může přijít dopoledne, když má Wilhelmina vyučování. Je to stejná rodina?“

Geoffrey zavřel knihu. „Možná. Terreille začalo být příliš laxní, pokud jde o zaznamenávání pokrevních rodových linií. Pokud ale zaregistrovali jedno dítě, proč ne i to druhé?“

„Protože to jedno dítě nosí nachové drahokamy,“ odpověděl Saetan s chladným úsměvem. „Neuvědomují si, že ta druhá dívka nosí vůbec nějaké drahokamy.“

„Pokud jde o naši zlatohlavou Paní, jen těžko by jim to mohlo ujít.“

Saetan zavrtěl hlavou. „To opravdu jen těžko. Nikdy nenosila drahokamy, které jí byly přiděleny, a špatně prospívá v hodinách magie. Když se nikdy nezmíní o mnohem tvořivějších způsobech, jakými magii používá, nemohou sami vůbec nic odhalit.“ Studený chlad se mu usadil mezi lopatkami. „Snad jedině tehdy, kdyby jí nevěřili,“ dokončil potichu myšlenku a vzpomněl si, co mu

Jaenelle vyprávěla o říši Stínů. Odsunul tuto myšlenku na pozdější úvahy a pohlédl na prázdný šálek. „Tohle chutnalo příšerně, ale pomohlo to mé hlavě. Mám naději na další šálek?“

„Vždycky je nějaká naděje,“ pravil Geoffrey s náznakem smíchu v hlase, když zatahal za šňůru se zvoncem. „Zejména, když to chutná příšerně.“

Saetan se prsty podrbal na bradě. „Geoffrey, ty už děláš knihovníka na tvrzi velice, velice dlouho a možná toho víš o čisté krvi víc, než my všichni ostatní. Slyšel jsi někdy o někom, kdo se spirálovitě ponoří sám do sebe, aby dosáhl hloubky svých drahokamů?“

„Spirálovitě?“ Geoffrey se na chvíli zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Ne, ale to neznamená, že k tomu nemůže dojít. Zeptej se Dracy. Ve srovnání s ní jsi ty pořád v jeslích a já jsem mladík.“ Našpulil rty a zamračil se: „Jednou jsem o tom něco četl, to už je ale dost dávno, byla to část nějaké básně, myslím, o velkých dracích z legendy. Jak to jen bylo? ‚Spirálovitě se ponoří do ebonitu…‘“

„‚… a svými ocasy zachytí hvězdy.‘“ Šálek ze Saetanových rukou zmizel a Draca do nich vložila čerstvý vývar.

„Přesně tak to bylo,“ pravil Geoffrey. „Saetan se ptal, jestli je možné pro příslušníky čisté krve, aby se spirálovitě ponořili až do svého vlastního jádra.“

Draca otočila hlavu a její pomalý pohyb byl spíš důkazem dlouhého věku než elegance; zaostřila své dračí oči na Saetana: „Vy si přejete tomu porozumět?“

Saetan se zahloubal do těch podivných očí a bezděky přikývnul.

„Dejte pryč tu knihu,“ řekla Draca Geoffreyovi. Čekala, až bude mít jejich naprostou pozornost. „Nejde o čistou krev.“

Na stole se objevila veliká nádrž plná vody, na každou stranu byla dlouhá jako Saetanovy paže a stejně tak vysoká. Draca pomalu vytáhla ruce z dlouhých rukávů svého hávu a zvolna rozevřela zaťaté pěsti nad nádrží. Malé náramky, jaké si ženy nechávají šít k šatům, aby se třpytily na světle, padaly do vody

a zůstaly plavat na povrchu. Náramky měly stejnou barvu jako drahokamy.

V druhé ruce držela Draca hladký kámen, který měl tvar jako vejce, a byl přichycený na tenkou hedvábnou šňůrku. „Předvedu vám, jak čistá krev sestupuje do vnitřních pavučin, do vlastního nitra.“ Pomalu a velice pozvolna ponořila do vody i kámen, až zůstal viset asi palec nad dnem nádrže. Když kamenem prorážela hladinu, nevyvolalo to žádné víření; všechny náramky pluly zvolna po hladině.

„Když klesají do propasti anebo z ní vystupují, děje se tak velice pomalu,“ pravila a pomalu pohybovala kamenem směrem ke hladině, „je to soukromá záležitost, způsob, jak člověk rozpráví se sebou samým. Nijak to nevyrušuje ostatní kolem. Když zloba, strach nebo velká potřeba vyžadují rychlý sestup do jádra k získání síly a pak zase rychlý výstup…“ Pustila zase kámen do nádrže, visel na celé délce šňůrky a zastavil se palec nade dnem.

Saetan a Geoffrey tiše pozorovali zčeřené vlnky na povrchu, jak se rozšiřují po celé nádrži, pozorovali, jak náramky tančí ve stále se zvětšujících kruzích.

Draca trhla rukou. Kámen vystřelil z nádrže a vystříklo se i trochu vody. Rychlý pohyb do vody a z vody ven způsobil, že některé světlejší náramky klesly.

Draca čekala, až situaci plně vstřebají. „Spirála.“

Kámen se pohyboval v pomalých kruzích nad nádrží. Jakmile se dotkl hladiny, voda se začala pohybovat kolem něj, kroužila, kroužila, kroužila, jak kámen pomalu sestupoval na dno. Náramky zachycené v tom pohybu mířily za kamenem. Spirálovitý sestup pokračoval, až byl kámen palec ode dna. V tu dobu byla veškerá voda v pohybu a náramky v tom pohybu vířily kolem kamene.

„Vír,“ zašeptal Geoffrey. Znepokojeně pohlédl na Saetana, který pozoroval nádrž se sevřenými rty a dlouhé nehty zatínal do stolu.

„Ne,“ Draca zatáhla za kámen a vytáhla ho z nádrže. S kamenem vyšla z nádrže i voda a rozstříkla se na stole. Náramky

vyskočily z vody a ležely na stole jako malé mrtvé ryby. „Maelstrom.“

Saetan se odvrátil: „Říkala jsi, že u čisté krve taková spirála nepřichází v úvahu.“

Draca mu položila ruku na paži, čímž ho chtěla přinutit, aby se obrátil a podíval se na ni. „Ona je víc než čistá krev. Je to Čarodějka.“

„Na tom nezáleží, že je Čarodějka. Je pořád ještě čistá krev.“

„Je čistá krev, ale ještě něco mnohem víc.“

„Ne,“ Saetan odporoval Drace. „Pořád je to jenom čistá krev. Je stále jedna z nás. Musí být.“ A ona byla stále jeho jemná, zvědavá Jaenelle, dcera jeho duše. Ať si kdokoli říká cokoli, na tom se nemůže nic změnit.

Ale někdo ji naučil nenávidět.

„Je to Čarodějka,“ pravila Draca velice jemně; takhle ji nikdy mluvit neslyšel. „Nejvyšší pane, ta se bude pohybovat ve spirálách většinu času. Nemůžete změnit její podstatu. Nemůžete zabránit těm malým spirálám, záchvěvům zloby. Nikdy nemůžete zabránit, když se spirálovitě ponoří až k vlastnímu jádru. Všichni čisté krve občas potřebují sestoupit do svého nitra. Ale ten maelstrom …“ Draca zasunula ruce zpátky do dlouhých rukávů. „Buďte pro ni štítem, Saetane. Chraňte ji svou silou a svou láskou a možná k tomu nikdy nedojde.“

„A pokud ano?“ zeptal se Saetan vyschlým hrdlem.

„Pak to bude konec příslušníků čisté krve.“

Kapitola osmá

1. Terreille

Daemon zamíchal balíček karet, zatímco Leland se podívala na hodiny − znovu. Už hráli karty skoro dvě hodiny, a jestliže bude Leland dodržovat jejich rutinu, buď ho propustí za deset minut nebo po další hře podle toho, co přijde dřív.

Tento týden to už byl třetí večer, kdy si Leland vyžádala jeho společnost, když se odebrala do soukromí. Daemonovi nevadilo hrát karty, ale zlobilo ho, že trvala na tom, že budou hrát v jejím obývacím pokoji namísto v přijímacím pokoji v přízemí. A její koketní poznámky při snídani, jak velice dobře ji dokázal pobavit, ty ho zlobily ze všeho nejvíc.

První ráno poté, co spolu večer hráli karty, Robert celý zbrunátněl a vztekal se, když naslouchal brebentění Leland, než si povšimnul tichého vzteku u Filipa. Vzhledem k tomu, že otrok k potěšení se nepovažoval za „skutečného“ muže, a tudíž mu nemohl být rivalem, tak po chvíli Robert radostně poplácal Leland po ruce a řekl jí, jak je potěšen, že našla v Sadim tak dobrou společnost, protože on sám má po večerech spousty práce.

Filip byl však až brutálně napjatý, hodil po Daemonovi denním itinerářem a vyplival na něj další slovní povely. Také se připojil k Daemonovi a dívkám při ranní vycházce; postavil si Jaenelle a Wilhelminu po každém boku a Daemon musel jít za nimi.

Ani jedna reakce mužů Daemona nepotěšila, a když Leland předstírala, že je jí narůstající napětí lhostejné, potěšilo ho to ještě

méně. Nebyla tak lehkomyslná a jalová, jak ho napadlo prvně. Když spolu hráli o samotě karty a ona se soustředila na hru, vypozoroval v ní tichou vychytralost, dovednost umně se přetvařovat, alespoň povrchně, takže dost dobře zapadala do Robertových společenských kruhů.

Nic z toho však nevysvětlovalo, proč Daemona zneužívala, aby ho trápila. Filip byl dostatečně žárlivý na právo svého bratra roztahovat se v Lelandině posteli. Nemusela se okázale předvádět ještě s dalším mužem.

Daemon uklidnil svou netrpělivost a soustředil se na karty. Když Leland pozorovala hodiny, to ho nemuselo nijak zajímat. Měl svůj vlastní důvod přát si, aby už dnešní večer skončil.

Nakonec ho Leland propustila a on zamířil do knihovny s knihami o magii. Našel ji prázdnou a musel v sobě potlačit touhu zničit celou tu místnost, tak velká byla jeho frustrace.

To ho na Lelandině náhlé pozornosti znepokojovalo nejvíc. Jaenelle vždycky o půlnoci prošla domem a skončila v knihovně, kde ji zpravidla našel, jak bádá v nějaké staré knize o magii. Vyrušil ji vždy jen na chvíli, nikdy se jí nevyptával, proč v tu hodinu brouzdá po domě, za což se mu dostalo stejně krátkých, občas překvapivých útržků konverzace.

Ty útržky ho fascinovaly. Zpravidla to byly neučesané míchanice nevinného žvatlání a temného hlubokého pochopení, ignorance a poznání. Kdyby si během jejich konverzace dokázal poznamenat v knize oddíl, kde právě četla, pak by někdy dokázal, kdyby si s tím dal opravdu práci, rozmotat to málo, co mu sdělila. Jindy míval zase pocity, jako by v ruce držel hrst dílků do skládačky velikosti Chaillotu. Bylo to k zešílení − a bylo to naprosto báječné.

Daemon už čekání málem vzdal, když vtom se náhle dveře u knihovny otevřely a Jaenelle skočila dovnitř. Posunul se od pasu dolů celý dozadu, aby se ho nemusela nijak dotknout − bylo to něco, na co si dával zvlášť velký pozor, chtěl podobným dotekům zabránit, protože si nebyl jist, jaké fyzické reakce by to u něj

mohlo vyvolat − a položil jí ruku na rameno, aby ji uklidnil a aby nenadskočila, až si uvědomí, že v knihovně je ještě někdo další.

Pocítil závratnou radost a potěšení, když nebyla překvapená, že ho tady vidí. Když zavíral dveře a rozsvěcel malý plamínek na svíčce, pravou rukou si projela zlaté vlasy − to dělala vždycky, když o něčem přemýšlela.

„Hraješ karty rád?“ zeptala se ho, když se usadili na gauči potaženém tmavou kůží v diskrétní vzdálenosti od sebe.

„Ano, rád,“ odpověděl Daemon opatrně. Cožpak v tomhle domě se nedělo nic, o čem by ona nevěděla? Tahle myšlenka ho moc nepotěšila. Pokud věděla, že s Leland hraje karty, co asi věděla nebo jak chápala jeho vyžadované návštěvy v pokojích Alexandry?

Jaenelle pohodila vlasy. „Kdyby někdy ráno pršelo a nemohli bychom jít na procházku, možná bychom si mohli zahrát karty − ty, Wilhelmina a já.“

Daemon se trochu uvolnil. „To by se mi velice líbilo.“

„Proč Leland neříká, že spolu hrajete karty? Proč to vždycky vyzní tak, že to je velké tajemství? To pořád prohrává?“

„Ne, také vyhrává.“ Daemon se snažil, aby se neušklíbl. Proč mu klade tolik nepříjemných otázek. „Myslím, že dámy mají rády, když vypadají záhadně.“

„Nebo možná vědí věci, které musí zůstat neprozrazené.“

Daemon na chvíli zapomněl dýchat. Pravou rukou sevřel opěrku u gauče a trhl sebou. Zatraceně. Sám sebe zranil. Hadí zub sice promyl mlékem, ale jed si přesto našel cestu do zubu a teď mu způsobil trápení.

Jaenelle zkoumavě pozorovala jeho ruku.

Daemonovi se najednou udělalo moc zle, trochu změnil polohu na gauči a nechal ruku volně spadnout do klína. Tajemství svého hadího zubu hlídal dlouhá staletí a nehodlá ho prozradit nějaké dvanáctileté dívce.

Nepočítal však s její silou nebo houževnatostí. Rukou mu sevřela zápěstí a táhla jeho ruku k sobě. Udělal z ruky pěst, aby zakryl nehty, a zatáhl dozadu, aby rozpojil její sevření. Nedokázal

to, tak zlostně zavrčel. Byl to zvuk, při kterém dospělí muži ustupovali stranou a královničky si raději ještě jednou promýšlely, co mu mají přikázat.

Jaenelle se mu jednoduše podívala do očí. Daemon uhnul s pohledem jako první a lehce se třásl, když rozevíral dlaň, aby si ji mohla prozkoumat.

Dotýkala se ho jakoby pírkem, jemně a dovedně. Studovala postupně jeden prsten za druhým, zaujaly ji zejména jeho dlouhé nehty a nakonec se velice dlouho soustředila na prsteníček.

„Tenhle je teplejší než ty ostatní," řekla, napůl spíš sobě. „A tady pod tím něco je."

Daemon vyskočil a stáhnul ji na podlahu, než pustila jeho zápěstí. „Nech to být, Paní," pravil sevřeným hlasem a opatrně si zasouval ruce do kapes.

Koutkem oka Daemon pozoroval, jak se znovu usadila na gauči a studovala vlastní ruce. Zdálo se, jako by bojovala sama se sebou − hrozně moc chtěla něco říct − a jeho zarazilo, že i ona zvažuje, jaké tajemství by mohla jednou provždy odhalit.

Nakonec plaše prohlásila: „Znám trochu léčitelské magie."

„Já ale nejsem nemocný," odpověděl Daemon a zíral přímo před sebe.

„Ale dobře se necítíš." Najednou ten hlas zněl o mnoho let starší.

„Nic se neděje, Paní," pravil Daemon pevným hlasem. „Děkuji ti za tvůj zájem, ale opravdu jsem v pořádku."

„Zdá se, že to nejsou jenom dámy, které jsou rády, když se zdají být záhadné," odpověděla Jaenelle suše a zamířila ke dveřím. „Ale máš něco s prstem, princi. Cítím tam bolest."

Cítil se, že ho zahnala do rohu. Pokud se měl o existenci dračího zubu dozvědět ještě někdo další, mohl by jí to tajemství prozradit právě teď. Ale Jaenelle … Daemon vzdychl a obrátil se na ni, aby na ni dobře viděl. Z dálky a zejména v tomhle tlumeném světle vypadala jako velice křehká a obyčejná dívka, dosti přátelská, ale ne zas pronikavě inteligentní. Z dálky. Když se člověk dostal dost blízko a spatřil, jak se ty oči barvy letní oblohy

mění v safírové, velice obtížně si uvědomoval, že mluví vlastně s dítětem, bylo těžké necítit to chvění, které znamenalo porozumění ostré a trochu divoké inteligence, která se nacházela hned pod povrchem těla a vytvářela si vlastní závěry o okolním světě.

„Už jednou jsem ti pomohla," pravila velice tiše a nedovolila mu, aby to jakkoli popřel.

Daemon byl příliš zaražený a jenom na ni zíral. Jak dlouho už věděla, že on byl ten, kdo dal svou sílu Kněži oné noci, když žádala o pomoc, oné noci, kdy ho nechala Cornelia zbičovat? Když si uvědomil odpověď, nejraději by sám sebe kopnul za to, jakého tady ze sebe dělal šaška. Jak dlouho už to ví? Od onoho prvního dopoledne v malé zahrádce, kdy dospěla k určitému rozhodnutí, které se týkalo výlučně jeho.

„Já vím," řekl uctivě. „Jsem, byl jsem velice vděčný za vyléčení. Tady však nejde o zranění nebo nemoc. Je to součást mne samého. Nedá se s tím nic dělat."

Třásl se pod jejím zkoumavým pohledem.

Nakonec jen pokrčila rameny a vyklouzla ze dveří.

Daemon uhasil svíčku a ještě několik minut postál v prašné, ale útěšné temnotě, než se odebral k sobě do pokoje. Jeho tajemství teď bylo v jejích rukou. On se nebude bránit ničemu, co by mohla říct nebo udělat.

O chvíli později zahlaholil zvonec z Alexandřiny ložnice.

2. Kaeleer

Saetan vzhlédl od knihy, ze které nahlas předčítal a potlačil třas. Celou uplynulou půlhodinu si Jaenelle pozorně prohlížela obálku knihy a v očích měla ten prázdný pohled, což znamenalo, že vnímá vyučování tak, jak to má v úmyslu, ale že také zvažuje informace úplně jiným způsobem. Pokračoval v hlasité četbě, ale jeho mysl byla daleko od čtených slov.

Po několika minutách čtení vzdal a odložil knihu i své půlměsícovité brýle na stůl. Jaenelliny oči nesledovaly knihu tak, jak očekával. Soustředila se na jeho pravou ruku, čelo měla zvrásněné a rukou si projížděla zlaté vlasy.

Ách. U čarodějnic se jejich čarodějnictví dalo zjistit poměrně obtížně až do chvíle, kdy dosáhly puberty. Jaenelle vykazovala silné tendence, že je z ní přirozená černá vdova. Ještě několik let potrvá, než to bude patrné i z jejího fyzického vzhledu, ale její zájmy vyžadovaly, aby se s výcvikem začalo okamžitě.

Saetan nadzvedl pobaveně jedno obočí a podával jí pravou ruku: „Přeješ si ji nějak blíže prozkoumat, Paní?“

Jaenelle mu věnovala roztržitý úsměv a vzala jeho ruku do svých.

Pozoroval ji, jak mu zkoumá ruku, obrací je všemi směry, až konečně její prsty spočinuly na nehtu u prsteníčku.

„Proč máš tak dlouhé nehty?“ zeptala se jemným hlasem, když studovala černě nalakované nehty.

„Záliba,“ odpověděl zlehka a čekal; chtěl vidět, kolik toho dokáže sama vyzkoumat.

Jaenelle se na něj dlouze zahleděla. „Tady pod tím prstem něco je.“ Lehce polechtala jeho prsteník.

„Jsem černý vdovec.“ Obrátil ruku, aby lépe viděla pod prsteníček, ohnul prst a pozoroval, jak se jí rozšířily oči, když se z pouzdra vysunul hadí zub. „To je hadí zub. Pod nehtem leží malý váček s jedem. Opatrně,“ varoval ji, když už se ho chtěla dotknout. „Můj jed už nemusí být tak silný, jak býval, ale stále je dost účinný.“

Jaenelle chvíli o hadím zubu přemýšlela. „Tvůj prst není horký. Co to znamená, když je celý prsteníček horký?“

Saetana pobavení přešlo. Takže tohle nebyla pouhopouhá zvědavost. „To znamená problémy, Jaenelle. Pokud se jed nepoužívá, musí se hadí zub vždycky jednou za několik týdnů promýt mlékem. Jinak jed zhoustne. Může dokonce zkrystalizovat. Pokud se dá ještě protlačit hadím zubem, je to přesto velice bolestná procedura, přinejlepším.“ Nešťastně pokrčil

rameny. „Pokud to nejde protlačit, tak jediným způsobem, jak potlačit bolest, je odstranit hadí zub i s váčkem.“.

„Proč by to chtěl někdo promývat mlékem?“

Saetan znovu pokrčil rameny: „Jed potřebuje protijed. Když se jedový váček naplní, tělo černé vdovy vyžaduje jed nějakého druhu. Ale musí se velice opatrně nakládat s tím, kolik jedu se do těla vpustí. Špatný jed může být smrtelný i pro černou vdovu stejně tak, jako je jed smrtelný pro příslušníky čisté krve. Nejlepší jed je tvůj vlastní. Černé vdovy zpravidla vymývají jedové váčky před menstruací, takže během dnů, kdy musejí odpočívat, jejich těla, stimulovaná několika kapkami vlastního jedu, znovu naplní váček a nezpůsobí jim to žádné nepříjemnosti.“

„A když je jed hustý?“

„To není dobré. Tělo ho odmítne.“ Saetan si zase přisunul ruku k sobě a narovnal prsty. „Jaenelle …“

„Když nemůžeš použít svůj vlastní jed, existuje nějaký bezpečný jed?“

„Existují určité jedy, které se dají použít,“ řekl opatrně.

„Mohla bych nějaký získat?“

„Na co?“

„Protože znám někoho, kdo ho potřebuje.“ Jaenelle od něj odstoupila a najednou zaváhala.

Saetanův hrudník rachotil kolem rozbušeného srdce a nadmutých plic. Znovu bojoval s touhou zabořit nehty do toho masa a roztrhat ho na kusy. „Je to muž, či žena?“ zeptal se úlisně.

„Záleží na tom?“

„To tedy ano, Jaenelle. Když se smíchají jedy a nebere se v úvahu pohlaví, účinky mohou být velice nepříjemné.“

Jaenelle ho bedlivě zkoumala a v očích měla starost: „Muž.“

Saetan seděl potichu velice dlouhou chvíli. „Mám něco, co ti mohu dát. Pročpak si nezjistíš, jaký druh svačinky ti paní Bealová přichystala? Zabere to pár minut.“

Jakmile se Jaenelle pustila do zkoumání chuti svačiny, kterou jí předložila paní Bealová, Saetan se vrátil do soukromé studovny v říši Temnoty. Zamknul za sebou dveře a zkontroloval i sousední

místnosti, než vstoupil do sektorových dveří v panelu vedle krbu. Jeho dílna se zamykala šedým drahokamem, což bylo rozumné opatření, které zamítalo přístup Hekatah, zatímco Mefis a Andulvar tam směli. Myšlenkou podpálil drobné svíce v úzkém koridoru, zamknul za sebou dveře a vstoupil do svého tajného vdoveckého přístěnku.

Tady to bylo místo, kde pálil své jedy a spřádal zamotané pavučiny z kousků snů a vizí. Kráčel k pracovnímu stolu, který zabíral po délce celou stěnu přístěnku, přivolal si klíček a odemknul pevná dřevěná dvířka u jedné větší skříňky, která visela nad pultem. Jedy tu byly seřazeny v úhledných řadách a skleněné nádobky byly přesně označené ve starém jazyce. Další opatření, neboť Hekatah si nikdy neosvojila starý jazyk čisté krve.

Vytáhl jednu skleničku a podržel ji proti světlu ze svíce. Otevřel ji a přičichl si k obsahu, pak nechal stéci pár kapiček na prst a tekutinu ochutnal. Byl to destilát, který používal sám pro sebe. Protože se černým vdovcem nenarodil, jeho tělo nedokázalo produkovat svůj vlastní jed. Lahvičku zazátkoval, podíval se znovu do skříňky a vytáhl sklenku s drobnými vločkami barvy krve.

Stačila jedna nebo dvě vločky sušené krve dodané do destilátu a bolest, kterou Daemon cítil, bude sladkým objetím ve srovnání s agonií, která by byla jeho posledním zážitkem mezi živými. Muži si zpravidla noži otevírali břicha a vyvalovali střeva, aby takové bolesti ulevili. Nebo tahle. Jemnější smrt, ale také jistá. Teď měl naprostou jistotu, že Daemon jí byl až příliš blízko. Jaenelle se snažila mu nějak pomoci, ale jak bude chtít Daemon takovou laskavost oplatit?

Saetan váhal. A přesto …

Když ještě chodil mezi živými a vychovával své syny, Mefise a Peytona, on byl na jedné straně a ti dva byli úplně jiní, harmoničtí, ale odlišní. Lucivar se také v něčem odlišoval a byl mnohem ostřejší. Saetan věděl od chvíle, kdy se malý Lucivar poprvé postavil na nohy a malými křídly máchal ve vzduchu, aby udržel rovnováhu, že tento syn bude pro otce mor, když ho

vypustí do světa s tím érijenským respektem pro všechny věci, které náleží obloze a zemi.

Ale Daemon. Od prvního momentu, co si ho Saetan pochoval, ucítil jakousi hlubokou, instinktivní hladinu, kde jeho synovi prozpěvovala Temnota stejně tak, jako prozpěvovala jemu; byla to písnička, že tento syn bude otcovým zrcadlem. Tak dal Daemonovi dědictví a břímě, které neměl v úmyslu dát žádnému ze svých dětí.

Své jméno.

Měl v úmyslu učit Daemona o cti a o zodpovědnosti, která se dostavuje, když člověk nosí tak devastující drahokamy, jako jsou černé. Ale kvůli cti tady teď prostě nebyl. Protože věřil v zákony čisté krve a v protokol, přijal lež, když mu Dorothea odepřela otcovství. A vzhledem k tomu, že tuto lež přijal, Daemon byl vychován jako parchant, otrok a vyděděnec, který nemá žádné místo ve společnosti čisté krve.

Tak jak by mohl Daemona odsoudit k smrti, když sám selhal při opatrování dítěte, které se pomalu proměnilo v muže? A proč by nemohl učinit takovou volbu, kdyby byl v ohrožení život Jaenelle?

Saetan uložil skleničku s vyschlými kapkami krve a zamkl skříňku.

V jeho dlouhém, předlouhém životě byl mnohokrát přinucen k tomu, aby učinil těžká rozhodnutí, hořká rozhodnutí. Vždycky používal jeden metr při zvažování všech hledisek, tak teď je to stejné jako kdykoli jindy.

Daemon ze sebe vydal dost síly, aby pomohl Jaenelle, když to nejvíc potřebovala.

Nemůže mu za tento dluh zaplatit lahvičkou plnou smrti.

Čest to zakazuje.

Vrátil se do Sídla v Kaeleeru, předal destilát Jaenelle a pak s ní stále dokola opakoval instrukce, až nabyl jistoty, že všechno naprosto správně pochopila.

3. Terreille

Daemon seděl na okraji postele a pravou ruku měl schoulenou v klíně. Košile se mu lepila na tělo, byla propocená od horečky a bolesti.

Snažil se ten hadí zub dnes ráno pročistit mlékem, ale jed ztvrdnul rychleji, než očekával, takže kromě toho, že si zanítil ještě zdravé maso v okolí prstu, nedokázal vůbec nic. Nějak se mu podařilo přežít den a po večeři požádal o prominutí; tvrdil popravdě, že mu není dobře. Filip stejně odešel na večeři někam jinam a Robert se věnoval svým pravidelným večerním aktivitám a doposud se nevrátil, Alexandra i Leland pro něj měly dost pochopení a uznání a nic dalšího po něm nepožadovaly.

Teď se blížila půlnoc a bolest tvořila ostrou tenkou linii, která sahala od prsteníčku přes předloktí a pomalu stoupala směrem k ramenu. Daemon naprázdno uvažoval, co Leland a Alexandra udělají, až ho tady takhle najdou. Možná by mohl přijít o prst nebo o ruku, v této chvíli už možná o celou paži. Kdyby si mohl vybrat, raději by sám se svou bolestí zemřel. Dal by tomu přednost před tím, co by mu provedla Dorothea, kdyby zjistila, že má hadí zub, částečně také proto, že pochyboval, zda by byl vůbec schopen se sám nějak ubránit.

Dveře do jeho ložnice se otevřely a zase rychle zavřely.

Jaenelle stála před ním, vážná a tichá.

„Ukaž, podívám se ti na tu ruku," přikázala mu a natahovala k němu ruku.

Daemon zavrtěl hlavou a zavřel oči.

Jaenelle se dotkla jeho ramene. Její prsty bezchybně sledovaly linii bolesti od ramene k lokti až na zápěstí a od zápěstí až k prstu.

Daemon pomalu otevřel oči. Jaenelle držela jeho ruku, ale on sám ji nevnímal, neměl ve vlastní ruce vůbec žádný cit. Snažil se promluvit, ale umlčel ho temný pohled jejích očí, když se na něj vážně zadívala. Pod ruku mu postavila malou misku, kterou používal, když si hadí zub vymýval mlékem, a už mu začala

pomalu masírovat prst od článku až ke špičce nehtu. Necítil žádnou bolest, jen narůstající tlak na konečku prstu.

Pak zaslechl slabý zvuk, jako by do misky upadlo zrnko soli. Pak další a další a ještě jedno, než se jí podařilo vymáčknout tenký bílý a pevný proužek hustého jedu z hadího zubu.

„Mohu ti odříkat, co jsem se dneska učila?“ zeptala se tiše Jaenelle, když mu dál masírovala prst. „Lépe si to zapamatuji.“

„Jestli chceš,“ odpověděl Daemon pomalu. Těžko se mu přemýšlelo, nedokázal se soustředit, jen tak zíral na malé klubíčko jedu na dně misky a na krystalické částečky, které mu působily tak velkou bolest.

Když Jaenelle začala mluvit, Daemonovi se dost pročistily myšlenky, takže mohl poslouchat a vnímat. Vyprávěla mu o hadím zubu a o jedu a o tom, jak černá vdova použije čtyři kapky svého vlastního jedu, smíchá ho s nějakou teplou tekutinou a vypije to, aby obnovila rovnováhu jedu, který její tělo potřebuje, když vymyje hadí zub mlékem. Vyprávěla o nebezpečích, když se nechá jed ztuhnout, a tak dál, a tak dál. Ve chvíli, kdy měla hadí zub čistě vymytý mlékem, že v něm nezbyla už žádná tuhá část, pověděla mu mnohem víc, než dokázal pochopit za dlouhá staletí snažení. Fakt, že většina toho, co mu vyprávěla, se naprosto lišila od toho, co se kdy naučil, ho nijak nepřekvapoval. Dorothea a její sabat čarodějnic nevykazovaly žádné úsilí, aby vychovaly a vzdělaly sestřičky v jiných teritoriích a bylo to vzdělání, o kterém Daemon věděl, že by mu ho stejně nedopřály. Tím se vysvětlovalo, proč tolik potenciálních rivalů zemřelo v příšerných bolestech.

Konečně bylo všechno hotovo.

„Tak,“ řekla spokojeně Jaenelle. Natřásla mu polštáře. „Teď by sis měl lehnout a hodně si odpočinout.“ Zamračila se, když se podívala na jeho košili.

Mysl měl jakoby zastřenou. Napůl ho svlékla, když mu došlo, co vlastně dělá, a velice ochable ji pomohl. Podržela propocenou košili v konečcích prstů a přikrčila nos. Nechala košili zmizet.

Pak odběhla do koupelny s miskou a vrátila se s ručníkem, vysušila mu tělo a položila do polštářů.

Daemon zavřel oči. Cítil se lehce, malátně a prázdný do morku kostí. Také cítil touhu po jedu, která byla tak silná, až si přál, aby se k němu ta bolest znovu vrátila.

Slyšel tekoucí vodu v koupelně a zaslechl, jak se voda zastavila. Otevřel oči a spatřil Jaenelle, jak před ním stojí a v ruce drží jeden z kuchařčiných hrnků. „Tohle vypij."

Daemon malátně uchopil hrnek do levé ruky a poslušně se napil. Tělem mu projel úžasný pocit. Pil vděčně a ulevilo mu to v touze, která začínala ustupovat. „Co je to?" zeptal se nakonec.

„Destilát jedů, které jsou pro tebe bezpečné, takže je můžeš vypít."

„Kde jsi je …"

„Pij." Zase zamířila do koupelny.

Dopil hrnek, než se vrátila. Na toaletní stolek vedle postele umístila prázdnou mističku, vzala si od něj hrnek a nechala ho zmizet. „Teď se potřebuješ pořádně vyspat." Stáhla mu boty a sahala mu po pásku u kalhot.

„Svléknout se dokážu sám," zavrčel a zastyděl se, jak drsně zněl jeho hlas, když mu právě prokázala tolik dobrodiní.

Jaenelle ustoupila: „Tobě je to trapné."

Daemon si ji zkoumavě prohlížel. Nesnažila se nijak koketovat. „Nesvlékám se před mladými dívkami."

Věnovala mu podivný a zamyšlený pohled. „Tak dobře. Hadí zub se ještě dost dobře nezatáhl, tak buď opatrný, ať si ho nezatrhneš." Obrátila se a zamířila ke dveřím.

Bolelo to, když musela používat svůj neutrální formální hlas. „Paní," zavolal na ni tiše. Když se vrátila k posteli, Daemon zvedl její ruku ke svým rtům a jemně ji políbil. „Děkuji ti. Když si budeš chtít zopakovat zase nějakou lekci, aby sis ji lépe zapamatovala, pak mi bude potěšením naslouchat ti."

Usmála se na něj. Napůl už spal, když proklouzla dveřmi ven.

4. Terreille

Surreal se snažila přesunout boky do pohodlnější polohy, ale jeho paže ji pevně objímala a jeho ruka, která spočívala na její paži, ji svírala, až to bolelo.

Filip Alexandr si s ní zařídil tenhle večer už časně ráno. To byla jediná předvídatelná věc, kterou udělal. Nekonala se žádná pohodová večeře, žádná konverzace, nezhasily se svíce, žádné miliskování před samotným aktem. Vzal si ji tvrdě a svíce zářily s plnou intenzitou, takže si nemohl dělat žádné iluze, co je to za ženu, která pod ním leží. Když skončil, převalil se, snědl studenou večeři, vypil většinu vína a zmocnil se jí ještě jednou. Teď hleděl do nebes nad postelí a prsty jí přejížděl po modřinách, které jí udělal.

Mohla ho zarazit, šedivá proti šedivé. Její zelený drahokam ji trochu chránil, ale ne natolik, aby zabránil zranění. Šedý drahokam byl její zbraň pro překvapení a nechtěla se vzdávat tohoto momentu, dokud to nebude vyloženě nezbytné. Podruhé ji jen těsně svíral proti sobě, ale cítila v něm vztek a zášť a spatřila, jak zazářily jeho drahokamy, když absorbovaly energii.

„Zabil bych toho parchanta, kdybych mohl," pravil Filip skrz zaťaté zuby. „Chová se, jako by se nic nedělo, zatímco ona…"

„Kdo?" Surreal se pokusila zvednout hlavu. „Kdo je parchant?" Kdyby měla alespoň *nějaké* ponětí, proč se takhle chová, mohla by snáze překonat zbytek noci.

„Ten ‚dárek', co poslala Dorothea SaDiablo Alexandře. I v ledovci je víc vřelosti než v něm, a přesto Leland…"

Surreal ucítila krev. Trochu pootočila hlavu. Filip se ze vzteku kousl do rtu.

Už do jisté míry pochopila, že Filipa poutá ke dvoru Angelliny spíš dcera nežli matka. Cožpak o tom nesvědčilo kradmé milování v úplně temné místnosti, kdy si představoval, jak se miluje s Leland? Docházelo tam k tajným a uspěchaným souložím, když Robert Benedikt nebyl doma, soulože tak poznamenané strachem, že budou odhaleni, že z nich mohli mít jen pramálo potěšení. Teď

byl na dvoře Sadi a Leland mohla být fyzicky uspokojena ještě dalším mužem pod Robertovým pozorným dohledem a s jeho tajným souhlasem.

Surreal se zachvěla, neboť si až příliš dobře pamatovala, jak se žena cítí, když ji uspokojuje Sadista.

„Je ti zima?“ zeptal se Filip a hlas mu už zněl jemněji.

Surreal ho nechala, aby přes ně přehodil prošívanou přikrývku. Když teď věděla, kde hledat, nebude pro ni nijak těžké najít Sadiho − pokud se jí bude chtít. Přesto, byla tu ta rusovláska v Cassandřině oltáři, která se po něm vyptávala, a sama Surreal mu hodně dlužila.

Surreal se vztyčila na předloktí a vymkla se Filipově omezující ruce. Stáhla si vlasy z obličeje a nechala je volně padat přes ramena a záda. „Filipe, proč jsi přesvědčen, že Sadi slouží lady Benediktové?“

„Veřejně ho zve k sobě do pokoje, takže celá rodina a většina personálu ví, že on je u ní,“ zavrčel Filip. Zlost způsobila, že jeho šedé oči vypadaly chladně a nevýrazně. „A při snídani všem vykládá, jaká to s ním byla velká zábava.“

„Ona doslova říká, že s ním byla zábava?“ Surreal padla zpět do polštářů a hlasitě se zasmála. Sakra. Leland byla chytřejší, než by si myslela.

Filip padl na ni a přitiskl ji k posteli: „Tak tobě to připadá zábavné?“ vyštěkl na ni. „Myslíš si, že to je legrace?“

„Ale, zlatíčko,“ řekla Surreal a potlačovala v sobě smích. „Podle toho, co o Sadim vím, může být velice zábavný *mimo* postel, ale v posteli není zábavný ani trochu.“

Filipův stisk povolil. Zamračil se a vypadal zmateně.

„Ona není první, však víš,“ prohlásila Surreal s úsměvem.

„První co?“

„První žena, která se takhle bezostyšně chvástá, že využívá otroka na potěšení.“ Přemohla v sobě smích. Jemu to pořád nedocházelo.

„Proč…“

„Aby to lidé nemuseli zbytečně promýšlet a služebné nemohly šířit klepy o zmačkaném ložním prádle, protože ten drb je už na světě. Otroka může klidně a v tichosti propustit a paní může strávit několik příjemných hodin, aniž by ji kdokoli podezíral.“ Surreal se mu podívala do očí. „A lady Benediktová přece má milence, nebo snad ne?“

Filip na ni chvíli zíral. Začal se pomalu usmívat a trochu sebou trhl, když mu úsměv roztáhl prokousnutý ret.

Surreal ho hravým pohybem od sebe odstrčila, vylezla z postele a bezděky zamířila do koupelny. Rozsvítila a zkoumala svůj odraz v zrcadle. Na pažích a ramenou měla modřiny a škrábance od jeho rukou a na krku byly vidět stopy jeho zubů. Trhla sebou, když ucítila syrovou žádost mezi nohama. Deje ji bude muset pár dní postrádat.

Než se vrátila do ložnice, Filip urovnal postel a ležel pohodlně na zádech s rukama podloženýma pod hlavou. Šedý drahokam jemně zářil, když odhrnoval přikrývku, aby si pod ni zase zalezla. Zkoumal modřiny a škrábance a něžně je hladil prsty.

„Ublížil jsem ti. Promiň mi to.“

„Profesionální riziko,“ odpověděla Surreal hlasem, ve kterém zněl sladký jed. Zasloužil si krátký nožík mezi žebra.

Filip si položil její hlavu do důlku u ramene a opět je zabalil do přikrývky. Věděla, že hledá nějaký způsob, jak by zase mezi sebou nastolili přátelský vztah, chtěl jí nějak vynahradit bolest, jakou jí způsobil. Nechala, aby se mezi nimi rozhostilo ticho, a nijak se nesnažila mu jeho situaci ulehčit. Byla děvkou, protože to byl nejjednodušší způsob, jak se dostat mužům skutečně blízko, poučit se o jejich způsobech a zdokonalit tak své zabíjení. Filip byl jen v jedné z jejích dvou knížek a nebylo moc pravděpodobné, že by se mohl ocitnout v té druhé, takže si ani nedělala starost s tím, zda za ní ještě někdy zajde.

Se Sadim to byl trochu jiný problém. Musela přijít na způsob, jak se s ním setkat tak, aby to nevzbudilo podezření. Tohle však bylo něco, co bude muset pořádně zvážit, až se trochu prospí.

„Ty ses ani pořádně nenajedla,“ pravil Filip potichu.

Surreal chvíli počkala, než přijala tuhle nabídku ke smíru. „Pravda, mám hlad jak vlk.“ Vyslala do kuchyně objednávku; dala si dvě vynikající kotlety s přílohou a další láhev vína. Vysoký účet, který mu Deje vystaví, ho určitě nijak neuspokojí, ale alespoň to trochu srovná jeho vinu za to, že ji poranil.

„Se Sadim bych si nedělala starosti,“ říkala Surreal, když vylézala z postele a halila útlé tělo do županu. „I když,“ − jak hezké, když spatřila ten okamžitý záblesk starosti v jeho očích − „milenec, který vyžaduje jeho tichou spoluúčast a diskrétnost bude muset velice dobře chápat, že Sadi si moc dobře pamatuje laskavost, stejně tak jako si pamatuje podceňování a přezírání.“

Usmála se, když obelisk na stole zazvonil a objevily se dvě porce jídla. *Ať se tím prokouše sám*, dumala, když zařízla nůž do kotlety.

5. Terreille

Daemon vklouzl do jídelny na snídani, ale včas se zarazil mezi dveřmi, když spatřil Leland a Filipa, kteří byli pohrouženi do tichého rozhovoru. Filip stál zády ke dveřím, a když mluvil, ruka mu jemně přejížděla nahoru a dolů po paži Leland. Ta mu naslouchala a v očích jí plál oheň zamilované ženy.

Měla na sobě jezdecký úbor, vlasy měla úhledně stažené dozadu. Ano, pod příkrasami a volánky, které nosila ve společnosti dam, bilo srdce čarodějnice.

Leland se usmála něčemu, co řekl Filip, ale pak se mu podívala přes rameno a spatřila Daemona. Oči jí okamžitě ochladiv. Odstoupila na krok od Filipa a přešla k bufetu, kde si začala nakládat jídlo na talíř.

Filipovy oči ztvrdly, když si všimnul Daemona, ale podařilo se mu vyloudit úsměv a zdvořilý pozdrav.

Dobrá, dobrá, dobrá, dumal Daemon, když si sám nakládal na talíř. Něco bylo ve vzduchu. V plánu bylo, že dnes ráno měl

vyrazit na vyjížďku s Leland, ale všiml si, že Filip je také oblečený do jezdeckého oděvu.

Po snídani Leland odešla do stájí, ještě než si Filip promluvil s Daemonem. Zněl jako zdvořilý hostitel, který jedná s hostem, který není zrovna dvakrát vítaný. „Není žádný důvod, abyste dnes vyrazil na vyjížďku, pokud si to ovšem nebudete vyloženě přát. Naplánoval jsem si totiž, že se sám také ráno projedu na koni, takže lady Benediktová nepotřebuje další doprovod."

Nebo ochránce, dumal Daemon, když upíjel kávu. Přes noc se změnil Filipův přístup; býval upjatý a žárlivý a dnes ráno se snaží být zdvořilý. Proč? Ne že by mu na tom až tak záleželo. Věděl naprosto přesně, co si počne s volným dopolednem − a bylo jisté, že volno mít bude. Leland a Filip budou pryč z domu a Alexandra je na návštěvě u přítelkyně a vrátí se až po obědě. Robert, kterého neustále zaměstnávaly jeho „obchody", trávil na panství pokud možno co nejméně času.

Pravdou bylo, že od chvíle, kdy se po stěnách panství Angelline znovu začala šířit ta temná vůně, zdálo se, že Robertovi bylo ve zdech panství velice nepříjemně a nerad zde přebýval. Došlo to až k bodu, že Daemon vždycky poznal, když se Robert vrací domů, a to i když ho neviděl, protože v první hale a na schodišti vedoucí nahoru do obytných prostor Daemon vždycky vycítil slabý pach strachu.

Daemon si nalil další šálek kávy a namísto odpovědi na Filipův návrh jen pokrčil rameny: „Mně to nevadí, když dneska ráno nikam nepojedu," pronesl svým znuděným dvorským hlasem. „Pravděpodobně jste mnohem nadšenější jezdec než jsem já, a budete tudíž mnohem vhodnějším společníkem."

Filip přimhouřil oči, ale v Daemonově hedvábném znuděném hlase se nedala najít sebemenší známka toho, že by jeho věta mohla nést ještě jiný postranní význam.

Daemon se usmál a sáhl si pro další toast. „Neměl byste nechat lady čekat, princi Alexandře."

Filip zaváhal ve dveřích. Daemon si pomalými pohyby mazal máslo na toast, neboť věděl, že ho Filip stále ještě pozoruje

a v hlavě se mu jistě rojí nepříjemné představy, že třeba drží v ruce něco jiného než toast. No, jestli si Filip skutečně myslel, že někdo jako Leland by mohl přimět válečníka a prince s černými drahokamy, aby se mu alespoň trochu zrychlil dech, pak si ten ubožák skutečně zasloužil jen to, aby se pořádně zpotil.

Když Filip zmizel, Daemon šel k sobě do pokoje a rychle se převlékl. Wilhelmina měla vyučování s Graffovou, kuchařka byla v kuchyni, upíjela šálek čaje a začala plánovat menu k obědu; služební měli každý přidělené určité úkoly, které teď plnili. Zůstal tu jenom sám Daemon.

Pískal si veselou tichou melodii, když mířil do malé tajemné zahrádky, kde chtěl strávit příjemné dopoledne se svou Paní.

~ ~ ~

Detailně prohledal všechny zahrady, prozkoumal dům, vklouzl do stájí a zase z nich vyšel, zkontroloval knihovnu s knihami o magii a nakonec se objevil v křídle, kde byly dětské pokoje. Cítil se frustrovaný a dělal si starosti. Prostě ji nemohl nikde najít. Dokonce prozkoumal i její pokoj − napřed tiše zaklepal pro případ, že by uvnitř odpočívala nebo vyžadovala soukromí. Když neslyšel žádnou odpověď, vklouzl do pokoje a místnost přehlédl zkušeným pátracím okem.

Daemon se přistihl, jak si mezi zuby svírá spodní ret, a poslouchal Graffovou, jak plísní Wilhelminu. Bylo mu záhadou, proč právě tahle drsná a příšerně vzdělaná žena vyučuje magii mladou čarodějnici v tak mocné a zámožné rodině, až než se dozvěděl, že ji najal Robert Benedikt. Vzhledem k tomu, že Wilhelmina nebyla přímou příbuznou Leland a Alexandry, Robertovy přednosti měly navrch před jejich námitkami. Daemon došel k závěru, že Graffová byla dobrá volba, pokud bylo záměrem toho muže vyvolat v dívce velké zmatky v tom, co je vlastně zač a jakou ovládá sílu, až z toho všeho bude tak zmatená, že nikdy nenalezne zalíbení v používání kouzel a magie a i její sebevědomí bude velice nízké. Ano, Graffová byla vynikající volbou, když chtěl někdo narušit dívčino ego a učinit ji snadno

ovladatelnou, pokud půjde o intimnější brutality, až trochu zestárne.

Daemon došel až ke třídě, jestli Jaenelle není náhodou tam, když v tom se Graffová zrovna rozječela: „Dnes ráno jsi k ničemu. Všechno je absolutně zbytečné. Tomu ty říkáš kouzla? Ale jdi ty. Vyučování skončilo. Jdi a běž dělat něco neužitečného, *na* to jsi skutečná přebornice. BĚŽ!“

Wilhelmina vyběhla ze dveří a vrazila přímo do Daemona. Ten ji chytil za ramena a trochu rozkročil, aby oba udrželi rovnováhu. Věnovala mu roztřesený vděčný úsměv.

„Takže ty máš teď volno,“ pravil Daemon a také se na ni usmál. „Kde je …“

„Ach, to je dobré, že jsi tady,“ prohlásila Wilhelmina hlubším velitelským hlasem. „Pomůžeš mi nacvičit můj duet.“ Obrátila se směrem k hudebně.

„Napřed mi řekni, kde …“

Wilhelmina udělala krok dozadu a patou šlápla Daemonovi přímo na špičky. Tvrdě. Zahekal bolestí, ale nic neříkal, protože Graffová stála ve dveřích a oba je bedlivě pozorovala.

Wilhelmina ustoupila na stranu. „Ach, promiň. Hodně to bolelo?“ Aniž by čekala na odpověď, táhla ho směrem k hudebně. „Pojď, chce se mi cvičit.“

Jakmile došli do hudebny, zamířila rovnou k pianu a hrabala se notami, které potřebovala na duet, jemuž se právě učila. „Můžeš hrát basový part,“ řekla mu, když kladla ruce na klaviaturu.

Daemon se dobelhal k lavičce a posadil se. „Slečno Wil…“

Wilhelmina udeřila do kláves a pustila ho z hlavy. Pokračovala ještě několik taktů, pak se k němu otočila a pravila vyčítavě: „Vždyť ty ale nehraješ.“

Byla to tak perfektní imitace Graffové a jejího plísnivého tónu, že Daemon sroloval rty do kulata a zavrčel, když ji míjel tak, aby jí dobře viděl do obličeje; našel tam jen prosbu o porozumění a její oči byly zality strachem. Daemon zaťal zuby a položil ruce nad klávesy. „Raz, dva, tři, čtyři.“ Začali hrát.

Byla dost vyděšená a mělo to něco společného s ním. Jak se tak proklopýtávali duetem, zaznamenal, že Graffová stojí ve dveřích do hudebny, poslouchala, pozorovala, šmírovala. Dokončili duet a začali znovu. Čím déle hráli a čím déle je Graffová pozorovala, tím více Wilhelmina pletla klávesy, až se místy Daemon divil, zda hrají stejný kus. Jistěže list s hudbou, který četl, neměl co do činění s tím, co slyšel, a vícekrát se musel podívat na prsty, jak se vlastně taková hudba produkuje.

Když Wilhelmina pokorně začala zkoušet duet potřetí, Graffová se ušklíbla, obrátila se ve dveřích a někam odkráčela. Daemon pocítil kyselou závist, že má takovou možnost zmizet. Avšak ve chvíli, co odešla, Wilhelmina začala hrát mnohem lehčeji, lahodněji a tišeji.

„Na Jaenelle se nesmíš nikdy vyptávat," prohlásila tak tiše, že se k ní musel Daemon naklonit, aby ji vůbec zaslechl. „Když ji nemůžeš najít, nesmíš se všude vyptávat, kde je."

„Proč?"

Wilhelmina zírala přímo před sebe. Hrdlo se jí svíralo jakoby v křečích, nebo jako by ji dusila slova, která chtěla říct. „Protože když na to přijdou, mohla by se dostat do problémů a já nechci, aby měla problémy. Nechci, aby ji zase poslali do Šípova." Přestala hrát a obrátila se k němu, v očích se jí hromadily slzy. „Ty snad ano?"

Stáhnul jí vlasy z obličeje a lehce ji polechtal po tváři. „Ne. Ani já nechci, aby se tam vrátila. Wilhelmino… Kde ale je?"

Wilhelmina začala zase hrát na piano, ale tentokrát tiše. „Chodí teď dopoledne na nějaké vyučování. Někdy jde navštívit přátele a přítelkyně."

Daemon se zamračil a byl zmatený. „Když chodí do vyučování, tak jistě tvůj otec nebo Alexandra nebo Leland zařídili…"

„Ne."

„Pak ji ale musí doprovázet komorná a …"

„Ne."

Jak tak o tom Daemon přemýšlel, ruce se mu začaly svírat v pěsti. „Ona tam dochází sama?“ zeptal se nakonec a snažil se, aby jeho hlas zůstával neutrální.

„Ano.“

„A tvoje rodina vůbec netuší, že někam chodí?“

„Ne, to nesmí vědět.“

„A ani ty nevíš, kam to vlastně chodí, nebo kdo jí dává lekce?“

„Ne.“

„Ale kdyby na to přišla tvoje rodina, že chodí do vyučování a že jí někdo dává lekce, mohli by ji zase strčit zpátky do té nemocnice?“

Wilhelmině se zatřásla bradička: „Ano.“

„Aha.“ Ach, ano, teď mu to konečně docházelo. Dej si pozor na Kněze. Ona patří Knězi. Bylo od něj dost lehkomyslné, že zapomněl na tak působivého rivala. Ale jí byl skutečně vlastní naprosto nevinný způsob, jak ohromit muže. Na Kněze úplně zapomněl. Byla teď s ním? Co mohl Saetan, jeden z živoucích mrtvých, nabídnout, že to mělo přednost před tím, co jí mohl nabídnout on, živý muž? Zase ale ona nebyla připravená na to, co jí může nabídnout muž. Bude se Saetan snažit ji od něj držet co nejdál? Kdyby se její rodina dozvěděla o Nejvyšším pánovi…

V této rodině pracovalo tolik spodních proudů, vládla zde četná tajemství. Alexandra balancovala na politickém ostří nože ve snaze udržet svou nadvládu nad Chaillotem, a přitom tu byl Robert, který byl členem mužské Rady, jež neustále podrývala důvěru, již královna potřebovala od ostatních královen na Chaillotu. Rivalita mezi Robertem a Filipem byla otevřeným tajemstvím mezi aristokraty čisté krve v Beldon Moru. Alexandřina neschopnost ovládat svou vlastní rodinu vyvolávala pochybnosti, zda má schopnost ovládat celé teritorium. Když se k tomu připojí společenské znemožnění, že má vnučku, kterou dávají do nemocnice pro emocionálně labilní děti už od pěti let.

A když se k tomu přidá, že to samé dítě navštěvuje Nejvyššího pána Pekel, prince Temnoty, nejmocnějšího a nejnebezpečnějšího

prince a válečníka v dějinách čisté krve … a tento muž to děvče vyučuje magii a kouzla.

I kdyby si mysleli, že je to jen další historka, určitě by Jaenelle jednou provždy někam zamkli, aby nemohla nic povědět někomu, kdo by byl ochoten naslouchat. Kdyby jí však alespoň projednou dali zapravdu, co jiného by asi tak mohli udělat, aby se o ni přestal zajímat Nejvyšší pán Pekla a aby přitom zůstali v bezpečí? A Daemon cítil s naprostou jistotou, že v Beldon Moru se odehrávají věci, které by Saetan nebyl ochoten přehlížet nebo je odpustit.

Daemon pohlédl nahoru a úlevně vydechl.

Jaenelle stála ve dveřích a byla oblečená do jezdeckého. Zlaté vlasy měla spletené do copů a jezdeckou čapku měla vesele na stranu. „Jdu se projet. Chceš jet se mnou?“

„Ó, ano!“ vykřikla Wilhelmina šťastně. „Už jsem cvičila.“

Daemon pozoroval, jak Wilhelmina vystřelila z místnosti, a v ústech mu zůstal nahořklý pach. Popel ze snů. Koneckonců, byl jen hayllským děvkařem, otrokem pro potěšení, zábava pro dámy všeho věku, způsob, jak trávit volný čas. Zavřel piano a předstíral, že rovná notové záznamy. Proč by měl doufat, že k němu Jaenelle něco cítí? Proč by měl teď smutnit jako malé děcko, které si nikdo nevybral ke hře?

Daemon se obrátil. Jaenelle stála u piana, zkoumavě si ho prohlížela, na čele se jí objevila zmatená vráska.

„Princi, ty nejezdíš na koni?“

„Ano, jezdím.“

„Ach tak.“ Chvíli o tom přemýšlela. „Nechceš jet s námi?“

Daemon zamrkal. Pohlédl do jejích nádherných jasných safírových očí. Jaenelle nikdy nenapadlo, že by ho ze svých her vynechala. Usmál se na ni a cvrnkl do jednoho copu. „Ano, rád se připojím.“

Znovu ho zkoumala. „Nemáš žádné jiné šaty?“

Daemon se zakuckal. „Prosím?“

„Pořád chodíš takhle oblékaný.“

Daemon si prohlédl svůj perfektně střižený černý oblek a bílou hedvábnou košili a její slova ho trochu uzemnila. „Co je špatného na tom, jak se oblékám?“

„Nic. Ale když si na sobě necháš tyhle šaty, tak si je zmačkáš.“

Daemon se rozkašlal a chytil se za hrudník, aby získal dostatek času k tomu, aby spolkl smích. „Mám šaty i na jízdu na koni,“ zasípal.

„Ach, tak to je dobře.“ V očích jí to pobaveně zablýskalo.

Malá uličnice. Ty moc dobře víš, proč se dusím, co? Jsi nemilosrdné malé stvoření, když si děláš legraci z mužské rozmařilosti.

Jaenelle zamířila ke dveřím. „Pospěš si, princi. Počkáme na tebe ve stájích.“

„Jmenuji se Daemon,“ zabručel tiše.

Jaenelle ho obkroužila, vysekla pukrle a ušklíbla se, než došla ke schodům.

Daemon spěchal k sobě do pokoje, jak nejrychleji to šlo, přestože ho prsty u nohou stále ještě bolely. Jmenoval se Daemon, ne princ, bručel sám pro sebe, když se převlékal. Vždycky to vyznělo, jako kdyby volala na psa, přestože to *byl* jeho titul podle protokolu. Nevadilo by mu, kdyby mu říkala jménem, ale to ona neudělá, protože byl mnohem starší.

Daemon se na chvíli zarazil, když si obouval vysoké boty. Rozesmál se. Když je podle ní mnohem starší než ona, co si pak musí myslet o Knězi?

~ ~ ~

Když se Daemon dostal ke stájím, stáli tam osedlaní dva poníci, šedivá kobylka a Temný tanečník. Daemon neměl jistotu, který kůň je určen jemu, tak šel za Andrewem. Stájník se na něj nejistě usmál, pak ukázal hlavou a ještě jednou kontroloval všechna sedla.

„Buďte opatrný,“ varoval ho Andrew tiše. „Dneska trochu jančí.“

„Ve srovnání s čím?“ zeptal se Daemon suše.

Andrew jen pokrčil rameny.

Daemon cítil, jak se po dvoře šíří napětí, tak se rozhlédl dokola.

Jaenelle tiše promlouvala s jedním poníkem. Wilhelmina stála opodál a čekala, až jí někdo pomůže nasednout. Tvářičky měla pěkně zarudlé z ostrého podzimního vzduchu a ze vzrušení před projížďkou, ale nervózně se dívala Daemonovým směrem, přitom ale odmítala připustit jeho přítomnost. „Matko noci,“ zamumlal, přešel k Wilhelmině a pomohl jí nasednout.

Když pomohl Wilhelmině, Daemon se obrátil, aby pomohl i Jaenelle, ale ta už seděla na hřbetě poníka a vesele se na něj ušklíbala.

„Uděláme nejlíp, když vyrazíme,“ pravil Andrew nervózně.

Když se Daemon otočil, aby mu odpověděl, rozhlédl se po dvoře. Všichni stájníci stáli absolutně tiše a pozorovali ho. Všichni to věděli, napadlo ho, když nasedal na Temného tanečníka. Byla jejich vzácným tajemstvím.

Guinness vyšel z kanceláře a mířil k nim. Hlavu měl svěšenou a ramena skleslá, jako by si razil cestu mohutným větrem. Když došel až k nim, chvíli převaloval jazyk v puse, několikrát si odkašlal a díval se jejich směrem, přestože se nepodíval na nikoho zpříma. Znovu si odkašlal. „Tak, dámy, už jste dost dlouho nikde nebyly, tak si přeju, abyste se jen tak zlehka prošly. Žádná rychlá vyjížďka, žádné velké skoky. Nic rychlejšího než cval. A Dé… Temný tanečník taky už nebyl dost dlouho venku,“ pohlédl provinile na Daemona, „takže nechci, abyste mu dovolil, aby měl svoji hlavu a nějak si ublížil. Jasný?“

„My ti rozumíme, Guinnessi,“ řekla Jaenelle rychle. Její hlas zněl vážně, ale rty se jí zvedaly do úsměvu a v očích jí jiskřilo.

„Lady Benediktová a princ Alexandr pořád ještě někde jezdí, tak na ně dávejte pozor, slyšíte?“ Guinness upozorňoval. Pak jen mávl rukou a řekl nabručeně: „Tak už jeďte.“

Vepředu šla děvčata a vedla své poníky pomalu přes dvůr a na pěšinu, zatímco Andrew a Daemon jeli za nimi.

„Nevzpomínám si, že by Guinness kdy řekl tomuhle koni jeho pravým jménem," řekl Daemon.

Andrew pokrčil rameny a usmál se: „Slečna Jaenelle nemá ráda, když se mu říká Démon. Říká, že ten kůň je kvůli tomu nešťastný."

„Andrewe, něco ti povím," pravil Daemon tichým, hedvábným hlasem, „jestli jí tenhleten kůň zláme vaz, tak pak já zlomím vaz tobě."

Andrew se uchichtl. Daemon se zmohl jen na to, že nadzvedl jedno obočí.

„Počkejte, až budou spolu. Stojí to za vidění," odpověděl Andrew. „Až se dostaneme k tomu stromu, můžete si vzít kobylku. Myslím, že by vás poník neunesl."

„Je to od tebe tak důmyslné," opáčil Daemon suše.

Pokračovali dál v chůzi celou cestu až ke stromu. Když tam dorazili Andrew a Daemon, Jaenelle už sesedla z poníka a čekala. V Daemonovi poskočilo zběsile srdce, když spatřil její měkký, hebký a lesklý pohled v očích, a pak jako by ho sevřel nějaký dráp, když si uvědomil, že se tak Jaenelle nedívá na něj.

Hřebec pomalu pokyvoval hlavou a lehce odfrkl. Pak natáhl hlavu dolů a dopředu. „Ahoj, Tanečníku," řekla Jaenelle hlasem, který byl sladkým a něžným objetím.

Sladká Temnoto, zaprodal by vlastní duši, kdyby takhle zněl její hlas, když rozmlouvá s ním, napadlo Daemona, když sesedal z hřebce. Upravil pro ni třmeny. „Mám ti podržet ruce, Paní?"

Andrew pohodil hlavou, jako by byl takový návrh naprosto nepříhodný. Možná byl. Daemon měl pocit, že Jaenelle nepotřebuje pomoc, ale co by nikomu za nic na světě nepřipustil, byla skutečnost, že si zoufale přál − potřeboval − se jí alespoň na chvilku dotknout; pochopitelně nevinně, i když to znamenalo ucítit na chvíli ve svých rukou její obutou nohu.

Jaenelliny oči se na chvíli vpily do jeho. Naprosto propadl těmto safírovým tůňkám a okamžitě poznal, že ona moc dobře ví, co si on nechtěl ani připustit.

„Děkuji ti… Daemone.“ Její hlas zazněl, jako by mu přejela pírkem po páteři, což ho rozohnilo a zároveň uklidnilo.

Ještě trochu omráčený Daemon spojil ruce a sehnul se. Na kratičkou chvíli vložila do jeho rukou svou nožku. Pak se zlehounka nazdvedla a uvelebila v sedle.

Daemon ještě chvíli hleděl na prázdné ruce a pak se pomalu narovnal. Oči, které na něj hleděly, byly pobavené a rozhodně nepatřily dítěti.

„Pojedeme?“ řekla Jaenelle tiše.

Když Daemon nasedal na kobylku, Jaenelle odhodila čapku a rozpustila si vlasy, které za ní vlály jako zlatá vlna. Vyrazili do pole, Jaenelle jela před nimi a její mumlavý hlas se dal zachytit ve větru.

Daemonovi se ulevilo, když nikde neviděli Filipa ani Leland, ale chvilku mu trvalo, než si uvědomil, že Temný tanečník cválá daleko před nimi a natahuje se k rychlému trysku.

„Míří přímo ke strouze!“ Zrovna když Daemon pobízel kobylku kupředu, aby přeběhla pole a odřízla jim cestu od strouhy, Andrew ho chytil za paži.

„Sledujte,“ pravil Andrew.

Daemon jen skřípal zuby a zastavil kobylku.

Temný tanečník letěl tryskem až ke strouze a vlály za nimi jeho ohon a její dlouhé zlaté vlasy jako praporce slávy. Když dorazili ke strouze, hřebec si odměřil rychlost a udělal široký oblouk, kterým se zase vracel do středu pole, kde stály malé překážky. Skákal přes malé dřevěné překážky, jako by to byly cihlové zídky, vyhoupl se vždycky do výšky a předváděl se. Pak cválal pomalu zpátky k nim. Daemon slyšel Jaenellin stříbřitý sametový potěšený smích.

Obrátila hřebce, aby znovu obkroužil pole. Daemon pobídl kobylku a jeli pomalu vedle sebe, Wilhelmina a Andrew jeli za nimi.

Když dokonali okruh, Jaenelle přiměla Tanečníka k pomalé chůzi. „Není báječný?“ Hladila hřebce po zpoceném krku.

„Měl trochu vyšší ambice, když jsem na něm jezdil já," pravil suše Daemon.

Jaenelle se udělala vráska na čele: „Vyšší ambice?"

„Mmm. Chtěl mě naučit létat."

Zasmála se. Ten zvuk mu zněl až v krvi. Obrátila se k němu. Přestože měla báječnou náladu, její oči prozrazovaly, že ji cosi pronásleduje, a byl v nich hluboký smutek. „Možná by tě měl raději, kdyby sis s ním povídal − a naslouchal mu."

Daemon chtěl říct něco povzbuzujícího a veselého, aby jí zmizel ten smutek z očí, ale hřebec najednou zastříhal ušima, jako by jim skutečně naslouchal, a Daemona to dost znervóznilo. „Lidé s ním rozmlouvají pořád. Možná zná víc tajemství všech stájníků než kterákoli jiná živá bytost."

„Ano, ale nenaslouchají mu, nebo ano?"

Daemon zůstal zticha a snažil se pravidelně dýchat.

„Je čisté krve, Daemone; ale jen trochu. Ne dost, aby byl příbuzný tady s těmi, ale dost na to, aby…," Jaenelle rozmáchlým gestem zahrnula kobylku a poníky.

Daemon si olízl rty, ale měl sucho v ústech. Vzpomněl si na historku, kterou mu kuchařka vyprávěla o psech. „Co tím myslíš, příbuzný?"

„Čistá krev, ale ne stejná. Čistá krev, ale ne lidská. Příbuzný … jako podobný, a přitom nepodobný."

Daemon pohlédl vzhůru. Na tmavomodré podzimní obloze plulo několik bachratých mraků a slunce vyzařovalo poslední žár. Ne, počasí se nijak nezměnilo. Tím to nebylo, proč se začal třást. „Je to míšenec," prohlásil nakonec a jen neochotně si tuto pravdu připouštěl. „Míšenec, napůl landen, jednou provždy patří někam doprostřed."

„Ano."

„Ale ty mu rozumíš a můžeš s ním mluvit?"

„Naslouchám mu." Jaenelle pobídla Tanečníka ke klusu.

Daemon zůstal s kobylkou stát na místě a pozoroval dívku a koně, jak krouží po poli. „Sakra." Bolelo to. Temný tanečník byl jeho bratříčkem, a když si to uvědomil, bolelo ho to mnohem víc,

než jak to bylo s lidskými míšenci, které Daemon za ta dlouhá léta poznal. Byli dost silní, ale zahnali je stranou, a oni pociťovali bolestnou potřebu zapadnout do života v některé landenské vesnici, ale přesto patřili do značné míry na druhou stranu velké psychické propasti, kde stáli ti nejslabší čisté krve, a nebyli dost silní na to, aby tuto propast překonali. Ale lidé si mohli alespoň povídat s jinými lidmi. Koho měl tenhle čtyřnohý bratříček? Nebylo divu, že s Jaenelle zacházel tak opatrně.

Náhle Jaenelle a Tanečník přispěchali k Andrewovi, který sám rychle seskočil z poníka a přizpůsoboval třmeny. Daemon pobídl kobylku a doklusal až k malé skupince.

„Andrew…“

„Rychle! Posuň ty třmeny dolů!“

Daemon pustil otěže a spěchal k hřebci. „Klid, Tanečníku,“ řekl a hladil hřebci krk, než přešel ke třmenům.

„Slečno Jaenelle.“ Andrew ji chytil v pase a posadil ji na poníka. Ten se otočil na místě a oči zabodl do země. „Vaše čapka. Kruci, vaše čapka.“

„Tady je,“ Jaenelle chytila ze vzduchu čapku a posadila si ji na hlavu. Vlasy jí dál vlály na zádech a byly po rychlé jízdě trochu pocuchané a spletené.

Wilhelmina pohlédla na Jaenelle a z obličeje se jí vytratila všechna barva. „Graffová bude šílet, až uvidí tvoje vlasy.“

„Graffová je mrcha,“ odsekla Jaenelle a oči upírala na cestu lemovanou stromy, která se po chvíli zatáčela.

Ti poníci musí být klisny, napadlo Daemona, když upravil třmeny. Všichni samci sebou škubli, když zaslechli ostrý tón v Jaenellině hlase.

„Tak a je to,“ pravil Andrew a vklouzl Tanečníkovi pod krk. „Nechte si tu kobylku. Už nemáme čas to nějak měnit.“ Nasedl na Tanečníka, chopil se opratí a vykročil kupředu. Hřebec byl šílený a předváděl se, ale držel se na pěšině. Wilhelmina kráčela za Andrewem a snažila se uklidnit svého poníka, jenže ho ještě víc znervózňovala.

Daemon nasedl, vyrazil kupředu a pak se zastavil. Jaenelle seděla naprosto nehybně a oči zabodávala do zatáčky na pěšině. Oči měla plné bolesti a zlosti, bylo to zranění tak hluboké, že Daemon pochopil, že jí nemůže pomoci žádná magie. Za dětským obličejem se skrýval pradávný obličej, který ho spaloval, zmrazoval a hedvábnými řetězy omotával jeho srdce.

Zamrkal, aby zahnal slzy, a v tu chvíli už tu zase seděla slečna Jaenelle s dětským obličejem s nepříliš inteligentníma očima barvy letní oblohy. Usmála se na něj dívčím úsměvem a pobídla poníka ke klusu, zrovna když se Filip a Leland objevili za zatáčkou a zastavili se.

Filip se zahleděl napřed na Daemona, pak na Jaenelle. Když k nim skupinka dorazila, nic neříkal, ale zamanévroval svého koně tak, aby Jaenelle jela těsně vedle něj celou zpáteční cestu do stájí.

~ ~ ~

Daemon připevnil na manžety košile rubínové knoflíčky a sáhl po saku k večeři. Neměl ani moment sám pro sebe od chvíle, kdy odešel ráno ze stájí. Napřed Leland chtěla, aby ji doprovodil na dlouhou pochůzku, kdy chtěla nakupovat, ale nakonec nekoupila vůbec nic, pak se Alexandra náhle rozhodla, že chce jít do umělecké galerie, a nakonec Filip trval na tom, že si spolu projdou jedno nudné pozvání za druhým a proberou všechny společenské povinnosti Daemona, až bude Leland nebo Alexandru doprovázet.

Dnes ráno na poli k něčemu došlo, co je všechny znervóznilo; něco, co vířilo ve vzduchu a praskalo jako blesky v mlze. Chtěli ho z něčeho obvinit, chtěli se přesvědčit, že provedl něco, co znervóznilo obě děvčata, chtěli uvěřit, že vůně potlačovaného násilí je svým původem mužská a ne ženská. A víc než to, chtěli se přesvědčit, že oni sami nic nezpůsobili, že to všechno vzniklo jen kvůli tomu, že on je pramenem všeho zmatku.

Dámy mají rády, když vypadají záhadně.

Ne tak lady Jaenelle Benediktová. Nesnažila se být záhadná, prostě taková byla. Za plného slunečního svitu kráčela a kolem ní

se vznášela půlnoční mlha, skrývala ji, odhalovala, bylo to trýznivé a děsivé. Její upřímnost byla s každým dalším trestem čím dál otevřenější. Možná to bylo nejlepší řešení. Dařilo se jí přetvařovat a rozuměla reakci rodiny, kdyby se dozvěděli některé pravdy o ní samé; přesto se nedokázala přetvařovat až tak dobře, protože si dělala starosti.

Kolik lidí o ní vědělo? Daemon dumal, když si kartáčoval vlasy. Kolik lidí na ni pohlíželo jako na malé tajemství?

Všichni stájníci a stejně tak i Guinness věděli, že jezdí na Temném tanečníkovi.

Ale Filip, Alexandra, Leland, Robert a Graffová nevěděli.

Kuchařka věděla o její léčitelské schopnosti. Stejně tak Andrew. Stejně tak jedna mladá komorná, které starší sluha roztrhl ret, když odmítala jeho milostné návrhy. Daemon viděl tu dívku dnes ráno s rozbitým rtem, ze kterého stále ještě tekla krev. O hodinu později ho minula na chodbě, ret byl trochu opuchlý, ale jinak nijak nezasažený a komorná měla v očích zaražený výraz plný posvátné úcty. Stejně tak o ní věděl jeden ze starých zahradníků, kterému dala hojivou mast na bolavá kolena. Věděl o ní i Daemon.

Ale Filip, Alexandra, Leland, Robert a Graffová nevěděli.

Wilhelmina věděla, že její sestřička tu a tam na celé hodiny zmizí, protože jede navštívit své bezejmenné přátele a neznámého učitele. Také věděla, jak zasadila v malé zahrádce čarodějnické slzičky.

Daemon věděl o jejích půlnočních poutích domem, že tajně čte staré texty o magii, věděl, že je pod tou zlatou kšticí vlasů něco strašlivého a přitom krásného. Věděl, že až trochu dospěje a stane se z ní skutečná Čarodějka, nedokáže už nadále žít s těmito lidmi.

Ale Filip, Alexandra, Leland, Robert a Graffová nevěděli. Ti v ní viděli jen dítě, které se nedokáže naučit ta nejjednodušší kouzla, dítě, které pokládali za excentrické, podivné a blouznící, dítě, které bez problémů prohlašovalo nahlas brutální pravdy, jež by si dospělí nikdy nedovolili ani naznačit a nechtěli je ani znát, dítě, které nedokázali natolik milovat, aby je přijali mezi sebe,

dítě, které bylo jako špendlík schovaný v ušitém oblečení − neustále popichovala, škrábala, dráždila kůži a nedala se tak lehko najít.

Kolik lidí mimo Chaillot vědělo, co je vlastně zač?

Ale určitě to nevěděli Filip nebo Alexandra nebo Leland nebo Robert nebo Graffová. Nevěděli to lidé, kteří ji měli chránit a chovat v bezpečí. Byli pravým opakem − právě před nimi se nemohla vůbec cítit v bezpečí. Měli v rukou moc jí ublížit, zamykat ji, ničit ji. Ti, kteří ji měli chránit, byli jejími nepřáteli.

A tudíž se stali i Daemonovými nepřáteli.

Daemon si prohlédl svůj chladný odraz v zrcadle, zkontroloval, že všechno je, jak má být, a připojil se k rodinné večeři.

6. Terreille

Leland se nervózně usmála a podívala se na hodiny v jasně osvětleném obývacím pokoji. Namísto karet na stole stála láhev vychlazeného vína a dvě skleničky. Dveře do ložnice byly pootevřené a vycházelo odtud tlumené světlo.

Daemonovi se sevřel žaludek, když ucítil ten známý chlad, který mu začal zmrazovat žíly. „Lady Benediktová, požadovala jste mou přítomnost."

Leland se přestala usmívat. „Uhm… ano… inu… vypadáte unaveně. Myslím tím, že máme všichni napilno teď během posledních dnů a, inu… možná byste měl jít do svého pokoje a pořádně se vyspat. Ano. Vypadáte skutečně unaveně. Proč prostě nejdete do svého pokoje? *Půjdete* do svého pokoje, viďte? Myslím …"

Daemon se usmál.

Leland pohlédla na dveře do ložnice a zbledla. „To jen… Jsem dnes večer trochu přetažená. Skutečně se mi nechce hrát karty."

„Mně také ne." Daemon se natáhl po láhvi s vínem a vývrtce.

„Tohle nemusíte dělat!"

Daemon přimhouřil oči a studoval ji.

Leland se schovala za židli.

Postavil láhev zase na stůl a vrazil ruce do kapes. „Máte naprostou pravdu, lady. Jsem unavený. S vaším laskavým dovolením bych se teď rád vzdálil.“ Ale ne do svého pokoje. Ještě ne.

Leland se slabě usmála, ale zůstávala dál za židlí.

Daemon opustil obývací pokoj, kráčel po chodbě, zašel za roh a zastavil se. Počítal do deseti a pak udělal dva kroky dozadu.

Před Lelandinými dveřmi stál Filip, který byl ohromený Daemonovou přítomností na konci chodby. Asi osm vteřin po sobě jen tak koukali, pak se Daemon dvorsky poklonil na pozdrav a zmizel Filipovi z dohledu. Zastavil se a naslouchal. Po dlouhé přestávce zaslechl, jak se Lelandiny dveře tiše otevřely, zavřely a někdo je zamknul.

Daemon se usmál. Tak tohle byla jejich hra. Škoda, že na to nepřišli dřív. Ušetřilo by mu to ty dlouhé a nekonečné hodiny, kdy musel s Leland hrát karty. Přesto, nikdy se mu nepříčilo, když se o lidech, kterým sloužil, mohl dozvědět něco nového, a tohle byla drobnost, kterou potřeboval vědět, aby se mu Filip raději vyhýbal. Ó, Daemon bude skvělým tichým partnerem v jejich hře. Vždycky byl vynikajícím partnerem, sympatickým a dokázal hodně pomoci − až do chvíle, než mu někdo zkřížil cestu. Pak… Inu, neříkalo se mu Sadista pro nic za nic.

~ ~ ~

Zjistil, že mu trochu zalichotilo, že nevzhlédla od knihy, když vklouzl do knihovny a zamkl dveře. Seděla v tureckém sedu na gauči, naprosto uchvácená knihou, která jí ležela v klíně, a jak četla, pravou rukou si probírala zlaté vlasy.

Lehkým krokem klouzal kolem nábytku a s každým krokem byl jeho úsměv vřelejší. Když došel ke gauči, formálně se uklonil: „Lady Benediktová.“

„Angelline,“ odpověděla Jaenelle bezmyšlenkovitě.

Daemon nic neříkal. Zjistil, že když se Jaenelle soustřeďuje na něco jiného a on mluví dostatečně tichým a neutrálním hlasem, zpravidla začne Jaenelle mluvit, aniž by nějak zvažovala slova a její řeč je prostá a upřímná − vždy to v něm zanechalo dojem, jako by mu pod nohama praskala země.

„Což sleduje matriarchální krevní linii," pravila Jaenelle a obrátila stránku. „Kromě toho, strýček Bobby není můj otec."

„A kdo je pak tvůj otec?"

„Filip. Ale ten mě nikdy neuzná." Jaenelle obrátila další stránku. „Je také otcem Wilhelminy, ale když ji počínal, nacházel se ve snové pavučině, takže to vůbec neví."

Daemon se posadil na gauč tak blízko, až se mu paží otírala o rukáv. „Jak víš, že je otcem Wilhelminy?"

„Řekla mi to Adria." Obrátila další stránku.

„Kdo je Adria?"

„Matka Wilhelminy. Ta mi to řekla."

Daemon velice pečlivě zvážil svá další slova: „Pochopil jsem to tak, že matka Wilhelminy zemřela, když tvoje sestřička byla ještě miminko."

„Ano, tak to bylo."

Což znamenalo, že Adria byla démon.

„Byla to černá vdova, ale zlomená těsně před tím, než mohla dokončit svůj výcvik," pokračovala Jaenelle. „Ale už uměla utkat pavučinu ze snů a nechtěla, aby ji oplodnil Bobby."

Daemon se zhluboka nadechl. Když se snažil vydechnout, vzduch z něj vyklouzl všechen najednou. Stálo ho to trochu úsilí, aby zapomněl na to, co právě řekla. Nebyl tady proto, aby se bavili o Adrii. „Jaké bylo tvé dnešní vyučování?"

Jaenelle byla velice tichá.

Daemon na chvíli zavřel oči. Bál se toho, co by mohla říct, pokud by odpověděla, ale mnohem větší strach měl z toho, co by se mohlo stát, kdyby neodpověděla. Jestli ho teď vyřadí ze hry…

„V pořádku," odpověděla váhavě.

„Naučila ses něco zajímavého?" Daemon si opřel paži o opěradlo gauče a snažil se vypadat uvolněně a líně. Uvnitř se

cítil, jako by spolykal skleněné střepy. „Moje vzdělání bylo politováníhodné. Závidím ti, že máš tak skvělého učitele."

Jaenelle zavřela knihu a zírala před sebe.

Daemon těžce polkl, ale pokračoval: „Proč neprobíhá tvoje vyučování tady? Bývá zvykem, že učitel dochází za žákem, ne naopak." Nenechala se jen tak oblafnout a on to věděl.

„On sem nemůže přijít," odpověděla velice pomalu. „Nesmí sem přijít. Nesmí nic zjistit o …" Jaenelle pevně stiskla rty k sobě.

„Proč sem nemůže přijít?" ať mluví, ať pořád mluví. Když mu teď přestane odpovídat, nemusí mu už nikdy říct ani slovo.

„Jeho duše je na noční straně."

Daemon se musel velice ovládat, aby dál seděl v klidu a vypadal, jako že ho to zajímá jen málo.

Jaenelle se zarazila: „A myslím si, že by s tím ani nesouhlasil."

„Myslíš, že by Filip nesouhlasil, aby tě tvůj učitel učil tady?"

„Ne. *On* by nesouhlasil s Filipem." Zavrtěla hlavou. „Vůbec by s ním nesouhlasil."

Ani já ne, má Paní. Ani já ne. Daemon vzpomínal na to málo, co věděl o strážcích a historkách, které slyšel nebo četl o Nejvyšším pánovi Pekla. Přitom si všiml, že Jaenelle těžce polkla a i jemu se sevřelo hrdlo. Strážci. Živoucí mrtví. Pijí… „Neubližuje ti, viď že ne?" zeptal se drsným hlasem a okamžitě svých slov litoval.

Jaenelle se mu ušklíbla do obličeje a v jejích očích se objevila ledová zloba.

Daemon se okamžitě stáhl a snažil se najít způsob, jak zlehčit to, co právě řekl: „Myslím tím … nadává ti, když se ti v hodině nedaří? Tak, jak to dělá Graffová?"

Zlost jí zmizela z očí, ale byla nadále velice ostražitá. „Ne, on mi nikdy nenadává." Změnila polohu na gauči a teď si seděla na patách. „No, většinou to nedělá. Ve skutečnosti se to stalo jenom jednou, ale to bylo proto, že jsem je všechny vyděsila, a byla to Prothvarova chyba, protože jsem ho požádala, aby mě něco

naučil, a on mě to nechtěl naučit, jen se smál a říkal mi, že to nedokážu, ale já jsem věděla, že to dokážu, a chtěla jsem mu to ukázat, že to dokážu, ale on nevěděl, že já to umím, a pak dostal strach a všichni se moc rozzlobili, a právě tehdy jsem dostala vynadáno. Ale byla to skutečně Prothvarova chyba.“ V jejích očích se objevila touha, aby stál na její straně.

Daemon se cítil omámený z tak dlouhého výkladu a zachytil jedinou věc, které se mohl přidržet: „Kdo je to Prothvar?“

„Vnuk Andulvara.“

Daemona začínala pomalu bolet hlava. Strávil příliš mnoho nocí, kdy se rozhořčeně, ale přátelsky hádal s Lucivarem, kdo je nejmocnějším princem a válečníkem v dějinách čisté krve, a to nevěděli nic o Andulvarovi. Matko noci, napadlo ho, když si úporně třel bolavé spánky na hlavě, kolik mrtvých vlastně Jaenelle zná? „Souhlasím,“ pravil rozhodně. „Myslím, že to byla Prothvarova chyba.“

Jaenelle zamrkala. Ušklíbla se. „Také si to myslím.“ Pak skrčila nos. „Jenže Prothvar si to nemyslel. Ani dnes si to nemyslí.“

Daemon pokrčil rameny. „Je to Érijen. Érijenové jsou hrozně tvrdohlaví.“

Jaenelle se zachichotala a přisunula se k němu blíž. Daemon pomalu sunul paži dolů, až ji objímal kolem ramen a spokojeně si vzdychl.

Bude muset s Knězem uzavřít mír. Ze své strany neustoupí ani o krok, ale nechtěl, aby se Jaenelle ocitla v pasti uprostřed takového druhu protivenství. Kromě toho, Nejvyšší pán byl jen rival, nikoli nepřítel. Mohla by ho také potřebovat.

„Tvému učiteli se říká Kněz, je to tak?“ zeptal se Daemon ospalým hedvábným hlasem.

Jaenelle se trochu napřímila, ale neodtáhla se. Nakonec přikývla.

„Až ho příště uvidíš, povíš mu, že mu posílám hodně pozdravů?“

Jaenellina hlava vystřelila nahoru tak rychle, že Daemonovi málem vyrazila zuby. „Ty znáš Kněze?“

„Setkali jsme se jen nakrátko … a už je to hodně dávno,“ odpověděl Daemon a prsty jí proplétal zlaté vlasy.

Jaenelle se k němu ještě více přitiskla a oběma rukama zakryla veliké zívnutí. „Nezapomenu,“ slíbila ospale.

Daemon ji políbil nahoru do vlasů a pomalu ji postavil na nohy. Knihu vrátil na polici a vedl Jaenelle ven z knihovny. Ukázal ke schodům, které ji zavedou přímo do ložnice o patro výš. „Teď hezky do postele a dobře se vyspi.“ Snažil se, aby to znělo trochu přísně, ale i jeho vlastním uším to přišlo láskyplné a zoufalé.

„Někdy mluvíš jako on,“ zamumlala Jaenelle. Vystoupala po schodech a zmizela z dohledu.

Daemon zavřel oči. Lháři. Hedvábný, dvorní lháři. Nechtěl urovnat to protivenství. Proto mu neposlal takovou zprávu. Chtěl − alespoň na chvíli a jen tak mimochodem − chtěl přinutit Saetana, aby uznal vlastního syna.

Ale jakou zprávu mu asi Kněz pošle na oplátku, pokud se vůbec bude obtěžovat, aby mu něco vzkazoval?

7. Terreille

Greer stál před oběma ženami sedícími u ohně a ruce měl volně složené za zády. U nejvyšší kněžky Hayllu se počítal mezi nejdůvěryhodnější sloužící, byl to její oblíbený vrah a atentátník, vždycky si vzal na starost všetečné, vlezlé podrobnosti a špinavou práci. Úkol, který mu byl svěřen nyní, byl výjimečnou odměnou za jeho loajalitu.

„Rozumíš, co máš udělat?“

Greer se lehce pootočil k ženě, kterou Dorothea nazývala kněžkou Temnoty. Až do dnešní noci nikdy nechápal, proč se měla jeho nejvyšší kněžka cítit zavázaná, když chystala ubytování pro tuto záhadnou „rádkyni“. Teď to konečně pochopil. Kolem ní

se rozprostíral pach hrobu a její dychtivá zlá vůle ho současně děsila i vzrušovala. Také si povšiml, že „víno“, které upíjela ze sklenice, pocházelo z úplně jiných druhů vinic.

„Rozumím a cítím se poctěn, že jste si vybrala pro tento úkol právě mě.“ Zatímco Dorothea mohla vybrat, na koho ten úkol padne, bylo hned zřejmé, že úkol jako takový vzešel od té druhé kněžky. To bylo něco, co si bude muset zapamatovat pro příště.

„Nebude vzdorovat, protože ty budeš ten, kdo vysvětluje podmínky dohody?“ pravila Dorothea a pohlédla na jeho pravou ruku. „Jeho nenávist k tobě je intenzivní.“

Greer věnoval Dorothee úlisný úsměv a svou pozornost věnoval plně kněžce Temnoty. Tak. Ani výběr vhodného kandidáta nepadl na nejvyšší kněžku Hayllu. „O to víc důvodů, proč mu naslouchat − zejména když mě netěší, že mu nabídnu tak velkorysé podmínky. Kromě toho, když se rozhodne, že bude lhát o tom, co ví, dokážu tu lež odhalit mnohem lépe než kterýkoli z vyslanců, kteří…“ − položil si levou ruku na prsa jako výraz upřímnosti − „přestože jsou skutečně vysoce kvalifikovaní na plnění běžných úkolů, je politováníhodné, že jsou poněkud váhaví, když jde o jednání se Sadim, jdou za ním jen výjimečně se zcela formálními záležitostmi.“

„Ty se Sadiho nebojíš?“ zeptala se kněžka Temnoty.

Její holčičí hlas Greera zamrzel, protože se vůbec nehodil k jejímu schválně zahalenému obličeji a celkovému vzezření temné a mocné síly. No, to je jedno. Dnes večer konečně pochopil, kdo ve skutečnosti ovládá Hayll. „Nebojím se Sadiho,“ odpověděl s úsměvem, „a bude mi skutečně velkým potěšením, až uvidím, jak si špiní svoje ruce dětskou krví.“ Velké potěšení.

„Velmi dobře. Kdy můžeš odjet?“

„Zítra. Moje cesta bude nahodilá a pojedu bez ozbrojeného doprovodu. Až tam budu, využiji příležitosti a porozhlédnu se po tom jejich obřím městečku. Kdo ví, co bych tam mohl najít, co by pro vás, dámy, mělo velkou cenu.“

„Kartan je v Beldon Moru," řekla Dorothea, když si dolévala sklenku s vínem. „Nepochybně ti ušetří spoustu předběžných prací. Až tam budeš, kontaktuj ho."

Greer jí předvedl další úlisný úsměv, oběma dámám se poklonil a odešel.

~ ~ ~

„Zdá se, že nejsi moc potěšená mým výběrem, sestřičko," pravila Hekatah, když vyprázdnila sklenku a postavila se, že už půjde.

Dorothea pokrčila rameny. „Sama sis ho vybrala. Vzpomeň si na to, když se něco nevydaří." Nepodívala se nahoru, když Hekatah zvedla ruce a stáhla si z obličeje kápi.

„Podívej se na mne," zasyčela Hekatah. „Měj na paměti, co jsem zač."

Dorotheu vždycky okouzlovalo, jak se démoni tak málo lišili od živých lidí. Jediným rozdílem byl lehký zápach masa, které se začíná kazit. „Nikdy nezapomínám na to, co jsi zač," odpověděla Dorothea s úsměvem. Oči Hekatah šlehaly blesky zloby, ale Dorothea se na ni dívala v klidu dál. „A ty bys měla mít na paměti, kdo vlastní Sadiho, a že je moje velkorysost a můj vliv, který mám v Prythianu − to všechno ti umožňuje hrát si tu svou malou hru na pomstu."

Hekatah hodila kápi zpátky na hlavu a přes obličej a vymrštila jednu rukou do vzduchu. Dveře se s prásknutím otevřely, mosazný knoflík se usadil v kamenné stěně. Hekatah ještě jednou zlostně zasyčela a zmizela.

Dorothea si znovu doplnila pohár vínem. Všimla si toho malého jízlivého úšklebku, změny ve výrazu Greerových očí, když se setkal s kněžkou Temnoty. Ale co ona byla vlastně zač? Pytel kostí, který nevěděl, kdy se má obrátit v prach. Pijavice. Pletichářská malá harpyje, která si to chce stále ještě vyřídit s mužem, kterého v Terreille nezajímá vůbec nic. Vůbec nic. Nebyla si jista, jestli věří té historce o dítěti, které Knězi popletlo hlavu, nebyla si jista, co by to pro všechny znamenalo, kdyby to

byla pravda. Ať mu nechá tu jeho hračku. Dorothea sama naházela spoustu mladíků do doupěte kněžky Temnoty. Teď chce ta chodící zdechlina, aby se vzdala Sadiho na sto let, a na výraz vděčnosti za takové uspořádání se snažila přelstít jejího nejlepšího sluhu, učinit ho nedůvěryhodným.

Velmi dobře. Ať jí Greer podlézá. Přijde den a on si svůj omyl uvědomí − a také za to zaplatí.

~ ~ ~

Greer seděl v temném koutě a upíjel pivo z druhého korbele; pozoroval unavené a omšelé obličeje mužů u ostatních stolů. Býval mohl zajít do taverny, kde by dostal určitě lepší jídlo a necítil by po pivu chuť splašků v ústech, ale to by se musel usmívat na aristokraty čisté krve a podlézat jim. Trochu se ho báli, takže zůstal raději tady, kde měl stůl, který si vybral, dostal nejlepší kus masa a měl svoje soukromí.

Vypil pivo z korbele a zvedl prst na barmanku, která spěchala, aby mu korbel znovu naplnila; jak se tak blížila mezi stoly, odhazovala z rukou pěnu. Greer se usmál. Tohle by tady také mohl mít − stačilo jen říct.

Když měl naprostou jistotu, že se všichni lidé něčím baví, zvedl i svou pravou ruku a položil ji na stůl.

Pořád ještě nevěděl, proč mu to kdysi dávno Sadi udělal, co ho vyprovokovalo k tak vykalkulované destrukci. V klidu seděl v hospodě, která byla podobná této, a zkoumal vnady jedné holky. Sadi najednou přistoupil k jeho stolu a natáhl k němu pravou ruku. Sadi přitom vůbec nic neřekl a ve tváři měl ten prázdný znuděný výraz, kterým se na něj díval. Greer natáhl svou vlastní pravou ruku a myslel si, že Sadi přišel poníženě prosit o nějakou službičku. Ve chvíli, kdy Sadiho ruka sevřela Greerovu, všechno se změnilo. V jednu chvíli to byl pevný stisk při rukoudání a v následujícím okamžiku mu už Sadi drtil kosti v prstech a Greer cítil, že je zároveň zachycen v mentální vadě, takže mu nebyl povolen ani ten luxus, že by mohl omdlít a tak uniknout bolesti. Když mu nakonec vědomí dovolilo uniknout …

První jeho myšlenka, když procitl z bezvědomí, byla ihned zajít za nějakým léčitelem, najít někoho, kdo by mohl narovnat ruku rozmašírovanou na kaši; přitom mu byla tak cenným nástrojem. Jenže někdo už ruku uzdravil. Někdo něžně přetvaroval jeho ruku ve zkroucený pařát a dostatečně vyhojil kosti, takže léčitel by je musel zase všechny zlámat a celý pařát zničit a ruku narovnat. Jenže i Greerovi došlo, že druhé léčení by mohlo jen trochu vylepšit vzhled pařátu. Nikdo by mu z toho zkrouceného pařátu už nedokázal udělat zase jeho starou užitečnou ruku.

To Sadi sám provedl léčitelský zákrok a věděl, jaký bude výsledek. Sadi, který si od té chvíle nenechal nikdy ujít moment, aby ho mohl pozdravit po dvorském způsobu, jízlivě, s nenávistí v hlase, kdykoli se sešli u dvora Dorothey. Sadi, který teď má zabít jedno dítě za iluzi svobody.

Greer vyprázdnil korbel, tentokrát už naposledy a hodil na stůl pár mincí. Asi za hodinu pojede pavučinami kočár směrem na západ. Chtělo se mu počkat, chtěl vypadat nenápadně, ale popravdě řečeno, už se nemohl dočkat, až Sadimu tu nabídku učiní.

Kapitola devátá

1. Kaeleer

Saetan seděl v pohodlném křesle v „rodinné“ místnosti v kaeleerském Sídle, jednu nohu přehozenou přes druhou, prsty narovnané a brada mu na nich lehce spočívala. Pozoroval Jaenelle, jak šťastně protahuje jasně barevné mašle skrz tenkou dřevěnou destičku.

Její vyučování už nebylo dlouho soukromou záležitostí a Saetan měl vztek, že už mají oni dva tak málo soukromí, ale z Jaenelle se stala živoucí koule čarodějnického světla, které k sobě přitahovalo muže jeho rodu. Saetan velice dobře chápal, co je k ní tak přitahuje, ale nenašel v sobě dost síly a odvahy, aby je nějak odháněl.

Dneska Prothvar a Mefis hráli šachy, zatímco Andulvar odpočíval v křesle s napůl zavřenýma očima. Jaenelle seděla na podlaze před Saetanovým křeslem a všude kolem sebe měla jasně barevné tyčinky, karty a mašle.

Vyučování probíhalo čím dál lépe, napadlo Saetana, když pozoroval Jaenelle, jak protáhla dřevem další mašli. Musel mít na paměti jediné: začít vždycky na konci a propracovat se až k začátku.

Dnešní hodina byla věnována tomu, jak se dá pronikat fyzickými předměty a objekty nebo nechat něco, aby proniklo něčím jiným. Hlavní myšlenka spočívala v tom, že jakmile čarodějnice pochopí, jak může nechat jeden předmět proniknout druhým, nakonec se dá naučit, jak může živoucí bytost proniknout

něčím neživým − takže dokáže projít zavřenými dveřmi nebo nějakou stěnou či zdí. Tak to byla hlavní myšlenka.

Saetan ji vysvětloval Jaenelle všemi možnými způsoby a několikrát jí to i sám předvedl. Jenže ona to prostě nechápala. Po další hodině frustrace se jí stroze dotázal: „Kdybys chtěla protáhnout ruku tím dřevem, co bys udělala?“

Jaenelle se na kratičkou chvíli zamyslela, pak protáhla paži dřevem a zatřepotala prsty na druhé straně dřeva. „Třeba takhle?“

Andulvar zamumlal něco jako: „Matko noci.“ Mefis a Prothvar převrhli stolek s šachovnicí a rozházeli všechny šachové figurky po podlaze. Saetanovy oči zazářily, když zkoumal třepetající se prsty. „Asi takhle,“ pronesl nakonec a skrýval smích.

Postupovat pozpátku od něčeho, co už uměla, působilo Saetanovi žaludeční potíže − nikdy nezapomněl na toho mladého válečníka, který byl při vyučování až příliš arogantní, a když pak měl něco provést ve skutečnosti, propadl panice −, ale tady trvalo jen pár minut přesunout znalosti od živého těla a dřeva k mašličkám a dřevu. Cítil velké potěšení, když pozoroval jiskřičky v jejích očích, a málem slyšel, jak to zaklaplo, když si konečně všechno poskládala dohromady a pochopila.

Tak teď vesele proplétala mašle skrz kus pevného dřeva s takovou lehkostí, jakou by jí záviděly ženy u tkalcovských stavů.

„Ach, málem bych zapomněla,“ prohlásila Jaenelle, když zvedla další mašličku. „Princ mě požádal, abych vyřídila jeho pozdravy.“

Andulvar ihned otevřel oči a pak je zase zavřel. Mefisovi ztuhla ruka, která se zrovna chystala táhnout jednou figurkou. Prothvar na ni rychle pohlédl, ale hned se vrátil k šachům. Jen Saetan, který seděl před ní, nijak nereagoval.

„Princ?“ zeptal se líně.

„Hmm. Teď s námi žije jeden hayllský princ a válečník. Dělá společníka Leland a Alexandře.“ Přestala s protkáváním a trochu se jí stáhlo čelo. „Myslím si, že ho to moc nebaví. Není šťastný,

když je s nimi. Ale líbí se mu, když si může hrát s Wilhelminou a se mnou.“

„A jak si hraje s tebou a Wilhelminou?“ zeptal se tiše Saetan. Zaznamenal Andulvarův ostrý pohled, ale ignoroval ho. Takže Daemon nebyl jen v Beldon Moru, on byl přímo u nich v paláci!

Jaenelle se rozzářila. „Děláme spousty věcí. Chodíme na procházky, jezdí dobře na koni, zná spoustu historek, hraje na piano s Wilhelminou, předčítá nám a vůbec není jako ostatní dospělí, kteří si myslí, že naše hry jsou hloupé.“ Zvedla dvě mašličky a protáhla je dřevem. „Často je jako ty.“ Naklonila hlavu a zkoumala jeho obličej. „A taky se ti dost podobá.“

Saetanovi se rozbušila krev až do konečků uší. Dal ruce dolů a jednou si stiskl žaludek. „A v čem se mi podobá, Jaenelle?“

„No, jak máš někdy v obličeji takový legrační výraz, nebo jak tě bolí břicho a ty by ses chtěl zasmát, ale víš, že to bude bolet.“ Podívala se mu na ruku, která byla sevřená v pěst a tlačila mu na žaludek. „Máš něco s břichem?“

„Ještě ne.“

Andulvarovi najednou připadal strop velice zajímavý. Prothvar a Mefis čistě jen zírali na její záda. Saetan zaťal zuby.

„Je doopravdy moc hodný, Saetane,“ řekla Jaenelle a zmátly ji podivné emocionální proudy. „Jednoho dne, když venku pršelo, tak s Wilhelminou a se mnou hrál kolébku hodiny a hodiny.“

„Kolébku?“ řekl Saetan podivným hlasem.

Jaenelle vtiskla do dřeva obrázek srdcové dámy. „To je karetní hra. Pravidla jsou dost obtížná a princ pořád na něco zapomínal, takže prohrával.“

„Skutečně?“ Saetan potlačil úsměv. Těžko uvěřit, že by Daemonovi připadala pravidla jakékoli hry ‚obtížná‘.

„Hmm. Nechtěla jsem, aby se cítil špatně, tak … no, trochu jsem podváděla a pomohla mu vyhrát jednu hru.“

Strop nad Andulvarem byl *mimořádně* zajímavý. Mefis se rozkašlal. Prothvarovi zase připadala nesmírně poutavá textura závěsů.

Saetan si odkašlal a zatlačil pěst ještě hlouběji do žaludku. „A ten princ… říkal ti něco?“

Jaenelle nakrčila nos. „Řekl mi, že by mě hrozně rád naučil poker, kdyby ale nemusel sázet proti mně. Co tím myslel, Saetane?“

Mefis a Prothvar hlasitě sklapli šachovnici a srazili se hlavami. Andulvar se začal otřásat a přidržoval se opěrek u křesla, jako by to byly jediné věci, které ho mohly udržet u země.

Saetan cítil s naprostou jistotou, že jestli se brzy nezačne smát, jeho vnitřnosti mu tlakem prasknou. „Řekl bych…, že myslel…, že by se mu líbilo, kdyby mohl sám vyhrát.“

Jaenelle přemýšlela o jeho odpovědi, ale pak zavrtěla hlavou. „Ne, myslím si, že tohle zrovna neměl na mysli.“

Bylo slyšet tlumené *ak*, *ak*, *ak*, jak se Prothvar zoufale snažil zadržet smích, ale ten zvuk zafungoval jako spoušť a všichni čtyři se najednou prudce rozesmáli.

Saetanovo tělo se sklouzlo z křesla, jako by ho měl ze želatiny. Se zaduněním skončil na podlaze, ležel na boku a úpěl smíchy.

Jaenelle si je všechny prohlížela a usmívala se, jako by se chtěla ke všem ráda připojit, jen kdyby jí někdo vysvětlil ten vtip. Po minutě se postavila, uhladila si šaty s důstojností a hrdostí mladé Královny, překročila Saetanovy nohy a zamířila ke dveřím.

Saetan vzlykal. Opřel se o loket a zeptal se: „Jaenelle? Kam jdeš?“ Ostatní tři muži zůstali zticha a čekali na odpověď.

Jaenelle se obrátila a podívala se dolů na Saetana. „Jdu do koupelny a pak se půjdu podívat, jestli má paní Bealová něco k snědku.“ Kráčela ke dveřím a nohy měla ztuhlé. Poslední věc, kterou zaslechli, jak si mumlá sama pro sebe před zavřenými dveřmi, bylo: „Muži.“

Trvalo ještě chvíli, než se rozpoutala nová vlna smíchu a trvala tak dlouho, že žádný z nich nemohl vstát.

„Jsem rád, že jsem mrtvý,“ prohlásil Andulvar, když si utíral oči.

Saetan ležel na zádech, naklonil hlavu, aby na přítele dobře viděl a zeptal se: „Proč?“

„Protože jinak bych z ní měl určitě smrt.“

„Ach, ale Andulvare, jak nádherný způsob takhle zemřít.“

Andulvar vzlykal. „Co teď hodláš udělat? Sám od sebe prozradil, kde se nachází. Je to výzva?“

Saetan pomalu vstal, urovnal si oblečení a uhladil vlasy. „Myslíš, že je až tak bezstarostný?“

„Možná jen arogantní.“

Saetan o tom přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že v tom není arogance, spíš výzva.“ Obrátil se k Andulvarovi. „Je to určené pro mne. Může důvěřovat mým úmyslům stejně tak málo, jako já mohu důvěřovat jemu. Možná oba potřebujeme … trochu víc důvěry.“

„Takže co uděláš?“

Saetan vzdychl: „Budu ho také pozdravovat.“

2. Terreille

Greer vyhlížel z okna vyslanectví na město zvané Beldon Mor, když zaslechl, jak se potichu otevřely a zavřely dveře. Ohlédl se do místnosti za sebou a očekával, že některý ze zaměstnanců tam teď čeká, aby mu pověděl, že se schůzka trochu opozdí. Namísto toho jen pocítil náhlý chlad. Ti blázni, co tady slouží, mají dost vysoký účet na výdaje. To nejmenší, co tady mohou udělat, je trochu zatopit. Možná vešel nějaký bručoun, viděl ho a zase kvapně odešel.

Greer si odfrkl, obrátil se od okna a bezděky ustoupil o krok.

U zavřených dveří stál Daemon Sadi, ruce měl v kapsách u kalhot a v obličeji měl tu známou, chladnou a znuděnou masku. „Pan Greer,“ řekl hedvábným tichým hlasem.

„Sadi,“ odpověděl Greer s opovržením. „Nejvyšší kněžka mě vyslala, abych ti předložil jistou nabídku.“

„Ale?“ opáčil Daemon a nadzvedl jedno obočí. „Odkdy Dorothea vysílá své oblíbence jako poslíčky zpráv?“

„To nebyl můj nápad,“ vyštěkl Greer a okamžitě změnil tón své řeči. „Dělám to, co se mi řekne, stejně tak jako ty. Prosím.“ Ukázal levou rukou na dvě křesla. „Uděláme si raději pohodlí.“

Greer celý ztuhl, když pozoroval Sadiho, jak plavně došel k jednomu z křesel a pohodlně se usadil. Způsob, jakým se tenhle muž pohyboval, ho vytáčel. V tom pohybu bylo něco kočkovitého, něco, co nebylo ani trochu lidské. Greer se posadil do druhého křesla, sluneční paprsky ho pálily do zad, takže mohl snadno pozorovat Sadiho obličej.

„Mám pro tebe jistou nabídku,“ opakoval Greer. „Nejsem z toho zrovna nadšený, že poslaly s tou zprávou právě mě.“

„To už jsi řekl.“

Greer stiskl rty. Ve tváři toho parchanta nebyl ani náznak nějakého zájmu. „Ta nabídka zní: Sto let nemusíš sloužit na žádném dvoře, můžeš žít, kde si vybereš, a dělat, co se ti zachce, čas můžeš trávit, v jakékoli společnosti si zamaneš.“ Greer se odmlčel, aby jeho řeč měla dramatický efekt. „A nabídka zahrnuje stejné podmínky pro toho érijenského míšence. Promiň − pro tvého bratra.“

„Érijen má prsten poslušnosti od nejvyšší kněžky Askavi. Dorothea nemá co mluvit do toho, co s ním bude.“

To byla lež a Sadi to moc dobře věděl, ale Greera rozčilovalo, že Sadi neměl žádné otázky, že ani trochu nezměnil hlas, ani výraz v tváři. To už ho ani trochu nezajímal osud Yaslany?

„Je to velkorysá nabídka,“ pravil Greer a jen tak tak se ovládal, aby na něj nevykřikl, aby Sadiho nepřinutil k nějaké reakci.

„Mimo veškerou pochybnost.“

Greerova levá ruka se zaryla do křesla. Zhluboka se nadechl. To *on* chtěl mít hlavní slovo.

„A co se váže na takovou velkorysou nabídku?“ zeptal se Sadi s divokým úsměvem.

Greer se zachvěl. Do háje s těmi zatracenými idioty! Až to tady dá do pořádku, budou moc dobře vědět, jak se má v místnosti zatopit! Stačí jen předat tuto nabídku, ale přemýšlelo se mu jen velice těžce, když tady byla všude taková zima. „Velice dobrá přítelkyně nejvyšší kněžky zjistila, že její druh se zaplétá s jednou mladou čarodějnicí, že je jí posedlý. Ráda by něco podnikla, aby tyto aktivity ukončila, ale kvůli tomu, že je to politicky velice citlivé, nemůže nic podniknout sama."

„Hmm. Napadlo by mě, že jestli chce svého druha tiše pohřbít, ty bys byl na tu práci mnohem vhodnější než já."

„To není ten druh, koho chce vidět pohřbeného." U ohňů pekelných! Tady ale byla zima.

„Aha, už chápu." Sadi zkřížil nohy, narovnal prsty a opřel si bradu o jejich konečky. „Určitě však víš, že moje možnosti cestování jsou silně omezené, neboť musím vyhovovat žádostem královny, které sloužím. A nevysvětlitelný výlet by se dal jen těžko vysvětlovat."

„To není nutné. Proto tu nabídku učinily právě tobě."

„Prosím?"

„Nejvyšší kněžka a její přítelkyně se domnívají, že oběť jejich msty se nachází v tomto městě." Greerovi znehybněly nohy. Chtěl si zamnout ruce, aby si je trochu zahřál, ale zdálo se, že Sadi si z té zimy vůbec nic nedělá, a on sám nechtěl předvádět jakékoli známky slabosti.

Sadi se zamračil − byla to první změna v jeho obličeji od chvíle, co tento rozhovor začal. „A jak stará je ta čarodějnice? Jak vypadá?"

„Těžko přesně říct. Víš, jak těžko se to posuzuje u těchto přelétavých ras. Přesto, je dost mladá, alespoň tak vypadá. Zlaté vlasy. To je jediný jistý rys. Možná má velice podivnou auru…"

Sadi se zasmál a byl to znervózňující zvuk. Vypadal pobaveně, ale v lesku jeho očí bylo něco velice podivného. „Můj milý pane Greere, mluvíš o polovině ženských v tomhle místě. Podivná aura? V porovnání s čím? Mimořádná výstřednost je prepubescentní epidemie všude tady. Na celém tomhle ostrově

nenajdeš jedinou aristokratickou rodinu, která by neměla alespoň jednu dceru s ‚podivnou aurou'. Co očekáváš, že udělám? To mám navštívit každou z nich, zatímco její garde bude hlídat, a budu se jí ptát, jestli má něco společného s jedním Hayllianem z jedné ze stovky rodin?" Znovu se zasmál.

Greer zaťal zuby. „Takže ty tu nabídku odmítáš?"

„Ne, Greere, jen se ti snažím říct, že pokud nebudu mít víc informací, druh té přítelkyně si bude moci pohrávat se svou hračkou ještě velice dlouho. Takže pokud mi toho neřekneš víc, nestojí to ani za námahu." Sadi vstal a stáhl si rukávy saka přes manžety u košile. „Ta nabídka je vskutku lákavá, a pokud narazím na zlatovlasou dívku, které se líbí Haylliané, dám si na ni velice dobrý pozor. A nyní, pokud dovolíš, čekají mne u krejčího, kde jim mám vysvětlit své názory ohledně vkusu." Výsměšně se mu poklonil a odešel.

Greer počítal do deseti, než vstal z křesla a doklopýtal ke dveřím na promrzlých nohou. Sáhl pařátem na pravé ruce po knoflíku u dveří, který byl tak studený, že se mu na něj málem přilepila kůže. Nakonec dveře otevřel a vstoupil do chodby − a opřel se o stěnu.

Na chodbě byl takový žár, jako by se ocitl v peci.

~ ~ ~

Daemon postával v malé zahrádce a hleděl na záhonek s čarodějnicými slzičkami. Nemohl spát, tak šel ven na procházku a skončil tady. Noční vzduch byl chladný a on si nevzal kabát, ale bylo mu to příjemné, když cítil chlad, který nevycházel z jeho nitra.

Dorothea hledala Jaenelle. Nezáleželo na tom, jestli po ní pátrala z vlastních důvodů, nebo na příkaz někoho jiného. Dorothea se vždycky snažila zničit silné mladé čarodějnice, které by mohly jednoho dne ohrozit její moc. Jakmile jednou zjistí, kdo je Jaenelle a co je vlastně zač, použije všechny zbraně, které má k dispozici, aby tuhle dívenku zničila.

Greer se snažil něco vyzvědět, neměli dost informací, což znamenalo, že Dorothea si nebyla moc jistá, zda Jaenelle žije v Beldon Moru. Nebylo ale těžké odhadnout, že Greerova návštěva nebude nijak krátká, a když zůstane dost dlouho, dříve či později zaslechne nějaké řeči o excentrické zlatovlasé dceři Leland Benediktové. A co pak?

Naučil jsi ji, jak má zabíjet, Kněži? Dokážeš ji vůbec něco takového naučit? Je tak moudrá ve své nevinnosti a tak nevinná ve své moudrosti.

Tehdy měl Greera zabít namísto toho, že mu jen znetvořil ruku, která podřízla krk Titian. Ale načasování bylo tehdy špatné, a i kdyby neměla vůbec žádné důkazy, Dorothea by stejně podezírala jeho. Stále ještě mu chyběl pořádný nadhled, jak by mohl odpoutat pozornost od tohoto domu. Neexistovalo žádné místo, kam by mohl Jaenelle schovat a kde by byla v bezpečí − hlavně s jejími sklony k cestování − a přesto ji nechtěl předat Knězi, aby mohla odejít a zůstat s ním. Ještě ne.

Daemon zavrtěl hlavou. Noc ubíhala, a než došel do malé zahrádky, už věděl, co musí udělat. Nabídka byla předložena jemu a nebylo pochyb o tom, jak na ni zareaguje. Ale nabídka se netýkala jen jeho samotného. Zhluboka se nadechl a po ebonitově šedém vláknu vyslal myšlenku.

*Parchante? Parchante, slyšíš mě? *

Pocítil, jak někdo procitá k vědomí z lehkého spánku. *Parchante?* Vědomí vyplouvalo na povrch a soustřeďovalo se. *Parchante, co …*

Poslouchej. Nemáme moc času. Greer mi dneska předložil nabídku.

Greer? Prudké ochlazení. *Proč?*

Jedna přítelkyně Dorothey po ní chce malou službu. Daemon těžce polkl a zavřel oči. *Sto let mimo služeb u dvora … pro nás oba … když zabiju jedno dítě.*

Následující slova pronikla do Daemonovy mysli a byla jedovatě sladká: *Jakékoli dítě? Nebo některé konkrétní?*

Daemon se zahleděl do země. Pravou rukou si třel jizvu na levém předloktí. *Velice zvláštní dítě. Mimořádné dítě.*

A tvoje odpověď zněla?

Už jsem ti řekl. Ta nabídka nebyla výhradně pro …

Kde jsi?

Chaillot.

Vzteklé zasyčení. *Poslouchej mě, ty zkurvysynu. Jestli přijmeš tu nabídku jen proto, abys mě zachránil, první věc, kterou udělám, je, že tě zabiju.*

První věc, kterou udělám já, je, že tě nechám. Daemon klesl na kolena a třásl se úlevou. *Děkuju.*

Cože? Vlny zuřivosti, které se valily po vláknu, pomalu mizely.

Děkuji ti. Já… doufal jsem…, že takhle odpovíš, ale musel jsem se zeptat. Daemon se zhluboka nadechl. *Je tu ještě něco, co bys měl…*

Ta mrcha jde po ní. Není moc času. Starej se o ni, parchante. Kdybys měl zabít všechny kolem ní, udělej to, ale o ni se pořádně postarej.

Lucivar byl pryč.

Daemon pomalu vstal. Kontaktovat Lucivara bylo velice riskantní. Kdyby někdo zachytil jejich komunikaci, zbičování by byl nejmenší trest. Jenže sám za sebe ničeho nedbal. Byl příliš daleko od Hayllu a Dorothey, která na to mohla přijít jako první díky prstenu, a byl přesvědčený, že proklouzne kolem Alexandry, která u sebe měla druhý ovládací prsten. Ale Zuultah nebyla Alexandra a Lucivar si nikdy nepočínal dvakrát bezpečně.

Buď opatrný, parchante, napadlo Daemona, když pomalu kráčel zpátky do domu. *Buď opatrný.* Ještě pár let a z Jaenelle vyroste mladá žena. A pak budou sloužit takové Královně, o které se jim vždycky jenom zdálo.

Mohl sledovat ebonitově tmavošedé vlákno zpátky k Lucivarovi, aby zjistil, zda Zuultah odhalila jejich komunikaci, ale neudělal to, protože nechtěl s jistotou vědět, že Zuultah používá prsten. Nechtěl vědět, jestli Lucivara trápí bolest.

Daemon pohlédl nahoru do oken části domu, kde byly dětské pokoje. Ani záblesk světla. Chtěl se vyplížit nahoru po schodech, vklouznout do té malé postele a omotat se kolem toho tělíčka, pocítit její teplo a vědět s naprostou jistotou, že je naživu a v bezpečí. Protože jestli Lucivara sužovala bolest …

Daemon vstoupil do domu a šel k sobě do pokoje. Rychle se svlékl a vklouzl do postele. Jeho pokoj byl plný stínů a obloha se s novým svítáním zbarvovala do šeda. Daemon stále dumal, čemu bude slunce v Pruulu muset přihlížet.

3. Terreille

Surreal si rozepnula kabát, když kráčela sem a tam po cestičkách v Alexandřiných veřejných zahradách, což byla část panství, kterou Alexandra Angelline otevřela pro celé město. Zahrady byly jedním z mála míst v Beldon Moru, kde mohli lidé chodit po trávě nebo se posadit pod strom, a zdálo se, že tam teď jsou všichni aristokraté čisté krve a užívají si jeden z posledních teplých podzimních dnů.

Před dvaceti lety, když Surreal přišla do města, aby si vybudovala reputaci v Dejině Rudém měsíci, byla v Beldon Moru spousta stromů a trávníků. Teď se z města stávala postupně novější a čistší verze Dragey pomocí hayllianských vyslanců a jejich dovednosti zkorumpovat městskou radu a jako pijavice odsát veškerou sílu a moc příslušníků čisté krve.

Více než landenové kterékoli rasy potřebovali lidé čisté krve být ve styku s půdou a přírodou, ve které se nacházeli. Bez takového kontaktu mohli velice snadno zapomenout to, co bylo v nejstarších legendách, a sice že byli stvořeni proto, aby se o všechno dobře starali. Bylo příliš jednoduché, že se nechali zahltit výhradně vlastním egem.

Surreal kráčela po pěšinkách v zahradě a bavila se reakcemi lidí na její přítomnost. Mladí muži, kteří si šli za svým, se zastavovali a zírali na ni s vypočítavým zájmem; mladíci, kteří

doprovázeli dámy, jimž se dvořili, se na ni zadívali a zrudli, zatímco jejich průvodkyně je rychle strhly jiným směrem; muži, kteří se na veřejnosti objevovali s manželkami, zírali přímo před sebe, zatímco jejich manželky hleděly střídavě na své muže a na Surreal a zase na své manžely, kterým ztuhly obličeje. Surreal všechny ignorovala k velké úlevě jejích klientů. No, většině z nich. Věnovala intimní úsměv jednomu válečníkovi, který před několika nocemi zacházel s jednou děvkou dost brutálně, a zamávala na něj prsty na pozdrav, než odběhla pryč; sama pro sebe se tiše smála a přála si, kéž by mohla vyslechnout jeho bouřlivé vysvětlení.

Ale dost zábavy. Čas na práci.

Surreal se dál prodírala pěšinami v zahradách a blížila se čím dál víc k bráně z kovaného železa, která oddělovala soukromé zahrady od veřejných. Pod košilí jí visel šedý drahokam posazený do zlata − byla to přesná replika zeleného drahokamu Titian. Zkoušela to s šedým drahokamem od chvíle, kdy vstoupila do zahrad, a doufala, že nezachytí žádnou odpověď, protože to by znamenalo, že Filip je někde poblíž − a Filipa dnes zrovna nehledala.

Jak se blížila k bráně, vyslala soukromý signál, který ji naučil Daemon před dávnými lety, a tento signál mu měl napovědět, že ho Surreal potřebuje. Pak se odvrátila od brány a chodila po užších pěšinkách kolem plotu.

Možná nebyl v domě. Možná se zrovna teď nemohl vzdálit. Možná ani na její signál neodpoví. Neodvážila se ho použít od oné noci, když ho donutila, aby jí předvedl, jak slouží na hayllském dvoře jako kurevník.

Ucítila ho dřív, než ho spatřila; přicházel po pěšině za ní. Obrátila se a kráčela směrem k němu, jen tu a tam obdivovala podzimní rozkvetlé květiny. Cestička byla stranou od ostatních a byla zde velice malá šance, že je tady někdo spatří spolu. Přesto, Surreal nechtěla, aby se jí kdokoli na cokoli vyptával. Když ho míjela, předstírala, že zakopla a zvrátila trochu nohu.

„Sakra," řekla, když ji Daemon zachytil za paži, aby udržela rovnováhu. „Vydrž minutku, jestli můžeš, zlato?" Položila mu ruku na rameno, opřela se o něj a pohrávala si s botou. „Někdo tě hledá." Ucítila, jak se v něm rozhostilo napětí, a spatřila malý kroužek zmrzlé půdy pod jeho nohama.

„Ale? Kdo?"

Surreal si dál pohrávala s botou, neviděla mu do obličeje, ale věděla, že by stejně nespatřila nic jiného než znuděný, osudem pronásledovaný výraz navzdory sametovému tónu v jeho hlase.

„Myslí si, že se tady zajímáš o nějaké dítě, které ji velice zajímá; je to dítě, které chce Dorothea odstranit. Být tebou, dávala bych si pořádný pozor. Nezadala mi žádnou zakázku, ale to neznamená, že nepromluvila s někým jiným, kdo by se o to mohl pokusit." Postavila nohu na zem a zahýbala kotníkem, jako by ho zkoušela, zda je v pořádku.

„Znáš ji?"

Surreal se zamračila a zavrtěla hlavou; dál zkoumala botu. „Čarodějnice, která přebývá u Cassandřina oltáře. Nemám tušení, jak dlouho už tam je. Má tam zařízených několik místností. To je tak všechno. Bydlela jsem už v horších místech."

Daemon měl tvář stále odvrácenou od ní. „Děkuji ti, že jsi mě varovala. Teď, jestli mi dovolíš, tak …"

„Princi? Princi, musíš sem jít a na něco se podívat."

Surreal se otočila po dívčím hlase. Zněl jako hedvábné vlákno, napadlo Surreal, když vtom se za zatáčkou objevila útlá zlatovlasá dívka a zastavila se před nimi. Její úsměv byl vřelý a její oči − zdálo se, že ty oči mění barvu podle toho, jak si sluneční paprsky probojovávaly cestu skrz listoví − ty oči byly plné zvědavosti a oduševnělosti.

„Ahoj," řekla dívka a zkoumala obličej Surreal.

„Paní," odpověděla Surreal a snažila se, aby to znělo uctivě a důstojně, ale zaslechla Daemonův podrážděný vzdech a chtělo se jí smát.

„Měli bychom se vrátit," pravil Daemon, bral dívku stranou a nutil ji zpátky do soukromých zahrad.

Surreal už chtěla odběhnout pryč, když zaslechla Daemona, jak říká: „Paní.“ Prosebný tón jeho hlasu ji zarazil na místě. Ještě nikdy neslyšela, že by jeho hlas zněl takhle. Podívala se na dívku, která zapřela nohy do země a odmítala se vrátit.

„Jaenelle,“ přemlouval ji zoufale Daemon.

Jaenelle ho ignorovala a dál zkoumala obličej a hrudník Surreal.

Tehdy si Surreal uvědomila, že jí zpod košile vyklouzl šedý drahokam, když se sehnula, aby prozkoumala botu. Podívala se na Daemona a beze slov se tázala, co má udělat.

Daemon jemně tiskl Jaenelle rameno, aby získal její pozornost, ale Jaenelle se zeptala. „Ty jsi Surreal?“ Když Surreal neodpovídala, Jaenelle naklonila hlavu a pohlédla na Daemona: „Je to Surreal?“

Daemonův obličej jako by uvízl v pasti. Zhluboka se nadechl, pomalu vydechl a pomalu odpověděl: „Ano, je to Surreal.“

Jaenelle vesele tleskla rukama a šťastně se na Surreal usmála: „Mám pro tebe zprávu.“

Surreal zamrkala a byla naprosto ztracená: „Zprávu?“

„Paní, jen předejte tu zprávu. Musíme jít,“ pravil Daemon a snažil se do svých slov vložit trochu přísnosti.

Jaenelle se na něj zamračila a evidentně ji zmátl nedostatek laskavosti, ale poslechla: „Titian tě zdraví a pořád tě miluje.“

Surreal se podlomila kolena a ve stejnou chvíli ji Daemon zachytil. „To je tvoje představa o vtipu?“ zašeptala zběsile a schovávala obličej na jeho hrudi.

„Kéž mi pomůže Temnota, Surreal, tohle není žádný vtip.“

Surreal se na něj podívala. Strach − ten také v jeho hlase ještě nikdy nezaslechla. Dala se dohromady a odstoupila od něj. „Titian je mrtvá,“ pravila stísněně.

Jaenelle vypadala ještě víc zmateně: „Ano, já vím.“

„Jak znáš Titian?“ zeptal se Daemon tiše, ale v jeho hlase vibrovalo napětí. Zachvěl se a Surreal pochopila, že to není díky čerstvé bríze, která se právě zvedla.

„Je královnou harpyjí. Řekla mi, že její dcera se jmenuje Surreal, pověděla mi, jak vypadá, a popsala mi, že drahokam je zasazený do takového druhu rodinného erbu. Dea al Mon to nosí ve stříbře, ale tobě víc sluší zlatá.“ Jaenelle se na ně podívala. Byla stále ještě potěšená, že mohla vyřídit ten vzkaz, ale jejich reakce jí nedávaly smysl.

Surreal chtěla rychle utéct někam daleko, chtěla zmizet, a přitom se chtěla držet této dívky, které nepřipadalo vůbec divné, že je mostem mezi živými a mrtvými. Snažila se něco říct, cokoli, ale vyšel z ní jen neartikulovaný zvuk, tak se podívala na Daemona a hledala u něj pomoc, ale uvědomila si, že ani on nestojí pevnýma nohama na zemi.

Nakonec se otřásl, objal paží Jaenelle kolem ramen a vedl ji k soukromým zahradám.

„Počkej,“ zavolala Surreal. Trochu se zakymácela, ale udržela se na nohou. Oči měla plné slz a hlas zněl nakřáple. „Kdybys ještě někdy viděla Titian, vyřiď jí mé pozdravy a že ji stále miluji.“

Úsměv, který viděla skrz slzy, byl příjemný a plný pochopení. „Určitě, Surreal. Nezapomenu na to.“

A pak odešli.

Surreal se dopotácela až ke stromu, objala ho rukama a po tvářích se jí koulely slzy. Dea al Mon. Rodinné jméno? Lidé, ze kterých vzešla Titian? Nevěděla nic, ale bylo to mnohem víc, než se kdy dozvěděla. V jejím nitru jako by se něco zlomilo a přesto, poprvé od chvíle, kdy vešla do té místnosti a spatřila Titian mrtvou na podlaze, se necítila tak osaměle.

4. Terreille

Když Cassandra otevírala kredenc, kde stály sklenice na víno, pocítila temnou přítomnost muže v kuchyňských dveřích, tu neomylnou vůni černé barvy. Aniž by se otáčela, natáhla se pro sklenici a řekla: „Čekala jsem tě později.“

„Jsem překvapen, že jsi mě vůbec čekala.“

Minula sklenici. Jen jediná mužská psychická vůně se dala zaměnit za Saetanovu. Chtěla získat nějaký čas, aby místo rudého drahokamu přivolala sílu černého, tak vyjmula ze skříňky dvě sklenice na víno a postavila je na okraj skříňky, až pak se otočila.

Opřel se o zárubeň u dveří a ruce měl v kapsách u kalhot.

Ach, Saetane, podívej se, co jsi počal. Cassandře se trochu změnil rytmus srdečního tepu, když obdivovala jeho tělo a velice krásný obličej. Kdyby ve vzduchu vířilo alespoň trochu svůdnictví, její starodávný pulz by tepal vší silou. Jenže cítila jen chlad, který pronikal až na kost, a v očích měl výraz, na který se nemohla dívat.

Přemýšlej, ženo, přemýšlej. Byla strážkyní, jednou z živých mrtvých, ale to on nevěděl. Kdyby zničil její tělo, mohla by se během okamžiku změnit v démona a bojovat dál. Pochybovala, zda věděl jak ji naprosto zničit. Černá proti černé. Mohla se mu plně vyrovnat.

Pohlédla mu do očí a ihned poznala s šokující jistotou, že to nebyla pravda. Přišel proto, aby ji zabil, a věděl naprosto přesně, co je Cassandra zač.

„Cassandro, zklamalas mě. Legendy tě popisují jinak," pravil Daemon tiše a jeho hlas byl plný nenávisti.

„Jsem kněžka a sloužím tomuto oltáři," odpověděla a nutila se, aby její hlas zněl klidně a vyrovnaně. „Mýlíš se, pokud si myslíš …"

Tiše se zasmál. Před tím zvukem ustoupila a zjistila, že se opírá o skříňku a nemá už kam couvat.

„Ty si myslíš, že nepoznám rozdíl mezi kněžkou a Královnou? A drahokamy, má drahá, z tebe dělají to, co jsi."

Lehce sklonila hlavu, že jeho řeč uznává. „Takže já jsem Cassandra. Co chceš, princi?"

Přiblížil se od dveří a kráčel směrem k ní. „Víc k věci, dámo," − na to slovo položil odpuzující důraz − „co chceš *ty*?"

„Nerozumím." Trénink jí radil, aby obhájila svou pozici. Instinkt na ni křičel, aby co nejrychleji utekla.

Pomalu se k ní blížil, usmíval se, když zacouvala za stůl tak, aby stál mezi nimi. Byl to úsměv svůdníka, jemný a téměř příjemný, jenže byl vyřezaný z ledu. „Koho čekáš?“ Vytáhl ruce z kapes.

Cassandra se mu podívala na ruce. Pro tu chvíli se jí ulevilo, když neviděla prsten na jeho pravé ruce, ale okamžitě si povšimla, jak dlouhé si nechal narůst nehty. Matko noci! Tohle byl syn svého otce! Pomalu se pohybovala kolem stolu. Kdyby se tak mohla dostat ke dveřím …

Daemon změnil směr, takže jí zablokoval cestu k ústupu. „Koho?“

„Přítele.“

Zavrtěl hlavou v předstíraném smutku.

Cassandra se přestala pohybovat. „Nedal by sis trochu vína?“ Byl nebezpečný, nebezpečný, nebezpečný.

„Ne.“ Zastavil se a zkoumavě si prohlížel nehty na pravé ruce. „Ty si nemyslíš, že mohu vytvořit hrob dost hluboký na to, aby tě zadržel, co?“ Jeho hlas byl hedvábný, klokotavý, téměř ospalý. Příšerný. A tak známý. Jiný hluboký hlas s trošku jinou kadencí, ale klokotavý vztek byl stejný. „Jen pro tvou informaci, jen pro případ, že bys o tom uvažoval, já *vím*, že dokážeš vytvořit hrob dost hluboký na to, aby *mě* zadržel.“

Cassandra zvedla bradu a podívala se mu do očí. Používala takovou pauzu, aby vložila do svých nehtů kouzlo, že tak zesílily a zaostřily se tak, jako by se z nich staly dýky. „Možná to nevím, ale budu se bránit.“

Daemon zvedl jedno obočí: „Proč?“ zeptal se až příliš laskavě.

Cassandra se rozčílila: „Protože jsi nebezpečný a krutý. Jsi loutkou v rukách Hekatah a miláček Dorothey, která tě sem poslala, abys zničil mimořádnou Čarodějku. Já ti to ale nedovolím. Já ne. Můžeš mě položit do hrobu, ale já ti ho dám taky ochutnat.“

Vrhla se na něj, ruku zalomenou a černý drahokam zářil. Chytil ji za zápěstí a držel ji od sebe tak lehce, až začala ječet. Udeřil na její vnitřní černé bariéry dost silně, aby je znecitlivěl,

ale mohl zůstat jen chvilku, aby ho nezatáhly dovnitř. Cassandra vyčerpala sílu svých drahokamů a on svou ještě ani nepoužil. Když byl její černý drahokam vyčerpaný, nemohlo ho nic zastavit před tím, aby zničil i její mysl.

Snažila se vymanit z jeho sevření, pokoušela se eliminovat bezprostřední fyzické nebezpečí, aby se mohla soustředit na obranu své mysli. Pak zamrzla, když se jí jeho hadí zub zabodl do zápěstí. Nemyslela si, že jeho jed by mohl být smrtelný pro strážkyni, ale jestli do ní napumpoval plnou dávku, paralyzuje ji to na delší dobu, takže Daemon ji mohl roztrhat na kusy.

Pohlédla na něj vzdorovitě s obnaženými zuby; byla připravena, že bude bojovat až do konce. Pak ale přišla změna ve výrazu jeho obličeje, něco se změnilo v jeho očích, a to ji zarazilo. V těch očích byla ostražitost. A naděje?

„Ty nemáš ráda Dorotheu," pronesl pomalu, jako by chtěl rozluštit nějakou složitou hádanku.

„A Hekatah mám ráda ještě méně," vykřikla na něj.

„Hekatah." Daemon ji pustil, začal chodit po místnosti a tiše nadával. „Hekatah stále ještě existuje? Jako ty?"

Cassandra odfrkla: „Ne jako já. Já jsem strážkyně. Ona je démon."

„Prosím?" zeptal se suše a dál rázoval po místnosti.

„Chceš říct, že tě sem neposlali, abys zabil tu dívku?" Cassandra si mnula bolavá zápěstí.

Daemon přestal chodit sem a tam. „Dal bych si trochu vína, jestli stále platí ta nabídka."

Cassandra vzala sklenky, láhev červeného vína a karafu yarbarahu. Naplnila obě sklenky a víno podala Daemonovi.

Ten si víno prohlédl, přičichl k němu a pak si lokl. Nadzvedl jedno obočí. „Máš na vína vynikající vkus, dámo."

Cassandra pokrčila rameny. „To není můj vkus. Byl to dárek." Když nic neříkal, rýpla si do něj: „To proto jsi sem přišel?"

„Možná," odpověděl pomalu a přemýšlel. Pak se jízlivě usmál. „Byl jsem toho názoru, že mě sem poslaly, protože jsem poslední dobou byl trochu na obtíž a neexistoval žádný jiný dvůr, který by

mě mohl zaměstnat, ani žádná jiná královna, kterou by Dorothea byla ochotná obětovat, aby uklidnila mou zjitřenou náladu.“ Upil vína a chutnalo mu. „Avšak, jestli je pravda to, čemu věříš … a zdá se, že nedávné události takové mínění jen potvrzují …, pak je to ze strany Dorothey osudový omyl.“ Tiše se usmál, ale ten zvuk byl brutální a Cassandra se začala chvět.

„Proč je to omyl? Pokud ti nabídla něco, co má pro tebe cenu …“

„Jako například svobodu?“ Do očí se mu vrátila ostražitost. „Například že jedno století nemusím nikde sloužit a plazit se po kolenou?“

Cassandra stiskla rty. Tohle se nevyvíjelo dobře, a jestli se proti ní ještě jednou obrátí, podruhé už nezaváhá. „Princi, ta dívka pro nás znamená všechno a pro tebe vůbec nic.“

„Nic?“ Trpce se usmál. „Ty si myslíš, že někdo jako já, kdo žil, jak jsem žil já, s tím, co jsem zač, že bych zničil jedinou osobu, kterou hledám celý svůj život? To mě máš za takového blázna, že si neuvědomuji, co je ona zač, co se z ní stane? Je magická, Cassandro. Jediná květina, která kvete na nekonečné poušti.“

Cassandra na něj jen zírala. „Ty jsi do ní zamilovaný.“ Při další myšlence se jí zmocnila zloba: „Vždyť je to ještě dítě.“

„Ten fakt mi neunikl,“ pravil suše a naplnil si víno do sklenice. „Co to znamená ‚pro nás‘?“

„Cože?“

„Řekla jsi: ‚Ta dívka pro nás znamená všechno.‘ Pro koho?“

„Pro mne …“ Cassandra zaváhala a pak se zhluboka nadechla: „A pro Kněze.“

Daemonův výraz v tváři byl směsicí úlevy a bolesti. Olízl si rty. „*On* … *on* si myslí, že jí chci ublížit?“ Zavrtěl hlavou. „Na tom nezáleží. Také jsem o něm takhle uvažoval.“

Cassandra zalapala po dechu a byla popuzená. „Jak by mohl…“ Zarazila se. Když si oni mysleli tohle o něm, proč by si on nemohl totéž myslet o nich? Posadila se na kuchyňský stůl. Chvíli váhal a pak si sedl proti ní. „Poslouchej mě,“ pravila

upřímně. „Chápu, proč k němu pociťuješ určitou zatrpklost, ale to je nic ve srovnání s tím, jaké hoře prožívá on. Nikdy tě nechtěl opustit, ale neměl na vybranou. Je jedno, co si o něm myslíš, když jsi musel žít takový život, jedna věc je ale naprosto pravdivá: on ji zbožňuje. Do posledního dechu, do poslední kapky krve, prostě ji zbožňuje."

Daemon si pohrával se sklenkou. „Není na ni trochu starý?"

„Já bych to spíš řekla tak, že je zkušený," odpověděla Cassandra sarkasticky. „Jednou z ní bude mocná Královna a bude mít staršího zkušeného rádce."

Daemon se na ni pobaveně podíval: „Rádce?"

„Jistěže." Zkoumala jeho výraz. „Máš ambice nosit prsten rádce?"

Daemon zavrtěl hlavou. Rty se mu zkřivily. „Ne, nemám žádné ambice nosit prsten rádce."

„Pak tedy dobrá." Cassandřiny oči se rozšířily. Když teď zmizel ten chlad, cítila se trochu volněji.

„Ty jsi skutečně syn svého otce," pravila suše a vyplašil ji jeho náhlý a vřelý smích. Přimhouřila oči. „Ty sis myslel − to je nechutné!"

„A je?" Jeho zlaté oči si s ní pohrávaly se znepokojivou vřelostí. „Možná je."

Cassandra se usmála. Když zmizel ten chlad a ta zloba, byl to skutečně příjemný muž. „Co si ona o tobě myslí?"

„Jak to mám, sakra, vědět?" zasténal. Přimhouřil oči, když se na něj smála.

„Zkouší tvou trpělivost až na doraz? Jsi z ní tak zoufalý, že se ti chce hlasitě křičet? Máš z ní pocit, že nerozeznáš jeden krok od druhého a nevíš, jestli se dotkneš pevné země, anebo se propadneš do bezedné propasti?"

Podíval se na ni se zájmem. „Ty z ní máš takové pocity?"

„Ach, ne," pravila lehce Cassandra. „Ale nejsem muž."

Daemon znovu zasténal.

„Ten zvuk je mi velice povědomý." Byla legrace takhle ho trýznit, protože navzdory jeho síle ji neděsil tak, jak ji děsil

Saetan. „Ty a Kněz toho máte možná víc společného, než by sis myslel, když přijde na Jaenelle.“

Zasmál se a ona pochopila, že ho pobavila představa Saetana, který je stejně tak pobláznění. Utěšovalo ho to a spojovalo ho to s nimi.

Daemon dopil víno a postavil se. „Jsem rád …, moc rád, Cassandro, … že jsem se s tebou setkal. Doufám, že to není naposledy.“

Provlékla svou paži kolem jeho a doprovodila ho k hlavním dveřím do svatyně. „Princi, jsi kdykoli vítán.“

Daemon pozvedl její ruku ke rtům a lehce ji políbil.

Pozorovala ho, než jí zmizel z dohledu; pak se vrátila do kuchyně a umyla sklenice.

Teď však zbývala jedna delikátní věc − musí tohle setkání nějak vysvětlit jeho otci.

5. Terreille

Existují určité věci, na které tělo nikdy nezapomene, pomyslel si Saetan pokřiveně, když se k němu Cassandra přitulila a rukou mu opisovala malé kroužky nahoru a dolů po hrudi. Před touto nocí zdvořile odmítl zůstat s ní, neboť si uvědomoval, že by po něm mohla chtít víc, než byl ochoten či schopen jí dát. Ale ona také byla strážkyně a takový druh lásky už dávno nepatřil do jejího života. Koneckonců, poloviční život s sebou přinášel i určité znevýhodnění. Přesto mu přinášelo potěšení, když cítil na své kůži její pokožku, když mohl laskat obliny ženského těla. Kdyby jen přestala s těmi zatracenými krouživými pohyby; vždyť si velice dobře pamatoval, co znamenají.

Chytil ji za ruku a přitiskl si ji na hrudník. „Takže?“ Když obracel hlavu a políbil ji do vlasů, vycítil, že se mračí. Stiskl rty a nahněvalo ho to. Cožpak zapomněla, jak pro něj bylo jednoduché číst v těle ženy, zaznamenat i ty nejmenší změny

nálady? Cožpak chtěla popřít, co ho bilo do očí ve chvíli, kdy překročil práh kuchyně?

„Takže?“ Zlehka a škádlivě ho políbila na hruď.

Saetan se zhluboka nadechl. Jeho trpělivost už přetékala. „Tak kdy se dostaneš k tomu, abys mi povyprávěla, co se tady dělo dnes odpoledne?“

Celá se napjala. „Co se stalo dnes odpoledne?“

Zaťal zuby. „Ty stěny tady si to pamatují, Cassandro. Navíc jsem černý vdovec. Chceš, abych ty obrazy vytáhl ze stěn a nechal to celé přehrát znovu, nebo mi to povíš sama?“

„No ve skutečnosti toho není moc…“

„Není toho moc!“ Saetan zanadával, když se od ní odvracel a opřel se o čelo postele. „Ženská, copak ti staletí zatemnila mysl?“

„Nechtěj…“

Saetan se jí podíval do očí. „Děsím tě,“ pravil zatrpkle. „Nikdy jsem ti ale neublížil, nikdy jsem se tě ve zlosti nedotkl, téměř nikdy jsem ani nezvedl hlas. Miloval jsem tě, dobře jsem ti sloužil a použil veškerou vlastní sílu, abych dodržel slib, který jsem ti dal, a abych vydržel celá ta dlouhá léta. A přitom tě děsím. Od toho dne, co jsem se vrátil s černým drahokamem, tě děsím.“ Opřel hlavu a zahleděl se do stropu. „Máš ze mne strach a přesto je v tobě tolik odvahy, že provokuješ *mého syna k* vražedné zášti a snažíš se na to zapomenout, jako by se vůbec nic nestalo. Nechápu jednu věc: jak to, že tady to místo vůbec ještě stojí, jak to, že nepátrám po tvých ostatcích, nebo proč tady na mě nepočkal na prahu. Tys mu o mně pověděla? Byl jsem tvým trumfem, který ho měl přimět k váhání natolik dlouhému, abys to stihla všechno urovnat?“

„Nejsem taková!“ Cassandra se zahalila do prostěradla.

„Tak jaké to tedy bylo?“ Jeho hlas zněl monotónně, protože se ze všech sil snažil ovládnout.

„Přišel sem, protože si myslel, že chci… chceme… ublížit Jaenelle.“

Saetan nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Ty možná. Já ne. O mně to už věděl.“ Pohlédl stranou. Nechtěl pozorovat její zmatek, nechtěl uvažovat, co by se mohlo stát, kdyby se to tenké vlákno mezi Daemonem a jím zpřetrhalo.

„Saetane… poslouchej mě.“ Cassandra se ho dotkla.

Chvíli váhal, než natáhl ruku a dovolil, aby mu ona položila ruku na rameno. Naslouchal jí, nepřerušoval ji a Cassandra mu vyprávěla o setkání s Daemonem. Saetan ji podezíral, že ohladila příliš mnoho ostrých rohů, že mu podala čistou kost a žádné maso.

„Měla jsi velké štěstí,“ prohlásil, když konečně dovyprávěla.

„No, uvědomuji si, že nosí černý drahokam.“

Saetan odfrkl a zavrtěl hlavou. „V každém drahokamu je celé spektrum síly. To víš moc dobře stejně jako já.“

„Jenže ve skutečnosti není nijak vycvičený.“

„Nepleť si schopnost s tím, jak se jeví navenek. Možná nechce předvádět všechno s patřičnou finesou, ale to neznamená, že toho není schopen.“

Zavrtěla se a zlobila se, protože ho neuspokojil popis toho setkání. Zbývala však ještě podstata a tu nepochopil.

„Zní to, jako by ses ho bál,“ pravila popuzeně.

„Já se ho bojím.“

Zalapala po dechu.

Saetan si náhle připadal velice utahaný. Unavený z Cassandry, unavený z Hekatah, unavený ze všech těch čarodějnic, které kdy poznal, a bylo úplně jedno, co pro něj udělaly nebo co k němu cítily jako k muži − všechny hleděly na jeho drahokamy a spatřovaly v nich potenciál pro dosažení vlastních cílů. Jen jediná se safírovýma očima ho viděla jako Saetana. Jen Saetana.

„Proč?“ zeptala se Cassandra a zkoumavě mu hleděla do tváře.

Saetan zavřel oči. Byl tak unavený. A byl tu ještě jeden muž, mnohem zoufalejší, který žil teprve sedmnáct století a cítil se stejně tak utahaný. „Protože je mnohem silnější než já, Cassandro. A není to jenom tím, že je živý. Je mnohem silnější, než jsem byl já v plném rozpuku svých sil, a je … mnohem brutálnější.“

Cassandra se kousla do rtu. „On ví o Jaenelle. Měla jsem dojem, že ví, kde se dá najít.“

Saetan ze sebe vydal ostrý smích: „Ach, to si dokážu představit, že tohle ví. Z jeho pokoje do jejího to není vůbec žádná zacházka.“

„*Cože?*“

„Slouží její rodině, Cassandro. Žije ve stejném domě.“ Natáhl se k ní a vzal jí bradu mezi prsty. „Tak co, už to začínáš chápat? O mně ví proto, že mu to pověděla Jaenelle, které je úplně jedno − a tím jsem si jist −, že z takové informace málem lezl po zdech. A já vím o něm, protože mi přes Jaenelle poslal pozdrav. Zdvořilou zprávu, v zásadě mírné varování, abych se nepletl do jeho teritoria.“

„Nechce dělat společníka na dvoře.“

Saetan se zasmál a skutečně ho to pobavilo. „Ne, to bych neřekl, že by se mu to chtělo dělat. Je v nejlepších letech, žije, je mužný, energický a dobře vycvičený ve svádění. Kvůli tomu dvanáctiletému tělu div nevyletí z kůže.“

Cassandra váhala: „Myslel si, že chceš být jejím společníkem.“

Saetan se na ni zboku podíval: „A co jsi mu řekla?“

„Že potřebuje staršího a zkušeného rádce.“

„To je od tebe velice laskavé.“

Cassandra vzdychla: „Ty se na mne pořád ještě zlobíš, že jsem s ním mluvila?“

„Ne, nezlobím. Jen bych si přál …“ *abych ho mohl vidět, promluvit si s ním, pocítit sílu sevření jeho ruky, zaslechnout tón jeho hlasu. Abychom se mohli oba upřímně posoudit. Jsme donuceni věřit jeden druhému, protože nás o to prosí Jaenelle, protože ta nám důvěřuje.*

Pohladil Cassandru po vlasech. „Slib mi, že budeš opatrná. Hekatah slídí po Jaenelle. Jestli Dorothea podporuje její úsilí, Daemon bude vědět nejlépe, kde hledat nebezpečí, odkud na nás číhá. Každopádně o pomoc nás požádá jedině tehdy, když nám

bude důvěřovat. A já tu důvěru chci, Cassandro, a to nejen pro spásu Jaenelle. Alespoň tohle mi dlužíš.“

Kapitola desátá

1. Terreillc

Proč mi klade tolik nepříjemných otázek? Dumal Daemon, zatínal zuby a mířil přímo před sebe, když se procházeli zahradou. Málem zapomněl na Wilhelminu, která zůstala v posteli, protože byla nastydlá. Když s nimi byla alespoň její sestřička, Jaenelle mu nedávala otázky, při kterých se musel červenat.

„Ty mi asi neodpovíš, viď?“ zeptala se Jaenelle po minutě ticha.

„Ne.“

„To neznáš odpověď?“

„V tom to není, jestli znám nebo neznám odpověď. To prostě není na debatu mezi mužem a malou dívkou.“

„Ale odpověď znáš.“

Daemon to připustil.

„Kdybych byla starší, pověděl bys mi to?“ trvala na svém Jaenelle.

Tohle mohla být cesta, kudy by se z toho mohl vyvléknout: „Ano, kdybys byla starší.“

„Jak stará?“

„Co?“

„Jak stará bych měla být?“

„Devatenáct,“ odpověděl rychle a už se začínal uvolňovat. Kdo ví, jaké otázky kladla, když jí bylo sedm let, ale alespoň nebude muset odpovídat na tyhle.

„Devatenáct?“

V Daemonovi se zatřepetal žaludek. Kráčel trochu rychleji. Potěšený způsob, jakým tu číslici vyslovila, ho nějak vzdáleně znepokojoval.

„Kněz řekl, že mi to nepoví, až mi bude dvacet pět," prohlásila šťastně Jaenelle, „ale ty mi to povíš o šest let dřív."

Daemon se na místě zastavil. Přimhouřil oči a zkoumal šťastný obličej, který k němu vzhlížel vzhůru a ty jasné safírové oči. „Ty ses na to ptala Kněze?"

Jaenelle byla ta otázka trochu nepříjemná, takže Daemon se cítil o trochu lépe. „No … ano."

Daemon si představil Saetana, jak asi přemílá v hlavě stejnou otázku, a dalo mu dost práce, aby v sobě potlačil smích. Odkašlal si a snažil se vypadat přísně. „Ty mi pokaždé kladeš stejné otázky jako jemu?"

„To záleží na tom, jestli dostanu odpověď nebo ne."

Daemon pevně zaťal zuby, aby mu neunikla nějaká peprná poznámka. „Aha," řekl tlumeným hlasem. Znovu se dal do kroku.

Jaenelle popoběhla trochu kupředu, aby prozkoumala nějaké listy. „Někdy dávám spoustě lidí jednu a tu samou otázku."

Začínala ho bolet hlava. „A co děláš, když nedostaneš stejnou odpověď?"

„Přemýšlej o tom."

„Matko noci," zamumlal.

Jaenelle posbírala pár listů a pak se zamračila. „Je pár otázek, na které se nesmím zeptat znovu, až mi bude sto let. Myslím, že to není spravedlivé, co říkáš?"

Ano!

„Myslím tím," pokračovala, „jak se mám něco dozvědět, když mi lidé neodpovídají?"

„Existují určité otázky, na které by člověk neměl dostat odpověď, dokud není dostatečně zralý, aby docenil správně odpověď."

Jaenelle na něj vyplázla jazyk. Odpověděl jí stejně.

„Jen proto, že jsi o trochu starší, tak to neznamená, že musíš být tak panovačný," stěžovala si.

Daemon se ohlédl přes rameno, jestli není někde okolo ještě někdo jiný. Nikdo nikde nebyl, takže to myslela na něj. Kdy se to změnilo, že je teď jen o *trochu* starší a panovačný?

Impertinentní mládě. K zešílení, nemožná… jak to říkal Kněz? Jak…

Daemon nasadil svůj nejhezčí úsměv, což bylo dost obtížné, protože měl pořád ještě zaťaté zuby. „Uvidíš se dneska s Knězem?“

Jaenelle se na něj podezíravě zamračila: „Ano.“

„Předala bys mu ode mne vzkaz?“

Přimhouřila oči: „Jistě,“ pravila opatrně.

„Tak pojď domů, mám v pokoji papír a pero.“

Když na něj Jaenelle čekala před jeho pokojem, Daemon napsal otázku a zapečetil obálku. Jaenelle si ji prohlédla, pokrčila rameny a zasunula dopis do kabátu. Pak se rozloučili; Daemon doprovázel Alexandru na její dopolední návštěvy a Jaenelle musela jít na vyučování.

~ ~ ~

Saetan pohlédl vzhůru od knihy. „Neměla bys teď být s Andulvarem?“ zeptal se, když Jaenelle vešla do veřejné knihovny. Saetan a Andulvar se rozhodli, že pod záminkou, že studují érijenské zbraně, ji Andulvar naučí nějaké základy sebeobrany, zatímco Saetan se soustředí na magické zbraně.

„Ano, ale chtěla jsem ti napřed předat tohle.“ Podávala mu prostou bílou obálku. „Bude nám při vyučování pomáhat Prothvar?“

„Mám takové tušení, že ano,“ odpověděl Saetan a studoval obálku.

Jaenelle pokrčila nos. „Kluci se perou dost tvrdě, co?“

Naléhá na mě, protože má o tebe strach, Jaenelle. „Ano, řekl bych, že ano. Tak teď pokračuj.“

Něžně ho objala. „Uvidíme se potom?“

Políbil ji na tvář. „Opovaž se odejít, aniž bychom se rozloučili.“

Uculila se a odkráčela ze studovny.

Saetan obracel obálku v rukách, až ji nakonec velice opatrně otevřel. Vytáhl jeden list papíru, přečetl si zprávu, přečetl si ji ještě jednou … a začal se smát.

Když se vrátila a snědla sendviče a koblihy, které tu na ni čekaly, Saetan jí podal obálku, zapečetěnou černým voskem. Zasunula ji do kapsy a taktně neprojevovala žádnou zvědavost, jak si Saetan s Daemonem vyměňují dopisy.

Když odešla, Saetan se usadil do křesla a po rtech mu přejížděl úsměv. Dumal, co si jeho hezký mladý princ počne s jeho odpovědí.

~ ~ ~

Daemon pomáhal Alexandře do pláště, když do haly vklouzla Jaenelle. Daemon se potácel mezi zvědavostí a obavami a litoval své ranní impulzívnosti, že tu zprávu vůbec poslal. Teď byl s Alexandrou na odchodu do divadla a nebylo to zrovna správné místo a správný čas, aby se Jaenelle přeptal, co je s tou zprávou.

„Vypadáš báječně, Alexandro," prohlásila Jaenelle a obdivovala překrásné šaty.

Alexandra se usmála, ale mezi obočím se jí objevila ustaraná vráska. Vždycky ji zlobilo, že Jaenelle trvala na tom, že všechny oslovovala křestním jménem. Kromě něho, „Děkuji ti, drahá," odpověděla poněkud stroze. „Neměla bys být už v posteli?"

„Právě jsem chtěla říct dobrou noc," pravila Jaenelle zdvořile, ale Daemon si povšiml jemného posunu v jejím výrazu − smutek za maskou dítěte. Také si všiml, že jemu Jaenelle neřekla vůbec nic.

Byli už na cestě k hlavním dveřím, když náhle ucítil něco v kapse. Zastrčil do kapsy prsty, nahmatal okraj obálky a stáhlo se mu hrdlo.

Celý večer strávil tím, že tajně ohmatával obálku a vyhledával příležitost, kdy by mohl zůstat o samotě alespoň minutku, aby ji mohl vytáhnout. Léta sebeovládání a kázně se teď tvrdě uplatnila a musel nejprve doprovodit Alexandru až do ložnice a uložit ji ke

spokojenému spánku, než mohl k sobě do pokoje a konečně vytáhnout obálku z kapsy.

Chvíli si prohlížel černý vosk. Takže Kněz si jeho otázku přečetl. Daemon si olízl rty, zhluboka se nadechl a zlomil pečeť.

Rukopis byl pevný, úhledný, mužný a měl v sobě cosi archaického. Přečetl si odpověď, četl to ještě jednou … a pak se začal smát.

Daemon napsal: „Co děláš, když ti Jaenelle položí otázku, na kterou by malé dívce neměl odpovídat žádný muž?“

Saetan odpověděl: „Doufám, že máš dostatek znalostí, abys poskytl příslušnou odpověď. Na každý pád, když tě zažene do rohu, odkaž ji na mne. Já už jsem si zvykl, že mě pořád šokuje.“

Daemon se vesele ušklíbl, zavrtěl hlavou a schoval dopis do své soukromé korespondence. Tu noc a ještě několik dalších nocí usínal s úsměvem na rtech.

2. Terreille

Daemon stál pod javorem v malé zahrádce a mračil se. Před několika minutami viděl, že sem Jaenelle zašla, cítil, že je někde nablízku, ale nemohl ji najít. Kde …

Nad hlavou se mu zakývala větev. Daemon se podíval nahoru a překvapeně polkl, aby zadržel srdce na svém místě, aby mu nevyskočilo z těla ven. Znovu tvrdě polkl, aby udržel jazyk, který mu začal otékat v hrdle. Ze všeho toho polykání ho rozbolela hlava. Nosními dírkami vdechoval a vydechoval vzduch a v mrazivém dopoledni vyfukoval obláčky páry. Jaenelle ze sebe vydala pro ni typický stříbřitý sametový smích…

„Draci tohle dokážou, i když není zima,“ pravila vesele, když na něj hleděla z nejnižší větve, která byla dobrých osm stop nad Daemonovou hlavou. Seděla na větvi na bobku, rukama si objímala nohy a neexistoval způsob, jak by se zachránila, kdyby ztratila rovnováhu.

Daemona nezajímali draci a jeho srdce už mu nechtělo vyskočit z těla − teď mu postupně klesalo do žaludku a chtělo se schovat.

„Nevadilo by ti, kdybys odtamtud slezla dolů, Paní?“ zeptal se a samotného ho překvapilo, jak jeho hlas zněl, jako by se vůbec nic nedělo. „Z výšek mám tak trochu závratě.“

„Skutečně?“ Jaenelle zvedla překvapením obočí. Pokrčila rameny, postavila se a seskočila.

Daemon vyletěl kupředu, aby ji zachytil, pak zase rychle poskočil dozadu a odměnou mu bylo, že na protest pocítil křeč v zádovém svalu. Sledoval s široce rozevřenýma očima, jak pozvolna klesala k zemi tak elegantně, jako kolem ní tančily listy a nakonec lehce přistála na trávníku pár stop od něj.

Daemon se narovnal, trhl sebou, jak se křeč ve svalu zase ozvala, a znovu si prohlédl ten strom. *Zachovej klid. Když na ni začneš řvát, už ti nikdy na nic neodpoví.*

Zhluboka se nadechl a vzduch zase vyfoukl. „Jak ses tam nahoru dostala?“

Věnovala mu trochu nejistý a hravý úsměv: „Stejně jako jsem se dostala dolů.“

Daemon vzdychl a posadil se na železnou lavičku, která stála do kruhu kolem celého kmene javoru. „Matko noci,“ zamumlal, opřel si hlavu o kmen javoru a zavřel oči.

Dlouho bylo ticho. Věděl, že ho Jaenelle pozoruje a rukou si pročesává vlasy, jak se snažila rozluštit jeho poněkud podivné chování.

„Princi, ty nevíš, jak se dá stát ve vzduchu?“ Jaenelle se váhavě zeptala, jako by ho nechtěla nijak urazit.

Daemon okamžitě otevřel oči. Viděl vlastní kolena − a její nohy. Vstal se a znovu posadil a zkoumal, jak mu nohy pevně sedí na zemi. „Zdá se, že jsem tuhle lekci promeškal,“ pravil suše. „Mohla bys mi ukázat, jak se to dělá?“

Jaenelle váhala a najednou byla velice plachá.

„Prosím,“ nenáviděl tu touhu a tesknotu ve vlastním hlase. Nesnášel, když se cítil tak zranitelný. Začala se trochu vymlouvat,

ale ten tón v jeho hlasu ji zarazil a ona si ho pozorně prohlédla. Netušil, co spatřila v jeho tváři. Věděl jediné − cítil se naprosto syrově, obnaženě a bezmocně pod pevným pohledem těch safírových očí.

Jaenelle se plaše usmála: „Mohla bych to zkusit.“ Zaváhala. „Ještě nikdy jsem neučila nic někoho dospělého.“

„Dospělí jsou jako děti, jen jsou trochu větší,“ pravil Daemon vesele a vyskočil na nohy.

Vzdychla, ale v obličeji vypadala pobaveně. „Nahoru,“ přikázala mu a sama už stála na železné lavičce v altánku.

Daemon se postavil vedle ní.

„Cítíš tu lavičku pod svýma nohama?“

Skutečně ji vycítil. Byl chladný den, který od rána sliboval sníh, a Daemon cítil chladné železo, jak mu proniká botami. „Ano.“

„Musíš skutečně *cítit* tu lavičku.“

„Paní,“ pravil Daemon suše. „Já doopravdy tu lavičku *cítím.*“

Jaenelle se na něj podívala a pokrčila nos. „No, stačí jen, když prodloužíš tu lavičku tak, aby byla tady všude po celém altánku. Uděláš krok“ − předsunula jednu nohu a vypadalo to, jako by stála na něčem pevném − „a musíš dál cítit tu lavičku. Přesně takhle.“ Přisunula druhou nohu k první, takže prostě stála ve vzduchu přesně v té samé výšce, jako stála lavička. Podívala se na něj přes rameno.

Daemon se zhluboka nadechl a vydechl. „Tak dobře.“ Představil si, že lavička se protáhla i před něj, natáhl jednu nohu, nechal ji ve vzduchu a upadl dopředu na zem, protože tam nic pevného nebylo. Chodidlo mu dopadlo na zem v podivném úhlu a on pocítil bolest z kotníku až v uchu.

Na zem mu spadla i druhá noha a Daemon jen opatrně zkoumal oba kotníky. Budou trochu bolet, ale nic zlého se mu nestalo. Byl napůl zády k Jaenelle a zatínal zuby; očekával, že zaslechne drzé chichotání, které slyšel už na mnoha dvorech, když ho vmanévrovali do něčeho pošetilého. Byl vzteky bez sebe, že se mu to nepodařilo, vzteklý z náhlého náporu zoufalství, které

pocítil; Jaenelle ho přestane považovat za sobě rovného společníka.

Jenže zapomněl, že Jaenelle byla Jaenelle.

„Je mi to líto, Daemone,“ pravila třesoucím se šepotavým hlasem za ním. „Je mi to moc líto. Neublížil sis?“

„Jen své hrdosti,“ odpověděl Daemon, když se obracel k ní, na rtech žalostný úsměv. „Paní?“ Pak už začal panikařit. „Paní! Jaenelle, miláčku, neplakej.“ Vzal ji do náruče, zatímco její ramena se otřásala úsilím, aby z ní nevyšly žádné zvuky. „Neplakej.“ Daemon ji chlácholil a hladil po vlasech. „Prosím, neplakej. Nic se mi nestalo. Upřímně, jsem v pořádku.“ Obličej měla zabořený do jeho hrudi, tak si dovolil jeden bolestný úsměv a políbil ji do vlasů. „Hádám, že jsem už moc dospělý, abych se učil nějaká kouzla.“

„Ne, nejsi,“ řekla Jaenelle, odvracela se od něj a hřbetem ruky si otírala slzy. „Já jsem se ještě nikdy nepokoušela tohle vysvětlit někomu jinému.“

„No, tak tady to máš,“ řekl až příliš vesele. „Když to nebudeš nikomu ukazovat…“

„Ach, já už jsem to *ukázala* tolika svým přátelům,“ pravila Jaenelle stroze. „Jen jsem se to nikdy nesnažila vysvětlovat.“

Daemon vypadal zmateně. „Jak jsi jim to ukazovala?“

Ihned pocítil, jak se od něj odvracela. Ne fyzicky − to se ani nepohla, ale niterně.

Jaenelle se na něj nervózně zadívala a pak její obličej zmizel za oponou zlatých vlasů. „Já… dotkla jsem se jich…, aby pochopili.“

Žár v jeho slabinách ho zahříval od chvíle, kdy ji poprvé spatřil. Teď prudce vzplál a zase ustoupil. Dotknout se jí, jedna mysl té druhé, dostat se za všechny ty stíny… Nikdy by si nedovolil to ani navrhnout, nikdy by si nedovolil provést první předehru až do chvíle, kdy by byla mnohem, mnohem starší. Co ale teď. Jen se jí dotknout, jen krátce ucítit její první vnitřní bariéru − ach, dotknout se Jaenelle.

Daemonovi vyschlo v ústech.

Bylo to velké riziko, samozřejmě. I kdyby ten dotek zahájila ona, mohlo by to být příliš brzy. Byl tím, čím byl, a dokonce i u první bariéry se už nacházel vír zloby a predátorská vychytralost, protože byl válečník a princ jménem Daemon Sadi. A byl muž, vyspělý do plné síly To by se také dost odráželo.

Daemon se zhluboka nadechl. „Jestli se bojíš, že mě svým dotykem nějak zraníš, tak …“

„Ne,“ odpověděla rychle. Zavřela oči a on vycítil, jak se uvnitř trápí. „Je to prostě tím, že jsem … jiná … a někteří lidé, když jsem se jich dotkla …“ Její hlas se vytratil do ztracena a Daemon pochopil.

Wilhelmina. Wilhelmina, která sestřičku zbožňovala a byla celá šťastná, že ji má zpátky doma, tak ta určitě z nějakého důvodu odmítala onen tak silně osobní dotek.

„Jen proto, že si někteří lidé myslí, že jsi jiná…“

„Ne, Daemone,“ pravila Jaenelle laskavě a hleděla mu nahoru do očí svýma pradávnýma, tesknýma a čarodějnýma očima. „*Každý ví*, že jsem jiná. Někomu je to prostě jedno −, ale spoustě lidí to vadí.“ Po tváři jí sklouzla slza. „Proč jsem jiná?“

Daemon pohlédl stranou. Ach, dítě. Jak jí mohl vysvětlit, že je ztělesněný sen? Že u některých lidí způsobuje, že se jim rozehraje a rozezpívá krev v žilách? Že je ztělesněnou magií, jakou čistá krev nepoznala, ach, už tak dlouho? „Co ti na to říká Kněz?“

Jaenelle popotáhla: „Říká, že vyrůst dá hodně práce.“

Daemon se usmál. „To je tedy pravda.“

„Říká, že každá živá bytost musí bojovat, aby se vyklubala ze zámotku nebo ulity, aby se z ní stalo to, co se z ní má stát. Říká, že tancovat pro slávu Čarodějky znamená oslavovat život. Říká, že je dobře, když jsme *všichni* odlišní, jinak by byla v Pekle příšerná nuda.“

Daemon se zasmál, ale nehodlal nijak odbočovat. „Pouč mě.“ Byl to arogantní příkaz, který zjemnil jen tím, jak něžně ho vyslovil.

Najednou tam byla. Okamžitě. Ale takovým způsobem, jaký ještě nikdy nezažil. Cítil její zmatek, cítil její nářek z jeho reakce.

„Počkej," pravil ostře Daemon a zvedl ruku. „Počkej."

Jaenelle k němu byla stále ještě připoutaná. Cítil, jak rychle jí tluče srdce a jak nervózně dýchá. Opatrně ji zkoumal.

Uvnitř nebyla u první bariéry, kde jsou myšlenky a pocity otevřené k přečtení, a přesto tohle bylo víc než prosté niterné komunikační spojení, jaké používali lidé čisté krve. A bylo to víc než fyzický průzkum, který zpravidla prováděl v posteli. Bylo to sdílení společného tělesného zážitku. Cítil, jak ji vlasy lechtají na tvářích, jako by byly jeho vlastní, cítil texturu tkaniny, jak se odírá o její pokožku.

Ach, tolik možností takového druhu propojení během…

„Tak dobře," řekl po chvíli, „myslím, že už jsme to pocítili. A co teď?" Hořel mu obličej, když ho bedlivě pozorovala.

Nakonec prohlásila: „Teď budeme chodit ve vzduchu."

Byl to podivný pocit, že jeho nohy jsou dlouhé i krátké zároveň, a ještě několikrát se pokusil postavit se na lavičku. Jen pobaveně zavrtěl hlavou, když viděl její záhadný výraz v tváři. Přirozeně, jestli jsou její ostatní kamarádi všechno děti, byly přibližně stejného věku a stejné výšky a váhy. A stejného pohlaví? Tuhle myšlenku hned vypudil, než stihl mít čas začít žárlit.

Potom to už bylo úžasně jednoduché a on si to pěkně užíval. Naučil se to tak, že prožíval její pohyby. Podobalo se to, jako když předmět poletuje vzduchem, s výjimkou toho, že tím předmětem byl on sám. Procvičovali chození ve vzduchu po celém altánu. Po chození na rovině přišlo sestupování dolů a vystupování nahoru. Předstíral, že stoupal po schodech, a to mu zabralo trochu víc času, protože potřeboval větší vzdálenost mezi schody, která by vyhovovala jeho delším nohám, aby nezakopával.

Pak se spojení přerušilo, Daemon stál ve vzduchu úplně sám a Jaenelle ho jen pozorovala. Oči jí zářily, jak byla pyšná a spokojená. Když sestoupal k ní na zem s elegantní úklonou, potěšeně zatleskala.

Daemon rozevřel náruč. Jaenelle mu do ní vklouzla a omotala mu ruce kolem krku. Držel ji pevně u sebe a obličej zabořil do jejích vlasů. „Děkuji ti," pravil chraplavým hlasem. „Děkuji ti."

„Bylo mi potěšením, Daemone." Její hlas zněl jako rozkošné a citlivé pohlazení.

Když ji držel tak blízko u sebe a rty měl tak blízko jejího krku, nechtěl ji pustit, ale obezřetnost nakonec zvítězila nad touhou.

Neodstrkoval ji od sebe. Spíš jí jemně podržel za ramena a ustoupil o krok dozadu. „Asi bychom se měli vrátit, než se někdo přijde podívat, co tu děláme."

Jaenellin šťastný výraz se trochu utlumil. Bezstarostně seskočila na pevnou zem. „Ano." Pohlédla na záhon s čarodějnickými slzičkami. „Ano." Vyšla ze zahrádky a nečekala na něj.

Daemon zůstal ještě jednu minutu. Bude lepší, když se nevrátí domů společně. Lepší, když to nebude tak zřejmé. To pro její bezpečí musel být mimořádně opatrný.

Zadíval se na čarodějnické slzičky a po chvíli vyšel ze zahrádky. Když kráčel po pěšinách v zahradě, nasadil si do obličeje svou obvyklou masku. Štěstí, které prožíval ještě před několika minutami, mu tak zostřilo náladu, že by mohl přinutit i vzduch, aby vykrvácel.

Když jim správně zazpíváš, povědí ti jména těch, kteří už odešli.

Všechno má svou cenu.

Ať už je to jakákoli cena, ať bude muset udělat cokoli, dá moc velký pozor na to, aby žádná z těchto květinek nepatřila jí.

3. Terreille

Daemon si přes hlavu přetáhl jasně červený svetr a upravil si u krku límec od zlatobílé kostkované košile. Když byl spokojený, zkoumal svůj odraz v zrcadle. Oči měly teplý výraz díky humoru a dobré náladě, obličej se trochu změnil do uvolněného

chlapeckého úšklebku. Změna v jeho vzhledu ho trochu zarazila, ale po chvíli jen zavrtěl hlavou a kartáčem si učesal vlasy.

Ten rozdíl způsobila Jaenelle a její nevypočitatelné způsoby, jakými si o něj dělala starost. To ho mátlo, fascinovalo, popouzelo a těšilo zároveň. Víc než to, teď, když měl to všechno už dávno za sebou, dávala mu − jemu, znuděnému a otupělému Sadistovi − dětství. Barvila dny magií a všelijakými divy a on najednou znovu spatřoval věci, kterých si už dávno přestal všímat.

Ušklíbl se na sebe do zrcadla. Připadal si, jako by mu bylo dvanáct. Ne, ne dvanáct. Bylo mu alespoň inteligentních čtrnáct let. Stále ještě dost mladý na to, aby si hrál s dívkou jako kamarádkou, ale už dost starý na to, aby přemýšlel o dni, kdy by mohl ukrást první polibek.

Daemon se nasoukal do kabátu, zašel do kuchyně, vytáhl z košíku několik jablek, věnoval kuchařce veselé mrknutí a vydal se do rána, které měl strávit s Jaenelle.

Zahrada byla pokryta několika palci prašanu, který se mu lepil na nohy jako mouka. Sledoval menší stopy, které jen tak zvolna kráčely, hopkaly, přeskakovaly a sešly z cestičky. Když došel k ohybu pěšiny, za kterým už nemohl nikdo z horních oken domu nic vidět, stopy zmizely. Daemon se rychle rozhlédnul po okolních stromech a úlevou si oddechl, když ji nespatřil na žádném z nich. Schovala se někde ve vlastních stopách a je mu v zádech, takže ji už minul?

Ušklíbl se a do rukavic nasbíral trochu čerstvého sněhu, ale byl příliš jemný a nedala se z něj udělat koule. Jak se narovnával, něco lehkého mu přejelo po krku. Zaskučel, když mu hrstka sněhu zapadla na záda.

Daemon se otáčel kolem sebe a přimhuřoval oči, zatímco rty se mu rozšířily do úsměvu. Jaenelle stála snad dva metry od něj a obličej jí zářil, jak se výborně bavila, paži měla zahnutou a byla připravená hodit další sněhovou kouli. Položil si pěsti na stehna. Sklopila trochu ruku a pohlédla na něj zpod řas; snažila se vypadat vážně, když čekala, až ji něčím vyprovokuje.

Netrvalo to dlouho. „To je naprosto nespravedlivé," řekl svým nejnaléhavějším hlasem, „pořádat bitvu se sněhovými koulemi, když je dokáže dělat jen jeden z bojujících." Čekal a kochal se, jak jí jiskří v očích. „Takže?"

Nemusel jí číst myšlenky, aby pochopil, že její sněhová koule je plná smíchu. Daemon se sehnul a naučil se dělat sněhové koule i z prašanu. Hodně se to podobalo základním lekcím v kouzlení − jako bylo například vytvořit kouli čarodějnického světla −, přesto to vyžadovalo dokonalejší a zasvěcenější vědomosti z magie, než tušil, že by kdokoli kolem něj měl.

„Tohle tě naučil Kněz?" zeptal se, když se narovnal a těšil se z perfektní sněhové koule, co držel v ruce.

Jaenelle na něj jen užasle zírala. Pak se zasmála. „Neeee." Rychle rozpřáhla ruku a trefila se mu sněhovou koulí do hrudníku.

Následujících několik minut trvala sněhová bitva a oba se snažili vytvořit rychle co nejvíce sněhových koulí.

Když bylo po všem, Daemon byl celý od sněhu. Předklonil se a opřel se rukama o kolena: „Paní, přenechávám ti bitevní pole," těžce oddechoval.

„To bys také měl," odpověděla sarkasticky.

Jaenelle se na něj podívala a pokrčila nos; pak utíkala do malé zahrádky s altánkem.

Daemon se přikrčil, aby mohl vyskočit a vydat se za ní, uběhl pár kroků, zastavil se a otočil se. Jediné stopy ve sněhu byly ty jeho. Sedl si na bobek a zkoumal sníh. Inu, nebyl tak úplně beze stop. *Byly* tam jemné vroubky ve sněhu a vedly po cestičce do zahrádky s altánem. Daemon se zasmál a vstal. „Chytrá malá Čarodějka." Zvedl jednu nohu, nechal ji kousek nad sněhem a soustředil se, až získal pocit, že stojí na pevné zemi. Pak totéž zkusil s druhou nohou. Krok, krok, krok. Ohlédl se a radostně se ušklíbl, když neviděl vůbec žádné stopy. Pak utíkal do altánu.

Jaenelle se snažila koulet základ sněhuláka ze zahrady dovnitř do altánu. Daemon se pořád usmíval a pomáhal jí. Pak začal dělat prostřední kouli, zatímco Jaenelle udělala hlavu. Pracovali

v soustředěném tichu, Daemon vyplňoval prázdná místa v kouli, zatímco Jaenelle stála ve vzduchu a upravovala hlavu.

Jaenelle poodstoupila, podívala se na to, co vytvořili, a začala se smát. Daemon také ustoupil o krok, podíval se na jejich sněhuláka a rozkašlal se, sténal a smál se. Přestože sněhulák měl jen hrubé obrysy, nebylo pochyb, jaký obličej získalo jinak robustní tělo.

„Víš," zalykal se, „že kdyby tu šel někdo z personálu, uviděl to a doneslo by se to Graffové…, pak bychom měli dost velký průšvih."

Jaenelle se na něj usmála přimhouřenýma očima, které jiskřily nezbedností, a Daemonovi bylo naprosto jedno, jak velký by to mohl být průšvih.

Vytáhl jablka z kapsy a jedno jí podal. Jaenelle se zakousla, chvíli zamyšleně žvýkala a vzdychla: „Moc dlouho to nevydrží, však víš," řekla s politováním.

Daemon si ji zkoumavě prohlížel: „Nikdy nevydrží." Pohlédl na slunce, které začalo vykukovat za mraky. „Myslím, že tenhle sníh dlouho nevydrží. Cítím, jak se otepluje."

Jaenelle zavrtěla hlavou a znovu si kousla: „Ne," řekla a spolkla kus jablka. „Zmizí ještě dřív, než roztaje. Prostě to dlouho neudrží tu podobu." Zamračila se a prohrábla si vlasy, jak zkoumala sněhovou Graffovou. „Něco tady chybí. Něco, co ještě neumím, co by způsobilo, aby to vydrželo déle …"

Že vůbec dokážeš tohle, to je mnohem víc, než dokáže většina lidí, Paní.

„… kdybych to tak dokázala utkat…"

Daemon se zachvěl. Hodil ohryzek jablka mezi keře, kde ho najdou ptáci. „Na to vůbec ani nemysli," pravil a bylo mu jedno, že jeho hlas zněl příliš stroze.

Podívala se na něj překvapeně.

„Vůbec neuvažuj, že bys experimentovala s utkáváním snů, dokud tě to nenaučí někdo, kdo to opravdu dobře umí." Položil jí ruce na ramena a jemně je stiskl. „Utkat pavučinu ze snů může být velice nebezpečné. Černé vdovy se tohle učí až v druhé fázi

výcviku, protože v pavučině se dá velice snadno uvíznout.“ Držel ji na délku paže od sebe a zkoumal její obličej. „Slib mi, prosím, že se to nebudeš pokoušet dělat sama. Abys to dokázala opravdu dobře a správně, někdo tě to musí pořádně naučit.“ *Protože bych nedokázal milovat jen prázdnou schránku s nevidoucíma očima, a přitom bych věděl, že ty jsi ztracená někde mimo dosah a že se nemůžeš vrátit.*

Daemon ještě jednou a silněji stiskl její ramena. Její zamyšlený výraz ho děsil.

„Ano,“ prohlásila nakonec. „Máš pravdu, samozřejmě. Pokud se to mám naučit, měla bych požádat ty, kteří se zrodili, aby mě to naučili.“ Ještě jednou si prohlédla sněhovou Graffovou. „Vidíš? Už mizí.“

Sníh začal ztrácet pevné obrysy a sesul se v pouhou hromádku uprostřed altánu.

Společně pak kráčeli vzduchem až na hlavní pěšinu v zahradě. Pak skočili do sněhu a Jaenelle udělala dost výrazné stopy směrem k domu, zase se vrátila, kopala do sněhu a nechávala za sebou zřetelně vyšlapanou cestu. Daemon se ohlédl zpět na nenarušenou pěšinku v zahradě a přemýšlel, jaké by to asi mělo následky, kdyby ostatní zjistili, že Jaenelle se dokáže pohybovat, aniž by po sobě zanechala nějakou stopu. Sám klesl do sněhu a vlekl se za ní zpátky do domu.

4. Terreille

Daemon se vřítil do pokoje, bouchl dveřmi, stáhl ze sebe oblečení, vysprchoval se a zase bouřlivě vletěl do ložnice.

Děvka. Mrcha. Hloupá, ufňukaná mrcha. Jak si to vůbec dovoluje? Jak *se opovážila?*

Lelandina slova v něm jen hořela. *Dnes večer budeme mít společnost, jen já a několik mých přítelkyň. Pochopitelně nás budeš obsluhovat, takže očekávám, že se příhodně oblékneš.*

Přejel po něm chlad a ledová krusta mu dodala mrazivý klid. Zhluboka se nadechl a usmál se.

Jestli chce ta mrcha dnes večer kurevníka, předvede jí kurevníka.

Daemon zvedl ruku a přivolal si dva osobní kufry. Kamkoli cestoval, kufry obsahovaly jeho oblečení a „soukromé“ věci, které byly vždy veřejně dostupné a přístupné jakékoli prohlídce, kterou by chtěla některá královna nebo rádce provést. Tato dvě zavazadla byla jediná, která vozil veřejně. Měl ještě soukromá zavazadla, která obsahovala věci, jež pro něj měly určitou cenu.

Jedno z těch zavazadel bylo téměř prázdné a ležely v něm osobní památky, důkazy jeho ubohého života. Také obsahovalo zamčené, sametem vykládané skříňky, ve které skrýval drahokamy − rudý, který získal při narození a chladný, zázračný černý. Druhé zavazadlo obsahovalo oblečení, které odsuzoval jako „šaty kurevníka“ − oblečení z tuctu různých kultur, které mělo sexuálně vzrušit ženské smysly.

Otevřel kufr s oblečením a prozkoumal obsah. Ano, tyhle šaty budou postačovat.

Vytáhl černé kožené kalhoty − kůže byla tak jemná a střih tak dokonalý, jako by měl na těle ještě jednu pokožku. Natáhl si kalhoty a upravil si obliny v přední části, aby to co nejlépe vypadalo. Dále přišly kožené černé kotníčkové boty. Pak vytáhl skvěle ušitou bílou hedvábnou košili, která měla velký výstřih do V od ramenou až do pasu, kde cípy košile spojovaly dva perlové knoflíky. Košile měla rozevláté rukávy, které byly staženy do pevné manžety. Pak vytáhl líčidla a s chladným výrazem si přidal trochu jemné červeně na tváře, přibarvil víčka na očích a nanesl růž na rty. Všechno to provedl s takovou rutinou, že pak vypadal jako hermafrodit anebo jako velice brutální muž, ve své přirozenosti neklidný. Když uklízel líčidla, vytáhl z krabičky malý zlatý kroužek a pověsil si ho na ucho. Vykartáčoval si vlasy a použil magii, aby měly jeho vlasy divoce rozcuchaný tvar. Jako poslední vytáhl klobouk s koženou krempou a velkým bílým

pérem. Postavil se před velké zrcadlo, opatrně posadil klobouk na hlavu a zkoumal celkový dojem.

Když se Daemon usmál v očekávání Lelandiny reakce na jeho oblečení, někdo rychle zaklepal na dveře, které se hned otevřely a rychle zavřely.

Spatřil ji v zrcadle. Na chvíli ho zalila hanba, která hrozila, že rozbije chladnou krustu, do které se celý zahalil, ale nakonec to vydržel. Koneckonců, byla také žena. Nadále se krutě a smyslně usmíval, když se otáčel, aby si ho mohla prohlédnout.

Jaenelle na něj zírala, oči široce rozevřené a pusu otevřenou. Daemon nic nedělal a nic neříkal. Prostě čekal prohlídku, čekal na slova zatracení.

Začala u nohou a oči jí pomalu bloudily po těle nahoru. Trochu zatajil dech, když jí pohled spočinul na jeho bocích. Očekával tak familiární spekulaci, co mu to visí mezi nohama, nebo jen letmý pohled a zardělý obličej. Zdálo se, že Jaenelle nic takového nevnímala. Její inspekce se ani na chvíli nezastavila a dál studovala košili, náušnici, obličej a nakonec klobouk. Pak začala znova od klobouku a pokračovala dolů.

Daemon čekal.

Jaenelle otevřela pusu, zavřela ji a nakonec stydlivě pravila: „Co myslíš, až vyrostu, budu moct nosit také takové oblečení?“

Daemon sevřel rty. Nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. Získával čas a ještě jednou se sám prohlédl. „No,“ řekl a pomalu uvažoval, „ta košile by měla mít trochu jiný střih, aby byla vhodná na ženskou postavu, ale jinak nevidím důvod, proč bys nemohla.“

Jaenelle se rozzářila. „Daemone, ten klobouk je báječný.“

Chvíli mu trvalo, než si to sám také připustil, ale trochu se urazil. Stál před ní jako na výstavě a jediná věc, která ji naprosto fascinovala, byl jeho *klobouk.*

Ty malá Čarodějko, ty skutečně víš, jak pochroumat mužské ego? Pomyslel si suše a nahlas pravil: „Chtěla by sis ho zkusit?“

Jaenelle spěchala k zrcadlu, a jak ho míjela, otřela se o něj.

Náhlý nával horka, záchvěv rozkoše, intenzivní touha ji obejmout ho šokovala dost na to, aby od ní rychle odskočil. Ruce se mu třásly, když jí nasazoval klobouk na hlavu, ale o chvíli později se už smál, protože klobouk byl na ni moc velký a jednou stranou spočíval na jejím nose, takže z ní viděl jenom bradu.

„Budeš do něj muset trochu vyrůst, Paní," pravil laskavě. Použil magii a usadil klobouk ve vzduchu kolem jejích vlasů.

V tom okamžiku toho zalitoval.

Jednou bude tak nádherně okouzlující, uvědomil si, když jí hleděl do obličeje, který se díval na jeho odraz v zrcadle, až si musel zatnout nehty do dlaně.

V tu chvíli spatřil obličej, jaký bude mít za pár let, až se jí vystouplé a zašpičatělé části zaoblí. To obočí a ty řasy. Byly zlaté a přibarvené načerno nebo byly černé se zlatým nádechem? Její oči se už neskrývaly za dětskou přetvářkou a vtáhly ho na temnou stezku, o jejíž existenci neměl ani tušení, jen ji zoufale toužil následovat.

Poprvé ve svém životě Daemon ucítil hladovou touhu mezi nohama. Zavřel oči, zaťal rty a nehty si ještě více zaryl do dlaně.

Ne, tiše žadonil. Teď ne. Ještě ne. Nemohl, nesměl nijak reagovat. Nikdo nesmí vědět, že by mohl reagovat. Byli ztraceni, oba, pokud někdo dokázal vycítit fyzickou reakci prostřednictvím prstenu. Prosím, prosím, prosím.

„Daemone?"

Daemon otevřel oči. Pozorovala ho už opět dětská Jaenelle a na čele měla ustarané vrásky. Rozechvěle se na ni usmál, pomalu uvolnil nehty a vzal si od ní klobouk.

„Lelandini hosté tu budou každou chvíli a já se ještě musím obléknout, tak utíkej."

V jejím pohledu bylo cosi podivného, když si ho prohlížela, ale sám se v tom nevyznal. Pak už byla pryč, on ulehl na postel a zíral do otevřeného kufru. Po minutě si svlékl košili, kožené kalhoty i boty a všechno vrátil do kufru. Nechal zmizet obě soukromá zavazadla, dal si načas, až byla skutečně dobře ukrytá, a pak si oblékl formální večerní oblek.

Nalíčený obličej a náušnice musí Leland stačit. Oblečení v kufru bude nosit pro potěšení jen jedné jediné ženy.

5. Terreille

Daemon se v jednu chvíli okamžitě probral ze spánku. Něco bylo špatně, něco způsobovalo, že se mu chvěly nervy. Položil se na záda a naslouchal tvrdému, studenému dešti, jak buší zvenčí na okenní tabulky a parapety. Chvěl se, přesto odhodil přikrývku, natáhl na sebe oblečení a šel roztáhnout závěsy, aby se podíval, co se to venku děje.

Jen déšť, ale přesto …

Přinutil se do klidného a vyrovnaného dechu a začal pomalu klesat do propasti, přičemž ozkoušel každou variaci u všech drahokamů a čekal, že když najde správnou odpověď, nervy se mu ihned zachvějí.

Nad rudým drahokamem nic, u rudého nic. Šedý, ebonitově tmavošedý, nic. Dosáhl až na úroveň černé a jeho nervy zaplavila bolest a mysl mu naplnil strašidelný nářek, žalozpěv plný zlosti, bolesti a lítosti. Ten hlas, co prozpěvoval, byl silný a jasný − a velice známý.

Daemon zavřel oči, opřel hlavu o okenní sklo a on se ponořil na hladinu rudého drahokamu. Nikdo jiný ji nedokáže zaslechnout. Nikdo jiný o tom neví.

Od chvíle, kdy se s ní setkal, okamžitě poznal, že je to Čarodějka − a Čarodějky nosí černé drahokamy. Měl to vědět, ale sám sebe přesvědčil, že věřil spíš tomu, že bude nosit černé drahokamy, až dospěje, ne *teď*. V dlouhé historii čisté krve bylo jen pár čarodějnic, které nosily černé drahokamy, ale získaly je až po obětování Temnotě. *Nikdo* nikdy nenosil černé drahokamy už od narození.

Bylo to bláhové předstírání, už hlavně proto, že živoucí důkaz toho stál přímo před ním. Dokázala věci, o kterých se ostatním příslušníkům čisté krve mohlo jen zdát. Vyhledala Nejvyššího

pána Pekla, aby se stal jejím učitelem. Bylo na ní tolik drobností, které člověku prostě braly dech a byly strašlivé.

Při narození černé drahokamy. Nosila černé už od narození. Sladká Temnoto, co se z ní stane, až přednese svou oběť Temnotám?

Daemon otevřel oči a spatřil malou bílou postavičku, jak se pomalu pohybuje po pěšině v zahradě. Otevřel okno a byl v tu chvíli promočený na kost od studeného deště, ale nevěnoval tomu pozornost. Zapískal jednou a ostře a svůj hvizd vyslal po sluchovém vláknu, které mířilo přímo k té postavičce.

Obrátila se směrem k němu, rezignovala a vydala se cestou k jeho oknu.

Daemon se natáhl kupředu, jak se Jaenelle odevzdávala jeho rukám. Chytil ji v podpaží a vtáhl ji dovnitř. Postavil ji na podlahu, zavřel a zakličkoval okno a stáhl závěsy. Pak se na ni podíval a srdce se mu sevřelo bolestí.

Stála tam, celá se třásla, kapala z ní voda na kobereček, oči plály a byly plné bolesti. Noční košilka, bosé nohy a ruce byly celé od bláta.

Daemon ji zvedl, odnesl do koupelny a naplnil vanu horkou vodou. Celý den byla až nepřirozeně tichá a Daemon si dělal obavy, jestli se o ni nepokouší nějaká nemoc. Teď se obával, že je v šoku. Pod očima měla temné šmouhy a jako by si vůbec neuvědomovala, kde vlastně je.

Trochu se bránila, když jí chtěl přes hlavu přetáhnout špinavou noční košili. „Ne," pravila ochable, když se snažila držet košili dole u nohou.

„Já vím, jak vypadají dívky," pravil zostra Daemon, stáhl z ní košilku a posadil Jaenelle do horké vody. „Teď tady pěkně seď." Natáhl k ní ukazováček. Zarazil jí tak možnost, aby vylezla z vany.

Daemon zašel do ložnice, vytáhl brandy a skleničky, které schovával v poslední zásuvce nočního stolku. Vrátil se do koupelny a Jaenelle seděla na okraji vany. Nalil zdravou dávku do skleničky a podal ji Jaenelle.

„Vypij tohle.“ Pozoroval ji, jak si trochu lízla a zašklebila se. Mezitím si zavdal plný doušek přímo z lahve. „Vypij to,“ pravil nazlobeně, když se snažila mu skleničku vrátit.

„Nechutná mi to.“ Bylo to poprvé, kdy slyšel její hlas tak mladý a zranitelný. Chtělo se mu křičet.

„Co…“ Věděl. Najednou všechno úplně jasně věděl. Bláto, žalozpěv, poškrábané ruce z toho, jak se hrabala v tvrdé zemi, špína za nehty. Pochopil.

Daemon si ještě jednou loknul brandy. „Kdo?“

„Rose,“ odpověděla Jaenelle otupělým hlasem. „On zabil mou kamarádku Rose.“ Pak se jí v očích brutálně zablesklo a rty se zkroutily v zahořklém úsměšku. „Podřízl jí hrdlo, protože nechtěla lízat lízátko.“ Očima mu sjela do slabin a až po chvíli se mu podívala do očí. „Tak tomu říkáte, princi?“

Daemonovi se stáhlo hrdlo. Krev v něm divoce tepala, bušila mu v celém těle, zlostný příboj drtící se o skálu. Jen velice těžce se mu dýchalo.

Záhrobní hlas. Půlnoční, dutý, dávný, rozzuřený hlas, ve kterém se skrýval šílený Šepot. Jindy si to nedokázal ani představit. Nedokázal si to představit.

Od narození černé drahokamy.

Čarodějka.

Chtěla ho zabít, protože to byl muž. Když přijal tento fakt, snáze se udržel v klidu.

„Říká se tomu penis, paní. Já eufemismy nepoužívám.“ Zarazil se. „Kdo ji zabil?“

Jaenelle usrkla brandy. „Strýček Bobby,“ zašeptala. Kývala se dopředu a dozadu a po tváři jí stékaly slzy. „Strýček Bobby.“

Daemon si od ní vzal sklenku a postavil ji mimo vanu. Nezáleželo mu pranic na tom, jestli ho zabije, nezáleželo na tom, jestli ho tak moc nenávidí, že se jí dotýká. Daemon ji zvedl z vany a kolébal ji v náruči a nechal ji plakat tak dlouho, až se jí nedostávalo dalších slz.

Když ucítil její pravidelný dech a všiml si, že upadá do vyčerpávajícího spánku, zabalil ji do ručníku, odnesl do jejího

pokoje, našel čistou noční košili a položil ji do postele. Ještě ji několik minut pozoroval, až měl jistotu, že skutečně tvrdě usnula; až pak se vrátil k sobě do pokoje.

Rázoval po místnosti, hltal brandy a cítil, že jsou mu stěny v místnosti malé.

Strýček Bobby. Rose. Lízátko. Jak tohle všechno věděla? Musela to vědět celý den, musela počkat až na noc, aby mohla zasadit její živoucí memento mori. Celý den, kdy byl Robert Benedikt tak podezřele doma.

Když jim správně zazpíváš, povědí ti jména těch, kteří už odešli.

Daemon tiše zavrčel. Jeho kroky se zpomalily a naplnila ho chladná zuřivost.

Tady na tom místě je něco špatného. Řádí tu nějaké zlo. Chaillot má příliš mnoho tajemství. A k tomu ještě Dorothea a Hekatah jdou po Jaenelle a Greer je stále ještě v Beldon Moru a čenichá.

Tersa řekla, že Kněz bude jeho nejlepším spojencem anebo nejhorším nepřítelem.

Bude se muset rozhodnout brzy, než bude příliš pozdě.

Nakonec se úplně vyčerpaný vysvlékl z oblečení a upadl do postele. A zdálo se mu o roztříštěných pohárech.

Kapitola jedenáctá

1. Terreille

Jediná věc v cele kromě kbelíku, ze kterého přetékaly výkaly, byl stolek, na němž stál talíř s jídlem a džbán s vodou.

Lucivar hleděl na džbán s vodou a střídavě zatínal a rozevíral pěsti. Řetězy, které poutaly jeho zápěstí a kotníky ke stěně byly dost dlouhé na to, aby dosáhl na jeden konec stolu, ale nebyly dostatečně dlouhé, aby dosáhl ještě dál nebo aby zlomil vaz gardistovi, co sem nosil jídlo.

Potřeboval jíst. Z nedostatku vody byl úplně zoufalý. Tyhle malé pece, které rozesmátá Zuultah označovala jako komory „osvícení“, se nacházely v poušti Arava, kam nemilosrdně pražilo slunce. V poledne byl žár tak veliký, že sám ze sebe vydával páru.

Už tu byl zavřený třetí den − gardisté sem pravidelně donášeli jídlo, vodu a vyprazdňovali kbelík. Během prvních dvou dnů snědl a vypil všechno, co mu přinesli. Třetí den na jídle poznal bílé krajkové stopy po *saffranatu*, silném afrodiziaku, které udrží u muže erekci tak dlouho, že může uspokojit celý sabat čarodějnic při jednom shromáždění. Muže také dohánělo až k šílenství, protože zatímco na jedné straně umožňovalo, aby mohl neustále souložit, bránilo mu fyzicky se uvolnit.

Ucítil ho, ještě než stačil cokoli pozřít. Méně ostražitý by si toho vůbec nemusel povšimnout, ale Lucivar už *saffranat* zažil a neměl v úmyslu zažít podobnou zkušenost znovu jen proto, aby se Zuultah pobavila.

Lucivar si olízl rozpraskané rty, když pozoroval džbán s vodou. Jazykem si objížděl praskliny v puse a zvlhčoval vnitřek úst vlastní krví.

Třetího dne byla jeho odpověď jednoznačná: s talířem i džbánem mrštil o zeď. Zmijovité krysy − velcí, jedovatí hlodavci, kteří dokázali přežít všude − se vynořily ze všech zastíněných koutů a vrhly se na jídlo. Zbytek dne je Lucivar pozoroval, jak se navzájem cupují na kusy při zběsilém páření.

Následující dva dny nikdo nepřišel. Neměl žádné jídlo, žádnou vodu. Kbelík už přetékal. Nebylo tu nic jiného než krysy a horko.

Asi před hodinou přišel jeden gardista s jídlem a vodou. Lucivar na něj zavrčel a trochu roztáhnul křídla, až se konečky dotkly stěn. Gardista utekl rychleji, než jak se tu hemžily krysy.

Lucivarovi se třásly nohy, ale dosáhl až na stůl. Zvedl džbánek a olízal kondenzované kapičky páry.

Nestačilo mu to.

Podíval se na talíř. Zápach z kbelíku se mísil se zápachem jídla, ale jeho žaludek se svíral hlady. Koneckonců potřeboval hlavně vodu a byla tak blízko. Tak moc blízko.

Přidržel džbán oběma rukama, aby ho neupustil, a zhluboka se napil.

Safframat mu projel tělem jako ledový ostrý meč.

Lucivarova ústa se zkřivila do úšklebku, který odhaloval zuby. Rty mu ještě víc popraskaly a krvácely.

Existoval jen jediný důvod k tomu, aby se najedl, aby předvedl, co mělo přijít, a nešlo jen o to zůstat naživu. Divoce zbožňoval život, ale byl Érijen, lovec, válečník. Když vyrůstal mezi mrtvými, otupilo to v něm strach ze smrti a část jeho osobnosti se dokonce kochala představou, že se z něj stane démon.

Teď však existoval jediný důvod. Jeden velký důvod se safírovýma očima.

Lucivar znovu pozvedl džbánek a pil.

2. Terreille

Lucivar zaťal zuby a nutil se, aby měl zavřené oči. Nenáviděl, když musel ležet na zádech. Všichni Érijenové nenáviděli ležet na zádech, protože tak nemohli použít křídla. Bylo to maximální gesto podřízenosti. Ale byl tak přivázaný k „dováděcí posteli“, takže nemohl dělat nic jiného než všechno vydržet.

Jak se na něm pohybovala jedna z čarodějnic Zuultah, uvědomoval si její potěšení, ale neslyšně nadával a dostal ze sebe nejhorší nadávky a kletby, jaké ho napadaly. Rukama svíral mosazné sloupky u čela postele, už je držel celou noc a svíral je tak pevně, že tvary jeho prstů se do mosazi vryly.

Znova a znova a znova, jedna po druhé. S každou další se bolest zvětšovala. Nenáviděl je kvůli té bolesti, kvůli jejich potěšení, kvůli jejich smíchu, kvůli jídlu a pití, kterými ho dráždily, protože chtěly, aby je o to prosil.

Byl Lucivar Yaslana, érijenský válečník a princ. Nebude se o nic prosit. Nebude žebrat. Nebude.

~ ~ ~

Lucivar otevřel oči a všude bylo ticho. Závěsy kolem postele byly zatažené v nohách postele a po jedné straně, takže neviděl do místnosti. Snažil se trochu posunout a uvolnit své přetažené svaly, ale když ho uvazovaly, byl úplně roztažený a nikde nebyla žádná vůle.

Olízl si rty. Měl tak strašnou žízeň a byl tak unavený. Vyhnout se bolesti a vzpomínkám bylo tak prosté.

Na chodbě mumlaly mužské hlasy. Něco se pohnulo v místnosti, která měla okna zatažená závěsy. Konečně Zuultah nařídila: „Přiveďte ho.“

Místnost byla šedivá a v místech, kde světlo tancovalo skrz skleněné střepy, zářil sladce zamlžený jas. Slyšel nějaké hlasy pod vodou.

Gardisté mu odvázali nohy i ruce, ale když vstal, spoutali mu zase ruce za zády. Lucivar na ně zavrčel, ale byl to jen slabý zvuk a neměl žádný význam, vůbec žádný význam.

Na chvíli − když spatřil mramorovou paní − se mu trochu projasnilo vidění a bolest v nohách způsobila, že se mu roztřásly. Gardisté ho zatáhli ke koženým řemenům na nohy, přinutili ho pokleknout a koženými pásy mu připoutali za kotníky a kolena. Pak přikouleli mramorový válec s hladce vydlabanými otvory a upevnili ho na správné místo. Když Lucivar zapadl do otvorů v mramoru, ještě ho připoutali koženým pásem mezi půlkami zadnice. Měl dost prostoru, aby sebou mohl házet, ale nemohl se nijak vymanit.

Ta šedivá. Sladká vířivá šedivá.

„To bude všechno," prohlásila arogantně Zuultah, propustila gardisty z místnosti mávnutím bičíkem a zamkla dveře.

Podlaha ho dřela do kolen. Bolest. Sladká bolest.

Bičík ho udeřil do zadku. Krev vytryskla na kožený pásek. Navoněné hedvábí se mu otřelo o rameno a obličej.

„Máš žízeň, Yasi?" Zuultah cukrovala, když se vyhoupla na plochý vršek mramorové dámy. „Nechceš trochu šlehačky?" Rozevřela svůj háv a roztáhla nohy, čímž odhalila temný trojúhelník ochlupení.

Bičík ho udeřil do ramene. „To je tvoje odměna, Yasi. Tohle je tvoje potěšení."

Rudé proužky v šedivé. Rudé proužky a temný trojúhelník.

„Tak píchej, ty parchante." Bičík ho švihnul a zranil do krve v místě, kde mu ze zad vyrůstalo jedno křídlo.

Píchej, píchej, píchej do šedivé. Rty k vlhkosti. Poslušný jazyk. Píchej, píchej. Hlouběji do bolesti, do vlhka, do temnoty, temnota, temnota, bolest měnící se ve sladkost, střepiny skla, všechno se překrucuje, vlhkost, temnota, temnota protkávaná rudými proužky, hlad, bolest, rozžhavený rudý oheň, stále rostoucí, ebonitově tmavošedá září, ještě víc, hlad, hlad, zuby, potěšení, bolest, sténání, sténání, zuby, potěšení, ještě víc, vášeň,

bolest, potěšení, sténání, hlad, zuby, sténání, zuby, křik, křik, ječení, rudá, rudá, horká sladká rudá, vroucí, prýštivá, svoboda.

~ ~ ~

Lucivar se zakymácel a byl zmatený. Zuultah se koulela po podlaze, ječela a ječela. Snažil se olíznout si jazykem vlhkost na rtech, ale něco mu stálo v cestě. Otočil hlavu a vyplivnul to.

Gardisté bušili do dveří, Zuultah jenom ječela a Lucivarovi trvalo dost dlouho, než se vzpamatoval; zíral na tu malou věc, kterou našly jeho zuby k ukojení hladu. Zpočátku nechápal, co to je. Když jeho splasklý orgán vypadl z otvoru v mramoru a on poznal, z čeho pochází ta rudá barva, Lucivar zvedl hlavu a vydal ze sebe kvílivý brutální smích.

3. Terreille

„Máš návštěvu," pravil Filip napjatým hlasem, zatímco skládal hromady papírů do úhledných stohů, což dělal, když měl vztek.

Daemon zvedl jedno obočí. „Já?"

Filip se podíval jeho směrem, ale odmítl se podívat přímo na něj: „Ve zlatém salonu. Ať je to krátké, pokud možno. Dnes máš dost nabitý den."

Daemon vklouzl do zlatého salonu. Psychická vůně ho udeřila do nosu, ještě než se dotknul dveří. Uhladil obličej do chladné masky, uzamknul srdce a otevřel dveře.

„Lorde Kartane," oslovil ho znuděným hlasem, když zavíral dveře a opřel se o ně. Ruce měl v kapsách u kalhot.

„Sadi." Kartanovy oči byly plné záludné radosti. Přesto znervózněl a o krok ustoupil.

Daemon čekal a sledoval Kartana, jak obchází jednu stranu místnosti.

„Možná ještě nikoho nenapadlo ti to říct, tak jsem to vzal na sebe, abych ti tu novinku přinesl," pravil Kartan.

„O čem?"

„Yasi.“

Předtucha v Kartanových očích způsobila, že Daemonovi se rozbušilo srdce a vyschlo mu v ústech. Zachvěl se. „Když jsem o něm slyšel naposledy, sloužil královně v Pruulu, Zuultah se jmenuje, ne?“

„Evidentně jí posloužil mnohem lépe než kdokoli kdykoli někomu posloužil,“ pravil záludně Kartan.

K věci, ty mizernej parchante.

Kartan chodil sem a tam. „Celá ta historka je trochu zamotaná, chápeš, ale zdá se, že když byl pod vlivem dost velké dávky *saffframatu*, Yasi zešílel a kousl Zuultah.“ Kartan ze sebe vypustil vysoký a nervózní smích.

Daemon vzdychl. Lucivarův temperament v posteli byl pověstný. Když byl v nejlepším, byl nepředvídatelný a násilnický. A pod vlivem *saffframatu* … „Tak ji kousl. Není první.“

Kartan se znovu usmál. Bylo to skoro hysterické chichotání. „No, vlastně, *vykastroval* by mohl být lepší výraz, který to lépe popisuje. Ať teď Zuultah bude chtít kohokoli, nebude to pro *její* potěšení.“

Ne, Lucivar, ne. Při Temnotě, ne. „Zabili ho,“ prohlásil Daemon monotónním hlasem.

„Takové štěstí neměl. Zuultah chtěla, ale nakonec přišla k rozumu a uvědomila si, co vlastně udělal. Ještě navíc Lucivar zabil deset nejlepších gardistů, kteří se ho snažili zkrotit.“ Kartan si otřel nervózně pot z čela. „Prythian intervenovala hned, jakmile se to dozvěděla. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu si stále myslí, že ho nakonec Zuultah dokáže zkrotit a vychovat. Na každý pád, Zuultah nechtěla, aby z toho vyváznul bez *nějakého* druhu trestu.“ Kartan vyčkával a Daemon mu na tu návnadu neskočil. „Poslala ho do solných dolů.“

„Pak ho prakticky zabila.“ Daemon otevřel dveře. „Měl jsi pravdu,“ řekl až příliš zdvořile a pohlédl na Kartana, „nikdo jiný by se neodvážil mi něco takového povědět.“

Zavřel za ním dveře tak tiše, až se otřásl celý dům.

~ ~ ~

Daemon už prolil všechny slzy a cítil takové sucho a prázdnotu, jako by byl v poušti Arava.

Lucivar byl Érijen. V solných dolech v Pruulu to prostě nemůže přežít. V těch tunelech, všude jenom sůl a výheň, žádný prostor, kde by si mohl protáhnout křídla, žádný vzduch, který by osušil pot. Nacházel se tam asi tak tucet různých plísní, které mohou nakazit jeho membránovitou pokožku a spálit ji. A bez křídel… Érijenský válečník byl ničím, když neměl křídla. Lucivar jednou řekl, že by raději přišel o koule než o křídla, a myslel to naprosto vážně.

Ach, Lucivar, Lucivar, jeho statečný, arogantní, bláhový bratr. Kdyby byl přijal tamtu nabídku, Lucivar by teď lovil někde v Askavi, létal by soumrakem a pátral po kořisti. Ale oba věděli, že to může dojít až takhle daleko. Pro Lucivara by bylo nejmoudřejší to teď rychle ukončit, zatímco jeho síla není ještě zničena. V říši Temnoty bude určitě vřele přivítán. Daemon si byl jistý, že to tak bude.

Ona z toho nevyjde beztrestně, to ti slibuji. Nezáleží na tom, jak dlouho to potrvá, ale chci to udělat pořádně a osobně dohlédnu na to, aby svůj dluh splatila v plné výši.

„Lucivare," Daemon zašeptal, „Lucivare."

„Všichni se po tobě shánějí."

Neslyšel ji vejít, což však nebylo žádným překvapením. Nepřekvapilo ho ani to, že vešla do knihovny zamčenými dveřmi.

Daemon se posunul na gauči. Natáhl k ní ruku a pozoroval její jemné prstíky, jak se omotávají kolem jeho. Ten jemný dotek, který byl tak plný porozumění, prožíval ho jako agonii.

„Co se mu stalo?"

„Komu?" zeptal se Daemon a bojoval s žalem.

„Lucivarovi," odpověděla Jaenelle s ocelovou trpělivostí.

Daemon si uvědomil podivný, vynervovaný rys v jejím obličeji a také v jejím hlase − Čarodějka soustřeďuje pozornost. Chvíli váhal a pak ji vzal do náruče. Potřeboval cítit její objetí, cítit její teplo, potřeboval se znovu ujistit, že ta oběť za to stojí. Nevěděl, jak nebo kdy mu zase začaly stékat z očí slzy.

„Daemone,“ Jaenelle ho něžně pohladila po vlasech. „Daemone, musíme mu pomoct. Mohla bych…“

„Ne!“ *Nepokoušej se ve mně probouzet naději. Nepokoušej mě, abych na sebe bral takové riziko.* „Nemůžeš mu pomoct. Nic mu teď nedokáže pomoct.“

Jaenelle se snažila ho odstrčit, aby si ho mohla lépe prohlédnout, ale on ji nepouštěl. „Já vím, slíbila jsem mu, že se nebudu potulovat po Terreille, ale…“

Daemon olízl slzu. „Ty ses s ním potkala? On tě někdy viděl?“

„Jednou.“ Odmlčela se. „Daemone, mohla bych dokázat…“

„*Ne*,“ zaúpěl Daemon s hlavou u jejího krku. „On by tě tam ani nechtěl, a kdyby se ti něco stalo, nikdy by mi to neodpustil. Nikdy.“

Čarodějka se zeptala: „Jsi si jistý, princi?“

Válečník a princ odpověděl: „Ano, jsem si jistý, Paní.“

Po chvíli začala Jaenelle zpívat pohřební píseň ve starém jazyce. Nebyl to ten rozzlobený žalozpěv, který zpívala pro Rose, ale něžný čarodějný nápěv plný bolesti a lásky. Její hlas mu vnikl do nitra, zaplnil ho, potvrdil a oslavil jeho bolest a žal, dotkl se nejhlubších propastí, které by měl jinak zavřené.

Když její hlas konečně utichl, Daemon si otřel slzy z tváří. Oslepený dovolil Jaenelle, aby ho odvedla k němu do pokoje, chvíli u něj postála, než si omyl obličej, a nalila mu sklenku brandy. Nic neříkala. Neexistovalo nic, co by bylo třeba říct. Velkorysé mlčení a chápavý pohled jejích očí postačovaly.

Lucivar by byl hrdý na to, že jí může sloužit, napadlo Daemona, když si kartáčoval vlasy a připravoval se na to, že se setká s Alexandrou a Filipem. Byl by na ni hrdý.

Daemon se ještě rozechvěle nadechl a šel vyhledat Alexandru.

Všechno má svou cenu.

Kapitola dvanáctá

1. Terreille

Winsol se rychle blížil. Nejvýznamnější svátek v kalendáři čisté krve. Slavil se v zimě, když byly dny nejkratší, na počest Temnoty a Čarodějky.

Daemon se potuloval prázdnými chodbami. Sluhové dostali půldenní volno a opustili dům, aby si nakoupili nebo zahájili sváteční přípravy. Alexandra, Leland i Filip jezdili po návštěvách a Robert − jako obvykle − nebyl doma. Dokonce i Graffová odešla z domu pryč a děvčata nechala na starost kuchařce. A on… Nenechali ho doma z laskavosti. Když naposledy doprovázel Alexandru na večírek, byla jeho nálada dost nabroušená. Odjeli z večírku velmi spěšně poté, co Daemon pověděl jedné mladé uculené aristokratické čarodějnici, že střih jejích šatů by jí mohla závidět každá žena v Rudém měsíci, přestože způsob, jak je předváděla ona, tomu naprosto neodpovídal.

Daemon vystoupal po schodech do křídla, kde se nacházely dětské pokoje. Od chvíle, co mu Kartan pověděl o Lucivarovi, nacházel Daemon útěchu jedině v přítomnosti Jaenelle.

Dveře do hudebny byly dokořán. „Ne, Wilhelmino, takhle ne," opravovala Jaenelle utrápeným, ale rozveselujícím hlasem.

Daemon se usmál, když nahlédl do hudebny. Alespoň nebyl jediný, kvůli komu zněl její hlas tak, jak zazněl teď.

Děvčata stála uprostřed místnosti. Wilhelmina byla dost mrzutá a otrávená, zatímco Jaenelle vypadala trpělivě, ale zoufale. Pohlédla ke dveřím a oči se jí rozzářily.

Daemon potlačil vzdech. Moc dobře znal takový pohled. Mohl by s tím mít dost velké problémy.

Jaenelle pospíšila k němu, chňapla ho za zápěstí a vtáhla do hudebny. „Chystáme se na jeden z winsolských plesů a já se tady snažím Wilhelmině vysvětlit, jak se tančí waltz, ale nedokážu to dobře vysvětlit, protože vlastně nevím, jak ji mám vést, ale ty bys to mohl vědět, protože chlapci vždycky vedou…“

Chlapci?

„…vždycky vedou při tanci, tak bys to mohl Wilhelmině ukázat, viď?“

Jako by měl na výběr. Daemon se podíval na Wilhelminu. Jaenelle se postavila stranou, tleskla rukama a usmívala se v očekávání věcí příštích.

„Ano, muži,“ pravil suše a na to slovo položil dost silný důraz, „vedou při tanci dámy.“

Wilhelmina zrudla, protože ihned pochopila rozdíl, jaký měl na mysli.

Jaenelle vypadala bezradně. Pokrčila rameny. „Muži. Chlapci. Jaký je v tom rozdíl?“

Daemon jí věnoval vypočítavý pohled. Za pár let jí bude moci předvést, jaký je v tom rozdíl. Usmál se na Wilhelminu a trpělivě jí vysvětlil základní kroky. „Trochu hudby, paní?“ požádal Jaenelle.

Zvedla ruku. Křišťálová hudební koule jiskřila v mosazném držáku a majestátní hudba zaplnila místnost.

Když Daemon tančil s Wilhelminou waltz, pozoroval, jak se její výraz pomalu mění od soustředění, pak se uvolnila a nakonec z ní čišelo potěšení. Cvičení jí vneslo trochu červeně do tváří a jiskru do modrých očí. Mile se na ni usmál. Tanec byl jediná činnost, kterou s ženou rád prováděl, a litoval, že hojné plesy už přestalo být u dvora v módě.

Když chceš ženu do postele, udělej to v ložnici. Jestli ji chceš ale svádět, udělej to při tanci.

Jen těžko si dokázal představit, jak tohle vykládá Kněz malému chlapci, ale bylo to jako spousta dalších věcí, které ho

napadaly během dlouhých let v kratičkých okamžicích mezi spánkem a probuzením, a on už nepátral, čí hlas mu podobné věci našeptával, jako by to vycházelo odněkud z jeho nitra, a byl to hlas, o kterém vždycky věděl, že mu nepatří.

Když hudba odezněla, Daemon uvolnil Wilhelminu a elegantně a formálně se jí poklonil. Pak se obrátil k Jaenelle. Poskočilo v něm srdce, když spatřil její podivný výraz. Pod jejím pohledem se hroutila krusta civilizovanosti, všechna dvorská pravidla a nařízení. Její psychická vůně odváděla jeho pozornost. Jeho mysl se naostřila, obrátila se do nitra a on si užíval povědomí o vlastním těle, uvědomoval si svůj kočičí způsob pohybu.

Hudba znovu spustila. Jaenelle zvedla jednu ruku. Daemon zvedl opačnou. Pokročili jeden k druhému, špičky jejich prstů se dotkly a dvorský tanec začal.

Nemusel myslet na kroky. Byly naprosto přirozené, smyslné, svůdné. Hudba ho laskala a zužovala jeho smysly na mladé tělo, které se pohybovalo společně s ním. Konečky prstů se dotýkaly konečků prstů, ruce se dotkly rukou, nic víc. Černá barva v něm zpívala, chtěla víc, chtěla mnohem, mnohem víc, ale přesto ho uspokojovalo, když se jeho smysly takhle dráždily, cítil se tak naživu a tak mužně.

Když hudba odezněla, Jaenelle ustoupila a zničila zaklínadlo. Přistoupila k mosaznému držáku, vyměnila hudbu a pustila se do živého, divokého lidového tance, ruce měla v bok a nohy jí tančily ve vzduchu.

Daemon a Wilhelmina jí aplaudovali, když vešla kuchařka a nesla tác. „Napadlo mě, že byste si chtěli dát pár chlebíčků…“ Její slova zanikla, když k ní přistoupil Daemon s odzbrojujícím úsměvem, vzal si od ní tác, postavil ho na stůl a odvedl ji doprostřed místnosti. Uklonil se jí; s potěšeným úsměvem udělala malé pukrle. Uchopil ji do tanečního držení a tančili waltz na chaillotskou melodii, kterou už slyšel na mnoha plesech. Jak kroužili po místnosti, zubil se na děvčata, která vířila kolem nich.

Pak kuchařka zakopla a zasténala; oči při tom upírala na dveře.

„Co má všechno tohle znamenat?“ zeptala se pohoršeně Graffová, když vcházela do místnosti. Probodla kuchařku ledovým pohledem. „Svěřila jsem vám, abyste se na pár hodin postarala tady o děvčata, a když se vrátím, tak vás najdu, jak se tady podezřele bavíte.“ Oči se zabodly do Daemonovy paže, která stále ještě objímala kuchařku kolem pasu. Odfrkla si a byla zlomyslně potěšená: „Možná až o tom podám zprávu lady Angelline, tak si najde někoho jiného, kdo má kulinářský talent.“

„Nic se nestalo, Graffová.“

Daemon se zachvěl, když zaslechl Jaenelle a její klidný a mrazivý hlas.

Graffová se otočila. „No, to se ještě uvidí, slečinko.“

„Graffová.“ Bylo to hromující, nenávistný šepot.

Daemon se otřásl. Všechny instinkty, které byly určené k sebeobraně, se v něm rozhlaholily a volaly na pomoc černou, aby ho zaštítila.

Když se Graffová poprvé objevila, Daemon ucítil podivný vír, až si myslel, že klesá někam dolů po spirále. Nikdy nic takového dosud nezažil a neuvědomoval si, že Jaenelle klouže dolů do propasti. Teď něco povstalo z hlubin a bylo to něco velice rozzlobeného a tak moc, tak velice chladné.

Graffová se pomalu otočila, oči měla dokořán a byly úplně prázdné.

„Nic se nestalo, Graffová,“ pravila Jaenelle oním chladným šepotem, který drásal Daemonovi všechny nervy. „Wilhelmina a já jsme byly tady v hudebně a procvičovaly jsme si některé taneční kroky. Kuchařka nám přinesla chlebíčky a právě odcházela, když jste se vrátila. Prince jste neviděla, protože byl ve svém pokoji. Rozumíte mi dobře?“

Graffové se stáhlo obočí. „Ne, já…“

„Podívejte se dolů, Graffová. Podívejte se dolů. Vidíte to?“

Graffová zaskučela.

„Když si nezapamatujete, co jsem vám právě řekla, tak uvidíte pořád jenom… už navždy. Rozumíte mi?“

„Rozumím," zašeptala Graffová a po bradě jí stékal pramínek slin.

„Teď vás propouštíme. Běžte do svého pokoje."

Jakmile zaslechli zavírání dveří dále v chodbě, Daemon zavedl kuchařku ke křeslu a posadil ji. Jaenelle už toho víc neřekla, ale v jejích očích byly bolest a smutek, když si je všechny prohlédla a pak je opustila a šla do svého pokoje. Wilhelmina se počůrala. Daemon ji očistil, utřel podlahu, odnesl tác s chlebíčky zpátky do kuchyně a kuchařce nalil panáka brandy.

„Ona je tak divná dívka," pravila kuchařka opatrně po druhé skleničce brandy, „ale je v ní mnohem víc dobrého než zlého."

Daemon jí chladně odpovídal, jak se slušelo a patřilo, a dovolil jí, aby sama sobě vysvětlila, co v té hudebně vlastně pocítila. Také Wilhelmina změnila názor na to, co viděla, a přestože se cítila trapně kvůli tomu, co se jí přihodilo, vnímala všechno, co se stalo v hudebně, jako něco, co se dalo přijmout. Jen Daemon seděl dlouho u sebe v pokoji, zíral před sebe prázdným pohledem a nechtěl, aby ho přešel pocit strachu a posvátné úcty. Jedině on oceňoval strašlivou krásu toho, že se jí směl dotknout a že mu v tom nezabránila. Jedině on cítil touhu ostrou jako nůž.

2. Terreille

Daemon seděl na okraji postele a na rtech se mu usadil bolestný a něžný úsměv. Přestože obrázek byl různými zaklínadly zachovaný, barvy už začínaly blednout a okraje byly zohýbané. Přesto z obrázku nijak nemizel náznak drzého úsměvu a žár v Lucivarových očích, který si říkal o problémy. Byl to jediný obrázek Lucivara, který Daemon měl. Byl pořízený před mnoha staletími, když Lucivar měl stále ještě auru mladické naděje, ještě před dlouhými lety, než začal sloužit u jednoho dvora za druhým a jeho obličej vypadal ještě pohledně a mladicky a podobal se horám Askavi, které tolik miloval − jeho tvář byla brutálně krásná a i v tom nejzářivějším slunečním svitu se nacházela stopa stínu.

Než Jaenelle vklouzla do pokoje, nesměle zaťukala na dveře. „Ahoj," řekla a nebyla si jista, zda je vítána.

Když došla až k němu, Daemon ji objal v pase a Jaenelle se k němu přitiskla a ruce si opřela o jeho ramena. Pleť pod jejíma očima vypadala namodrale a trochu se chvěla.

Daemon se zamračil: „Je ti zima?" Když zavrtěla hlavou, přitáhl si ji ještě blíž k sobě. Neexistoval žádný vnější zdroj tepla, který by mohl rozmrazit mráz uvnitř jejího těla, ale když ji takhle chvíli objímal, přestala se třást.

Dumal, jestli vyprávěla Saetanovi o incidentu v hudebně. Ještě jednou se na ni podíval a okamžitě znal odpověď. Knězi nic neřekla. Už tři dny se nikde netoulala. Zamkla se se svou mrazivou mizérií, byla osamělá a dumala, jestli existuje ještě nějaká jiná živá bytost, která by se jí nebála. Daemon přišel k černým drahokamům jako mladý muž, ale byl na to přichystaný a byl dospělý, a přesto i tak život v takové hloubce Temnoty byl znepokojující. Pro dívku, která nikdy nepoznala nic jiného, která putovala po podivných a osamělých stezkách od první chvíle, kdy pocítila první uvědomělou myšlenku, která se tak snažila navázat kontakt s ostatními lidmi, zatímco v sobě potlačovala to, čím skutečně byla… Ale nedokázala to nikdy potlačit. Vždycky roztříští na kousky jakoukoli iluzi, bude-li k tomu mít příležitost, vždycky odhalí všechno, co se skrývá pod povrchem.

Daemon zkoumavě bádal v jejím obličeji a ona pro změnu zkoumala obrázek, který stále ještě držel v ruce. Zadržel dech, když konečně všechno pochopil. On nosil černé drahokamy; Jaenelle *byla* sama celá černá. Jenže černá u ní byla nejen divoká a brutální síla, byl to také smích a lumpárny a vášeň a léčení … a sněhové koule.

Daemon ji políbil do vlasů a pohlédl na obrázek: „Moc dobře bys s ním vycházela. Vždycky se hnal do nějakého maléru." Oplatila mu úsměvem, který byl velice chabý.

Studovala ten obrázek. „Teď vypadá přesně tak, jaký je." Přimhouřila oči a pak po Daemonovi vystřelila vyčítavý pohled. „Počkej minutku. Říkal jsi, že je to tvůj bratr."

„Byl.“ Je. A vždycky bude.

„Ale on je Érijen.“

„Měli jsme každý jinou matku.“

V očích se jí rozzářil podivný jas. „Ale stejného otce.“

Pozoroval ji, jak skládá dohromady kousíčky mentální hádanky, a poznal okamžik, kdy to všechno zapadlo do sebe.

„Tím se mnohé vysvětluje,“ zamumlala a projela si rukou vlasy. „On není mrtvý, víš. Ebonitově tmavošedá je stále v Terreille.“

Daemon zamrkal. „Jak…“ Mluvil rozrušeně: „Jak tohle víš?“

„Jen jsem se dívala. Nikam jsem nevycházela,“ dodala spěšně. „Neporušila jsem svůj slib.“

„Pak tedy…“ Daemon zavrtěl hlavou. „Zapomeň na to, co jsem řekl.“

„To není, jako když se snažíš roztřídit na dálku opálové nebo rudé, abys našel nějakou konkrétní osobu.“ Jaenelle měla v očích onen utrápený, ale povzbuzující pohled. „Daemone, jedině Andulvar nosí ebonitově tmavošedé drahokamy, ale nežije v Terreille. Kdo jiný by to pak tedy mohl být?“

Daemon vzdychl. Moc to nechápal, ale ulevilo se mu, když se tohle dozvěděl.

„Mohla bych dostat kopii toho obrázku?“

„Proč?“ Jaenelle se na něj podívala tak, že sebou trhl. „Samozřejmě.“

„A také tvůj obrázek?“

„Já žádný nemám.“

„Můžeme ho pořídit.“

„Proč − na tom nezáleží. Je pro to nějaký důvod?“

„Jistěže.“

„Předpokládám, že mi nepovíš, jaký?“

Jaenelle nadzvedla jedno obočí. Byla to tak dokonalá napodobenina, že Daemon musel spolknout smích. *Pěkně mi to oplácí*, pomyslel si jízlivě. „Tak dobře,“ pravil a smutně zavrtěl hlavou.

„Brzy?“

„Ano, Paní, brzy.“

Jaenelle vyskočila na nohy, letmo ho políbila na tvář a byla pryč.

Daemon nadzvedl jedno obočí a pohlédl na zavřené dveře. Podíval se na obrázek. „Ty bláhový parchante,“ řekl přátelsky. „Ach, Lucivare, ty by sis to s ní tak užil.“

3. Peklo

Saetan se opřel v křesle a narovnal prsty do stříšky. „Proč?“

„Protože bych něco takového chtěla.“

„To už jsi mi řekla. Proč?“

Jaenelle volně spojila obě ruce dohromady, podívala se na strop a prohlásila škrobeným a autoritativním tónem: „Teď není vhodná doba na otázky.“

Saetan se zakuckal. Když mohl zase volně dýchat, pravil: „Tak dobře, Jaenelle. Budeš mít svůj obrázek.“

„Dva?“

Saetan si ji změřil dlouhým a tvrdým pohledem. Opáčila nejistým hravým úsměvem. Vzdychl. O Jaenelle platila jedna neochvějná pravda: Někdy bylo lepší nevědět. „Dva.“

Přitáhla si židli z druhé strany stolu z černého dřeva. Lokty si opřela o naleštěnou desku, bradu si opřela o ruce a pravila naprosto vážně: „Chtěla bych si koupit rámečky na obrázky, ale nevím, kde se dají koupit.“

„Jaký druh bys chtěla?“

Jaenelle zamrkala: „Moc hezký, takový ten druh, jak se rozevře jako kniha.“

„Závěsné rámečky?“

Jaenelle jen pokrčila rameny. „Něco, co uchová dva obrázky.“

„Seženu ti to. Ještě něco?“

Opět zvážněla. „Chtěla jsem si je koupit sama, ale nevím, kolik stojí.“

„Jaenelle, to přece není problém…“

Jaenelle sáhla do kapsy a něco vytáhla. Položila sevřenou pěst na stůl a pak ji rozevřela. „Co myslíš, kdybys tohle prodal, stačilo by to na koupení rámečků?“

Saetan zalapal po dechu a musel se zhluboka nadechnout, ale jeho ruka byla pevná, když sebral kámen a podržel si ho proti světlu. „Kde jsi k tomu přišla, Jaenelle?“ zazněl chladný a duchem nepřítomný hlas.

Jaenelle složila ruce do klína a očima hleděla na stůl. „No… víš… byla jsem s kamarádkou a prošly jsme vesnici a šly dál a pak spadl kus skály na cestu a zranil tu holčičku − měla nohu pod tím velkým kamenem.“ Pokrčila rameny. „Byla to velká rána, myslím tu nohu, kvůli té skále a já… vyléčila jsem to a její otec mi dal tohle jako poděkování.“ Dodala rychle: „Ale neřekl, že to musím schovat.“ Zaváhala. „Myslíš, že to bude stačit na zakoupení dvou rámečků?“

Saetan držel kámen mezi palcem a ukazováčkem. „Ó, ano,“ odpověděl suše. „Myslím, že to bude víc než dostačující.“

Jaenelle se na něj usmála a vypadala trochu zmateně.

Saetan se držel, aby jeho hlas zněl klidně: „Pověz mi, Jaenelle, dostáváš od vděčných rodičů hodně podobných dárků?“

„Uh-uuh. Draca mi je schovává, protože nevím, co s nimi mám dělat.“ Rozjasnila se. „Vyčlenila mi jednu místnost v tvrzi, stejně jako ty jsi uspořádal pokoj pro mne v Sídle.“

„Ano, říkala mi, že se na to chystá.“ Usmál se, když viděl, jak se jí ulevilo, že ho to nijak neurazilo. „Seženu ti obrázky a rámy do konce týdne. Bude to tak stačit?“

Jaenelle oběhla stůl, objala ho a políbila na tvář. „Děkuji ti, Saetane.“

„Je mi potěšením, Jaenelle. A teď hajdy ven.“

Když vycházela, vrazila Jaenelle do Mefise. „Ahoj, Mefisi,“ pozdravila ho, když mířila za svým cílem.

Dokonce i Mefis. Saetan se usmál, když viděl okouzlený a něžný výraz v jinak tvrdé a stále formální tváři nejstaršího syna.

„Pojď se na něco podívat,“ vyzval ho Saetan, „a pověz mi, co si myslíš.“

Mefis podržel diamant proti světlu a tiše zapískal. „Kde jsi k tomu přišel?“

„Byl to dárek pro Jaenelle od vděčného rodiče.“

Mefis padl na židli. Nevěřícně zíral na diamant. „Děláš si legraci.“

Saetan sebral diamant a držel ho mezi palcem a ukazováčkem. „Ne, Mefisi. Nedělám si legraci. Vypadá to tak, že jedna malá dívka se zranila, když jí na nohu spadl kus skály. Jaenelle ji vyléčila a vděčný otec jí věnoval tohle. A zdá se, že tohle není první dárek, který za své služby dostala.“ Studoval velký diamant bez jediného kazu.

„Ale… jak?“ zakoktal se Mefis.

„Je přirozená léčitelka. Je to instinktivní.“

„Ano, ale…“

„Ale otázka zní, co se skutečně stalo?“ Saetanovy zlaté oči se přimhouřily.

„Co tím myslíš?“ zeptal se zmatený Mefis.

„Myslím tím,“ spustil Saetan pomalu, „ten způsob, jak Jaenelle celou tu historku vyprávěla, neznělo to moc přesvědčivě. Jak těžké to muselo být zranění, když za vyléčení dostala od otce něco takového?“

4. Kaeleer

„Jaenelle, vzhledem k tomu, že seznam tvých přátel je už tak dlouhý, jako jsi ty sama, nemůžeš každému věnovat k Winsolu dárek. Ani se to neočekává. Nečekáš dárky od všech, viď?“

„Jistěže ne,“ odpověděla Jaenelle pohotově. Vyskočila na židli: „Ale jsou to mí přátelé, Saetane.“

A ty jsi ten nejlepší dárek, jaký by mohli dostat, i kdyby žili sto životů.

„Winsol je oslava Čarodějky, vzpomínka čisté krve na to, čím vlastně jsme. Dárky jsou jako koření na maso, a to je všechno.“

Jaenelle si ho skepticky prohlížela − a dobře, že tak udělala. Během několika minulých dnů ho už několikrát přistihla, jak sní, jaké by to asi bylo, kdyby mohli Winsol oslavit spolu? Být s ní při západu slunce, kdy se otevírají dárky? Vypít si s ní horký rum? Zatančit si tak, jak příslušníci čisté krve netancují celý dlouhý rok a v žádnou jinou roční dobu, jen tak pro slávu Čarodějky? Jeho denní sny byly hořkosladké. Když procházel chodbami Sídla v Kaeleeru a pozoroval služebné, jak zdobí místnosti, smějí se a šeptají si tajemství. Saetan s Mefisem připravovali seznam dobročinností pro zaměstnance v Sídle a vesničany, jejichž práce přímo či nepřímo posloužila Sídlu; když tak konal dobré skutky, jaké dobrý princ provádí pro své věrné služebníky, napadla ho myšlenka a nedala mu spát: Jaenelle bude trávit ten den ve společnosti své rodiny v Terreille, daleko od těch, k nimž skutečně patřila.

Jediná malá kapka útěchy pro něj byla, že bude také s Daemonem.

„A co bych měla udělat?“

Jaenellina otázka ho vrátila zpět do přítomnosti. Lehce si přejel dlouhými nehty po rtech. „Myslím, že by sis měla vybrat jednoho či dva ze svých přátel, kteří z jakéhokoli důvodu nebudou moci oslavovat, a dát jim dárečky. Malé gesto někomu, kdo jinak nebude mít vůbec nic, má daleko větší cenu, než kdybys rozdala dárky úplně všem.“

Jaenelle si rukou projela vlasy a pak se usmála: „Ano,“ pravila tiše, „vím přesně, kdo to bude potřebovat nejvíc.“

„Takže tohle máme vyřízené.“ Balíček v papíru přistál na rohu stolu a usadil se těsně před Jaenelle. „Jak jsi požadovala.“

Jaenelle se široce usmála, když brala balíček do rukou a opatrně odstraňovala balicí papír. Jemná záře z jejích očí roztávala jedno století za druhým, kdy musela být sama. „Jsi skvělý, Saetane.“

Něžně se na ni usmál: „Sloužím, jak nejlépe to dokážu, Paní.“ Posunul se v křesle: „Mimochodem; ten kámen, co jsi mi dala, abych prodal…“

„Stačilo to?“ zeptala se Jaenelle vzrušeně. „Pokud to bylo málo…“

„Bylo to víc než dost, Jaenelle.“ Když si vzpomněl na výraz v tváři klenotníka, když mu diamant přinesl, musel se bezděky zasmát jejím obavám. „Popravdě řečeno, zbylo ještě dost zlatých. Využil jsem toho, založil jsem účet na tvé jméno a uložil tam zbytek peněz. Takže když si budeš chtít v Kaeleeru cokoli koupit, stačí, když se jen podepíšeš a zadáš obchodníkovi příkaz, aby účet zaslal sem ke mně do Sídla, a já částku odečtu z tvého účtu. Je to dost spravedlivé?“

Jaenelle se ušklíbla a Saetan si přál, kéž by o tom raději pomlčel. Jen Temnota věděla, o čem by tak mohla uvažovat, že si to koupí. Ach, dobře. Pro obchodníky to bude stejný bolehlav jako pro něj − a beztak mu ten nápad přišel až příliš zábavný, než aby mu to skutečně vadilo.

„Tak si myslím, že kdybys *opravdu* chtěla dost neobvyklý dárek, mohla bys pořídit párek solisek pro jednorožce,“ škádlil ji.

Zarazila ho náhlá temná proměna jejího smutného výrazu.

„Ne,“ zašeptala Jaenelle a ze tváří jí zmizela všechna barva. „Ne, sůl ne.“

Seděl ještě dlouho poté, co ho opustila, zíral do prázdna a dumal, co je na soli divného, že ji to tak silně rozrušilo.

5. Kaeleer

Draca ustoupila, aby mohl Saetan vstoupit. „Tak co si myslíš?“

Saetan tiše zapískal. Jako všechny ostatní místnosti v tvrzi byla i tato prostorná ložnice vytesaná do živé hory. Ale na rozdíl od ostatních místností včetně apartmá, které kdysi používala Cassandra, stěny tady byly opracovány a vyleštěny, že se blyštily jako přesýpací hodiny. Dřevěná podlaha vykukovala tu a tam mezi většími a hustými rudokrémovými koberečky, které mohly pocházet jedině z Dharu, kaeleerského teritoria známého svými

látkami a tkanými koberci. Velká postel s nebesy a čtyřmi sloupy byla natolik prostorná, že by se v ní vyspali čtyři lidé. Ostatní nábytek − stoly, noční stolky, knihovny, skříně − všechno bylo z černého dřeva. Byla tam také šatna se skříněmi a komodami z cedrového dřeva a dále ještě soukromá koupelna s velkou vanou zabudovanou do podlahy; vana byla z černého mramoru s červeným žilkováním. Dále tam ještě stál sprchový kout, dvě umyvadla a komoda. Na druhé straně ložnice byly dveře, které vedly do obývacího pokoje.

„Je to velkolepé, Draco," prohlásil Saetan, když se jeho oči vpíjely do drobností položených tu a tam na stolcích − poklady mladých dívek. Prstem nadzvedl víčko krabičky, která měla velice propracovaný dezén vytvořený z několika druhů vzácného dřeva. Otevřel krabičku a zavrtěl hlavou − částečně byl okouzlený, částečně ohromený. Prstem prohraboval obsah krabičky − malé škebličky, které evidentně pocházely z velice vzdálených pláží, prohraboval se diamanty, rubíny, smaragdy a safíry, které patrně pro Jaenelle znamenaly jen krásně barevné kamínky. Zavřel krabičku a obrátil se s jedním obočím nadzvednutým v pobavení.

Draca pokrčila rameny. „Přál by sis, aby to tu vypadalo jinak?"

„Ne." Rozhlédl se. „Tahle místnost ji určitě velice potěší. Je to skutečně temná svatyně, něco, co bude potřebovat čím dál víc, jak budou míjet roky."

„Ne všechny svatyně jsou temné, Nejvyšší pane. Ta místnost, co jsi pro ni nechal zařídit ty, ji také velice potěšila." Poprvé za ta dlouhá léta, co znal Dracu, si všiml, že se usmála. „Mám ti některé popsat? Slyšela jsem o spoustě z nich."

Saetan se zahleděl stranou; nechtěl, aby Draca viděla, jak velice ho tohle dílo potěšilo.

„Chtěla jsem ti ukázat, jaký mám pro ni dárek k Winsolu." Draca se odebrala do šatny a vrátila se se splývavou černou látkou. Rozprostřela ji na saténovém přehozu přes postel. „Tak co myslíš?"

Saetan hleděl na krásné dlouhé černé šaty. V krku jako by se mu vytvořil knedlík, takže nemohl ani polknout a místnost jako by se náhle ponořila do mlhy. Dotkl se černého jemného hedvábí. „Její první vdovské šaty," prohlásil nakřáplým hlasem. „Tohle by měla nosit na sobě, až bude Winsol." Nechal hedvábí, aby mu proklouzlo skrz prsty a otočil se: „Měla by tu být s námi."

„Ano, měla by být se svou rodinou."

„Ale ona bude se svou rodinou," prohlásil Saetan zatrpkle. Usmál se, ale byl to také hořký úsměv. „Bude s babičkou, matkou… a se svým otcem."

„Ne," řekla Draca jemně. „Ne se svým otcem. Teď už konečně má svého vlastního otce."

Saetan se zhluboka nadechl. „Býval jsem ten nejchladnější parchant, co se kdy potuloval po všech říších. Co se to se mnou stalo?"

„Zbožňuješ ji… dceru své duše." Draca ze sebe vydala slabý zvuk, který se dal pokládat za smích. „A Saetane, nikdy jsi nebyl tak chladný, jak jsi předstíral."

„Mohla bys mi ušetřit vlastní pýchu, když mi necháš alespoň některé iluze."

„A za jakým účelem? Ona ti dovolí, abys byl chladný?"

„Alespoň mi ponechává moje iluze," odpověděl Saetan a rozehříval se na poklidnou hádku. „Ať je to jakkoli," dodal jízlivě, „Jaenelle mě nenechá, abych úspěšně prováděl spousty jiných věcí." Vzdychl, ale v jeho výrazu bylo bolestné pobavení. „Musím už jít. Musím si promluvit s několika velice nešťastnými obchodníky."

Draca ho vyprovodila ven. „Už je to hodně dávno, kdy jsi oslavoval Winsol. Letos zapálíš černé svíce, vypiješ si krvavý rum a zatancuješ pro slávu Čarodějky."

„Ano," odpověděl potichu a znovu si vzpomněl na krásné dlouhé černé hedvábné šaty, „letos si zatancuji."

6. Peklo

Saetan si upravil kápi na ramenou. Na podlaze jeho soukromé studovny stálo šest krabic plných menších dárků zabalených v pestrobarevných papírech − to byly dárky, které koupil pro děti na ostrově *Malá márnice.* Vzhledem k tomu, že děti byly tak plaché před dospělými, bylo takřka nemožné určit, kolik jich vlastně na ostrově je. Udělá to nejlépe tak, když zaplní krabice dárky pro všechny věkové skupiny a nechá na Charovi, aby dárky rozdělil. Byly tam knihy a hračky, skládačky, hry − sehnal to ve všech teritoriích Kaeleeru, kam měl přístup. Kdyby byl letos přehnaně shovívavý, bylo by to proto, aby zaplnil díru ve svém srdci; vynahrazoval si tím dárky, které chtěl dát Jaenelle, ale nemohl. V Beldon Moru po něm nesměla být nejmenší stopa, žádný dárek, který by mohl podnítit nějaké otázky. Mohl jí dát jenom vědomosti a poznání, a to si s sebou odnášela zpátky do Terreille.

Nechal zmizet jednu krabici po druhé, opustil studovnu a chytil si černý vítr, který vál na ostrov *Malá márnice.*

I na Peklo to bylo vyprahlé místo plné skalisek, písku a neplodných polí. Bylo to místo, kde nemohla přežít ani běžná pekelná fauna a flora. Vždycky se divil, proč Char vybral právě tohle místo, když mohl vybírat z mnoha jiných, která nebyla tak nevlídná, drsná a chladná. A pak mu bezděky odpověděla Jaenelle. Ten ostrov ve své strohosti a nehostinné vyprahlosti neskrýval žádné podvody, neskýtal žádné iluze. Jedy nebyly pokryté cukrovou polevou, brutalita se nemaskovala do hedvábí a krajek. Krutost se zde neměla kam skrýt.

Dal si načas, než přistál na skalnatém výběžku, který by byl dost dobře schovaný, aby mu to děti neměly za zlé. Když projížděl poslední zatáčkou na klikaté pěšině a mentálně se připravoval na to, jak se před ním všechny rozprchnou, uslyšel smích − nevinný, radostný smích. Přitáhnul si kápi těsněji k hlavě a doufal, že splyne s okolními skalami a zůstane nepovšimnut alespoň na chvíli. Slyšet je takhle se smát…

Saetan vyhlédl zpoza skály a zalapal po dechu.

Uprostřed jejich otevřeného „poradního“ prostranství stál velkolepý neopadavý zelený strom a jeho barvy nebyly nijak utlumeny věčným šerem v Pekle. Všude ve větvích mrkaly pestrobarevné body, jako když se duhové barvy ohňových jiskřiček rojí ve veselém tanci. Char a ostatní děti věšely na strom rampouchy − skutečné rampouchy. Všude to jiskřilo smíchem a do práce se zapojily snad všechny děti; v jejich mladých tvářích bylo tolik života a hvězdiček, jak to ještě nikdy neviděl.

Pak ho děti spatřily a ztuhly, malá zvířátka chycená ve světle. V další chvíli by se určitě rozprchly, ale Char se v tu chvíli otočil a jeho oči byly celé rozjasněné. Přikročil k Saetanovi a měl rozpažené ruce ve starodávném gestu přivítání.

„Nejvyšší pane,“ Charův hlas zvonil hrdostí. „Pojď se podívat na náš strom.“

Saetan vyšel z úkrytu a podal si s Charem ruce. Zkoumal ten strom. Po tváři mu stekla jedna slza a zachvěly se mu rty. „Ach, děti,“ pravil spěšně, „to je skutečně velkolepý strom. A vaše výzdoba je skutečně *báječná*.“

Usmívaly se na něj, nesměle, váhavě a nejistě.

Aniž by o tom nějak zvlášť přemýšlel, Saetan objal paží Charova ramena a přitáhl si ho k sobě. Chlapec sebou trochu škubnul, zaskočilo ho to, ale pak váhavě i on objal paží Saetana a přitáhl se k němu.

„Vy víte, kdo nám dal ten strom, že?“ zašeptal Char.

„Ano, vím.“

„Ještě nikdy jsem… většina z nás nikdy…“

„Já vím, Chare.“ Saetan stiskl Charova ramena. Odkašlal si. „Tady jsou nějaké dárky, které můžeš dát pod ten strom, i když jsou poněkud… prozaické… proti tomu stromu.“

Char se poškrábal rukou na tváři. „Říkala, že ten strom vydrží jen třináct dní, jak dlouho trvá Winsol, ale takhle vydrží všechny stromy, že?“

„Ano, vydrží takhle dlouho.“

„Nejvyšší pane.“ Char váhal. „Jak?“

Saetan se něžně na chlapce usmál. „Já sám nevím. Je magická. Já jsem jen válečník a princ. Nemůžeš ode mne očekávat, že ti vysvětlím magické věci.“

Char se na něj také usmál − úsměv jednoho muže na druhého.

Saetan přivolal svých šest krabic. „Tohle ponechám na tobě, jak to rozdáš.“ Jedním prstem přejel Charovi po spálené černé tváři. „Šťastný Winsol, válečníku.“ Obrátil se a rychle spěchal na pěšinu. Když zahýbal do první zatáčky, zaslechl hlasy. Když to zopakovaly, byl to sborový výkřik.

„Šťastný Winsol, Nejvyšší pane!“

Saetan spolkl vzlyk a spěchal zpátky do Sídla.

7. Peklo

„To ty jsi mi řekl, abych dala dárek k Winsolu někomu, kdo by jinak žádný asi nemohl dostat, takže… no…“ Jaenelle nervózně přejížděla prsty po Saetanově stole z černého dřeva.

„Ale no tak, Jaenelle.“ Saetan ji něžně objal. Rty přiblížil k jejímu uchu a zašeptal: „To bylo to nejkrásnější kouzlo, jaké jsem kdy viděl. Jsem na tebe opravdu moc hrdý.“

„Opravdu?“ zašeptala Jaenelle.

„Opravdu.“ Přidržel si ji na délku paže od sebe, aby jí viděl do obličeje. „Podělíš se se mnou o to tajemství?“ zeptal se a jeho hlas byl trochu laškovný. „Povíš starému válečníkovi a princi, jak jsi to udělala?“

Jaenelliny oči se soustředily na jeho rodný rudý drahokam, který mu visel na zlatém řetězu na krku. „Slíbila jsem to princi, víš.“

„Co jestli vím?“ zeptal se chladně, když mu nadskočil žaludek.

„Slíbila jsem mu, že jestli se kdy pustím do tkaní ze snů, budu se to učit u těch nejlepších, kdo mě to může naučit.“

A přišla jsi za mnou? „Takže kdo tě to naučil, Jaenelle?“

Olízla si rty. „Arachninové,“ pravila tenkým hláskem.

Místnost se zatměla a zavířila. Když se přestala motat, Saetan byl vděčný, když si uvědomil, že stále ještě sedí ve svém křesle. „Arachna je blízké teritorium," pravil skrz zaťaté zuby.

Jaenelle se zamračila. „Já vím. Ale je spousta míst, kde mám přátele. Nikomu to nevadí, Saetane. Opravdu."

Saetan ji pustil a spojil ruce. Arachna. Ona šla do Arachny. Měj se na pozoru před zlatým pavoukem, který souká složitou pavučinu. V celém teritoriu čisté krve neexistovala jediná černá vdova, která by dokázala utkat pavučinu ze snů, jako to dokázali Arachninové. Celé pobřeží jejich ostrova bylo zanesené zamotanými pavučinami, které mohly zachytit nic netušící a i velice dobře vytrénované mysli, přičemž tělesné schránky tam nechávali. Jak jen mohla tak lehkovážně projít jejich ochrannými valy…

„Královna Arachny," řekl Saetan a bojoval sám se sebou, aby na ni nezačal křičet. „Koho ti určila jako učitele?"

Jaenelle mu věnovala lehký, trochu ustaraný úsměv: „Sama mě učila. Začaly jsme s obyčejnými prostými pavučinami pro běžný den. A potom…" Jaenelle se otřásla.

Saetan si odkašlal. „Jen tak ze zvědavosti, jak velká je královna Arachny?"

„Ehm… její tělo je velké asi takhle," Jaenelle ukázala na jeho pěst.

Místnost se mu zatočila před očima. O Arachně se toho vědělo velice málo − a byly pro to dobré důvody, neboť ti, kteří se tam kdy vydali, se málokdy vrátili v pořádku − ale jedna věc byla známá: čím větší byl pavouk, tím mocnější a smrtelnější byly jeho pavučiny.

„To ti navrhl princ, abys šla do Arachny?" zeptal se Saetan a zoufale se snažil, aby jeho hlas zněl neutrálně a aby nevrčel.

Jaenelle zamrkala a trochu se začervenala: „Ne. Myslím, že by nebyl moc šťastný, kdybych mu o tom vyprávěla."

Saetan zavřel oči. Co se stalo, stalo se. „Budeš si pamatovat, že máš být přátelská a že musíš dodržovat pravidla protokolu, až k nim půjdeš na návštěvu, ano?"

„Ano, Nejvyšší pane," odpověděla Jaenelle a její hlas byl podezřele submisivní.

Saetan trochu otevřel oči − byly z nich jen úzké štěrbiny. Jaenelliny safírové oči na něj hleděly a jiskřilo v nich. Zavrčel a uznal porážku. U ohňů pekelných, když s ním takhle manipuluje dvanáctiletá dívka, co ve jménu Temnoty bude provádět, až jednou dospěje?

„Saetane?"

„Jaenelle."

Vytáhla barevný balíček, který byl trochu pomačkaný a lehce se poklonila: „Šťastný Winsol, Saetane."

Ruka se mu třásla, když sáhnul po balíčku a položil ho opatrně na stůl před sebe. „Jaenelle, já …"

Jaenelle roztáhla paže, objala ho kolem krku a stiskla ho. „Draca mi řekla, že je v pořádku, když si dárek od tebe rozbalím ještě před Winsolem, protože ho mohu nosit jenom v tvrzi. Ach, děkuji ti, Saetane. Děkuji ti. Jsou to ty nejkrásnější šaty. A jsou *černé*." Zkoumala jeho obličej. „Nebo jsem ti neměla říkat, že už jsem je rozbalila?"

Saetan ji divoce objal. *Tak ty taky, Draco. Také nejsi tak chladná, jak to předstíráš.* „Jsem rád, že tě ty šaty potěšily, Jaenelle. Tak a teď tohle." Obrátil se k balíčku od ní.

„Ne," zakazovala mu to Jaenelle trochu nervózním hlasem. „Měl bys počkat na Winsol."

„Ty jsi taky nečekala," jemně ji škádlil. „Kromě toho tady na Winsol nebudeš, takže…"

„Ne, Saetane. Prosím."

To, že mu chce něco dát a přitom nechce být u toho, až to rozbalí, v něm rozdmýchalo velkou zvědavost. Na každý pád, Winsol bude zítra a on ji nechtěl nechat odsud odejít s bolavým srdcem. Stočil konverzaci na hromady jídla, které jsou připraveny v Sídle v Kaeleeru a zeširoka chválil Helene a paní Bealovou, které by nesmírně potěšilo, kdyby jí mohly něco podat už dneska. Poslal ji do Sídla a s povzdechem se opřel.

Balíček přímo prosil o otevření.

Saetan zamkl černou myslí dveře u studovny a opatrně balíček rozbalil. Srdce mu trochu poskočilo, když spatřil zadní stranu rámečku, které Jaenelle sám pořídil. Zhluboka se nadechl a rozevřel rámečky.

Vlevo byla kopie starého obrázku mladého muže s přidrzlým úsměvem a třpytem v očích, který si říkal o problémy. Ten obličej se musel určitě dost změnit − ztvrdnout, zmužnět. Ale přesto.

„Lucivare," zašeptal a rychle zamrkal, aby zahnal slzy. Zavrtěl hlavou. „Tenhle pohled jsi měl v očích, už když ti bylo pět let. Zdálo by se, že existují věci, které se léty vůbec nemění. Kde jsi teď, můj érijenský princi?"

Obrátil pozornost na obrázek na pravé straně, ale okamžitě položil rámečky na stůl, odsunul se v křesle a zaclonil si oči. „Není divu," zašeptal. „Při všech drahokamech a Temnotě, není divu." Jestli byl Lucivar letní odpoledne, Daemon byl nejchladnější zimní noc. Saetan pomalu odsunoval ruce z očí a přinutil se prozkoumat obrázek svého jmenovce, jeho pravého dědice.

Byl to formální obrázek, v pozadí byl rudý samet. Při povrchním pohledu bylo znát, že jeho syn není Saetanovým zrcadlem − daleko předčil pěkně tvarované a příjemné rysy otce, ale při bližším zkoumání se dala rozeznat mrazivá temnota, bezcitnost a brutalita, o níž Saetan věděl, že byla vypěstována dlouhými roky krutosti.

„Dorotheo, ty jsi přetvořila to, co je ve mně nejhorší."

A přesto …

Saetan se naklonil dopředu a zkoumal zlaté oči, které byly jako jeho, oči, které jako by se dívaly přímo na něj. Usmál se vděčně a s úlevou. Nikdy se nedalo odčinit, co Dorothea způsobila Daemonovi, jak ho proměnila, ale přesto v těch zlatých očích byl zvířený výraz rezignace, pobavení, vzrušení a potěšení − kakofonie emocí, které Saetan znal až moc dobře. Mohlo to znamenat jedinou věc: k celé této akci ho přemluvila Jaenelle a šla s ním, aby se přesvědčila, že to všechno proběhne k její absolutní spokojenosti.

„Dobrá, jmenovče,“ prohlásil tiše Saetan, když stavěl rámečky na roh stolu, „pokud jsi přijal vodítko, které drží ona ve svých rukou, máš ještě velkou naději.“

8. Terreille

Pro Daemona byl Winsol nejtrpčím dnem v roce, krutá připomínka toho, jaké to bylo, vyrůstat na dvoře Dorothey, co se po něm požadovalo, když tanec rozpálil krev v těle Dorothey a Hepsabah.

Žaludek měl sevřený. Prubířský kámen, který zchlazoval jeho rozčilení a podrážděnost, byla myšlenka na to, že jediná žena, se kterou by chtěl tančit a které by se velice ochotně ve všem poddal a podřídil, pro něj byla ještě příliš mladá − pro každého muže.

Slavil Winsol, protože se to od něj očekávalo. Každý rok poslal košík lahůdek Surreal. Každý rok poslal dárky pro Manny a Joea − a Terse, pokud zjistil, kde se zrovna nachází. Každý rok tu byly očekávané a nákladné dary pro čarodějnice, kterým sloužil. Každý rok nedostal nic na oplátku, dokonce neslyšel ani „děkuji“.

Tenhle rok bylo ale všechno jiné. Tento rok byl v zajetí víru zvaném Jaenelle Angelline − nedalo se od něj odtrhnout, to by to musela sama zarazit − a Daemon se jí stal komplicem ve všech taškařicích, které byly vzrušující a probíhaly ve vší nevinnosti. Když už se jednou rozhodl, že se zúčastní všech jejích dobrodružství, táhla ho všude s sebou jako vycpanou hračku, která byla tak oblíbená a zbožňovaná, že v ní nezbylo moc vycpávky. V její přítomnosti odstranil všechny zábrany, jeho nálada byla ukonejšená a otupělá láskou k ní a jeho chlad nahradily lumpárny. Dokonce i krátce pomyslel na to, že požádá Kněze o pomoc, až si jednou pobaveně připustil, že Nejvyšší pán Pekla je na tom možná úplně stejně jako on sám.

Když však teď přemýšlel o druzích zábavy, jaké po něm budou vyžadovat Alexandra, Leland a jejich přítelkyně, žilami se

mu opět prohnala mrazivá krev a špatná nálada se mu vracela s každým novým nadechnutím.

Po lehkém jídle, které mělo jen tak zahnat hlad do večera, kdy se pořádala veliká hostina, se všichni shromáždili v přijímacím salonu, aby si rozbalili dárky, které k Winsolu dostali. Kuchařka, celá brunátná z velkého množství práce v kuchyni, přinesla tác se stříbrnou mísou plnou tradičního horkého rumu. Naplnily se malé šálky, o které se měli přítomní podělit.

Robert se podělil s Leland, která se snažila nedívat na Filipa. Filip se podělil s Wilhelminou. Graffová se s pohrdáním podělila s kuchařkou. A Daemon neměl žádnou jinou volbu, než že se musel podělit o svůj šálek s Alexandrou.

Jaenelle stála sama a neměla nikoho, s kým by se společně napila.

Daemonovi se sevřelo srdce. Pamatoval si tolik Winsolů, kdy byl právě on tím, kdo zůstal sám, na koho nikdo nezbyl, vyvrženec, nechtěný. Proklínal tuhle tradici, která vyžadovala, aby se o jeden šálek podělili dva lidé, ale všiml si podivného skličujícího lehkého záblesku v jejích očích chvíli před tím, než zvedla svůj šálek a připila všem na zdraví.

Pak nastal trapný okamžik ticha, který prolomila Wilhelmina, která poskočila, usmála se a zeptala se: „Můžeme si teď rozbalit dárky?“

Šálky se vrátily na podnos a Daemon se přitočil k Jaenelle. „Paní…“

„To sedí, nemyslíš, že bych si měla připíjet sama?“ zeptala se půlnočním šepotem. Její oči byly plné obrovské bolesti. „Koneckonců jsem příbuzná, ale ne příjemná.“

Jsi moje Královna, pomyslel si divoce. Jeho tělo sténalo. Byla jeho Královnou. Ale všude tady okolo postávali její příbuzní a všechno pozorovali, takže nemohl nic říct ani udělat, aby jí mohl pomoci.

V průběhu další hodiny Jaenelle hrála roli, která se od ní očekávala − lehce zmatené dítě, které se radovalo z dárků tak naštvaně, jak to dokázala jen ona. Daemonovi se chtělo postříkat

zdi čerstvou krví. Nikdo jiný si nevšiml, že bojovala stále hůř a hůř, že se jí těžce dýchalo, každý nový dárek ji jen rozčílil, až se zdálo, že balicí papír a mašle jsou pěsti, které nemilosrdně otloukají její útlé tělo. Když Daemon otevřel dárek od ní − sadu kapesníků − couvla a úplně pobledla. Zalapala po dechu, vyskočila a utíkala pryč ze salonu, zatímco Alexandra a Leland za ní křičely, ať se okamžitě vrátí.

Daemonovi bylo úplně jedno, co si kdo pomyslí, vyletěl z místnosti, zavalila ho chladná zuřivost a zamířil do knihovny. Jaenelle tam byla, lapala po dechu a marně se snažila otevřít okno. Daemon zamknul dveře, přešel místnost, zuřivě vytáhl západku a rozmáchlým gestem rozrazil okenní křídla.

Jaenelle se naklonila přes úzké okenní sedátko a hluboce vdechovala zimní vzduch. „Daemone, bydlet tady je tak bolestivé.“

„Šššš,“ pohladil ji po vlasech, „šššš.“

Když se jí dech zpomalil a fungoval zase normálně, Daemon zavřel okna a zastrčil západku. Opřel se o zeď a jednu nohu natáhl podél okenního sedátka; přitáhl si ji k sobě, až se k němu tiskla. Pak zahákl druhou nohu pod svou první nohu a účinně ji tak sevřel v pevném trojúhelníku.

Bylo šílené takhle ji k sobě tisknout. Šílené prožívat takové potěšení, když se její ruce opíraly o jeho stehna. Šílené nezastavit pomalé rozplétání psychických úponků svádění.

„Je mi to líto, že jsem se s tebou nemohl podělit o šálek.“

„Na tom nezáleží,“ zašeptala Jaenelle.

„Mně na tom záleží,“ odpověděl ostře a jeho hluboký a hedvábný hlas byl zastřenější než obvykle.

Jaenelliny oči začaly být zmatené a jakoby za kouřovou clonou. Daemon trochu zatáhnul úponky svádění.

„Daemone,“ pravila Jaenelle váhavě, „tvůj dárek …“

Daemonovi to v hrdle trochu zavrkalo − byl to jeho postelový smích, s výjimkou toho, že teď prožíval žár, zatímco jindy ledový chlad, a jeho oči byly jako roztavené zlato. „Neměl jsem toho moc na výběr, jen ta malovátka mi opravdu patřila.“ Zvedl jedno

obočí. „Zvažoval jsem, že bych ti pořídil sedlo, které by dobře pasovalo jak tobě, tak Temnému tanečníkovi …“

Jaenelliny oči se rozšířily a zasmála se.

„…ale to by nebylo praktické.“ Jedním dlouhým nehtem jí lehce přejížděl po paži. Věděl, že teď by měla odejít a nechat ho tady − když ji teď už pobavil, ale její bolest v něm cosi převrátila, a on ji nechtěl pustit s tím, aby si myslela, že je na všechno úplně sama. Začalo ho zajímat něco jiného. „Jaenelle,“ zeptal se opatrně a pozoroval svůj prst, „dal ti Kněz …?“ Jestli jí Saetan nedal k Winsolu žádný dárek, bude se po této otázce cítit ještě smutnější.

„Ach, Daemone, jsou tak báječné. Nemohu je ale nosit tady, to je jasné.“

Začal tu hádanku rozmotávat. „Nosit co?“

„Moje šaty.“ Cukla sebou v jeho pevném trojúhelníku a málem ho prohodila zdí ven. „Jsou dlouhé až na zem, z černého hedvábí a jsou černé, Daemone, *černé.*“

Daemon se soustředil na dech. Když si byl jistý, že si jeho srdce pamatuje správný rytmus, sáhl do kapsy v saku a vytáhl malou obdélníkovou krabičku. „Pak si myslím, že tohle bude vhodný doplněk.“

„Co je to?“ zeptala se Jaenelle a váhavě si od něj vzala krabičku.

„Dárek pro tebe k Winsolu. *Skutečný* dárek k Winsolu pro tebe.“

Jaenelle se plaše usmívala, rozbalila krabičku, otevřela ji a zalapala po dechu.

Daemonovi se sevřelo hrdlo. Nebyl to vhodný dárek, který měl muž jako on dávat dívce, jako byla ona, ale jemu to bylo naprosto jedno, nedělal si s ničím jiným starosti než s tím, že ji chtěl opravdu potěšit.

„Ach, Daemone,“ zašeptala Jaenelle. Vzala stříbrný manžetový náramek z krabičky a nasadila si ho na levé zápěstí. „Bude se báječně hodit k mým šatům.“ Natáhla se, aby ho objala a pak ztuhla.

Pozoroval, jak jí víří emoce v očích, bylo to příliš rychlé, aby to dokázal rozlišit. Namísto toho, aby ho objala, posadila mu ruce na ramena, natáhla se dopředu a políbila ho lehce na rty − jako když dívka ochutnává, co to znamená být ženou. Jeho ruce ji objaly, takže byla v jeho náruči. Když se odtáhla, viděl v jejích očích šepot ženy, jaká z ní brzy vyroste.

Když to viděl, nemohl to jen tak nechat být.

Daemon vzal její obličej do rukou, naklonil se k ní a vrátil jí její polibek. Jeho polibek byl také lehký a neotvíral ústa, ale nebylo to zase až tak nevinné a nebylo to cudné. Když konečně zvedl hlavu, pochopil, že hraje dost nebezpečnou hru.

Jaenelle se zakymácela a opřela se mu rukama o stehna, aby měla nějakou oporu. Olízla si rty a podívala se na něj lehce zamženým pohledem: „To… všichni chlapci takhle líbají?“

„Chlapci takhle vůbec nelíbají, Paní,“ řekl tiše a vážně. „Ani většina mužů. Ale já nejsem jako většina mužů.“ Pomalu stahoval úponky svádění. Provedl toho dnes večer mnohem víc, než měl; všechno další by ji jen zraňovalo. Zítra bude jejím společníkem, jako byl včera a předevčírem. Ale ona na tenhle polibek nikdy nezapomene a bude ho porovnávat s každým dalším polibkem od kteréhokoli slabošského chlapce z Chaillotu.

Nezajímalo ho, kolik chlapců ji už políbilo. Byli to přece jen ještě chlapci. Ale postel … Až přijde ten správný čas, postel bude patřit *jemu.*

Stáhl jí náramek ze zápěstí a uložil ho zpátky do krabičky. „Nech to zmizet,“ poručil jí jemně, zatímco on nechával zmizet balicí papír a mašli. Když zmizela i krabička, rozpletl nohy a zavedl Jaenelle zpátky do přijímacího salonu, kde Graffová okamžitě zahnala obě děvčata do postele.

Filip po něm vrhal nevraživý pohled, Robert se afektovaně usmíval. Leland byla bledá a pořád pobíhala po salonu. Byl to Alexandřin žárlivý a obviňující pohled, který v něm uvolnil jeho špatnou náladu. Vstala, aby si s ním promluvila, ale v tu samou chvíli se už začali dovnitř trousit hosté, s nimiž měli slavit celou noc.

Oné noci Daemon nečekal, až ho Alexandra „požádá“, aby se věnoval některé z dam. Svedl každou ženu v domě − začal s Leland − dráždil je až k vyvrcholení, zatímco s nimi tančil, pozoroval, jak se chvějí, jak se kousají do rtu až do krve, jak se ovládají, aby nevykřikly, když bylo všude okolo tolik dalších hostů. Nebo vyklouzl s jednou ženou do malého altánku a po prvním polibku, který pálil jako oheň a led dohromady se postavil ke zdi, ruce zasunul do kapes u kalhot, zatímco jeho fantomový dotek si nemilosrdně pohrával s jejím skutečným tělem, až ležela na podlaze a žadonila o polaskání skutečnou rukou − a pak stačil jen kratičký dotek na správném místě spodního prádla a ona byla přeplněná − a vyhladovělá.

Přesto, Daemon neměl stále ještě dost.

Záměrně vynechával Alexandru a dráždil jí tím, jak otevřeně sváděl všechny ostatní ženy v salonu, což ji frustrovalo víc, než dokázala vydržet. Než se dveře zavřely za posledními hosty, vzal ji do náruče, vystoupali po schodech a Daemon je zamkl v ložnici. Všechno si to teď vynahradil. Předvedl jí ten druh potěšení, který dokázal ženě poskytnout, pokud v něm bylo dost inspirace. Předvedl jí, proč se mu říká Sadista.

Když dlouho po svítání klopýtal k sobě do pokoje, všiml si ihned, že jeho postel byla pomuchlaná. Jeden rychlý a nazlobený pohyb a on objevil balíček pod polštářem. Opatrně zase uklidil polštář i přikrývku na své místo. Pak se Daemon podíval na neobratně zabalený dárek; na mašličce z něj viselo přáníčko. Něžně se usmál a vděčně se položil na postel.

Musela to tam dát dost brzy, těsně poté, co z pokoje odešel.

Na lístečku stálo: „Nemohla jsem ti dát dárek, jaký bych chtěla, protože ostatní by to nepochopili. Šťastný Winsol, Daemone. S láskou Jaenelle.“

Daemon rozbalil balíček a rozevřel rámečky po obou stranách. Levá strana byla prázdná, čekalo se na obrázek Lucivara. A napravo …

„To je legrační,“ prohlásil Daemon tiše k obrázku. „Vždycky jsem si myslel, že vypadáš mnohem formálnější, mnohem …

vzdálenější. Ale při vší tvé vznešenosti, magii a moci, určitě by ti nevadilo postavit se na nohy a vypít soudek s pivem, je to tak? Nikdy jsem se neodvažoval odhadnout, kolik z tebe je v Lucivarovi. Nebo kolik z tebe je toho ve mně. Ach, Kněz.“ Daemon opatrně zavřel rámečky. „Šťastný Winsol, otče.“

Kapitola třináctá

1. Terreille

„Měli jsme přivést i ostatní," pravila Cassandra, když se pevně držela Saetanovy paže.

Položil jí ruku přes její a jemně ji stiskl. „On nežádal o to, aby mohl vidět i ostatní. Chtěl vidět mne."

„On tě nepožádal," odsekla Cassandra. Nervózně se rozhlédla po svatyni a utlumila hlas. „Nejvyšší pane, on tě nepožádal, on *vyžadoval*, aby se s tebou mohl setkat."

„A proto jsem teď tady."

„Ano," odpověděla a v jejím hlase zněla zloba, „ty jsi tady."

Někdy je pro mne velice obtížné si vzpomenout, proč jsem tě tolik miloval a tak dlouho. „Je to můj syn, Cassandro." Temně se usmál. „Urážejí tě jeho způsoby, jak se ke mně chová, nebo urazil tvou marnivost, že dostatečně nepodlézal?"

Cassandra vyvlékla ruku z jeho rámě. „Je okouzlující, když má dobrou náladu," pravila nevraživě. „A nemám nejmenší pochybnosti, že jeho postelové manýry jsou dokonalé, neboť měl tolik možností si všechno procvičit k naprosté dokonalosti …" Její slova vyšla do ztracena, když si povšimla ledového pohledu v Saetanových očích.

„Pokud v jeho manýrech zůstane něco, co by bylo vysoce žádané, Paní, pak bych patrně poděkoval těm, jejichž dvůr ho v nich vycvičil."

Cassandra nadzvedla bradu: „Ty mi to máš za zlé, viď?"

„Ne," odpověděl Saetan tiše ale zahořkle. „Znám cenu toho, proč se ze mě stalo to, co jsem. Zodpovědnost za něj leží výhradně na mých bedrech. Ale nikomu nedovolím, *nikomu*, aby ho odsuzovali kvůli tomu, co se z něj důsledkem toho stalo." Saetan se zhluboka nadechl a snažil se ovládnout svou podrážděnou náladu. „Proč nejdeš do svého pokoje? Bude lepší, když se sejdeme sami dva."

„Ne," prohlásila Cassandra rychle. „My dva nosíme černé drahokamy. Společně můžeme…"

„Já jsem sem nepřišel, abych s ním bojoval."

„Ale on sem jde, aby bojoval s tebou!"

„Tohle nevíš jistě."

„Nejsi první, koho připíchl ke stěně, zatímco diktoval svoje požadavky!"

„Pak mu dám facku. Stačí ti to?" Saetan zlehka zavrčel, když vcházel do ruin svatyně, mířil ke kuchyni a k další konfrontaci.

Na půl cesty do kuchyně Saetan zpomalil chůzi. Něco slíbil Drace. Na Winsol tančil pro větší slávu Čarodějky. Jaenelle trvala na svém, že mu musí dát trochu krve, a díky tomu nemusel nosit hůlku, ani nekulhal při chůzi, ale tanec jeho slabou nohu přece jen přemohl, svaly mu zatuhly a tekutiny neproudily po celé délce nohy. Litoval, že se předvede jako stařec, který se neudrží na vlastních nohou, a přitom šlo o jeho první setkání s Daemonem po tolika, tolika letech.

Jak se Saetan blížil ke kuchyňským dveřím, zaslechl uvnitř zuřivost a vztek. Takže Cassandra v tomto bodě nepřeháněla. Alespoň zuřivost byla horká. Stále ještě spolu mohou mluvit.

Daemon kráčel po kuchyni a pohyby připomínal pantera. Ruce měl v kapsách u kalhot, ale jeho tělo se svíjelo těžko ovladatelným vztekem. Když se podíval pohledem, který mohl na místě zabít, všiml si Saetana; přesto však nezpomalil chůzi po kuchyni. Prostě jen dotančil přesně před Nejvyššího pána.

Ten obrázek odhaloval jen poloviční pravdu, pomyslel si Saetan, když pozoroval Daemona, jak se k němu rychle blíží, a čekal, jestli poteče nějaká krev.

Daemon se zastavil před Saetanem asi na délku paže, nosní dírky se mu rozšiřovaly a očima ho probodával; jinak byl zticha.

„Princi," pravil Saetan tiše. Pozoroval Daemona, jak se snaží ovládnout, jak bojoval se sžíravou záští, kterou mu chtěl věnovat místo pozdravu.

„Nejvyšší pane," oslovil ho Daemon skrz zaťaté zuby.

Saetan pomalu došel až ke stolu a bylo mu jasné, že Daemon pozoruje každičký jeho pohyb. Saetan si stáhl kápi z hlavy a položil ji na vedlejší židli. „Pojď, dáme si sklenici vína a promluvíme si."

„Já nechci žádné víno."

„To já ano." Saetan dostal láhev vína a sklenky. Usadil se na židli, otevřel víno, nalil do obou sklenek a vyčkával.

Daemon přistoupil ke stolu a opatrně položil obě ruce na stůl.

Dorothea musela být slepá, když nepochopila, co je Daemon vlastně zač, napadlo Saetana u sklenky vína. Saetan očekával, že uvidí jeho drahokamy, a znepokojilo ho − mnohem více než jeho dlouhé nehty −, že na prstech nevidí žádný prsten. Jestli dokáže být tak úžasný a působivý, aniž by nosil drahokamy, které by mu pomohly soustředit sílu…

Není divu, že Cassandra byla vyděšená. Ať už měla černé drahokamy nebo ne, nebyla v žádném ohledu tím správným protivníkem pro jeho syna.

„Víš, kde je?" zeptal se Daemon a musel se dost ovládat, aby nezačal křičet.

Saetan přimhouřil oči. Strach. Všechen ten vztek a zuřivost jen skrývaly obrovskou lavinu strachu. „Kdo?"

Daemon odskočil od stolu a nadával.

Když se zdálo, že proud nadávek a kleteb nijak neutuchá, Saetan suše prohlásil: „Jmenovče, uvědomuješ si, že kvůli tobě je tahle místnost prakticky neobyvatelná?"

„*Cože?*" Daemon se otočil a znovu přistoupil ke stolu.

„Ovládni svou zuřivost, princi," pravil Saetan tiše. „Poslal jsi pro mne, takže jsem tady." Otočil se přes rameno směrem k oknu.

„Nicméně za pár hodin svítá a ty si nemůžeš dovolit se tady nějak moc zdržovat, nebo snad ano?“

Daemon usedl na židli proti němu, Saetan mu podal sklenici vína. Daemon ji vyprázdnil. Saetan ji znovu dolil. Když ji doplňoval už potřetí, prohlásil suše: „Z vlastní zkušenosti ti mohu prozradit, že když se opiješ, strach tím nezmenšíš. Avšak bolest z kocoviny dokáže zázraky s vnímáním.“

V Daemonových očích se objevilo ohromené pobavení.

„Upřímně řečeno, můj sladký mladý princi, pravděpodobně se ti poprvé přihodilo to, že naše zlatovlasá Paní tě vyděsila k smrti.“

Daemon se zamračil na prázdnou láhev, našel v kredenci další plnou a naplnil obě sklenice. „Ne, to není poprvé,“ zavrčel.

Saetan v sobě potlačil smích: „Ale jde o stupeň míry, ano?“

V Daemonově zdráhavém úsměvu se objevilo trochu vřelosti. „Ano.“

„A tentokrát je to skutečně zlé.“

Daemon zavřel oči: „Ano.“

Saetan vzdychl: „Začneme od začátku a uvidíme, jestli se nám to podaří rozmotat.“

„Není na rodinném panství.“

„Je období Winsolu. Mohla ji její… rodina“ − Saetan se při tom slově zakuckal − „vzít s sebou na návštěvu k přátelům?“

Daemon zavrtěl hlavou. „*Něco* tam je, ale není to Jaenelle. Vypadá to jako ona, mluví jako ona, hraje poslušnou dcerku.“ Daemon se podíval na Saetana a v očích měl děs. „Ale to, co z Jaenelle dělá Jaenelle, tam prostě není.“ Opovržlivě se usmál: „Její rodina je skutečně velice potěšena, že se tak způsobně chová a že je všechny nepřivádí do rozpaků, když obě děvčata představují hostům.“ Pohrával si se sklenkou na víno. „Mám strach, že se s ní něco stalo.“

„Velice nepravděpodobné.“ Fascinovaný Saetan sledoval, jak se zlost rozplývá v Daemonově obličeji. Měl rád muže, kterým mohl vidět pod kůži.

„Jak si můžeš být tak jistý?“ zeptal se Daemon plný naděje. „Už ses s něčím podobným dříve setkal?“

„Ne zrovna s tímhle, takhle ne.“

„Tak jak…“

„Protože, jmenovče, to, co tady popisuješ, se nazývá stín, ale v říši Stínů teď žádný není, včetně mě, který ovládá kouzlo, kterým vytvoří stín velice podobný živé bytosti − s výjimkou Jaenelle.“

Daemon upil vína a chvíli přemýšlel. „A co je přesně takový stín?“

„V zásadě je stín iluze, nové vytvoření fyzické formy některého předmětu.“ Saetan se podíval sarkasticky na Daemona, který se trochu schoulil na židli. „O některých dětech se ví, že dokážou samy ze sebe vytvořit stín a předstírají, že tvrdě spí v posteli, zatímco jsou pryč a prožívají ukrutná dobrodružství, která − pokud by vyšla najevo − by jim zabránila si pohodlně sednout na zadek celý týden.“ Spatřil kratičký záblesk vzpomínek v Daemonových očích a ústa se mu zkřivila do úsměvu. „To je stín v prvním stadiu a je nepohyblivý. Stín v druhém stadiu už se může pohybovat, ale musí se s ním manipulovat jako s loutkou. Tenhle druh stínu vypadá jako pevná věc, ale nedá se nijak pocítit, člověk se ho nemůže dotknout. Stín ve třetím stadiu, který je nejsilnější a o kterém jsem ještě nikdy neslyšel, že by ho někdo dokázal vytvořit, se může dotýkat věcí. Stín se může dotýkat, ale jeho se nikdo nemůže dotknout. Avšak také se s ním musí manipulovat.“

Daemon si to všechno promyslel a pak zavrtěl hlavou: „Tohle je mnohem víc.“

„Ano, tohle je mnohem, mnohem víc. Tohle je stín tak umně vytvořený, že může jednat nezávisle v situacích, které předpokládají očekávanou rutinu. Neumím si představit simulaci mluvení“ − při tom si Daemon jenom odfrknul − „ale každopádně to znamená, že tvůrce toho stínu si může dělat něco naprosto jiného.“

„Jako například?“

„Ach tak,“ vzdychl Saetan, zatímco si plnil sklenku, „*tohle* je zajímavá otázka.“

Daemonovy oči zářily popuštěným vztekem: „Proč by takový stín vytvářela?“

„Jak jsem už řekl, *tamto* byla zajímavá otázka.“

„Tak to prostě je? Musíme jenom čekat?“

„Prozatím. Ale kdokoli se k ní dostane jako první, musí přejet rukou po jedné straně a pak po opačné straně. Dvakrát.“

Na Daemonových rtech se objevil pomalý úsměv: „Děláš si starosti.“

„To máš, sakra, pravdu, že si dělám starosti,“ vykřikl Saetan. Když teď nemusel ovládat Daemonův vztek, pocítil konečně možnost povolit svému vlastnímu. „U ohňů pekelných, kdo ví, čím se právě teď zabývá?“ Kopl do židle a zavrčel.

Daemon se opřel a zasmál se.

„Jen se hezky bav, chlapče. To *ty* bys zasloužil nakopat do zadku.“

Daemon zamrkal. „*Já?*“

Saetan se naklonil dopředu. „Ty. Až jí budeš příště radit, aby nejprve prošla správným výcvikem, než se o něco sama pokusí, tak si, krucinál, zapamatuj, že jsem to já, kdo jí dá ten nejlepší výcvik.“

„Co…“

„Tkaní pavučin ze snů. Vzpomínáš si na tkaní pavučin ze snů, jmenovče?“

Daemon zbledl. „Vzpomínám, ale já…“

„Ty jsi jí řekl, aby se nechala poučit od těch nejlepších. A přesně to udělala.“

„Tak proč tedy…“

„Už jsi někdy slyšel o ostrově Arachna?“

Daemon zbledl ještě víc. „To je legenda,“ zašeptal.

„Většina všeho, co je v Kaeleeru, je legenda, chlapče,“ zaburácel Saetan. „Což jí však nezabránilo, aby se nesetkala s některými *velice zajímavými* jednotlivci.“

Chvíli jeden na druhého zírali. Nakonec se Daemon zeptal hrozivě tiše: „Jako jsi ty?“

K čertu s ním, ten kluk si dělá jen legraci! Saetan se zhluboka nadechl a dramaticky vydechl: „To už je dávno, kdy jsem býval zajímavý," pravil žalostně. „Také si mě všichni dost vážili a někteří se mě dokonce i báli. Studovna byla moje soukromá svatyně, kam se nikdo neodvážil ani vstoupit. Jenže už jsem začal být dost starý" − Daemon se překvapeně podíval na jeho ústa − „a teď mi pořád klepou na dveře démoni, někteří jsou rozčílení, protože je Jaenelle ještě nenavštívila, jiní jsou rozčílení, že to už udělala. Kuchařka mě dostane vždycky do rohu, když chce vědět, jestli Paní dnes přijde, aby jí udělala její oblíbené masové pirohy. A na dveře mi pořád buší obchodníci a žádají o audienci a pak se jim vlastně v mé přítomnosti velice uleví, mnou si ruce a vykládají mi své historky plné obdivu."

Daemon se bavil čím dál víc, ale teď se trochu zamračil. „Démony a kuchařku, to chápu, ale proč obchodníci?"

Saetan vypustil další dramatický výdech, ale jeho oči plály temným pobavením. „Otevřel jsem jí volný účet v Kaeleeru."

Daemon zadržel dech: „Tím myslíš …"

„Ano."

„Matko noci."

„To je nejlaskavější komentář, který jsem k dané věci zaslechl." Saetanovi se zamlouvalo nastalé drama, tak pokračoval. „A bude to ještě mnohem horší. Uvědomuješ si to?"

„Horší?" zeptal se Daemon podezíravě. „Proč by to mělo být ještě horší?"

„Je jí teprve dvanáct, jmenovče."

„Já vím," Daemon téměř zaúpěl.

„Tak jen zvaž, jaké druhy podvůdků bude schopna provádět, až jí bude sedmnáct a bude mít vlastní dvůr."

Daemon zaúpěl, ale v jeho očích byl ostrý výraz plný naděje. „Ona může mít v sedmnácti svůj vlastní dvůr? A celý ho zaplnit?"

Ach, jmenovče. Saetan seděl chvíli v klidu a přemýšlel o diplomatické odpovědi. „Většinu pozic lze obsadit." Daemonova okamžitá zatrpklost ho omráčila.

„Pochopitelně pro ni budeš chtít někoho lepšího než jednoho kurevníka, který posloužil téměř každé královně v Terreille," prohlásil Daemon a dolil si sklenici.

„Tohle jsem neměl na mysli," odpověděl Saetan a zoufal si, že jakékoli vysvětlení bude jen chabá výmluva.

„Tak co jsi tedy myslel?" trval na svém Daemon.

„Co když v sedmnácti ještě nebude připravena na to, aby měla společníka?" Saetan tiše opáčil. „Co když bude trvat dalších pár let, než bude připravená jít s někým do postele? Budeš držet prázdný úřad, budeš se cítit příjemně a zvykneš si, zatímco bezvýznamní muži ji budou chtít omámit, protože budou cizinci? V čase se skrývá veliká magie, jmenovče, pokud víš, jak takovou hru hrát."

„Mluvíš tak, jako by bylo dávno rozhodnuto," prohlásil Daemon tiše, jen měl v hlase trochu zatrpklý nádech.

„Řekl bych, že je… alespoň pokud jde o mne."

Daemonův obnažený a vděčný pohled byl čirou agonii.

Pak spolu tiše a přátelsky seděli několik minut. Daemon se poté zeptal: „Proč mi pořád říkáš jmenovče?"

„Protože to přesně jsi." Saetan pohlédl stranou a bylo mu nepříjemně. „Nikdy jsem neměl v úmyslu dát některému ze svých synů tohle jméno. Věděl jsem, co jsem zač. Pro ně už beztak bylo obtížné, že jsem byl jejich otec. Ale když jsem si tě poprvé pochoval, ihned jsem věděl, že se k tobě žádné jiné jméno nebude tak hodit. Tak jsem tě pojmenoval Saetan Daemon SaDiablo."

Daemonovy oči byly ostře jasné. „Takže jsi skutečně potvrdil otcovství? Mnozí říkají, že v registru čisté krve v Hayllu to bylo pozměněno, ale mě to prostě zajímá."

„Nejsem zodpovědný za lži Dorothey, princi," pravil Saetan zatrpkle. „Nebo za to, co stojí v hayllianských registrech. Ale v registru přechovávaném v Ebon Askavi jsi ty i Lucivar řádně pojmenováni a otcovství je tam potvrzeno."

„Takže ty jsi mi začal říkat Daemon?"

Saetan věděl, že je toho mnohem, mnohem víc, na co by se ho chtěl Daemon zeptat, ale byl vděčný, že tento syn si zvolil

volnější tempo a snažil se o lehčí konverzaci − už jim zbývalo dost málo času.

„Ne," odpověděl Saetan stroze. „*Já* jsem ti nikdy neřekl jinak než Saetane. To Manny a Tersa…" zaváhal a dumal, jestli Daemon ví o Terse, ale nevypadal nijak překvapeně, „…to ony ti začaly říkat Daemone. Manny mě jednoho dne informovala, když jsem ji upozornil na to, že se neustále plete, že jestli si myslím, že bude stát u zadních dveří u kuchyně a vykřikovat tohle jméno, jen aby dostala kluka domů k večeři, že bych o tom měl ještě chvíli přemýšlet."

Daemon se usmál. „Ale no tak, Manny je zlatíčko."

„Pro *tebe*." Saetan se zakuckal smíchy. „Osobně jsem si vždycky myslel, že čistě jenom nechtěla, abychom se na její zavolání objevili oba dva."

„Ty bys přišel?" zeptal se laskavě Daemon.

„Když zvážím tón jejího hlasu, neodvážil bych se nepřijít."

Oba se zasmáli.

Rozloučení bylo těžkopádné a trapné. Saetan ho chtěl obejmout, ale Daemon začal být najednou upjatý a velice plachý. Saetan dumal, jestli si Daemon po všech těch letech strávených na dvoře u Dorothey nevypěstoval averzi vůči jakýmkoli dotykům.

A ještě tu byl Lucivar. Chtěl se na Lucivara zeptat, ale Daemonův vyděšený výraz v očích, když Saetan vyslovil Lucivarovo jméno, takovou možnost vylučoval. Vzhledem k tomu, že Saetan chtěl poznat oba své syny, bude muset být trpělivý a nechat je přijít, až na to budou sami připraveni.

2. Terreille

Jaenelle se vrátila po dalším dni a půl, kdy Daemon jen skřípal zuby.

Po hektickém odpoledni společenských návštěv, které musel absolvovat s Alexandrou, se Daemon už jen tak ploužil chodbami a byl tak znepokojený, že si nedokázal jen tak lehnout a dopřát si

tolik potřebného odpočinku. Najednou spatřil obě děvčata, jak přicházejí ze zahrady.

„Ale přece si musíš pamatovat, jak to bylo legrační," Wilhelmina prohlásila, když k nim Daemon přicházel. Vypadala divoce. „Vždyť se to stalo včera."

„Skutečně?" Jaenelle odpověděla duchem nepřítomným hlasem. „Ach ano, už si vzpomínám."

Daemon se jim oběma poklonil. „Paní."

Wilhelmina se zachichotala. Jaenelle zvedla oči a vpila se do jeho pohledu.

Nelíbila se mu únava v jejím obličeji, nelíbilo se mu, jak staře vypadají její oči, přestože sbíraly všechnu modř z oblohy, ale vydržel její pevný pohled. „Paní, mohu si s tebou na chvíli promluvit?"

Počkali, až Wilhelmina vyjde po schodech do dětského křídla domu, a pak zašli do knihovny. Daemon zamknul dveře. Než se rozhodl, co má říct, Jaenelle zabrumlala: „Nenadávej mi, princi."

Daemon byl dost naštvaný, ale zasunul ruce do kapes u kalhot a volně přešel až k ní. „Neřekl jsem ještě ani slovo."

Jaenelle si svlékla kabát a klobouk a položila je na gauč. Posadila se vedle nich. „Dneska už jsem jednou vynadáno dostala."

Takže Kněz ji dostal jako první. Výborně. Daemon nechtěl nic jiného − jen ji obejmout. Posadil se vedle ní a zvráceně chtěl změnit nadávky v něco příjemnějšího. „Dostala jsi hodně vynadáno?" zeptal se jemně.

Jaenelle na něj zaječela. „Vůbec by mi nevynadal, kdybys mu nic neřekl. Proč jsi mu to říkal?"

„Měl jsem o tebe strach. Myslel jsem si, že se ti něco stalo."

„Ach," Jaenelle odpověděla a byla dostatečně vytrestaná. „Ale já jsem se tak snažila vytvořit takový stín, aby si nikdo nedělal starosti, aby mezi námi nebyl vůbec žádný rozdíl. Nikdo si té proměny nevšiml."

Ale všimli si, má Paní. A byli velice vděční za takovou proměnu. Pobavilo ho − trochu −, že ji daleko více zajímalo, že

její kouzlo nebylo tak účinné, jak si myslela, než aby si dělala starosti, že o ni někdo bude mít strach. „Musel jsem si vzít černý drahokam, abych si té změny všiml, a i tak jsem si nebyl jistý, až když uběhl celý jeden den.“

„Skutečně?“ Jaenelle ožila.

„Skutečně.“ Daemon se pokusil o úsměv, ale moc se mu to nedařilo. „Nemáš pocit, že bys mi měla něco vysvětlit?“

Jaenelle zakryla obličej do zlatých vlasů. „Chystala jsem se ti to říct. Slíbila jsem, že ti to řeknu. A musela jsem to říct i Knězi, protože musí pár věcí zařídit.“

Daemon se zamračil. „Slíbila jsi co komu?“

„Terse.“

Daemon počítal do deseti. „Jak znáš Tersu?“

„Chvíli to trvalo, Daemone,“ pravila Jaenelle a ignorovala jeho otázku.

Daemon znovu počítal do deseti. „Tersa je pro mne velice důležitá.“

„Já vím,“ odpověděla Jaenelle tiše. „Ale už jsi dospělý muž, Daemone. Teď už ji moc nepotřebuješ. A pro ni nastal čas, aby opustila Šílené království…, ale byla už tam tak dlouho, že nemohla sama najít cestu zpátky.“

V místnosti bylo najednou velice chladno − nebyl to zuřivý chlad, ale chlad vycházející ze strachu. Daemon vzal její ruce do svých a trochu ho utěšovalo, jak jsou teplé. Nechtěl nic pochopit. Skutečně nechtěl nic pochopit. Ale stalo se. „Ty jsi šla do Šíleného království, viď?“ zeptal se a zoufale se snažil, aby jeho hlas zněl klidně. „Procházela ses po cestách šílenství, jen abys ji našla a přivedla zpátky k rozumu − alespoň tak daleko, jak to ještě dokáže.“

„Ano.“

„Nenapadlo tě, že…“ Hlas se mu napětím zlomil. „Nepřipadlo ti, že to mohlo být velice nebezpečné?“

Jaenelle vypadala zmateně. „Nebezpečné?“ Zavrtěla hlavou. „Ne. Je to jen jiný úhel pohledu, Daemone.“

Daemon zavřel oči. To se skutečně ničeho nebála? Ani šílenství?

„Kromě toho, už jsem tam kdysi byla, takže si pamatuji zpáteční cestu.“

Daemon ucítil krev, jak se kousl zubem do jazyka.

„Ale chvíli trvalo, než jsem ji našla, a chvíli trvalo, než jsem ji přesvědčila, že je čas odejít, že nemusí stále přebývat uvnitř svých vizí.“ Jaenelle mu trochu stiskla ruku. „Kněz pro ni koupí malou chaloupku ve vesnici blízko Sídla v Kaeleeru. Bude tam mít lidi, co se o ni budou starat, na které může pracovat, a budou za ní chodit černé vdovy, aby si měla s kým popovídat.“

Daemon ji sevřel v náručí. „Ty jsi ji přesvědčila, aby se sem přestěhovala?“ zašeptal jí do vlasů. „Skutečně bude bydlet ve slušném domku, nosit slušné šaty, dobré jídlo a lidi, co ji budou chápat?“ Její hlava přikyvovala. Vzdychl. „Pak to tedy stálo za tu starost. Stokrát víc než ta starost, kterou jsi mi způsobila.“

„To mi řekl i Kněz − ale napřed mi vynadal.“

Daemon se jí usmál do vlasů. „Pověděl ti ještě něco jiného?“

„Spoustu věcí,“ zabrumlala Jaenelle. „Něco o tom, jak se mu pohodlně sedělo, ale moc jsem to nechápala a on to nechtěl opakovat.“

Daemon si odkašlal. Jaenelle zvedla hlavu a podezíravě si ho změřila. Pokusil se o naprosto nic neříkající pohled. Její oči byly o to podezíravější.

Zaslechli na chodbě kroky takže Daemon se obrátil, tělo napjaté a oči měl přilepené na dveře knihovny.

„Měla by ses asi vrátit k sestřičce.“ Podal jí kabát a klobouk. Než otevřel dveře, Daemon se na chvíli zarazil: „Děkuji ti.“ Vzhledem k situaci to vůbec nebyla dostatečná slova, ale bylo to jediné, co ho v tu chvíli napadlo.

Jaenelle přikývla a vyklouzla na chodbu.

3. Terreille

Daemon si právě vykartáčoval vlasy a připravoval se na další den winsolských aktivit, když Jaenelle jemně zaklepala na jeho dveře a vrazila do pokoje. Neuvědomoval si, odkdy se jeho pokoj stal společně sdíleným územím, ale už si přestal dělat starosti s tím, jak vhodně byl oblečený nebo naopak napůl svlečený − což byl právě teď.

Jaenelle se postavila vedle něj a oči měla zabodnuté do jeho tváře. Daemon se usmál: „Takže souhlasíš s tím, jak vypadám?“

Natáhla ruku, prstem přejela po tváři a zamračila se. „Tvůj obličej je úplně hladký.“

Daemon nazdvedl jedno obočí. Znovu se podíval do zrcadla a upravil si límec u košile. „Hayllianským mužům nerostou vousy.“ Odmlčel se. „Ani Dhemlanům a ani Érijenům, jestli ti jde o tohle.“

Jaenelle se pořád mračila. „Pak to moc nechápu.“

Daemon pokrčil rameny: „To všechno je jen rozdíl mezi rasami.“

„Ne.“ Jaenelle zavrtěla hlavou. „Když si nemusíš holit vousy, jak to dělá Filip, tak proč Graffová říká, že bys posloužil mnohem lépe, kdybys byl úplně vyholený? Filip si to dělá sám…“

Daemonova pěst udeřila do desky prádelníku a rána rozštípla kus dřeva. Chytil se za okraje prádelníku a bojoval, aby nepropadl naprosté zuřivosti. Ta mrcha. Ta *mrcha*, navrhnout něco takového!

„To znamená něco úplně jiného, viď?“ zeptala se Jaenelle svým půlnočním šepotem.

„To nic,“ zavrčel Daemon skrz zaťaté zuby.

„Co to znamená, Daemone?“

„Nech to být, Jaenelle.“

„Princi.“

Daemonova pěst znovu udeřila do prádelníku. „Když jsi tak hodně zvědavá, zeptej se svého učitele!“ Obrátil se a ze všech sil

se snažil, aby se zase dokázal ovládat. Po chvíli se otočil a prohlásil: „Jaenelle, promiň, je mi to líto.“

Ale byla už pryč.

4. Peklo

Saetan a Andulvar seděli u stolu z černého dřeva, popíjeli yarbarah a čekali na Jaenelle. Saetan se pak vrátil do soukromé studovny za Sídlem, aby měl trochu soukromí a mohl se pořádně soustředit na chvíle strávené s Jaenelle a její výukou. Zjistil totiž, že když se učili ve veřejné knihovně v Sídle, našel si *veškerý* personál nějakou záminku, aby se na ně zaskočil podívat a pozdravit Paní.

„Co se budete učit dneska?“ zeptal se Andulvar.

„Jak to mám asi vědět?“ odpověděl ostře Saetan.

„To ty tady velíš, ne?“

„Jsem rád, že si to myslí alespoň někdo.“

„Ach tak.“ Andulvar si dolil sklenici a zahřál krvavé víno. „Pořád se na ni zlobíš kvůli Terse?“

Saetan zkoumal svůj stříbrný pohárek. „Jestli se zlobím? Ne.“ Opřel si hlavu vzadu o křeslo. „U ohňů pekelných, Andulvare, snažit se udržet krok s těmi skoky, které ona provádí…, aby něco takového učinila, musí ze sebe vydat obrovské množství síly. Chci, aby prožila nějaké dětství. Chci, aby dělala všechny ty hloupůstky, co dělají mladá děvčata, ať už je to cokoli. Chci, aby byla mladá a bezstarostná.“

„SaDiablo, ta nebude mít nikdy normální dětství. Zná nás, zná děti z ostrova *Malá márnice*, Geoffreye, Dracu − a Lorna, ať už je kdekoli. V Kaeleeru si toho prohlédla mnohem víc, než by normální člověk provedl za tisíc let. Jak můžeš doufat, že bude mít normální dětství?“

„Takové věci *jsou* normální, Andulvare,“ pravil Saetan unaveně a ignoroval Andulvarovo nesouhlasné zabručení. „Přeješ si, abys ji nikdy nebyl potkal? Takhle se na mě nemrač; vím, co

bys mi odpověděl.“ Naklonil se dopředu a složené ruce položil na stůl. „Podstatná věc je následující: to dítě si hraje s jednorožci na Scevalu. Navštěvuje přátele ve Sceltu, Chilanu, Glacii, Dharu, Narkhava a v Dea al Monu − a v Pekle − kdo ví, kam všude se už podívala. Poslouchám ty její historky, nevinné, ale nervy drásající dobrodružství, jak dospívají mladé a silné čarodějnice, které se učí magii. Nezáleží na tom, kde je, když tyhle věci provádí, je to ještě dítě.“

„Tak v čem je problém?“

„Jediné místo, o kterém se ani slůvkem nezmíní, jediné místo, které nezahrnuje do svých dobrodružství, je Beldon Mor. Neříká vůbec nic o své rodině.“

Andulvar se nad tím zamyslel. „SaDiablo, jsi asi hodně žárlivý, tím to bude. Ty bys chtěl opravdu poznat ty lidi, kteří mají mnohem větší nárok na to ji obdivovat, než máš ty? Cožpak by ti to dítě, které je tak citlivé na náladu ostatních, ochotně všechno vyříkalo?“

„Žárlivý?“ Saetan zasyčel. „Myslíš, že je chci roztrhat na kusy ze žárlivosti?“

Andulvar si přítele změřil pohledem, než mu odpověděl. „Ano, myslím, že je to žárlivost.“

Saetan se odsunul od stolu, napůl vstal z křesla a pak se zamyslel: „Ne, není,“ pravil a zavřel oči. „Strach. Vždycky se strachuji, co s ní bude, když odsud odchází. Dumám o mnoha věcech, které jsem ji naučil, protože mě o to poprosila. Lámu si hlavu, proč někdy slyším v jejím hlase takové zoufalství nebo − a to je mnohem horší − chladnou zlobu.“ Podíval se na Andulvara. „Prožili jsme si dost brutální dětství, ale zůstali jsme věrni čisté krvi, protože takoví prostě jsme. Čistá krev. Ale ona… Ach, Andulvare, za několik let bude obětovat, a až tak učiní, bude mimo veškerý dosah. Když bude mít pocit, že je od nás izolována… Opravdu chceš vidět Jaenelle, jak ve své plné temné slávě vládne z Šíleného království?“

„Ne,“ odpověděl tiše Andulvar a hlas se mu trochu chvěl. „Nechci vidět naše bezprizorní dítě v Šíleném království.“

„Pak tedy…“ Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Saetan a Andulvar si vyměnili pohledy. Andulvar zůstal zamračený. Saetan se tvářil neutrálně. „Dále.“

Obou mužů se zmocnilo napětí, když Jaenelle vešla do studovny a měla vystrčená ramena, aby si získala pozornost, jakou vyžadovala.

„Nejvyšší pane,“ oslovila Saetana a královsky se uklonila. „Princi Yaslane.“

„Nejsi trochu formální, dítě?“ zeptal se Andulvar pobaveným zabručením.

Saetan stiskl rty k sobě a byl vděčně konsternovaný. Svěř Érijenovi, aby zahájil bitvu na otevřeném poli. Starosti mu dělalo to, že Jaenelle nijak nereagovala.

Obrátila se k Saetanovi a safírové oči ho přibodly ke křeslu. „Nejvyšší pane, chci ti položit jednu otázku a nechci, aby mi kdokoli říkal, že jsem na odpověď příliš mladá.“

Saetan spatřil, jak Andulvar naprosto ztichl a dával dohromady všechny síly, pokud jich bude zapotřebí. „Tvoje otázka zní, paní?“

„Co to znamená ‚být vyholený‘?“

Andulvar zalapal po dechu. Saetan se cítil, jako by padal někam do propasti, která nemá žádné dno. Olízl si rty a pak tiše odpověděl: „Znamená to odříznout muži genitálie.“

Na kratičkou chvíli to ve studovně vypadalo, jako by tu byla obloha plná blesků. Saetan se neodvážil spustit zrak z Jaenelle, nechtěl si nechat ujít, co by v nich mohl vyčíst.

Udělalo se mu zle.

Po návalu zlosti viděl, jak přemýšlí, zvažuje a pro něco se rozhoduje. Přestože věděl, co mu řekne, obával se slov, která uslyší.

„Nauč mě to.“

„Počkej chvíli, dítě!“

Jaenelle zvedla ruku. Ani démon a princ si nedovolí porušit toto královské gesto, aby zůstal zticha. „Nejvyšší pane?“

Takhle se asi musí cítit úplně vysušený lusk. „Existují dva způsoby," odpověděl Saetan pevným hlasem. „Nejsnazší způsob vyžaduje určitou zručnost s nožem. Také je pro to nutný fyzický kontakt. Ten druhý způsob je jemnější, ale vyžaduje znalosti mužské anatomie, aby byl účinný. Který způsob by ses ráda naučila?"

„Oba."

Saetan pohlédl stranou. „Mohu se do zítřka připravit?"

Jaenelle přikývla. „Nejvyšší pane. Princi Yaslano."

Pozorovali ji, jak odchází. Chvíli neříkali vůbec nic, dokonce se neodvážili pohlédnout jeden druhému do očí.

Nakonec prohlásil Andulvar stroze: „Ty ji to naučíš, viď?"

Saetan se opřel v křesle, zavřel oči a třel si spánky, kde ho tepala surová bolest. „Ano."

„Jsi šílený!" Andulvar zakřičel a vyskočil ze židle. „Vždyť je jí teprve dvanáct, Saetane. Jak může pochopit, co pro muže znamená, když ho někdo vykastruje?"

Saetan pomalu otevřel oči. „Ty jsi neviděl její pohled. Ona si už uvědomuje následky vyholení muže. Proto se chce naučit, jak to má udělat."

„A kdo bude její první obětí?" zavrčel Andulvar.

Saetan zavrtěl hlavou. „Otázka zní, můj drahý příteli, *proč* se má někdo stát obětí? A kde?"

5. Terreille

Když si Surreal uvědomila, na jaký večírek vlastně půjdou, málem svému průvodci odmítla a chtěla mu říct, že chce odejít, ale kdysi z něj vymámila slib, že ji vezme na nějaký winsolský večírek, a stalo se to za tak přesvědčujících a rozptylujících okolností, že mu teď nechtěla poskytnout záminku, aby to mohl vzdát. Jindy by se skutečně bavila, kdyby pozorovala jeho popletenou aroganci, jak by se pokoušel vypadat nonšalantně kvůli ženě, kterou s sebou přivedl, kvůli ženě, jejíž jméno by se

nikdy nevyslovilo nahlas v žádné rodině, která má dobrou pověst − alespoň ne pro danou chvíli, dokud je ta žena přítomna. Ale tohle… Surreal měla nutkání vytáhnout dýku a zasunout ji mezi jeho žebra.

Byl to dětský večírek, holčičí party. A strýčkové tam měli převahu a téměř slintali blahem, když si prohlíželi nadějné adeptky.

A co bylo ještě horší, byl tu přítomen i Sadi. Vypadal znuděně jako obvykle, ale Surreal bylo nepříjemné, jaký měl ospalý výraz ve tváři a jak líně se pohyboval po sále. Když upíjela jiskřivé víno a hladila svého průvodce po ruce způsobem, až mu rudly uši, pozorovala Sadiho a nakonec si uvědomila, že i on neustále někoho bedlivě pozoruje. Očima přejela po místnosti a zachytila dychtivé mužské pohledy, až její oči spočinuly na skupince děvčat, která postávala v koutě, šeptala si a pochechtávala se.

Až na jednu.

Surreal na chvíli zaujaly ty vševědoucí safírové oči. Když ji ty oči propustily, zjistila, že si ji zkoumavě prohlíží Sadi.

„Potřebuji trochu na vzduch," řekla Surreal mladému válečníkovi, vyklouzla od něj a hledala otevřenou terasu, otevřené okno, cokoli.

Terasa byla naprosto opuštěná. Surreal si přivolala silný šál, který si omotala kolem ramen. Bylo to hloupé, stát takhle venku, ale pachuť chtíče v přeplněné místnosti byla nesnesitelná.

„Surreal."

Surreal napjala tělo. Neslyšela ho přicházet, neslyšela ani nejjemnější zavrzání boty o písek nebo kamínek. Hleděla do tmavé zahrady, nic neviděla, jen čekala.

„Cigaretu?" zeptal se Daemon a nabízel jí ze své zlaté tabatěrky.

Surreal si jednu cigaretu vzala a čekala, až Daemon vykouzlí malou kuličku čarodějného ohně, aby jí připálil. Chvíli jen tak tiše postávali a kouřili.

„Tvůj průvodce dost dobře netuší, co má sám se sebou dnes večer dělat," pravil Daemon a v hlase mu znělo suché pobavení.

„Je to pitomec.“ Surreal zahodila cigaretu do zahrady. „Kromě toho, kdybych tušila, co to bude za večírek, tak bych sem ani nechodila.“

„A jaký je to večírek?“

Surreal ze sebe vydala pohrdlivý zvuk a přestala dělat dámu: „Když se tu nejvíc cení dívky ze Šípova? Jaký druh večírku se z toho asi stane, co myslíš?“

Noc byla tichá a chladná. Teď ji zaplnilo ještě něco klidnějšího a mnohem mrazivějšího.

„Co víš o Šípově, Surreal?“ zabroukal Daemon.

Surreal sebou trhla, když udělal krok směrem k ní. „Nic víc, než ví kdokoli, kdo pracuje v Rudém měsíci,“ odpověděla na svou obranu.

„A co je to?“

„Proč?“ zeptala se ostře a toužila po svém noži, ale zároveň si nedovolila ho přivolat. „Z tebe se stal strýček, Sadi?“

Daemonův hlas zněl příliš ospale a jemně: „A co to znamená, být strýček?“

Hleděla mu do očí a zamrzla, když si je pořádně prohlédla. Necítila, jak jí jeho ruka obepíná zápěstí; pak už bylo příliš pozdě.

Zlost. Zlost byla jedinou obranou.

„Strýček je muž, který si rád hraje s malými holčičkami,“ řekla se sladkým jedem v hlase.

Daemonův výraz se nezměnil. „A co to má společného se Šípovem?“

„Kartan pomáhal vybudovat to místo,“ odpověděla úsečně. „Je to dostatečná odpověď na tvou otázku?“ Vysmekla mu zápěstí z ruky a trochu ji překvapilo, že jí ho nezlomil, ale pustil ji. „Žádný úctyhodný Rudý měsíc by neprodal takhle mladou dívku, ani by nedovolil, aby…“ Mnula si zápěstí. „Děvky z Chaillotu tomu říkají bod zlomu… ‚Emocionálně labilní‘ děvčata z dobrých rodin se nakonec pošlou domů a provdají. A ty ostatní… Rudé měsíce, které nemají tak dobrou pověst, jsou plné takových dívek, které jsou už příliš staré na to, aby byly zábavné.“

„To mnohé vysvětluje," zašeptal Daemon a otřásl se. „Tím se toho tolik vysvětluje."

Surreal mu položila ruku na paži: „Sadi?"

Objal ji. Bránila se, bála se být mu takhle blízko a přitom nemít ani tušení, co provede dál. Jeho paže ji pevně sevřely. „Surreal," zašeptal jí do ucha. „Dovol mi, abych tě mohl obejmout. Prosím. Jen na chvíli."

Surreal se přinutila k tomu, že se trochu uvolnila. Jakmile se tak stalo, Daemon své sevření trochu povolil, aby mohla vůbec dýchat. Položila mu hlavu na rameno a snažila se přemýšlet. Proč ho tak vyvedly z míry ty informace o Šípovu? Nebylo to první místo, které Kartan pomáhal vybudovat za tímto účelem. Zná snad Daemon někoho, kdo tam byl? Nebo tam snad byla…

„Ne." Surreal zavrtěla divoce hlavou, jako by chtěla popřít, co viděla, ale čemu nerozuměla, v těch vševědoucích safírových očích. „Ne." Odstrčila se od Daemona tak daleko, aby ho mohla chytit za klopy u saka. „Ta určitě ne." Dál vrtěla hlavou. „Ona ne."

„Byla tam už několikrát od pěti let," oznámil jí Daemon roztřeseným hlasem.

„Ne," Surreal zaúpěla, skryla obličej na jeho hrudníku a byla vděčná, že ji Daemon pažemi objímá. Náhle se od něj odstrčila, stírala si z tváře slzy a její zlaté oči se proměnily v kousky kamene. „Musíš ji odsud dostat pryč. Musíš ji od nich uchránit."

„Já vím," pravil Daemon a urovnal si sako. „Já vím. Pojď, vrátíme se dovnitř."

„Cožpak si neuvědomuješ, co s ní provedou? Co…" Surreal si rukama projela vlasy a vůbec si nevšímala hřebínků, které jí vypadly z účesu a rozbily se o kamennou terasu. „Možná, že ji ještě nestáhli až dolů. Nevypadá, že by byla už zlomená." Chytila Daemona za paži a snažila se jím zatřást. Bylo to, jako by se snažila otřást kamennou budovou. „Musíš ji odsud dostat pryč. Je zvláštní, Sadi. Je to…"

„Šššš," zabroukal Sadi a prstem si přejel přes rty. Rukama jí pročísl vlasy a spojil je zhruba do té podoby, jakou měly ještě před chvílí. „Uklidni se, Surreal."

„Jak…"

„Uklidni se."

Už se s ním dost dlouho neviděla, takže si v první chvíli neuvědomila jeho rozkaz, když ho zaslechla. Ach, ano. Uklidni se. Nezasvěcenci neměli mít ani tušení o tomto mimořádném večírku, který se zde odehrával.

Daemon ji zavedl zpátky do hlavního sálu a jeho ruka lehce spočívala na jejím rameni. „Řekni svému průvodci, že tě rozbolela hlava. Moc horko, příliš vína. Cokoli."

„To nebude tak těžké." Od dveří Surreal přejížděla očima po davu v sále a pátrala po svém mladém válečníkovi. Namísto něj však spatřila hayllianského válečníka, jak tam stál ve skupince mužů, tiše o něčem debatovali, zatímco si prohlíželi některá děvčata, která si užívala první tanec s vybranými partnery. „Kdo je to?" zeptala se a ukázala hlavou směrem k Hayllianům. Daemonova ruka jí sevřela rameno.

„Má drahá Surreal, to je Kartan SaDiablo."

V ruce měla dýku, než dořekl celé jméno. Kartan! Konečně vidí Kartana!

Surreal se snažila vykročit kupředu, chtěla proklouznout davem, až by byla natolik blízko, že by jí to zabití vyšlo, ale nemohla se zbavit Daemonova těsného sevření.

„Ne, Surreal," nařídil jí Daemon tiše.

„Dluží mi to za Titian," zasyčela přes zaťaté zuby.

„Ne tady. Ne v Beldon Moru."

„*On mi to dluží, Sadi.*"

Bolest v jejím rameni byla ještě intenzivnější.

„Když ho zabiješ teď, Dorothea se začne vyptávat. Nechci, aby se někdo moc vyptával. Chápeš to?"

Surreal nechala zmizet nůž. Moc ji to nepotěšilo, ale pochopila to. To však neznamenalo, že nemůže studovat svou oběť.

„Teď už běž, Surreal."

„Myslím, že…“

„Běž.“ Zase jenom příkaz.

Surreal odešla a uvědomovala si, že ji Daemon neustále sleduje. Nikde neviděla svého válečníka. Nevadí. Možná už byl teď natolik opilý, že si ani neuvědomí, s kým si lehá do postele.

~ ~ ~

Chaillot měl příliš mnoho tajemství, pomyslel si Daemon, když pozoroval večírek. A speciálně tohle tajemství bylo zvrácené, neřestné, nemravné.

Proč Saetan neprovedl něco se Šípovem? Proč zanechal Jaenelle v takovém nebezpečí?

Daemon ztuhnul. Jaenellina slova, když se poprvé zmínil o Knězi, mu projela pamětí. *Nesmí sem přijít. Nesmí nic zjistit o…*

Saetan nic o Šípově nevěděl.

Což také vysvětlovalo, proč Cassandra nikdy nepřijela do Beldon Moru. Jaenelle provedla něco, aby to tady nemohli najít, aby se Saetan nedozvěděl nic o Šípově.

Proč? *Proč?* Myslela si, že Saetan by se jí kvůli *tomu začal* stranit? Nebo se obávala, že by se pomstil její rodině, kdyby zjistil, že moc dobře věděli, kam své dítě posílají?

Ne. Alexandra nemohla o Šípově nic vědět. Ani Filip, ani Leland. Robert?

Rose. Lízátko. *Strýček* Bobby.

Ano. Robert Benedikt věděl moc dobře o Šípově, a přestože to všechno věděl, vlastní dceru tam poslal.

Daemon si musí promluvit s Alexandrou. Kdyby znala pravdu o Jaenelle a o Šípově, určitě by pomohla bránit vlastní vnučku. Tvrdě bojovala za to, aby udržela svůj lid mimo dosah Hayllu. Určitě by to pochopila a vážila by si Královny, která se může postavit Dorothee.

Daemon spatřil Alexandru u výklenku se závěsem, jak hovoří s několika ženami. Proklouzl kolem nich, pak zase zpátky a pak se schoval za závěs, a když chtěl vystoupit, zaslechl Alexandru, jak

říká: „Čarodějka je jen symbol čisté krve, ideál, který oslavujeme, mýtus.“

„Ale Čarodějka kdysi vládla říším, je to už hodně dávno,“ prohlásil jiný ženský hlas, který Daemon nepoznával. „Vzpomínám si, že jsem zaslechla různé příběhy o Cassandře, která nosila černý drahokam a byla Královnou. Říkalo se jí Čarodějka.“

„Také si vzpomínám na různé historky,“ odpověděla Alexandra. „Ale to je asi tak všechno: historky, které zahladil čas a kterým se přidávají romantické okrasy o nějaké ženě, která pravděpodobně ani nikdy nežila. Ale pokud žila, vy věříte tomu, že s takovou mocí byla skutečně velkorysá a benevolentní Královna? To je dost nepravděpodobné. Musela by být větší monstrum, než je Dorothea SaDiablo.“

„Brrr,“ reagovala jiná žena, když si vychutnávala teatrální zachvění.

„Ale co když se Čarodějka skutečně objevila?“ trvala na svém první žena.

Alexandřina následující slova jako by Daemona ťala do živého. Všechna její slova byla jako hluboké řezné rány. A znova a znova a znova. „Pak bych doufala − pro spásu nás všech − aby někdo našel dost odvahy a uškrtil ji už v kolébce.“

Daemon se vrátil na terasu, vděčný za chladný vzduch, který hltal plnými doušky, aby v sobě zadržel výkřik vzteku a zoufalství. Proč se snažil sám sebe pobláznit, když si myslel, že by mu právě ona pomohla?

Protože tu nebyl nikdo jiný. On měl prsten poslušnosti a mohly by ho učinit naprosto neschopným. Trvalo by to nějakou dobu, ale ne zase tak dlouho. Kdyby si prsten sám svlékl, prohlásili by ho za neposlušného lotra a ničemu a neexistovalo by nikde žádné místo vhodné pro mladou dívku, kde by mohli bezpečně žít. Jediná možnost byla dostat Jaenelle k Saetanovi a pak ji přesvědčit, aby se už nevracela.

Napřed ji ale musí dostat odsud.

Jeho příležitost se naskytla, když Jaenelle opustila taneční sál a zamířila dolů na toalety. Zahalil se do neviditelného štítu a kráčel těsně za ní a netrpělivě čekal za dveřmi, zatímco ona si vyřizovala své intimní potřeby. Když otevřela dveře, zatlačil ji zpátky, zamknul dveře a nechal zmizet štít.

Jaenelle nadzvedla jedno obočí a snažila se ho pobavit.

Daemon si před ní kleknul a vzal její ruce do svých. „Poslouchej mě, Jaenelle. Jsi tady v nebezpečí, ve velkém nebezpečí."

„Vždycky jsem tady byla v nebezpečí, Daemone," pravila Jaenelle tiše jejím hlasem Čarodějky.

„Teď je to mnohem horší. Nechápeš, co se tady vlastně děje."

„Že nechápu?" Její hlas zněl jako tiché dunění.

„Jaenelle…" Daemon zavřel oči a naklonil se dopředu, až mu hlava spočinula na její malé, útlé a něžné hrudi. Cítil, jak jí buší srdce. Byl z toho ještě zoufalejší. Udělal by cokoli na světě, jen aby tohle srdce bilo dál. „Jaenelle, prosím. Kněz… Kněz by tě nechal bydlet u sebe, je to tak? Myslím tím, že bys ani nemusela žít v říši Temnoty. Našel by ti nějaké jiné místečko, jako našel pro Tersu. Jaenelle… zlatíčko… tady už nemůžeš déle zůstat."

„Musím, Daemone," odpověděla Jaenelle laskavě. Prsty ho hladila po hlavě a ve vlasech.

„Ale proč?" vykřikl Daemon. Zvedl hlavu a jeho oči žadonily. „Já vím, děláš si starost o rodinu …"

„O rodinu?" Jaenelle vydala krátký a zatrpklý smích. „Moje rodina žije v Pekle, princi."

„Proč tedy neodejdeš? Jestli si myslíš, že tě nepřijme Kněz, tak můžeš jít ke Cassandře. Svatyně poskytuje určitou ochranu."

„Ne."

„*Proč?*"

Jaenelle od něj trochu ustoupila a vypadala ustaraně. „Saetan mě prosil, ať s ním žiji, a já jsem mu slíbila, že to udělám, ale zatím ještě nemohu."

Daemon se opřel vzadu o paty. Tohle bylo příliš, bylo to vydírání, nedávala mu vůbec žádnou šanci. „Já vím o Šípově všechno.“

Jaenelle se zachvěla. „Pak víš, proč odsud ještě nemohu odejít.“

Daemon ji chytil a vší silou jí zatřásl: „Ne, nevím proč. Když mu to povím…“

Jaenelle se mu podívala do očí a její obrovské oči byly plné hrůzy. „Daemone, prosím tě, nic mu neříkej,“ zašeptala, „prosím.“

„Proč?“ odsekl. „Nic by proti tobě nepodnikal kvůli tomu, co se stalo. Ty si skutečně myslíš, že by se o tebe přestal starat, kdyby tohle zjistil?“

„Mohl by.“

Daemon se opřel o paty a byl ohromený. Vzhledem k tomu, že pro něj to nemělo velký význam s výjimkou toho, že ji bude chtít mnohem víc opatrovat, předpokládal, že Saetan by cítil totéž. *Byl v* tom nějaký rozdíl?

„Daemone,“ prosila Jaenelle, „jestli zjistí, že jsem byla… nemocná… jestli si bude myslet, že nejsem dost dobrá na to, aby mě učil magii…“

„Co tím myslíš ‚nemocná‘?“ Ale moc dobře to věděl. Nemocnice pro „emocionálně labilní“ děti. Dítě, které vypráví příběhy o jednorožcích a dracích, které navštěvuje přátele, které nikdo jiný nikdy neviděl, protože ať už žili kdekoli, nebylo to v Terreille. Dítě, jehož smysl pro realitu deformovali v Šípově tolik let, že ani nevěděla, čemu má věřit nebo komu může důvěřovat.

Daemon ji objal a hladil po vlasech. Cítil její slzy na krku a srdce mu krvácelo. Bylo jí teprve dvanáct. Při vší magii, kterou znala, při síle, jakou měla, přesto jí bylo teprve dvanáct. Věřila všem lžím, co jí napovídali. I když se jim bránila, i když pochybovala o slovech, která do ní cpali tolik let, přesto věřila jejich lžím. A protože jim věřila, měla o to větší strach, že přijde o svého přítele a učitele, a toho se bála víc než ztráty vlastního života.

Políbil ji na tvář. „Když ti slíbím, že mu to neřeknu, slib mi, že za ním půjdeš… a už se nikdy nevrátíš?“

„Nemohu,“ zašeptala Jaenelle.

„Proč?“ zeptal se Daemon zlostně. Už ztrácel trpělivost. Ztráceli drahocenný čas.

Jaenelle se opřela a podívala se na něj oním starobylým a utrápeným pohledem. „Wilhelmina,“ sdělila mu monotónním hlasem. „Wilhelmina je silná, Daemone, silnější, než sama tuší, dost silná na to, aby nosila safírový drahokam, když ji nikdo nezlomí. Musím jí pomáhat, dokud nebude obětovat Temnotě. Pak bude mnohem silnější než většina těch mužů, takže ji nebudou moci zlomit. Pak odejdu a budu žít u Kněze.“

Daemon pohlédl stranou. Než bude moci Wilhelmina obětovat Temnotě, potrvá minimálně další čtyři roky. Jestli Jaenelle zůstane tak dlouho v Beldon Moru, bude už dávno mrtvá.

Ozvalo se silné zabouchání na dveře. Nějaká žena vykřikla: „Slečinko, jste v pořádku? Pospěšte si. Děvčata si teď vybírají partnery pro tanec.“

Daemon se pomalu postavil. Cítil se staře a poraženecky. Kdyby ji dokázal ochránit do zítřka, Saetan by mohl mít k dispozici mnohem přesvědčivější zbraně. Daemon se opět zahalil do neprůhledného štítu, otevřel dveře a vyklouznul ven za Jaenelle. Žena, která netrpělivě čekala venku, chytila Jaenelle pevně za paži a vlekla ji za sebou do sálu.

Daemon vklouzl neviditelně na kraj sálu. Byla taková maličkost zastavit něčí srdeční tep, sáhnout do nitra člověka a stisknout artérii. Cožpak tu nebyli muži, kteří byli postradatelní, včetně jeho samotného? Ne, když mu ledový mráz šeptal do žil, ne když je obnažený meč s dvojitým břitem. Vklouzl za bratrance a slyšel Kartana, jak říká: „Tamta? Má obličej jako ze syrovátky a je to taková malá mrcha. Její sestra je mnohem hezčí.“

Daemon se usmál. Byl stále ještě zahalen v neviditelném štítu a zvedl pravou ruku, aby sevřel Kartanovi rameno. Chvíli před tím, než mohla ruka sevřít rameno, se o něj Kartan lehce opřel a pocítil potěšení z citlivého škrábání Daemonových dlouhých

nehtů. Daemon se pro zrnénu radoval, když vycítil, že se Kartanovo potěšení mění ve strach, jak mu Daemonovy nehty projely sakem a košilí na nahé tělo.

„Bratranče," zašeptal mu Daemon do ucha. „Pojď se mnou na terasu, bratranče."

„Zmiz ode mne," zavrčel Kartan koutkem úst a snažil se zbavit Daemonových nehtů. „Mám tu něco na práci."

Daemon se stále ještě usmíval. Jak je hloupé od toho chlapce, že předstírá odvahu, když cítí jeho strach. „Napřed máš něco na práci se mnou." Pomalu se otáčel a táhnul Kartana s sebou.

„Parchante," oslovil ho Kartan tiše a zamířil dobrovolně na terasu, aby ho tam nemusel Daemon tahat.

„Původem i temperamentem," souhlasil Daemon přívětivě chladným hlasem.

Když byli na terase, Daemon nechal zmizet neviditelný štít. Ve srovnání s chladem, který cítil v nitru, venkovní vzduch byl jen mírně studený. Čekal na Kartana, až se přestane dívat do zahrady a pohlédne mu do tváře. Daemon se bezděky dotknul větvičeк keře, který stál na terase v květináči. Usmál se, když se větvičky ihned obalily ledem. Dál hladil větvičky keře, až z něj byla jedna velká ledová koule. Pak z kapsy vytáhl zlatou tabatěrku, zapálil si cigaretu a čekal. Stál mezi Kartanem a dveřmi do sálu. Jeho bratranec neopustí terasu, dokud mu to Daemon nedovolí.

Kartan se prudce otřásl a obrátil se.

„Ta malá mrcha s obličejem jako ze syrovátky," zabroukal Daemon, zatímco mu kroužek dýmu z cigarety stoupal nad hlavu.

„Co je s ní?" zeptal se Kartan nervózně.

„Drž se od ní pryč."

„Proč?" zeptal se Kartan pohrdavě. „Chceš ji pro sebe?"

„Ano."

Daemon sledoval Kartana, jak couvnul a chytil se zábradlí na terase, aby udržel rovnováhu. Konečně pravda. Chtěl ji. Svým způsobem, který by Kartan a jemu podobní nikdy nepochopili, už byl jejím milencem.

„Jsou tu hezčí, jestli máš trochu vkusu," Kartan ho přemlouval.

„Na vzhledu mi nezáleží," odpověděl Daemon. „Můj hlad jde hlouběji." Odhodil cigaretu a sledoval ji, jak letí kolem Kartanovy tváře, než zapadla dolů do zahrady. „Ale bratranče, jestli se komukoli zmíníš o mém… poklesku… nebo o mé volbě…"

Ve vzduchu visel nevyslovený strach.

„Zabil bys mě?" Kartan se nevěřícně usmál. „Zabít *mě?* Syna Dorothey?"

Daemon se usmál. „Zabít tvé tělo je to nejmenší, co bych ti provedl. Vzpomínáš si na Cornelii? Když přišel její čas, byla vlastně vděčná za to, co jsem provedl jejímu tělu." Daemonovi trvalo jen chvilku, aby dosáhl do Kartanových vnitřních bariér a s jemností sněhové vločky vpustil do jeho vědomí vzpomínku na to, jak vypadal Corneliin pokoj, než Daemon odešel. Čekal trpělivě, až Kartan přestal zvracet. „Tak a teď…"

Zuřivý výkřik a zvuk roztříštěného skla v jednom z pokojů nad tanečním sálem ho celého pohltily.

Daemon se zakymácel. Proč se mu zem pod nohama − ne to nebyla zem − proč se *jemu* takhle víří myšlenky v hlavě, proč se všechno točí jako ve spirále, proč se začal tak třást?

Spirála.

Když něco podobného vycítil naposledy, tak…

Daemon proběhl taneční sál, chodbu a letěl nahoru po schodech. Zaváhal, když spatřil Alexandru, Leland, Filipa a Roberta, jak stojí se skupinkou lidí venku přede dveřmi, ale další výkřik a rána ho popohnaly. Prorazil dveře a už byl uvnitř.

Jediné světlo sem pronikalo z chodby. Lampy byly zhasnuté. Malá mosazná postel, sama o sobě podezřelá, protože neměla co dělat v obývacím pokoji, byla zkroucená k nepoznání. Pod nohama mu křupaly střepy z rozbitých váz. Uprostřed místnosti se hromadil hlouček mužů, všichni byli bledí a zírali na něco v rohu.

Daemon se podíval do rohu místnosti.

V koutku se krčila Wilhelmina, třásla se a naříkala. Šaty měla částečně rozepnuté a padaly jí z těla na zem; zatím měla odhalené jedno mladé oblé rameno.

Jaenelle stála před svou sestrou a v ruce držela za hrdlo rozbitou láhev od vína tak zkušeně, že to hodně vypovídalo o tom, jak zručná musí být i s nožem. Její jasné safírové oči spočívaly na skupince mužů.

Daemon se sunul pomalu k ní, opatrně, aby nepřerušil její linii zraku. Zastavil se asi na délku paže od ní. Kdyby vyskočila, mohla by mu rozříznout břicho. Vůbec mu nepřipadalo, že by se jí měl nějak bát. Ten stínový hlas, kterému dokázal konečně dát jméno, šeptal z hlubin jeho vlastní existence: Protokol. Protokol. Protokol.

Jaenelle promluvila.

Daemon pohlédl na muže, na Filipa a Alexandru a na další, kteří se dveřmi vecpali dovnitř. Zubaté ostří rozbité lahve je evidentně všechny šokovalo. Daemon dumal, kolik lidí ze všech přítomných by bylo šokováno, kdyby tušili, co se tady pravděpodobně odehrávalo. Filip a Alexandra zírali na Jaenelle a Daemon věděl, že slyšeli jen nesrozumitelné nesmysly. Ani on sám neznal dost dobře starý jazyk, aby dokázal přeložit všechna její krásná a smrtelně vážná slova.

„Doktore Carvayi?“ vyslovil se Filip a oči měl stále upřené na Jaenelle.

Doktor Carvay, ředitel zařízení v Šípově, odstoupil od skupinky mužů, pohlédl na Jaenelle a zavrtěl hlavou: „Obávám se, že tuhle dívku příliš zdeptalo všechno to vzrušení,“ prohlásil úzkostlivě.

Paní. Daemon vyslal myšlenku po černém vláknu. Protokol. *Paní, oni ti nerozumí.*

Jaenelle přestala mluvit. Když Filip a Alexandra rozmlouvali s dr. Carvayem, snažila se ze všech sil vzpomenout si na běžný jazyk.

Doktor Carway se vydal na cestu směrem k Jaenelle. „Jaenelle,“ pravil příliš uhlazeným hlasem, který Daemona

přiměl, aby se mu postavil do cesty, „pojď teď s doktorem Carvayem, drahoušku. Jsi vyčerpaná. Potřebuješ svůj lék."

„Vůbec se k ní nepřibližujte," vyjekl Daemon. O chvíli později ucítil strašlivou bolest mezi nohama. Pohlédl na Alexandru, která vypadala vyděšeně, ale rozhodně. Použila proti němu prsten. Teď, když ho Jaenelle nejvíc potřebovala, mu Alexandra hrozila, že ho svalí na kolena. Zaťal zuby proti bolesti a čekal.

„Pojď, Jaenelle," pravil znovu dr. Carvay.

„Mou sestru nikdy nedostanete," prohlásila konečně Jaenelle a její hlas byl nakřáplý záští. „Nikdy."

Všichni muži v místnosti se zachvěli, když zaslechli tón jejího hlasu.

„My nechceme tvou sestřičku. Chceme, aby ses cítila…"

„Pošlu vás všechny do jícnu Pekla," pravila Jaenelle a hlas jí zlobou ještě zesílil. „Posloužíte jako žrádlo pro harpyje, které jste pomohli vytvořit. Vyholím vás, jestli se někdy dotknete mé sestry. Všechny vás vyholím!"

„JAENELLE!" Alexandra vystoupila z hloučku a z očí jí šlehaly blesky. „Svým chováním jen děláš ostudu naší rodině. Polož to." Ukázala na rozbitou láhev.

Daemon pozoroval s bolavým srdcem, jak Jaenelle, která měla oči plné bojovnosti a zmatku, sklonila ruku a upustila láhev.

Alexandra chytila Jaenelle za rameno a vedla ji pryč z místnosti. Když se Daemon pohnul, že půjde za nimi, Alexandra se obrátila a ukázala na něj prstem. „Ty," přikázala mu jedovatě, „zůstaneš s princem Alexandrem a dohlédneš na Leland a Wilhelminu."

Mrcho, pomyslel si Daemon. Takhle se chovala proto, že žárlila. Pustil se s ní do hádky, že ihned odvede obě děvčata domů, ale projel jím další náboj bolesti z prstenu a on jen zalapal po dechu. Když se s ní teď bude hádat, tak všechno jen zhorší.

Daemon pozoroval Jaenelle, jak v doprovodu Alexandry, dr. Carvaye a Roberta Benedikta opouští pokoj. Vypadala tak křehce, tak zranitelně. Jakmile bude Wilhelmina doma, znovu si s Jaenelle

promluví a odvede ji třeba i násilím k oltáři Cassandry. Saetan na ni musí mít dost velký vliv, aby ji donutil k tomu, aby se už na Chaillot nevracela.

Saetan. Jakmile ji dostane dál od Beldon Moru, bude mít alespoň nějakou pomoc, aby ji mohl ochránit.

Když už bolest z prstenu odezněla natolik, že se mohl Daemon pohybovat, Filip postavil Wilhelminu na nohy a nešikovně se ji snažil nějak zahalit. Daemon jenom zavrčel, obrátil ji, navlékl jí šaty a na zádech zapnul. Její oči se nepřirozeně leskly a vypadaly jako omámené; také se dost třásla a nebylo to zimou.

„Wilhelmino," pravil Filip a chytil ji za paži.

Wilhelmina zaječela, vyškubla se mu a dopotácela se zpátky do kouta v místnosti.

Daemon odsunul Filipa stranou, postavil se před Wilhelminu a rychle po sobě dvakrát lusknul prsty před jejíma očima. Jakmile se soustředila na jeho prsty, zvedal pomalu ruku, až byla ve stejné rovině jako jeho tvář. Pak ruku sklonil a nabídl ji dívce. „Pojď, lady Benediktová," prohlásil důstojným a formálním hlasem. „Princ Alexandr a já tě doprovodíme domů." Držel pevně ruku před sebou a věnoval jí čas, aby se mohla sama rozhodnout, zda jeho ruku přijme či nikoli. Nakonec se ruky chytila a vrhla se mu do náruče; jednou rukou ho objala v pase.

Navzdory Filipovu zběsilému pohledu se nakonec Daemonovi podařilo vymanit se z dívčina objetí a odnesl ji v náruči dolů k přistavenému kočáru a dojeli v pořádku domů, kde, jak vřele doufal, se najde někdo, kdo se o ni pořádně postará.

Kapitola čtrnáctá

1. Terreille

Alexandra chodila sem tam po ložnici a nervózně ještě jednou otočila druhým ovládacím prstenem, který nosila na pravé ruce. Udělala, co musela. To děvče to evidentně nezvládalo. Dr. Carvay řekl, že Jaenelle žila v poslední době ve zbytečně velkém napětí, ale tahle poslední epizoda − vyhrožovat členům chaillotské Rady s rozbitou láhví a blábolit nesmysly!

Alexandra moc dobře věděla, kdo má tohle na svědomí. Původně nechtěla věřit Robertovým narážkám, odmítala uvěřit, že zájem Sadiho o děvčata nebyl až tak nevinný, nechtělo se jí věřit, že by vlastně mohl …a s Jaenelle! Daemon byl schopný všech možných perverzí, takže nebylo divu, že si Jaenelle špatně vyložila záměry těch mužů, co vzali Wilhelminu nahoru, aby si trochu odpočinula; vždyť to bylo poprvé, co ochutnala šumivé víno, tak to asi trochu přehnala. Ale vyhrožovat Radě a obviňovat je, když mezi nimi byl i lord Kartan a ten nepochybně podá zprávu domů do Hayllu! A nejvyšší kněžka Hayllu bude potěšením bez sebe a dozajista vyšle na Chaillot nějaké další rádce a pomocníky, až bude celý Chaillot tančit jako marionety, které bude na nitkách vodit Dorothea.

Sadi. Bude ho muset poslat zpátky …

Zámek u dveří Alexandřiny ložnice cvakl a zamkl se. Otočila se, zvedla pravou ruku, ale než mohla použít ovládací prsten, už ležela natažená na podlaze a neviditelná ruka ji udeřila do obličeje.

Alexandra se posadila a jen zírala na Daemona, který se pohodlně opíral o dveře.

„Má drahá," oslovil ji tichým hlasem plným vražedné zášti, která ji vyděsila víc, než kdyby na ni násilnicky křičel, „jestli na mne ještě někdy použiješ prsten poslušnosti, ozdobím stěny ložnice tvým mozkem."

„Když použiji prsten…"

Daemon se usmál. Byl to děsivý zvuk − tlumený, dutý, chladný a nenávistný. „Zvládnu přežít dost velkou bolest. A co ty, zvládneš to taky?" Brutálně se na ni usmál. „Vyzkoušíme to? Tvoje síla proti mé? Tvoje schopnost vydržet to, co provedu s tvým tělem − a to nemluvím o tvé mysli −, zatímco ty se budeš snažit držet mě zkrátka díky tomu patetickému kousku kovu?" Pomalu vykročil směrem k ní. „Důvěra, jakou ženy vkládají do prstenu, se tak zbytečně přehání. Cožpak jsi neslyšela ani jednu z historek o mně?"

„Co chceš?" Alexandra se snažila ustoupit, ale Daemon jí přišlápl župan, takže ji připíchl k podlaze.

„To, co chci od první chvíle, co jsem sem přišel. Co jsem vždycky chtěl. A ty ji kvůli mně přivedeš zpátky. Ještě dnes v noci."

„Nevím, o čem…"

„Alexandro, tys ji zase nechala… zase jsi ji dala zavřít do toho místa? Znovu jsi ji umístila do toho místa, které je noční můrou?"

„Je nemocná!" protestovala Alexandra. „Je…"

„Není nemocná," zavrčel, „nikdy nebyla nemocná. A ty to moc dobře víš. A teď se sebereš a přivezeš ji odtamtud." Usmál se. „Jestli je nepřivedeš zpátky, udělám to sám. Ale když to budu muset udělat, zaliji ulice Beldon Moru krví, než se mi to podaří. A ty, moje drahá, budeš jen jedna z mrtvol, které se budou hromadit u kanálů. Vezmi ji pryč ze Šípova, Alexandro. Pak si s ní nemusíš dělat starosti. Já se o ni dobře postarám."

„Postaráš se o ni?" vykřikla Alexandra. „Myslíš tím, že ji zprzníš, zneužiješ ji pro své perverzní choutky. To proto s ní chodíš do vzdálených míst v zahradě? To aby sis mohl hrát…"

Alexandra se zajíkla, ale chrlila slova dál: „Není divu, že se neumíš chovat jako muž ve společnosti skutečné dámy. Potřebuješ nutit děti…“

„Než mě začneš obviňovat, pořádně se rozhlédni po vlastním domě, dámo.“ Daemon ji donutil vstát, jednou rukou jí držel zápěstí za zády a druhou jí zamotal do vlasů a tahal jí nahoru hlavu.

„Dostaň ji ven, Alexandro,“ pravil až příliš tiše. „Než vyjde slunce, ať je zpátky.“

„To nedokážu!“ vykřikla Alexandra. „V Šípově velí doktor Carvay. Bude muset podepsat propouštěcí papíry. A stejně tak Robert.“

„To tys ji tam dala.“

„S Robertem! Kromě toho byla silně rozrušená, takže dostala sedativa a nemůže se s ní hýbat.“

„Jak dlouho?“ vyštěkl Daemon a nechal ji spadnout na podlahu.

„Co?“ Cítila se slabá a bezmocná, když tak nad ní stál rozkročený.

„Jak dlouho bude trvat, než ji budeš moct přivézt zpátky?“

Čas. Potřebovala trochu času. „Zítra odpoledne.“

Když byl dost dlouho zticha, odvážila se podívat se nahoru, ale rychle pohled stočila stranou. Trhla sebou, když si k ní přisedl na bobek.

„Poslouchej mě, Alexandro, a poslouchej dobře. Jestli tady do zítřka odpoledne Jaenelle nebude v pořádku, budeš, má drahá, žít tak dlouho, abys litovala, žes mě zradila.“

Alexandra se přilepila k podlaze a rukama si zakrývala hlavu. Nemohla se odtrhnout od těch jeho očí, ale jestli se bude muset do těch očí dívat ještě chvíli, tak určitě zešílí. Přestože slyšela, jak kráčí pryč od ní, zaslechla odemykání dveří a pak tiché zaklapnutí dveří, stále ještě se bála pohnout.

~ ~ ~

Byla taková tma.

Alexandra se vzbudila a pomalu otevřela oči. Ležela na zádech v hrudkovité, studené a vlhké posteli.

Něco ji lechtalo na čele.

Když Alexandra zvedla ruku, aby si shrnula vlasy z obličeje, ruka narazila na něco tvrdého a bylo to jen pár centimetrů nad její hlavou.

Hlína jí padala dolů na ramena a na krk.

Druhou ruku přitiskla k posteli − a našla jenom hlínu.

Hrubou silou rozpažila ruce − a našla jenom hlínu.

Trochu natáhla nohy a prsty se dotýkaly hlíny.

Ne, pomyslela si a chtěla zabránit panice, která se jí zmocňovala, tohle je jen sen. Zlý sen. Přece nemůže být… pohřbená. Nemůže být.

Zavírala oči, aby jí do nich nepadala hlína, a slepě zkoumala prostor kolem sebe.

Byl to úhledně vykopaný obdélník. Dobře vymyšlený hrob. Jestli je to hrob, hlína nad ní musí povolit. Ať už to udělal kdokoli, musel vykopat tuhle jámu, do které ji položil.

Napůl vzlykala a lapala po dechu. Začala hrabat v zemi nad obličejem. Když nahmatala kořeny stromu, zarazila se a ochromilo ji to.

To nebylo dobré. Někdo musel kopat kolem kořenů.

Trochu se vyplašila a začala znova hrabat hlínu. Najednou byla velice tvrdá a promrzlá.

Přemýšlej. *Přemýšlej.* Čarodějnice může projít pevnými předměty. Bylo to nebezpečné, to ano, ale může to dokázat, když nepropadne panice.

Alexandra se přinutila ke klidnému a pravidelnému dýchání a soustřeďovala se. Zvedla nejprve jednu ruku a ta se velice pomalu protáhla hlínou, sunula se stále nahoru, pomalu, pomalu. Pak zvedla druhou ruku.

Obě ruce se sunuly hlínou nahoru, ke svobodě.

Alexandře unikl lehký úlevný úsměv.

Pak její ruce narazily na něco mnohem tvrdšího, než byla hlína.

Její prsty do toho strkaly, snažily se tím proniknout. Nic necítila, ale *něco* jí stálo v cestě.

Soustředila všechnu energii, aby tím pronikla, strkala do toho neviditelného něčeho, zatímco její opálový drahokam vyzařoval, jak velké úsilí vynaložila, čerpal z jejích zásob, soustřeďoval její sílu. Vyslala sílu z drahokamu do rukou a tlačila.

Temná a praskavá silnější energie ji zatlačila do prstů a zasáhla celé paže. Alexandra zastrčila ruce zpátky a hlavou se udeřila o stěnu z hlíny.

Její síla byla pryč. Drahokam jí visel kolem krku, tmavý a prázdný. Kdyby proti té energii působila ještě o chvíli déle, její drahokam by se roztříštil a s ním by se patrně rozletěla na kusy i její mysl.

„Ne," zasténala Alexandra. Bušila rukama do dna hliněné rakve. „Ne!" Cítila se jako omámená. Už neměla moc vzduchu. Zatáhla nohy pod tělo, jak nejvíc to šlo, a vymrštila se nahoru ve snaze vysvobodit se ze země.

~ ~ ~

„NE!"

Alexandřina brada narazila do čela postele.

Ležela na břiše, lapala po dechu a celá se třásla.

Sen. Nakonec to byl tedy jen sen.

Do mysli se jí vkradl lehký ledový smích. *To nebyl sen, má drahá.* Daemonův hlas se jí vlnil v mysli a působil jako působivý hrom. *Ten pocit. Jsem *velice* dobrý, *velice* diskrétní kopač hrobů. Mám za sebou dlouhá staletí zkušeností. Jedno měj na paměti, Alexandro. Jestli se Jaenelle nevrátí v pořádku do zítřka odpoledne, stane se z tebe potrava pro červy*

A byl pryč.

Alexandra se převrátila na záda. Byl to trik, sen. *Nemohl* to udělat.

Zvedla roztřesenou ruku a zavřela oči před tlumeným světlem ze svíčky.

Sen. Zlý sen.

Alexandra se pozvedla na předloktí − a s úděsem si prohlížela vlastní ruce.

Nehty měla polámané a na rukou měla škrábance. Noční košile byla roztrhaná a špinavá od hlíny. Náhle jí nohy zavalila teplá vlna. Zírala na rozšiřující se vlhkou skvrnu celou minutu, než pochopila, že se pomočila.

Trvalo jí celou hodinu, než se dokázala zvednout z postele, umýt se a obléknout si čistou noční košili. Pak se usadila do křesla a zahalila se do deky. Zírala z okna a zoufale čekala na svítání.

2. Terreille

Kartan zasunul klíč do malých vestavěných dveří zakrytých řadou keřů. Rodiče, kteří dorazili do Šípova během návštěvních hodin, nevěděli o tomto vchodu − pokud však některý rodič nepatřil mezi hrstku vyvolených. Ostatní nevěděli nic o slabě osvětlených chodbách, v nichž ležely na podlaze silné koberce, které tlumily všechny zvuky Nevěděli nic o herně nebo obývacím pokoji nebo malých zvukotěsných místnůstkách, které byly jen tak veliké, že se tam vešla jedna židle, postel a ostatní věci pro zábavu. Nevěděli nic o slzách, křiku a bolesti. Nevěděli nic o zvláštních ‚lécích'.

Nevěděli o mnoha věcech.

Kartan si razil cestu chodbami kupředu a mířil do dětské herny, neboť bažil po troše zábavy. Byl rozzuřený ze Sadiho a té malé mrchy, která dneska večer zkazila veškerou zábavu. Bylo dost obtížné sehnat všechny ty dívky dohromady. Ach ano, mohli si koupit děvčata z nižších kruhů čisté krve − správný druh nápoje při správném druhu hry a nějaká hezká dívka se pak stane esem na karetním stole. Ale tohle byly dívky z aristokratických rodin, vychovávané k delikátní citlivosti − s takovými byla největší zábava −, ale také se nejobtížněji sháněly. Zpravidla to chtělo správně nalákat otce, aby získali i dceru… s výjimkou Winsolu, kdy se do šumivého vína dalo nasypat trochu *saffranatu*. Pak se

mohly dívky zlomit a očistit a až pak odvést zpátky k naivním rodičům. Den poté, kdy se začala projevovat hysterie, dr. Carvay se jen tak náhodou zastavil a vysvětlil vyděšeným rodičům o prepubescentní hysterii, která se údajně běžně projevovuje u mnoha aristokratických dívek čisté krve. Děvče se něžně odvezlo k pobytu v Šípově a za měsíc nebo za dva − někdy za rok nebo za dva roky − se vrátila do náruče rodiny a nakonec byla za někoho provdána a strávila zbytek života s oním lehce skelným pohledem v očích. Nikdy nedokázala pochopit, proč je s ní její manžel nespokojený, nikdy si nevzpomněla, jakou příjemnou malou hračkou kdysi bývala.

Pochopitelně že se do Šípova přijalo i několik skutečně narušených dívek. Ta malá jedovatá Rose byla jednou z nich. A Sadiho malá mrcha s obličejem bledým jako stěna.

Kartan se chvěl, když vstupoval do herny − byla to hlídaná místnost, kde děvčata, vybraná pro tento večer, čekala v krajkových nočních košilkách na strýčky. Vypadalo to, že děvčata nevnímají okolní chlad, ale hlídač měl široká ramena a třel jim ruce, aby je trochu zahřál. Někdy to tak bylo. Ne vždycky, ale někdy.

Kartan si prohlížel děvčata a zarazil se, když spatřil skelný pohled safírových očí, které vůbec nemrkaly.

Hlídač sledoval Kartanův pohled, zachvěl se a pohlédl stranou. „Nadopovali ji, když ji sem přivezli, ale je to nějaké divné. Měla by těžce dýchat a rozčilovat se, kdykoli se k ní něco nebo někdo přiblíží, ale ona je úplně klidná.“ Pokrčil rameny.

Nebylo se vcelku na co dívat, pomyslel si Kartan. Co na ní bylo tak zajímavého, že to zaujalo Sadiho? Co je na ní tak zvláštního, že Daemon riskoval Dorotheinu pomstu?

Kartan kývl bradou směrem k Jaenelle. „Přiveď ji do mého pokoje do deseti minut.“

Hlídač sebou trochu trhl, ale přikývl.

Zatímco čekal, posilnil se Kartan trochou brandy. Byl zvědavý, to bylo všechno. Pokud Daemon naučil tu dívku nějakým postelovým trikům, mohla s ní být celkem zábava. Ne že

by si s ní chtěl nějak zahrávat, když ho Sadi takhle varoval. Lidé mohli velice nenápadně a záhadně zmizet, když se v okolí vyskytoval Sadi. A pokoj Cornelie…

Brandy Kartana zahřívala v žaludku. Ne, byl jenom zvědavý. Chtěl s ní být pár minut o samotě, aby zjistil, jestli dokáže pochopit Daemonův zájem, a neučiní nic, co by mohlo Sadistu vyprovokovat.

Zámky v malých pokojích byly jak na chodbě, tak v samotné místnosti zasazeny vysoko do stěn. Bylo to proto, aby nervózní dívky nemohly v nejpříhodnější chvíli uniknout. Kartan vstoupil do pokojíčku. A jakmile byl uvnitř, začal se chvět.

Seděla na posteli a hleděla na stěnu před sebou jako tvrdá panenka, kterou někdo naaranžoval do realistické polohy. Kartan si sedl na židli. Několik minut ji pozoroval a pak jí ostře přikázal: „Podívej se na mne."

Jaenellina hlava se pomalu obrátila a její oči se zahleděly do jeho.

Kartan si olízl rty. „Chápu dobře, že Sadi je tvůj přítel?"

Žádná odpověď.

„Ukázal ti, jak se chová hodná holčička?"

Žádná odpověď.

Kartan se zamračil. Dali jí ještě něco jiného kromě *saffframatu?* I ty nejplašší a nejutrápenější dívky po něm lezly, naříkaly a žadonily; dělaly všechno, co po nich chtěl, když byly nadopované tímhle afrodiziakem. Neměla by jen tak klidně sedět na posteli. Neměla by vydržet sedět takhle v klidu.

Kartanovo zamračení se proměnilo v úsměv. Rozhodl se, že se nebude dotýkat jejího těla, ale to neznamenalo, že se jí vůbec nedotkne. Nosil rudý drahokam. Ona na sobě neměla žádný.

Vyslal zkušební spojení k její mysli a měl v úmyslu prolomit alespoň první bariéru a zjistit, co bylo pro Sadiho tak fascinujícího. První bariéra se otevřela, ještě než se jí stačil dotknout, a on našel…

Nic.

Nic − jen černou mlhu a v ní blesk. Kartan měl pocit, že stojí na okraji hluboké propasti, a neměl jistotu, že do ní nespadne, když bude chtít ustoupit o krok. Visel jen tak v prostoru, nejistý, zatímco černá mlha ho pomalu obtáčela, vinula se po psychickém kontaktu do jeho mysli.

Ta mlha nebyla prázdná.

Hluboko, hluboko pod ním ucítil něco velice temného, něco strašlivého a divokého, jak se to pomalu zvedá směrem k němu, zvědavé na jeho přítomnost. Narazil na doupě divokého zvířete, byl slepý a nejistý, zda útok přijde zepředu nebo zezadu. Ať to bylo cokoli, stoupalo to pomalu ve spirále k němu v černé mlze. Když to nakonec uviděl, tak…

Kartan přerušil kontakt. Ruce měl před sebou a snažil se to neviditelné udržet na uzdě. Košili měl úplně propocenou. Dýchal přerušovaně a pak se přinutil, aby spustil ruce dolů.

Jaenelle se usmála.

Kartan vyskočil ze židle a přitiskl se zády ke stěně; byl příliš vyděšený, že zapomněl jak se odemykají dveře.

„Patříš mezi nás," prohlásila Jaenelle monotónním, potěšeným hlasem. „Proto nás tak nenávidíš. Patříš mezi nás."

„Nepatřím!" Nemohl odemknout dveře − to by se k ní musel obrátit zády, a to se vůbec neodvážil učinit.

„Provádíš nám to, co prováděly tobě. Udělala si z tebe hračku. Dokonce i teď, přestože ji nenávidíš stejně tak silně, jako se jí bojíš, tak Dorothee pořád slouží."

„NE!"

„Její krev je jediná krev, která může takový dluh splatit. Ale tvůj dluh je mnohem větší. Dlužíš toho tolik a mnoha ženám a dívkám. Nakonec za to všechno zaplatíš."

„Co jsi zač?" vykřikl Kartan.

Jaenelle si ho velice dlouho prohlížela. „Jsem to, co jsem," pravila velice tichým hlasem, ve kterém se ozývala Temnota.

Zamčené dveře povolily.

Kartan rychle vystřelil ven do chodby.

Dveře se zavřely.

Kartan se opřel o stěnu a celý se třásl. Ta zlá, malá mrcha. Sadiho malá děvka. Ať byla cokoli, jestli byla ve spojení se Sadim…

Kartan si urovnal oblečení a usmál se. *On* se nebude špinit tím, aby učil takovou malou mrchu, kde je její pravé místo. Ale Greer. Greer zjistil, že Kartanovy návštěvy v Šípově jsou velice zajímavé, a vyptával se Kartana, jestli si tam nevšiml nějakých nezvyklých děvčat.

Tahle bude dost nezvyklá i na jeho vkus.

3. Terreille

Surreal poklekla za strom v zadní části zasněženého trávníku kolem domu v Šípově. Sledovala Kartana, viděla ho, jak zmizel v keřích, ale nevyšel ven, takže odtušila, že tam musí být nějaký soukromý vchod.

Surreal se zamračila. Velká plocha trávníku neposkytovala dostatečný úkryt, a kdyby někdo obešel budovu a šel dovnitř hlavním vchodem a ne tímhle tajným, mohla by být odhalena příliš brzy. Napravo od trávníku byly zbytky dost veliké zeleninové zahrady, ale tam se také nemohla nijak ukrýt. Mohla použít neviditelný štít, ale nebyla tak zkušenou adeptkou, aby dokázala takový štít vytvořit a současně se při tom pohybovat. Surreal se zachvěla a přitáhla si kabát těsněji k tělu, jak studený noční vítr chvílemi vál silnými poryvy.

Něco se jí jemně otřelo o rameno.

Obrátila se a zkoumala zahradu s keři, kterou měla za zády. Nic nenašla, ale prohlédla si strom před sebou a soustředila pozornost na tajný vchod do domu.

Na stromě byla jedna dobře rostlá, pevná větev. Když tady zavírali všechna ta děvčata, strýčkové by tady mohli alespoň pověsit houpačku.

Vítr utichl. V tichém nočním vzduchu Surreal zaslechla, jak klaply dveře, otevřely se a zase zavřely. Zpozorněla na nejvyšší

možnou míru. Měsíc svítil dost jasně, takže viděla Kartana, jak se na chvíli opřel o zeď budovy a pak spěchal pryč.

Víc než cokoli jiného ho Surreal chtěla pronásledovat, dostihnout ho v nějakém temném koutě a pozorovat, jak z tepen na krku vystřikuje všechna krev. Nechápala Sadiho postoj. On přece …

Ve vzduchu to zapraskalo. Trávník i budova vypadaly průsvitně. Surreal pocítila podivné víření.

Něco se jí lehce otřelo o rameno.

Surreal pohlédla nahoru, dívala se a pak přitiskla ruku k ústům.

Dívka se houpala na oprátce, která byla pověšená zrovna na té dobře rostlé větvi. Dívka měla prázdné oční důlky. Ona i provaz byly průsvitné, přesto Surreal nepochybovala, že tam dívka visí, a všimla si velmi dobře i tmavých krvavých skvrn, které se táhly po tvářích dívky, povšimla si i temných skvrn na jejích šatech.

„Ahoj, Surreal," pozdravil ji šeptavý půlnoční hlas. „To je Marjane. Pověděla strýčkovi, že nesnese pohled na něj, tak jí potřeli oči medem a pověsili ji tady. Původně neměla zemřít, ale tolik se bránila, když přiletěly vrány a vyklovaly jí oči, že uzel povolil a smyčka ji uškrtila."

„Nemůžeš ji… nemůžeš ji sundat?" zašeptala Surreal a stále se neotáčela, aby se podívala, co má za zády.

„Ach, její tělo odešlo před mnoha a mnoha lety. Marjane je teď jenom duch. Přesto, když jsem tady, pořád ještě je v ní trochu síly. Děvčata jsou v bezpečí, když se shromáždí tady kolem toho stromu. Strýčkům se nelíbí, když do nich někdo kope."

Surreal se obrátila a vydala ze sebe tlumený výkřik.

„Ticho," pravila Jaenelle s divoce sladkým úsměvem. Byla průhledná jako Marjane a krajková noční košile, kterou měla na sobě, se vůbec nehýbala, když zafoukal vítr. Živě na ní vypadaly jen safírové oči.

Surreal pohlédla stranou. Cítila, jak ji ty safírové oči vtahují dovnitř, a instinktivně vytušila, že co si ty oči vytáhnou, už nikdy nevrátí.

„Surreal, ty nemusíš splácet ten dluh," prohlásila Jaenelle svým půlnočním šepotem. „On nedluží svou krev tobě."

„Ale ty, kterým dluží, se nemohou pomstít!" zasyčela Surreal a mluvila velice potichu.

Jaenelle se zasmála. Bylo to jako slyšet smích nočního větru. „Myslíš, že ne? Existují mrtví a mrtví, Surreal."

„Dluží mi za Titian," trvala na svém Surreal.

„Za Titian dluží Titian. Až přijde vhodná chvíle, za všechno Titian zaplatí."

„On ji zabil."

„Ne, on ji zlomil a oplodnil. Za její smrt je zodpovědný muž jménem Greer, posluha Dorothey."

Surreal si rozmazala slzy, které jí stékaly po tvářích. „Ty jsi mrtvá, viď?" zeptala se ustaraně.

„Ne. Moje tělo je ještě tam." Jaenelle ukázala na budovu v Šípově a zamračila se. „Dali mi tu jejich speciální ‚medicínu', takovou, po které jsou dívky poslušné, ale nějak se to nepodařilo. Jsem stále ještě v kontaktu se svým tělem. Nedokážu přerušit to spojení a opustit ho, ale tohle zamlžené místo je moc pěkné. Vidíš tu mlhu, Surreal?"

Surreal zavrtěla hlavou.

„Když jsem v mlze, tak je vidím všechny." Jaenelle se usmála a natáhla průsvitnou ruku. „Pojď, Surreal. Provedu tě Šípovem."

Surreal vstala, oprášila si sníh z kolen. Jaenelle se jemně usmála. Byl to ten nejpřišernější a nejstrašidelnější zvuk, jaký kdy Surreal slyšela.

„Šípov je ztělesněný jed," řekla Jaenelle tiše. „Proti Šípovu neexistuje žádný lék. Dávej pozor na zlatého pavouka, který tká složitou pavučinu." Rukou se dotkla paže Surreal a vedla ji směrem k zeleninové zahradě. „Rose mi radila, že bych tu měla vybudovat nějakou past, něco, co se zaklapne, když bude prolita moje krev. Tak jsem ji vytvořila. Jestli se do té pasti chytí… budou mít jen jediné přání − zemřít −, ale jejich přání nebude dlouho vyslyšeno."

„Ale ty budeš stejně mrtvá," řekla nakřáplým hlasem Surreal. Jakmile začala vnímat obrysy stínů v zahradě, snažila se zastavit, obrátit a utíkat pryč, ale nohy ji neposlouchaly.

Jaenelle pokrčila rameny: „Procházela jsem se po ostrově *Malá márnice*. Peklo mě nijak neděsí."

„Je moc stará na to, aby byla jednou z nás," pravil hlas, který Surreal zaslechla jen jednou a přišel k ní z chudinské čtvrti v Beldon Moru.

Surreal se otočila. Kdyby před pár minutami spatřila dívku, jak k ní kráčí v zakrvácených šatech a s podříznutým hrdlem, patrně by z toho měla šok. Teď to ale bylo něco, co její otupělá mysl prostě jen tak přiřadila k Šípovu.

„To je Rose," vysvětlovala Jaenelle Surreal. „Teď je z ní démon."

„Není to tak špatné," pravila Rose a pokrčila rameny. „Vadí mi jedině to, že všechny problémy mohu vyvolávat až po setmění." Usmála se. Byl to děsivý zvuk. „A když jim lechtám lízátko, připadá jim to tak *divné*."

Jaenelle trhla Surreal za rukáv. Její úsměv byl sladce krutý a divoký. „Pojď. Dovol, abych ti představila některé kamarádky."

Surreal následovala Jaenelle do zahrady a byla vděčná, že Rose zmizela.

Jaenelle se zachichotala a v ozvěně toho zvuku jako by znělo šílenství. „Tohle je záhon na mrkev. Tady pohřbili zrzky."

Dvě dívky se zrzavými vlasy seděly bok po boku v krví prosáklých šatech.

„Nemají ruce," divila se tiše Surreal. Cítila se, jako by měla horečku, a byla trochu malátná.

„Myrol nechtěla poslouchat strýčka a on jí ublížil. Rebecca ho udeřila, aby přestal ubližovat Myrol, a když uhodil i Rebeccu, tak se do něj pustila i Myrol." Jaenelle na chvíli ztichla. „Nikdo se nesnažil zastavit to krvácení. Koupili je sem z jedné chudé rodiny, víš. Jejich rodiče nikdy nečekali, že by se děvčata kdy vrátila, takže na ničem nezáleželo." Jaenelle ukázala rukou na celou

zahradu plnou zamlžených stínů. „Nikdo je nikdy nehledal. Prostě ‚utekly' nebo ‚zmizely'."

Došly až na konec zahrady.

Surreal se zamračila. „Jak to, že některé vidím poměrně zřetelně a jiné jsou v takové mlze?"

„Záleží na tom, jak dlouho tady jsou a jak byly silné, když zemřely. Rose byla jediná dost silná na to, aby se mohla dostat na ostrov *Malá márnice*, ta jediná chtěla zůstat. Ostatní projdou přímo do říše Temnoty. Tam se o ně postará Char. Tyhle dívky byly duchové i zaživa, měly dost síly, aby pronikly do věčné noci, ale nebyly dostatečně silné na to, aby se pohnuly pryč z místa, kde ležela jejich těla." Jaenelle kývla na dívku na konci zahrady. Pro oči Surreal vypadala mnohem živější, mnohem skutečnější než Jaenelle. „To je Dannie." Jaenellin hlas se zachvěl bolestí. „Jednou večer podávali k jídlu její nohu."

Surreal zaběhla ke keřům a vyzvracela se. Když se obrátila, zahrada byla prázdná. Nad sněhem vál lehký větřík a zahlazoval její stopy. Když všechny stopy zmizely, stála tu jen budova, obklopoval ji široký trávník a tajemná zahrada.

4. Terreille

Daemon Sadi pozoroval východ slunce.

Po celou dlouhou, předlouhou noc naslouchal černým vláknům psychické pavučiny, kterou utkal nad celým Beldon Morem a vyhledával jakékoli nepokoje, které by naznačovaly, že by Jaenelle mohla být v nebezpečí. Nepoužíval při tom černé drahokamy, takže udržet pavučinu v chodu celou noc bylo poměrně vyčerpávající, ale Daemon byl jak rozhodnutý pavouk, který sedí uprostřed pavučiny a sleduje sebemenší záchvěv kteréhokoli vlákna.

Bylo velmi riskantní nechat ji v Šípově. Nevěřil Alexandře, ale jestli Jaenelle podali nějaké drogy, zejména jestli jí dali něco jako *safframat*, bylo bezpečnější, aby se z toho obluzení probrala

ve stejném prostředí. Viděl už spoustu mladých čarodějnic, které pláchly do Šíleného království, když nebyly schopny myslí pochopit změnu prostředí, nemohly pochopit, že jsou v bezpečí. Myšlenka na to, že by Jaenelle zešílela, byla naprosto nesnesitelná, takže mohl už jen doufat, že když bude pod vlivem opiových látek a bude spát, stane se jen nezajímavou kořistí. Jestli to ale takhle nefungovalo…

Když neměl Jaenelle, neměl Daemon žádný jiný důvod zůstávat dál mezi živými, slíbil sám sobě, že jestli zmizí v říši Temnoty, nebude jen novým poddaným, který poklekne před Nejvyšším pánem.

Daemon si svlékl oblečení, osprchoval se, vzal si na sebe jezdecký oblek a tiše vklouzl do kuchyně. Postavil konvici s vodou na oheň, aby si mohl připravit kávu a vzal si něco k snídani. Až se Jaenelle vrátí, budou muset rychle panství opustit, nesmí dát Filipovi ani Alexandře žádný čas navíc, aby jim kladli do cesty nějaké překážky. Nebude žádný čas na rozloučenou. Málokdy měl čas na rozloučenou. Kromě toho v jeho životě neexistovalo moc lidí, kteří by litovali, že mizí z jejich života. Ale tady byla jedna osoba, která si zasloužila vědět, že Paní opustí panství natrvalo.

Když po sobě umyl nádobí ze snídaně a upíjel už druhou kávu, kuchařka se houpavým pohybem dokolébala do kuchyně a těžce dosedla na jednu z kuchyňských židlí. Podívala se smutně na Daemona a postavila před sebe šálek s kávou.

„Už ji zase dali do té nemocnice, že?“ kuchařka si otřela oči.

Daemon se posadil vedle ní. „Ano,“ odpověděl tiše. Vzal její ruce do svých a jemně jí je hladil. „Ale nebude to na dlouho. Dnes odpoledne bude venku.“

„Myslíte?“ Vděčně, ale roztřeseně se na něj usmála. „V tom případě mohu …“

„Ne.“ Daemon jí stiskl ruce. „Dostane se pryč ze Šípova, ale sem už se nevrátí.“

Kuchařka přitáhla ruce k sobě. Rty se jí zachvěly. „Vy jí vezmete pryč, že?“

Daemon se snažil být laskavý a příjemný. „Je jedno místo, kde může v klidu žít a kde o ni bude dobře postaráno a bude tam v bezpečí.“

„Tady je o ni také dobře postaráno,“ protestovala kuchařka ostře.

Bylo bolestivé pozorovat její oči, jak se plní slzami. „Ale není tu v bezpečí. Kdyby to mělo takhle pokračovat, zlomí se z toho napětí nebo zemře.“ Utřel jí slzy z tváří. „Slibuji, že bude v bezpečí a nikdy ji už nikdo nikam nezavře.“

Kuchařka si otřela oči do zástěry. „Jsou hodní ti lidé, co jste pro ni našel? Nebudou… kritičtí… k těm jejím podivným zvykům?“

„Nemyslí si, že má podivné zvyky.“ Daemon upíjel kávu. Tohle bylo také riziko. „Velice bych však ocenil, kdybyste se o nás nikomu nezmiňovala, dokud nezmizíme. Jsou tu lidé, kteří jí chtějí ublížit, kteří jsou ochotni použít jakékoli prostředky, aby nám v tom zabránili, když si uvědomí, že ji chci odvést z jejich dosahu.“

Kuchařka se zamyslela a pak přikývla, vysmrkala se a mrštně vstala od stolu. „Pak budete potřebovat něco k snídani.“

„Už jsem jedl, díky.“ Daemon postavil prázdný šálek od kávy na pult. Položil jí ruce na ramena, obrátil se k ní a jemně ji políbil na rty. „Jste zlatíčko,“ pochválil ji spěšně. Pak vyšel zadními dveřmi a zamířil do stájí.

Dokonce i takhle brzy ráno bylo ve stájích dost rušno. Stájníci se na něj mračili, když vešel. Guinness stál uprostřed, láhev měl pod paží, vykřikoval rozkazy a nadával. Když spatřil Daemona, jeho husté obočí se nadzvedlo a vytvořilo jednu linii nad zakaleným zrakem.

„A co by se chtělo pánovi takhle brzy po ránu?“ vykřikl Guinness. Přiložil láhev ke rtům a dal si pořádného loka.

Oni to moc dobře věděli, napadlo Daemona, když si od Guinnesse bral láhev, aby si také přihnul. Ať už Jaenelle přinesla do stájí cokoli, teď to sláblo a pomalu mizelo a všichni to věděli.

Podával láhev zpátky Guinnessovi a přikázal mu: „Osedlejte mi Temného tanečníka.“

„Nespad jste náhodou z višně?“ zařval Guinness a zíral na Daemona. „Ten kůň dneska v noci rozkopal skoro celý stání a Andrewa chtěl zničit na padrť. Jestli si myslíte, že si ho dneska můžete vzít na projížďku, tak na to zapomeňte.“

Daemon se podíval přes rameno. Andrew se opíral o dveře do stání Temného tanečníka a jednu nohu měl pokrčenou. „Já si ho osedlám.“ Daemon prošel kolem stájníků a ignoroval Guinnessovo temné mumlání.

Když Daemon došel až ke stání a chystal se otevřít horní polovinu vrat, Andrew k němu přispěchal a rukou mu chtěl zabránit. „Dneska chce někoho zabít,“ zašeptal Andrew.

Daemon se podíval do zapadlých očí v bledém vyděšeném obličeji. „To já taky.“ Otevřel vrata.

Hřebec se vrhnul k otvoru.

„Pšššt, bratříčku, pšššt,“ zašeptal mu Daemon. „Musíme si promluvit, ty a já.“ Daemon otevřel spodní část vrat. Kůň se celý třásl. Daemon přejel pomalu rukou po Tanečníkově krku a zalitoval, že ze své pokožky osprchoval Jaenellinu vůni, když k němu kůň obrátil hlavu a hledal u něj nějakou jistotu. Daemon ho dál pomalu hladil. Když Tanečníka osedlal, zavedl ho na dvůr a nasedl.

Dojeli až ke stromu.

Daemon seskočil z koně, opřel se o strom a hleděl směrem k domu. Hřebec trošku poskočil a připomněl Daemonovi, že tu není sám.

„Chtěl jsem se rozloučit,“ řekl mu Daemon tiše. Poprvé spatřil v očích koně skutečnou inteligenci a pocit osamělosti. Pak nemohl jinak a rozpovídal se; snažil se Tanečníkovi vysvětlit, proč už Jaenelle nikdy nepřijede ke stromu, proč už nebudou žádné vyjížďky, že už nebude žádné mazleni, žádné povídání. Na okamžik, jako by mu něco projelo vlastní myslí. Měl podivný pocit, že mluví sám k sobě. Že si potřebuje sám všechno vysvětlit a jeho vlastní slova se ozývala ozvěnou a rozdírala mu srdce. Zase

být sám. Už nikdy nevidět ty roztažené paže, které ho chtěly obejmout na přivítanou. Už nikdy nezaslechnout ten hlas, jak vyslovuje jeho jméno. Už nikdy …

Daemon sebou trhl, když se Temný tanečník vyškubnul i s opratěmi a utíkal dolů po cestě směrem k poli. Daemonovi se v očích nahromadily slzy žalu. Ten kůň měl možná jednodušší myšlení, ale jeho srdce bylo dost veliké.

Daemon kráčel k poli, hleděl dlouho na tu prázdnotu a pak se pomalu vydal ke strouze na vzdáleném konci pole.

Bylo by lepší mu nic neříkat? Nechat ho jen tak čekat celé dlouhé dny a týdny a měsíce, které přijdou po dnešku? Nebo, ještě hůř, slíbit mu, že si pro něj jednou přijdou, a nikdy takový slib nesplnit?

Ne, Daemona napadlo, když došel až ke strouze. Jaenelle byla Tanečníkovou Královnou. Zasloužil si pravdu. Zasloužil si právo sám se rozhodnout.

Daemon sklouzl pomalu do hluboké a široké strouhy. Tanečník ležel na dně, měl podivně zkroucený krk a umíral. Daemon si sedl vedle něj a jemně si položil hlavu koně do klína. Hladil Tanečníkův krk a tiše mu říkal útěšná slova ve starém jazyce.

Ukonči to trápení. Tanečníkovi ubývaly síly. Jeden lehký zásah do mysli koně a všechno by mohlo skončit. Daemon se zhluboka nadechl… a nemohl to provést.

Pokud byla pravda, že do Pekla se ubírali mrtví čisté krve, když jim zemřelo tělo, ale jejich vlastní já bylo natolik silné, že mohlo vklouznout a přebývat ve věčné noci, přicházeli tam i blízcí a příbuzní, o kterých Jaenelle mluvila? Bylo v Pekle stádo démonských koní, kteří se honili nekonečnými krajinami?

„Ach, Tanečníku," zamumlal Daemon a dál hladil koně po krku. Kontakt mysli tady moc nepomůže, ale …

Daemon se podíval na zápěstí. Krev. Podle legend, démoni mohou získat větší sílu, když dostanou krev od živých lidí. Proto se nabízela krev, když někdo prosil říši Temnoty o pomoc.

Daemon se trochu posunul. Vykasal si rukáv na pravé ruce a přiložil zápěstí nad tlamu Tanečníka. Soustředil se na to, aby mu věnoval to nejsilnější, co v něm zbylo, pak si dlouhým nehtem prořízl žílu na zápěstí a pozoroval, jak krev stéká Tanečníkovi do tlamy. Daemon počítal do čtyř, než na ránu na zápěstí přiložil palec a zahojil ji pomocí kouzla.

Mohl teď jediné − počkat tady se svým čtyřnohým bratříčkem.

Dlouho se vůbec nic nedělo a Daemon jen pozoroval Tanečníkův skelný pohled. Pak Daemona jako by něco píchlo a zatmělo se mu před očima. Už neviděl strouhu, necítil chladnou a sněhem pokrytou zem. Před sebou viděl obrovskou kovanou bránu. Za ní byla mlha, kterou protínaly blesky. Daemon to všechno pozoroval − brána se pomalu a v naprosté tichosti otevřela. Pak zaslechl blížící se slabý zvuk, který byl sice tlumený, ale blížil se k bráně. Daemon spatřil Tanečníka, jak se řítí k bráně, hlavu měl krásně vysoko, hřívu a ocas zvednuté. O chvíli později se už hřebec ztratil v mlze a brána se rychle zavřela.

Daemon se prázdnýma očima podíval do svého klína. Jemně položil hlavu na zem, vystoupal nahoru ze strouhy a vracel se do stájí.

Všichni začali pobíhat sem a tam, když vešel do dvora sám. Daemon se podíval na Andrewa, jenom na Andrewa, a když konečně zase mohl promluvit, řekl jen: „Je ve strouze.“ Nevěřil si, že dokáže říct ještě něco. Rychle se otočil a vrátil se do domu.

5. Terreille

„Chápu vaše problémy, lady Angelline, ale musíte si uvědomit, že ani vyslanec ani já nemáme pověření zrušit Sadiho službu u vás bez souhlasu nejvyšší kněžky.“ Greer se naklonil nad stůl a pokoušel se vypadat sympaticky. „Možná, kdybyste vynaložila větší úsilí na jeho ukáznění,“ navrhoval.

„Cožpak jste mě neposlouchal?“ zeptala se zlostně Alexandra. „Včera v noci mi vyhrožoval, že mě zabije. Nemohu ho dál ovládat.“

„A co prsten…“

„Nefunguje,“ odsekla Alexandra.

Greer studoval její obličej. Byla bledá a pod očima měla temné kruhy. Sadi ji musel doopravdy vyděsit. Co mohla asi tak provést, když po tolika měsících klidu vyprovokovala u Sadiho takový výbuch? „Prsten poslušnosti funguje, lady Angelline, když se použije s dostatečnou silou a včas. On nedokáže potlačit bolest z prstenu poslušnosti.“

„To proto zemřelo tolik královen, kterým sloužil?“ zeptala se Alexandra zostra. Špičkami prstů si třela spánky. „Nejde jen o mne. Je perverzní, zkažený.“

Ale? „Neměla byste mu dovolovat, aby poskytoval služby, které vám nejsou po chuti, lady,“ prohlásil Greer s jízlivou příkrostí.

Alexandra na něj zůstala jen zírat. „A jak mám zabránit, aby neposkytoval služby mým vnučkám, což se mi vůbec nelíbí?“

„Ale vždyť to jsou ještě děti,“ protestoval Greer.

„Ano,“ zajíkla se Alexandra, „děti.“ V hlase měla podivný podtón, kvůli kterému musel Greer zakrýt úsměv. „S tou starší vychází dobře, ale s tou druhou…“

Greer se mračil, jako by se vážně rozhodoval. Pak pomalu pravil: „Pošlu zprávu nejvyšší kněžce, ve které ji požádám o povolení, abyste mohla Sadiho propustit z Chaillotu. Udělám to co nejdříve. To je maximum, co pro vás mohu udělat.“ Rychle natáhl ruku směrem k Alexandře, která chtěla protestovat. „Avšak uvědomuji si, jak obtížné pro vás musí být, mít ho neustále na svém panství, zejména kdyby zjistil, že jste si byla u nás stěžovat. Tak tedy přijedu s ozbrojeným doprovodem a dnes odpoledne ho zatkneme a zavřeme tady na vyslanectví, dokud nebudeme mít souhlas nejvyšší kněžky, abychom ho vrátili do Hayllu.“ Ruku měl stále nataženou a usmíval se. „Budu ovšem potřebovat váš

ovládací prsten, abych ho mohl včas zneškodnit a zajistit vám bezpečí.“

Greer zadržel dech, zatímco Alexandra váhala. Nakonec stáhla druhý ovládací prsten z prsteníčku a hodila ho do ruky Greerovi. Greer kývl na vyslance, který postával u dveří. Muž rychle přispěchal, vyprovázel Alexandru a mumlal útěšné lži.

Greer počkal, až se za ní zavřely dveře, a pak si navlékl prsten na malíček. Natáhl ruku před sebe a obdivoval malý zlatý kroužek.

Parchante, pomyslel si Greer radostně, *teď jsem tě dostal, parchante.* Nejprve tu byl Kartan, vyděšený k smrti, a zval Greera, aby se zúčastnil „speciálního večírku“ v Šípově, a teď sem přišla ta královna a blekotala něco o tom, že se Sadi zajímá o její vnučky. Greer se celou dobu tady snažil najít kořist kněžky Temnoty a Sadi si s tou uličnicí už pohrával, zatímco ten jeho bratr − míšenec se potil a krvácel v Pruulu. *Když mu povíme o nabídce, kterou jsi tak namyšleně odmítl, a pak tě natáhneme mezi dva kůly a podáme mu bič do ruky, kolik ti zbude na těle kůže, než se dostatečně unaví a nebude už mít sílu udeřit? A která část tvého těla by asi tak mohla chybět, až dokončí svou práci?*

Greer se v duchu otřásl. Tyhle dráždivé vyhlídky budou muset ještě počkat. Byla tady šance zkrotit Sadiho až k jeho jádru a potěšit kněžku Temnoty dojednanou dohodou.

Alexandra byla dost bláhová, že se dobrovolně vzdala jediné obrany, kterou proti Sadistovi měla. Kdyby použila prsten poslušnosti se stejnou brutalitou, jakou zamýšlel on, dostala by Sadiho na kolena a dostatečně by ho vyčerpala, že by se hrozba zmírnila. A jeho hrozbu bylo třeba zredukovat.

V žádném případě nechtěl, aby se Sadi pod jakoukoli podmínkou dneska v noci někam vydával.

6. Terreille

Daemon si zběžně prohlédl pokoj. Kufry měl zabalené a nechal je zmizet, aby cestovaly s ním. Dokonce se mu podařilo zaběhnout do dětského křídla a zabalil malý kufr i pro Jaenelle. Dělalo mu starosti, že mohl zapomenout něco, čeho si zvlášť vážila. Ten chladný roh v její šatně možná skrýval její nejsoukromější majetek, ale neměl čas ani energii zkoušet některý ze zámků, který na něm mohla mít. Doufal, že jakmile budou v bezpečí a mimo Beldon Mor, on a Saetan se pro ty věci budou moci vrátit a vyzvednout je.

Daemon otevřel dveře svého pokoje a narazil na překvapenou kuchařku, která stála se zvednutou rukou, jako by zrovna chtěla zaklepat.

„Máte se dostavit do hlavní haly," pravila ustaraným hlasem.

Daemon přimhouřil oči. Proč posílají s takovou zprávou kuchařku? „Už se vrátila Jaenelle?"

„Nevím. Lady Angelline dnes ráno na chvíli odjela, ale když se vrátila, zůstávala s lady Benediktovou, se slečnou Wilhelminou a Graffovou v dětském křídle. Myslím si, že lord Benedikt není doma a princ Alexandr je celý den ve své kanceláři."

Daemon otevřel mysl všem psychickým vůním kolem sebe. Starosti. Strach. To se dalo očekávat. Úleva? Zlaté oči mu ztvrdly když prošel kolem kuchařky a zamířil do hlavní haly. Jestli si s ním Alexandra nějak zahrává…

Vstoupil do hlavní haly a spatřil Greera s dvaceti ozbrojenými hayllianskými gardisty. O chvíli později mu bolest ve slabinách málem roztřásla nohy. Bojoval, aby zůstal stát na nohou a věnoval jeden velice ostrý pohled Alexandře, která stála po straně s Leland a Filipem.

„Ne, Sadi," pravil Greer svým mazaným hlasem, „teď jsi pod mou kontrolou." Zvedl zdravou ruku tak, aby zlatý ovládací prsten zazářil ve slunečním světle.

„Mrcho," řekl Sadi potichu a nespouštěl oči z Greera. „Lady Angelline, něco jsem ti slíbil, a já své sliby vždycky plním."

„Tentokrát ne," pravil Greer. Sevřel ruku a vymrštil ji před sebe a prsten zazářil.

Daemon se zapotácel dozadu a zachytil se stěny, o kterou se opřel, jak bolest z prstenu narůstala.

„Tentokrát ne," opakoval Greer a vyšel směrem k Daemonovi.

Chlad. Sladký chlad.

Daemon počítal do tří, vymrštil pravou ruku směrem ke Greerovi a uvolnil široký pruh temné energie. Filip, který nosil šedý drahokam, vymrštil svou ruku téměř současně. Obě síly se setkaly, explodovaly v lustru a otřásly nábytkem. Tři gardisté upadli na podlahu a zkroutili se. Greer vykřikl zlostí. Leland a Alexandra ječely. Filip dál vysílal svou sílu prostřednictvím šedého drahokamu, snažil se zlomit Daemonovu sílu, ale černá se dotkla šedé, a když se tak stalo, stěny se zachvěly a objevily se v nich praskliny.

Daemon se stále ještě držel u zdi. Greer vysílal dál povely do prstenu poslušnosti a Daemonova bolest byla čím dál intenzivnější. Smrt by byla lepší než podvolit se Greerovi, ale měl ještě jednu šanci − pokud se dostane blíž k nim, aby mohl provést to, co musel udělat.

Uvolnil velkou kouli čarodějného ohně a vrhl ji proti šedé síle; počítal s tím, že útok je namířen na Filipa. Když čarodějný oheň dosáhl šedého štítu, explodoval ve velkou ohňovou stěnu.

Daemon se odlepil od zdi a běžel do zadní části domu. Bolest byla stále silnější, když probíhal chodby směrem do kuchyně. Až na poslední chvíli si všiml mladé služebné, která klečela a utírala mýdlovou vodu z podlahy. Skočil, minul dívku, ale noha mu přistála na okraji mokré louže. Upadl na bok a vezl se až ke kuchyňskému stolu.

Bolest v jeho slabinách byla čirá agonie.

Daemon zatnul zuby a soustřeďoval se na svůj hněv, protože si netroufal použít drahokamy. Ještě ne.

Dva páry paží ho chytily za ramena a zápěstí. Zavrčel a snažil se vymanit, ale kuchařčino „Tak a teď si pospěšte," mu pročistilo hlavu dostatečně, aby si uvědomil, že se mu snaží pomoci

kuchařka a Wilhelmina. Mladá služebná se sevřenými rty a celá pobledlá přiběhla a otevřela zadní dveře.

„Jsem v pořádku," zalapal Daemon po dechu a hrnul se ke dveřím. „Jsem v pořádku. Vypadněte tady odsud. Všechny."

„Pospíchejte," řekla kuchařka. Strčila do něj takovou silou, že mu málem podrazila nohy. Trochu se potácel a obrátil se; než se zavřely zadní dveře, Daemon si ještě stačil všimnout, jak kuchařka uchopila kbelík s mýdlovou vodou a rozlila ho po podlaze v kuchyni.

Další příval bolesti z ovládacího prstenu ho skolil na kolena. Zadržel v sobě výkřik, vyskočil na nohy a potácel se směrem ke stájím a k pěšině, která vedla do pole.

Ta bolest. Ta bolest.

Každý krok bolel, jako by měl v rozkroku nůž, takhle Greer neustále vysílal svou sílu přes kontrolní prsten k Daemonovu prstenu poslušnosti.

Daemon přeběhl zamrzlou pěšinu kolem stájí, jen mimoděk zaznamenal Guinnesse a stájníky, jak vyšli z dvora a vytvořili nahněvanou, pevnou stěnu za jeho zády. Běžel po zasněžené pěšině, dokud nepřišel další nával bolesti, který mu podlomil nohy. Proletěl vzduchem, až se v jedné chvíli zastavil a upadl na zem s žuchnutím, jako by se v něm lámaly kosti.

Daemon vzlykal, jak se snažil dostat alespoň na kolena. Za sebou zaslechl slabé tlumené zvuky. Obrátil hlavu a zahleděl se za sebe očima plnýma slz od bolesti. Nic tam nespatřil, ale ten zvuk se k němu neustále blížil a nakonec se zastavil těsně u něj. Daemon rozpažil, aby udržel rovnováhu.

Rukou zavadil o nohu.

Neviděl nic, ale vycítil…

„Tanečníku?" zašeptal Daemon a rukou klouzal nahoru po těle.

Vlhké teplo se mu vehnalo do obličeje.

Zatnul zuby a postavil se. Ztrácel drahocenný čas. Rukama nahmatal zadek koně. Daemon se vyškrábal na zadek hřebce a lapal po dechu, když jednu nohu přehazoval přes hřbet. Sklonil

hlavu k Tanečníkovu krku a ruce zapletl do hřívy, aby udržel na hřbetě rovnováhu. Pak stiskl kolena a přinutil Tanečníka, aby vyběhl kupředu.

„Ke stromu, bratříčku," zasténal Daemon. „Jak nejrychleji tam dokážeš doletět, dostaň mě k tomu stromu."

Daemon téměř ucítil, jak kůň vyrazil kupředu, ale držel se na jeho hřbetě a temně si uvědomoval, že tohle je jeho jediná možnost úniku.

Když dojeli k cíli, Daemon sklouzl z koňského hřbetu a vzpomněl si, jak ho Jaenelle učila pohybovat se ve vzduchu. Chvíli zůstal ležet na boku ve vzduchu, kolena měl stočená k hrudníku, bojoval proti bolesti a sbíral všechny sily.

Hluboko pod tímto stromem byl vykopaný úhledný obdélník, který už teď halil černý štít, jenž měl ostatní držet nad hrobem stejně tak, jak držel Alexandru uvnitř.

Daemon se ohlédl. Démon ani on sám za sebou naštěstí nenechali žádné stopy. Potřeboval jediné: chvilku klidu, aby dokázal sebrat všechny své síly a vklouznout do hrobu.

Musel se dost soustředit, aby byl trpělivý, a také čekal na další záchvěv bolesti z prstenu. Až pomine, mohl proniknout hlínou dovnitř. Za sebou slyšel výkřiky a zvuky boje. Vyčkával a cítil, jak mu unikají síly, zatímco do jeho nitra se vkrádá chlad a bolest.

Ve chvíli, kdy už se Daemon rozhodl, že už nebude na nic čekat, bolest znovu udeřila. Zkroutil se a převalil a snažil se ji přemoci. Tentokrát však neměl čas se vzpamatovat. Greer vysílal neustálé impulzy svým ovládacím prstenem do prstenu poslušnosti.

Daemon se potácel ve vzduchu, než se ocitnul nad správným místem. Už mu nezbývalo moc času. Ruce měl zaťaté v pěsti, takže dlouhé nehty se mu prodíraly až do krve. Zhluboka se nadechl přerývaným dechem, zavřel oči a ponořil se do země.

Ve chvíli, kdy ucítil prázdnotu namísto země, natáhl nohy, aby nezůstaly uvězněné ve zmrzlé zemi a dokončil průnik. Ucítil, jak se mu kalhoty na kolenou roztrhly o ledovou krustu sněhu. Lehl si volně na záda a chvíli mu trvalo, než zase popadl dech.

Zbýval mu jediný moment. Možná ho nedokázali lapit fyzicky, ale bolest stále pulzovala v prstenu. Dokonce ani černý štít ho před tou bolestí nedokázal ochránit.

Roztřesenýma rukama si Daemon rozepnul pásek, rozevřel poklopec a pravou rukou sáhl k penisu a k prstu poslušnosti. Vykřikl, když se jeho prsty náhodou dotkly varlat. Daemon jen přerývaně dýchal a zklidnil ruce. Přivolal na pomoc černé drahokamy.

Bylo to už tak velmi dávno, kdy cítil drahokamy kolem krku nebo na prstu. Pulzovaly společně s jeho srdečním tepem a on načerpal trochu z energie, která v nich byla ukrytá. Bylo to riziko. Vždycky věděl, že to je riziko. Ale cítil, že teď je ve hře něco mnohem důležitějšího než jeho vlastní tělo. Zhluboka se nadechl, pohroužil se do svého nitra a pronikl do černých drahokamů.

Ponoření bylo snadné a hluboké, rychle ho dostalo až k Temnotě, ubíral se tam stále rychleji a rychleji, mířil k blikotající temné pavučině, která tvořila jeho vlastní já, a přibíral na rychlosti, jak ulevoval svému hněvu. Stále se nořil hlouběji a hlouběji a pavučina jako by mu přicházela naproti. Nebyl čas, aby kontroloval, do jak velké hlubiny se ponořil. Kdyby minul to správné místo, zpřetrhal by pavučinu. To byla poslední věc, kterou by si mohl přát, zlomil by sám sebe, připravil by se o možnost nosit černé drahokamy, dokonce možná i rudý drahokam, který dostal při zrození. Kdyby neovládl svůj sestup do hlubin nitra a padal by dál do nekonečné propasti, mohl by zemřít anebo se zbláznit.

Daemon se stále hrnul hlouběji a sledoval, kdy přijde ten správný moment, aby mohl provést otočku a zase se vrátit s tím nejsilnějším, co v sobě má. Daleko od sebe cítil tupou bolest v patách, v napjatých svalech na krku, jak podpíraly tělo zmítané bolestí. Přesto klesal do hlubin. V poslední chvíli provedl otočku, lehce se doktl pavučiny a posbíral všechnu rezervní sílu z černých drahokamů. Spěchal zpátky nahoru a s ním i přívalová vlna chladné černé zuřivosti, temný šíp, který mířil přesně doprostřed zlatého kroužku.

Celou cestu nahoru držel Daemon sílu při sobě a svíral ji jako tenký paprsek, ale ve chvíli, kdy dorazila doprostřed zlatého kroužku, rozprostřel všechnu sílu černých drahokamů. Explodovala, přinutila kroužek, aby se roztáhnul, až praskl napětím.

~ ~ ~

Daemon pomalu otevřel oči. Třásl se vyčerpáním a zimou. Každý pohyb, i velice pomalé dýchání, mu působilo neskutečná muka. Levou rukou si sáhl dolů a nahmatal prsten poslušnosti. Když přitáhl ruku k hrudi, každá ruka svírala jednu půlku prstenu.

Byl volný.

Vzhledem k tomu, že síla jeho černých drahokamů byla úplně vyčerpaná, nechal je zmizet a přivolal si rudý drahokam svého zrození, aby mohl provést ještě jedinou, poslední věc.

Pokud Dorothee nebo Greerovi uniklo, že rozbil prsten poslušnosti na kusy, stále ještě mohli pomocí druhého ovládacího prstenu vyhledat kousky prstenu a dojít tak až k jeho skrýši.

Daemon zavřel oči, soustředil se na jedno místo, které znal velmi dobře, a schoval tam oba kousky prstenu poslušnosti. Ty se chvíli vznášely v malém altánku a po chvíli se snesly dolů a zapadly do zasněženého záhonu vedle čarodějnických slziček.

Daemonova poslední vědomá myšlenka byla, že si přivolal silnou deku, ohřál ji pomocí zaklínadla, zabalil se do ní, jak nejlépe to šlo. Psychická pavučina, kterou vytvořil, už zmizela. Nedokázal ani zjistit, jestli je Jaenelle v pořádku, nebo jestli jí někdo ublížil. Zrovna teď pro ni nedokázal udělat vůbec nic. Nemohl udělat víc ani sám pro sebe. Dokud si jeho tělo trochu neodpočine, neměl dostatek síly ani na to, aby se dostal ven z hrobu.

7. Terreille

Cassandra chodila po kuchyni sem a tam.

Hustá mlha nad Beldon Morem bránila strážcům a démonům, aby pronikli dovnitř. Neudržela ale věci, které byly uvnitř.

Ve chvíli, kdy k ní dolehly šokující vlny a Sadi řítící se do Temnoty do ní narazil, na sobě naštěstí měla černé drahokamy namísto rudých. Přestože byla pod velkou ochranou, tělo jí z tak intenzivního ponoru do Temnoty vibrovalo.

Když vstávala z podlahy, přemýšlela, kolik lidí čisté krve − kteří nebyli trénovaní natolik, aby věděli, že musí pomalu klouzat po těch psychických vlnách namísto toho, aby se jim bránili − bylo rozdrceno nebo alespoň zlomeno, takže jim zůstal jen drahokam zrození.

A co bylo s Jaenelle? Obrátil se Daemon proti ní? Bojovala ona proti němu, aby si zachránila život?

Cassandra zavrtěla hlavou a začala znovu rázovat po místnosti. Ne, on tu dívku miloval. Proč se ale tedy nořil tak hluboko? Měla z něj teď stejný strach jako z jeho otce, ale dost dobře netušila, zda budou stát na stejné straně anebo s ním bude muset bojovat, aby ochránila Jaenelle.

Zavřela oči a velice pomalu se ponořila až k černé bariéře, otevřela svou mysl a vyslala pátrací paprsky po černém vláknu směrem na západ. Při tom zběžném průzkumu narazila jen na mlhu, kterou stačila na chvíli proniknout, než se všechno zase zahalilo do mlhy.

Ten okamžik prozření jí však stačil.

Další hodinu strávila tím, že čistila oltář, leštila čtyřhranný svícen, vytahovala špačky po vyhořelých černých svících a nahradila je novými svíčkami. Když skončila, oltář byl zase jednou připravený pro to, čím byl − takový nebyl už dlouhá staletí.

Brána.

Vykoupala se v horké bylinkové koupeli, umyla se a vyčesala si vlasy. Vklouzla do prostého hávu z černého hedvábí, který jí krásně obepínal tělo. Svůj černý drahokam měla zasazený do starodávného náhrdelníku, který jí teď visel v otevřeném výstřihu. Prsten s černým drahokamem byl hezky zpracován pro ženu a bez

problémů si ho teď navlékla na prsteníček. Dva stříbrné manžetové náramky, které zdobily rudé drahokamy, jež byly uprostřed náramků, měly tvar přesýpacích hodin. Hezky jí doplňovaly konce černých rukávů. Poslední přišly černé střevíčky zhotovené zapomenutými řemeslníky, kteří odvedli skvělou práci.

Byla připravena. Ať noc přinese jakoukoli bouři, ona byla připravena.

Naslouchala, ve tváři měla zamyšlený výraz a smaragdové oči hleděly někam do dáli. Cassandra se usadila do křesla a čekala.

8. Terreille

Když vyváděli otroky ze solných dolů v Pruulu, obrátil se Lucivar k západu. Na nových ranách na zádech ho pálil slaný pot. Z těžkých okovů, které poutaly jeho zápěstí k pasu, a z kruté práce ho bolely paže. Přesto klidně postál, vdechoval čistý večerní vzduch a sledoval poslední záblesky slunce, které klesalo za horizont.

Sklouzl se po temném otřesu, který dorazil až do Pruulu. Vycítil z nich mileneckou vášeň a použil svou sílu ebonitově tmavošedých drahokamů, aby ty vlny ještě posílil a aby se kolem něj pohybovaly o trochu déle. Ne že by Sadi potřeboval jeho pomoc. Ne že by bylo bezpečné, kdyby se teď nacházel ve stejném městě jako jeho bratr, který byl rozzuřený k nepříčetnosti.

Vystrašený gardista začal otroky šlehat bičem a odváděl je do jejich temných a páchnoucích cel. Lucivar se usmál a zašeptal: „Pošli je všechny do Pekla, parchante. Pošli je *všechny* do Pekla.“

9. Terreille

Filip Alexandr seděl u stolu, hlavu v dlaních a vyděšeně hleděl na svůj roztříštěný šedý drahokam.

Jak dlouho to trvalo − minutu? Pouhá minuta a tolik zkázy? Gardisté to pocítili nejdříve, třaslavý pocit, jako by museli odolávat velice silnému větru, který se stále zrychloval. Pak Leland. Pak Alexandra. Byl z toho zmatený, přemýšlel, proč všichni najednou tak zbledli a ztichli, proč se všichni zaposlouchali, jako by měli něco uslyšet. Když to míjelo šedý drahokam a mířilo to dále do hloubky, zbyl mu okamžik, jediný kratičký okamžik na to, aby si uvědomil, co se vlastně děje, a v té chvíli objal Leland a Alexandru, stáhl je na podlahu a snažil se nad trojicí vytvořit šedý štít. Byla to jen chvilka.

Pak mu svět explodoval před očima.

Trvalo necelou minutu, než obrovský výbuch černé rozdrtil šedou a smýkl s ním jako s naplaveným dřívím chyceným ve vlnobití, než ho vyvrhl na písek. Uvědomil si, že už necítí stisk ruky, kterou ho Alexandra ještě před chvílí svírala.

Minuta.

Když bylo po všem, když se mu začala pročisťovat hlava…

Ze všech hayllianských gardistů zůstali naživu pouze dva, všichni ostatní měli spálené mozky. Leland a Alexandra se vzpamatovávaly z útoku, byly otřesené, ale v pořádku. Filipa to zlomilo a zůstal mu už jen zelený drahokam, který získal při zrození.

Stále ještě v šoku se všichni tři vypotáceli z haly. V dětském křídle našli Graffovou, jak zírá prázdnýma očima do stropu, tělo měla zkroucené a roztrhané k nepoznání.

Většina služebnictva vyšla z psychické exploze vyděšená, ale jinak se jich to příliš nedotklo. Našli je všechny schoulené v kuchyni, zatímco kuchařka plnila pohárky brandy.

Wilhelmina je vyděsila. Seděla klidně na kuchyňské židli, tváře měla pěkně růžové a oči jí zářily. Když se jí Filip zeptal, jestli je v pořádku, usmála se na něj a odpověděla: „Řekla mi, svez se s tím, svez se s tím, tak jsem to tak udělala. Řekla mi, abych se s tím svezla.“

V té chvíli, než mu svět explodoval před očima, zaslechl mladý ženský hlas, jak křičí a přikazuje: „Svez se s tím, svez se

s tím!“, ale on to nechápal − ani teď tomu stále ještě nerozuměl. Co však bylo mnohem hrozivější, Wilhelmina teď nosila safírový drahokam. Nějak v tom chaosu obětovala Temnotě, přitom byla ještě tak mladá. Teď byla tato nezkušená dívka mnohem silnější než oni všichni dohromady.

Nejhorší byla zrada Guinnesse a stádníků, zejména Andrewa. Bojovali s hayllskými gardisty a zadržovali je. Kdyby se do ničeho nepletli, Sadiho mohli chytit ještě v Beldon Moru… Inu, propustil Guinnesse i Andrewa − a všechny ostatní, kteří to přežili. Neměl důvod si ponechávat na panství zrádce, zejména zrádce, kteří říkali… kteří ho nazývali… Že budou stát na straně Sadiho proti jeho *rodině!*

Filip zavřel oči a třel si bolavé spánky. Kdo by si jen pomyslel, že jeden muž toho dokáže tolik zničit během jediné minuty? Polovina příslušníků čisté krve v Beldon Moru byla mrtvá, zešílela nebo byla zlomená.

Filip začal plakat. Tělo měl příliš zesláblé; bylo možné, že nezvládne unést ani zelený drahokam, ale snad se brzy zotaví. Natolik se zotavit dokáže.

Míšenec. Kdyby Sadi udeřil znova…

Když zmizelo černé vlnění, nebylo nikde po Daemonovi Sadi ani stopy.

A nikdo nevěděl, co se stalo s Greerem.

10. Terreille

Surreal seděla, opírala se čelo postele a usrkávala z láhve whisky, kterou si opírala o hruď.

Ona a Deje se několik posledních hodin staraly o ostatní děvčata, podávaly sedativa těm, která to potřebovala, a ostatní nechaly opít do němoty. Deje měla obličej našedlý vypětím a byla Surreal vděčná, že se postarala o mrtvá těla. Naštěstí jich nebylo tolik a den po svátku Winsolu byl většinou v Rudém měsíci klid.

Přesto, musela těla zabalit do prostěradel, než se dostaví Surrealini nejtajnější strážci, vstoupí do místností a těla odvezou.

Všechny včetně Surreal byly ochromené strachem.

Ale, koneckonců, byl to přece Sadista.

Mohlo to být mnohem horší, říkala sama sobě, když upíjela whisky. Mohlo by to být mnohem horší, kdyby Jaenelle nevykřikla to varování, aby se všichni po tom přívalu svezli. Zajímavé. Každá čarodějnice v Dejině domě, která nosila drahokam a zaslechla toto varování, pochopila na určité instinktivní úrovni, co to znamená. Ale muži… Jaenelle neměla čas si vybírat. Někteří ji zaslechli, jiní ne. Prostě tak to bylo. Ti, co to neslyšeli, byli mrtví.

Co se asi tak stalo, že to v něm probudilo tak strašlivou zuřivost? Jaký druh nebezpečí mohlo vyprovokovat takové odpoutání síly?

Možná že otázka měla znít jinak − *kdo* byl v nebezpečí?

Surreal poněkud uklidňovalo, jak v ní samotné rostla zloba. Postavila láhev whisky na noční stolek a přivolala malou koženou obdélníkovou knížku. Když byla hotová, trochu si zdřímla. Bylo velice nepravděpodobné, že by se dnešní noci ještě něco přihodilo. Sadista se o všechno postará, ať už to měl v úmyslu nebo ne.

Surreal se zvlnily rty do nejjemnějšího úsměvu a potichu si broukala, když z kožené brašničky vytáhla kamenný brousek a začala ostřit nože.

11. Terreille

Dorothea pozorovala, jak v krbu tančí plameny ohně. Každou chvíli čekala, že se do staré svatyně dostaví kněžka Temnoty. Pak může té mrše předat zprávu a vrátit se domů.

Kdo by si pomyslel, že dokáže roztrhnout prsten poslušnosti? Koho by tak jen mohlo napadnout, když se nacházel na opačné straně říše, že by roztržení prstenu mohlo…

Naštěstí u každé mladé čarodějnice ve svém hejnu začínala tak, že ji nechala nosit přes den prsten poslušnosti, aby si „okusily“ ten pocit ovládat nějakého silného muže, i když byl třeba daleko a čarodějnice vlastně ani nic nepocítily. Jaké štěstí, že její oblíbená čarodějka, malá výhra, která vykazovala tak *velkou* sílu, byla jednou z nich, která ho dnes měla na prstě.

Vzhledem k tomu, že tělo dále žilo, přestože čarodějka v něm už nepřebývala, bude muset ještě nějakou chvíli kolem ní pobíhat, než si ostatní všimnou, jak snadno mohou být postradatelné. Měsíc nebo dva postačí. Pak čarodějku pochopitelně důstojně pohřbí se všemi poctami souvisejícími s jejími drahokamy a společenským postavením.

Dorothea se zachvěla. Tam někde venku se potuloval Sadi a neexistovalo nic, co by ho mohlo zkrotit. Mohli by vyzkoušet toho érijenského míšence jako návnadu, aby ho přilákali zpátky, ale Yasi byl tak pěkně uklizený v pruulských solných dolech. Byla by škoda ho odtamtud vytahovat, dokud nebyl úplně zlomený jak na duchu, tak na těle. Kromě toho pochybovala, že by dokonce i Érijen byl tou správnou návnadou.

Otevřely se dveře obývacího pokoje a vešla postava s kápí přes hlavu.

„Poslala jsi pro mě, sestřičko?“ zeptala se Hekatah a vůbec se nesnažila potlačit nelibost v hlase. Se zájmem pohlédla na stolek, který byl prázdný − stála na něm jen karafa s krví. „Musí to být dost důležité, když kvůli tomu zapomeneš, že mě taková drobnost jen stěží osvěží.“

„Ano, to je.“ *Ty hrstko kostí. Ty parazite. Celý Hayll je teď v nebezpečí. Jsem teď ve velkém nebezpečí!* Dorothea si dala pozor, aby jí žádné z těchto myšlenek nevyklouzly z hlavy, vzala do ruky poznámku a podávala ji Hekatah: „Od Greera.“

„Ach tak,“ Hekatah reagovala a ani neovládala své vzrušení. „Má nějaké novinky?“

„Víc než to,“ odpověděla Dorothea pomalu. „Říká, že našel způsob, jak vyřešit tvé malé problémy.“

12. Terreille

Greer seděl na posteli s bílým prostěradlem v jednom ze soukromých pokojíčků v Šípově a svíral si to, co mu zbylo z jeho zdravé ruky.

Mohlo to být horší. Kdyby ho ten kulhající hajzlík ze stájí nepořezal nožem a neuřízl mu malíček, takže teď visel jen na kousku kůže, nestačil by včas stáhnout druhý kontrolní prsten ovládající Sadiho, když se Daemonovi podařilo roztrhnout prsten poslušnosti. V tu chvíli, když ucítil, jak síla z černých drahokamů explodovala, utrhnul si malíček a odhodil ho daleko od sebe. Jeden z gardistů spatřil, že se k němu něco kutálí, instinktivně to zachytil a ruka se mu sevřela nad prstenem.

Hlupák. Hlupák, moc velký hlupák.

Když byl teď prsten poslušnosti roztržený a Greer nevěděl, jestli to Sadimu nějak ublížilo, neměl na vybranou než se uchýlit do Šípova, kde ho vyléčí a nebudou se na nic vyptávat. Bylo to také jediné místo, na které Sadi nebude slepě útočit. Tady měli ještě nějaký vliv − alespoň ještě na několik hodin. Pak už bude odsud pryč a pospíší si zpátky do Hayllu, aby se rozplynul v davu mezi ostatními poddanými na dvoře Dorothey. Šípov a jeho patroni budou stále tady, aby uhasili Sadiho žízeň po pomstě.

Greer se položil na postel a nechal působit sedativa, aby ho ukolébala k tolik potřebnému odpočinku. Za pár hodin kněžka Temnoty nebude mít žádný problém a Sadi…

Jen ať ten parchant klidně ječí.

13. Peklo

Saetan ještě jednou nervózně obešel soukromou studovnu.

Zahleděl se na portrét Cassandry.

Pak zíral do zamotané pavučiny, kterou dokončil před krátkou chvílí, díval se na varování, které možná přišlo moc pozdě.

Zavrtěl pomalu hlavou, jako by chtěl popřít vizi, která se mu objevila v utkané pavučině.

Vnitřní pavučina stále netknutá. Roztříštěný křišťálový pohár. A krev. Tolik krve.

Nikdy nenarušoval soukromí Jaenelle. Bylo to proti jeho přesvědčení, proti všem jeho instinktům, ještě nikdy nenarušil její soukromí. Ale teď …

„Ne," řekl nazlobeným hlasem. „Vy mi mou Královnu nevezmete. Nevezmete mi mou dceru."

Existovalo jen jediné místo, kde mohl projít mlhou. Jediné místo dokázalo znásobit jeho síly tak, aby mohl obsáhnout celou říši. Jen jediná Čarodějka mu dokázala pomoci k takovému činu.

Přehodil si háv přes ramena a pohlédl na dveře, které se rozletěly tak prudce, že se málem vyrvaly z pantů. Procházel temnými chodbami síně a jeho rozhněvaný pohled zanechával ledovou krustu na kamenech ve stěnách. Prošel kolem Mefise a Prothvara, přitom žádného z nich neviděl, měl před očima jen svou pavučinu.

„Kam jdeš, SaDiablo?" zavolal Andulvar a snažil se ho zarazit.

Saetan jen temně zabručel.

Sídlo se otřáslo v základech.

Andulvar na chvíli zaváhal, ale pak se postavil přímo do cesty Nejvyššímu pánovi Pekla.

„Yaslane." Vztek byl velice tichý, velice klidný.

V takových chvílích z něj měli největší strach.

„Řekneš mi, kam jdeš, anebo mnou prostě projdi," reagoval Andulvar chladně. Prozradil ho jen slabý tik svalu v čelisti.

Saetan se zasmál, zvedl pravou ruku a chtěl Andulvara laskavě pohladit. Naštěstí si včas vzpomněl, že tento muž je jeho přítel, který také zbožňuje Jaenelle, schoval svůj hadí zub a jeho ruka jemně sevřela Andulvarovo rameno.

„Do Ebon Askavi," zašeptal, chytil si černý vítr a zmizel.

Kapitola patnáctá

1. Terreille

Surreal měla sen.

Procházely se s Titian lesem. Titian ji chtěla před něčím varovat, ale Surreal ji neslyšela. Les, Titian a všechno přehlušovalo hlasité, rytmické bubnování.

Když došly na kraj lesa, Surreal si všimla stromu s dobře rostlou větví nad zemí; ze stromu vytékala temně rudá míza.

Titian obešla strom a kráčela k trávníku posetému vysokými stříbřitými květinami. Když tu a tam utrhla květinku, ihned se proměnila v ostrý a blýskavý nůž. Usmívala se a nabízela nasbíraný pugét Surreal.

Bubny bušily stále silněji a rytmičtěji.

Někdo křičel.

Titian kráčela dál směrem k velkému, mlhou zakrytému obdélníku, a ukazovala tu na jednu, tu na druhou stranu. Pokaždé, když někam ukázala, mlha se rozplynula. Dvě zrzavé hlavy. Dívka bez očí. Dívka s podříznutým hrdlem, jejíž oči blyštěly bezmocnou záští. Dívka s jednou nohou.

Na vzdáleném konci této části byla hromada čerstvě navršené hlíny.

Buben byl ještě hlasitější.

Někdo ječel zlobou a bolestí.

Surreal došla až k hromadě a jako by ji přitahovalo něco, co leželo na hlíně. Když se přiblížila, čarodějnické slzičky začaly rozkvétat a vytvořily korunu na zlatých vlasech.

~ ~ ~

„Ne!“ vykřikla Surreal a vyskočila z postele.

Buben jejího srdce jí bušil o žebra.

Ječení v její hlavě neustávalo.

2. Peklo

„Potřebuji, abys mi pomohla,“ pravil Saetan a obrátil se tváří k Drace.

„Co chceš provést, Nejvyšší pane?“ zeptala se Draca. Její nemrkající hadí oči nic neodhalovaly.

„Zvedni mlhu nad Beldon Morem.“ Zlaté oči zabodl do jejích a nutil ji, aby ho poslechla.

Draca si ho dlouho zkoumavě prohlížela. „Hrozí nějaké nebezpečí?“

„Jsem o tom přesvědčen.“

„Zklameš tak její důvěru.“

„Budu raději, když mě bude nenávidět, než abychom ji všichni ztratili,“ odpověděl stroze Saetan.

Draca o tom přemýšlela. „Ani černé drahokamy tak daleko nedosáhnou. Alespoň ne ty černé, co nosíš ty, Nejvyšší pane. Mohu ti pomoci jedině tak, že se budeš moci podívat, co je za tou mlhou − jen se podívat, udělat nemohu nic. Abys mohl něco provést, musíš se spojit s někým dalším. S nějakým mužem, který také nosí černé drahokamy.“

Saetan si olízl rty a zhluboka se nadechl. „Je tam jeden, který by mohl pomoci, koho bych mohl využít.“

„Pojď.“ Draca ho vedla chodbami Ebon Askavi směrem k obrovskému schodišti, které klesalo k srdci hory.

Jak přicházeli ke schodišti, Saetan za sebou zaslechl dupající kroky, tak se otočil.

Za rohem se objevil Geoffrey a za ním šli Andulvar, Prothvar a Mefis. Andulvar a Prothvar byli oblečeni do bitvy. Mefisův vztek plál z jeho šedého drahokamu.

Saetan se do každého z nich zabodl pohledem. Nakonec jeho pohled spočinul na Andulvarovi. „Proč jsi tady, Yaslano?“ zeptal se Saetan svým tichým a nebezpečným hlasem.

Andulvar sevřel ruce v pěst. „Ta pavučina ve tvé studovně.“

„Ach tak, tak teď máš schopnost číst pavučiny Přesýpacích hodin.“

„Mohl bych tě rozsekat na třísky.“

„To bys mě nejdřív musel chytit.“

Andulvar se trochu zašklebil, takže mu byly vidět zuby. Pak se úšklebek vytratil. „Naše děvče má problémy že? Ta pavučina tě varovala.“

„To tě nemusí zajímat.“

„Nepatří jenom tobě, Nejvyšší pane!“ zakřičel Andulvar.

Saetan zavřel oči. *Sladká Temnoto, dej mi sílu.* „Ne,“ souhlasil a vnímal Andulvarovu bolest, „nepatří jenom mně. Ale jedině já jsem dost silný na to, abych udělal, co se musí udělat, a…“ zvedl ruku, aby zastavil jejich protesty, a nespouštěl oči z Andulvara, „…jestli má někdo nést zodpovědnost za to, co se stane, jestli si má někdo vysloužit její nenávist, ať je to jen jeden z nás, aby se z ní ostatní mohli těšit… a sloužit jí.“

„Saetane,“ pravil Andulvar a hlas měl zastřený. „Ach, Saetane. To neexistuje vůbec nic, co bychom mohli udělat?“

Saetan rychle zamrkal. „Popřejte mi hodně štěstí.“

„Pojď,“ vyzvala ho spěšně Draca. „Temnota… Musíme si pospíšit.“

Saetan ji následoval dolů po schodišti k zamčeným dveřím na dně hory. Draca vytáhla z rukávu masivní klíč, odemkla dveře a otevřela je.

Na dně obrovské jeskyně byla uchycena mimořádně veliká pavučina, která měla okraje stříbrné. Uprostřed, kde se všechna vlákna setkávala, stál duhový drahokam velký jak Saetanova hlava. Byl to drahokam, ve kterém se setkávaly barvy všech známých drahokamů. Na konci každého stříbřitého vlákna byl úlomek duhového drahokamu velikosti nehtu na palci.

Saetan a Draca se procházeli kolem pavučiny a drahokamy se postupně rozjasňovaly. Z pavučiny vycházel jemný šum, který se odrážel o stěny jeskyně jako hučení.

„Draco, co je tohle za místo?“ zašeptal Saetan.

„Tady jsme nikde a všude.“ Draca ukázala na jeho boty. „Musíš mít bosé nohy. Pavučina se musí dotknout masa.“ Saetan si stáhnul boty i ponožky a Draca mu ukázala na jedno vlákno. „Začni tady. Kráčej pomalu až doprostřed, nech pavučinu, ať tě do sebe vtáhne. Když dojdeš až doprostřed, postav se za drahokam tak, abys měl před sebou vlákna, která jsou nejblíže k Beldon Moru.“

„A pak?“

Draca zkoumala Saetana a on nedokázal číst její myšlenky. „A čistá krev zazpívá čisté krvi. Tvoje krev, potemnělá tvou silou, nasytí pavučinu. Nasměruješ sílu z této oběti tak, že bude namířena na jedno vlákno, které potřebuješ. Jakmile jednou začneš, nesmíš přerušit kontakt s pavučinou.“

„A pak?“

„A pak uvidíš to, proč jsi sem přišel.“

Saetan načerpal trochu rezervní síly z černých drahokamů a vstoupil na provazcovitá vlákna. Síla z pavučiny se vsákla do jeho pat jako jehly. Zadržel dech a pokračoval dál v chůzi.

Každým krokem stoupala i síla z pavučiny. Když došel až doprostřed, celé jeho tělo vibrovalo temným hučením. Jednu nohu nechával stále na pavučině, postavil se za drahokam a oči zabodl do jednoho vlákna.

Vytáhnul pravé zápěstí a otevřel si žílu.

Jeho krev zasyčela, když dopadla na drahokam uprostřed pavučiny, a vytvořila rudou mlhu. Pak se mlha přetvořila v pěkné vlákno a začala se pohybovat jedním směrem.

Kapku po kapce se vlákno pohybovalo směrem k Chaillotu, k Beldon Moru.

Na chvíli se zastavilo, asi délku prstu od úlomku drahokamu na konci vlákna, jako by ho cosi zablokovalo. Pak po něčem vystoupalo nahoru jako rudé víno, když se šplhá po neviditelné

zdi, a asi na dlaň vysoko se přestalo šplhat a sneslo se zase na zem a pokračovalo dál.

Prolomilo Jaenellinu mlhu. Ve chvíli, kdy se krvavé vlákno dotkne úlomku drahokamu na konci vlákna, bude moci prozkoumat Beldon Mor.

Vlákno se dotklo úlomku.

Saetanovy oči nabraly divoký výraz. „U ohňů pekelných, co to…“

„Nehýbej se!“ Hlas Dracy k němu doléhal z takové dálky.

Co to ten Daemon provedl? Saetan přemýšlel, když ochutnával zbytky Daemonova zběsilého řádění. Saetan se ponořil do kakofonie světlejších drahokamů a pátral po černých, po velice klidných černých. V jeho dosahu by měly být tři mysli. Vycítil jen jednu, na nejvzdálenějším konci, tu u oltáře Temnoty.

Saetan hleděl do úlomku drahokamu a vyslal po vláknu otázku, muž k muži. *Jmenovče?*

Místo odpovědi se mu dostalo krátkého, nazlobeného zachvění.

Saetan to zkusil znovu. *Jaenelle?*

Na chvíli vůbec nic.

Saetan slyšel, jak Draca lapá po dechu, když kolem něj blikalo světlo. Koutkem oka zahlédl, jak se rozzářily všechny úlomky drahokamů po obvodu pavučiny, která zářila velice tvrdým chladným světlem.

Něco se k němu řítilo. Nebyla to myšlenka. Spíš se to podobalo mýdlové bublině zahalené v mlze. K pavučině se to řítilo stále rychleji a rychleji.

Náhlý jas z drahokamu u jeho nohou ho oslepil. Zaclonil si oči rukou.

Bublina dosáhla na úlomek drahokamu, rozprskla se a jeskyně…

Jeskyně vibrovala zvukem dívčího křiku.

3. Terreille

Křik ustal.

Surreal spěchala přes prázdný trávník v Šípově k tajnému vchodu do budovy. Šedý drahokam kolem krku vysílal paprsky hněvu. Dnes v noci nebyl v Beldon Moru dost pevný zámek, který by ji odradil nebo zarazil. Jakmile se však ocitla uvnitř, netušila, jak má najít tu, kterou tolik hledala.

Několik kroků od vchodu na ni někdo vykřikl: „Pospěš si! Tudy. Pospíchej!“ Otočila se doprava a spatřila Rose, jak jí celá zběsilá ukazuje směr.

„Mají obrovskou sílu,“ pravila Rose a chytila Surreal za paži. „Kartan a strýček Bobby mu dovolili, ať si načerpá sílu od nich. Má pokoj schovaný za štítem, takže se nemohu dostat skrz.“

„Kde to je?“ Surreal píchalo v boku, jak rychle běžela, a mrazivý noční vzduch ji bodal v plicích. To ji ještě více rozzlobilo.

Rose ukázala na jednu stěnu. „Dokážeš projít tou zdí?“

Surreal se zadívala na zeď a zkoušela ji. Bolest a zmatek. Vztek a zoufalství. A odvaha. „Proč se ale nebrání?“

„Dali jí moc léků. Nachází se někde v mlze a nemůže se dostat ven.“ Rose zatahala Surreal za rukáv. „Prosím, pomoz jí. Nechceme, aby zemřela. Nechceme, aby se stala jednou z nás!“

Surreal stiskla rty, takže vypadaly jako tenká nahněvaná linka, sáhla po noži, který měla schovaný u pravého stehna, vytáhla ho a máchla jím ve vzduchu.

Nůž Titian.

Na Surrealiných rtech se objevil lehký nádech úsměvu. Dále pozorovala zeď před sebou a natáhla ruku směrem k Rose. „Pojď se mnou,“ vyzvala ji, když vykročila kupředu a pronikla zdí.

Vnější zdi v Šípově byly velice silné. Surreal si toho nevšimla.

Tentokrát … Tentokrát skropí stěny v pokoji spoustou krve.

Byl tam štít, který měl sílu dvou lidí. Jsou bláhoví. Dva rudé drahokamy ji mohly zpomalit, pokud by měli tušení, že tam někde je. Ale Kartan a strýček Bobby? Nikdy. *Nikdy.*

Surreal uvolnila jeden krátký záchvěv síly z vlastního šedého drahokamu. Štít kolem pokojíčku se roztříštil. Vpadla dovnitř. Ocitla se v malé místnosti tváří v tvář muži, který ležel na posteli. Přestože narážel do naprosto klidného tělíčka pod sebou, nadzvedl hlavu a ve tváři měl výraz chtíče a nenávisti.

Surreal skočila kupředu, jednou rukou ho chytila za vlasy a druhou rukou mu prořízla hrdlo Titianiným nožem.

Krev zpívala, když barvila bílé stěny na rudo.

Jeho tělo se stále ještě vzpínalo, když Surreal vrážela nůž do srdce a zvedla ho z postele s obrovskou silou, kterou čerpala ze svého hněvu.

Spadl na podlahu, nůž Titian měl stále v srdci, zatímco jeho ruce sebou ještě jednou či dvakrát škubly.

Dokonči to zabití.

Surreal si přisedla ke klidnému tělu a použila jiný nůž, kterým mu proťala mozek. Použila ostrou ocel jako kanál pro sílu šedého drahokamu, která měla zničit všechno, co v mrtvole ještě zůstalo. Když zvedla ruku, aby uštědřila poslední ránu, zaslechla, jak Rose sténá, což ji přinutilo, aby se podívala na postel.

Mezi Jaenellinýma nohama byla velká louže krve. Příliš mnoho krve.

Surreal se naklonila nad postelí. Zvedl se jí žaludek.

Jaenelle zírala do stropu, očima nemrkala a ani jinak nereagovala, když jí Surreal přejela rukou před očima. Její tělo bylo plné modřin a škrábanců a z rány na rtu jí vytékala krev.

Surreal se podívala na válečníka a všimla si škrábanců v jeho obličeji a na ramenou. Takže se alespoň trochu bránila.

Surreal hledala pulz a našla ho. Byl velice neslyšný a slábnul čím dál víc.

Někdo zabušil na zamčené dveře.

„Greere!“ zakřičel někdo, „Greere, co se děje?“

„Sakra!“ Svět jí explodoval před očima, jak rychle silou šedé zajistila dveře. Vytáhla nůž Titian z Greerova srdce, chvíli váhala a pak zavrtěla hlavou. Na svou práci neměla ani minutu. Přeřízla pouta, kterými byla Jaenelle přivázaná k posteli za kotníky

a zápěstí, zabalila dívku do zakrváceného prostěradla, zvedla ji, zahalila sebe í ji do ochranného šedého štítu a prošla zdí.

Jakmile se ocitla venku, dala se Surreal do běhu. Až se jim podaří zlomit šedý štít a najdou Greera, vyběhnou ze dveří a budou ji pronásledovat. A když budou sledovat pach krve, dokážou ji dost snadno najít. Existovalo jen jediné místo, kam mohla jít, a jakmile se tam ocitne, bude potřebovat pomoc. Vložila celé srdce do své šedé síly a vyslala volání.

Sadi!

Žádná odpověď.

Sadi!

4. Peklo

„NE!“

Saetanův řev se rozléhal v obrovské jeskyni a přehlušil kroky, které sem spěchaly dolů po schodech.

„SaDiablo!“ Andulvar vykřikl, když se dostal do jeskyně. „Zaslechli jsme ten křik. Co se…“

Saetan se otočil na místě, měl obnažené zuby, Dracu propichoval očima, které byly plné chladné nenávisti. „A co teď?“ zeptal se až příliš tiše.

„Svezeme se po větrech,“ navrhl Prothvar a vytáhl nůž.

„Na to nemáme čas,“ oponoval mu Mefis. „To už bude pozdě.“

„Draco,“ řekl Geofírey.

Draca ani nemrkla, jen se dívala stále do Saetanových očí.

„Saetane…“ spustil Andulvar.

Draca zavřela oči.

Hlas jim zaplnil mysl, hřmění, jako by vzdychala samotná tvrz.

Mužský hlas.

Muž k muži, Nejvyšší pane. To je teď jediný možný způsob. Uniká z ní krev. Jestli teď zemře…

„Přijde mezi děti na ostrov *Malá márnice.*“

V tom hlase bylo tolik žalu. *Sny, které se stanou skutečností, neodcházejí na ostrov *Malá márnice*, Nejvyšší pane. Bude pro nás ztracená.*

„Kdo jsi, že mi tohle povídáš?“ zavrčel Saetan.

Lorn.

Saetanovo srdce vynechalo jeden pulz.

Máš odvahu, Nejvyšší pane, udělat to, co musíš udělat. Ten druhý muž bude tvým nástrojem.

Vzdychající hřmění ustalo.

V jeskyni bylo až příliš velké ticho.

Saetan se opatrně obrátil a ještě jednou sledoval rudé vlákno.

A čistá krev bude zpívat čisté krvi.

Nemysli. Staň se nástrojem.

Všechno má svou cenu.

Saetan byl stále ještě ponořen do své tiché a chladné nenávisti a zuřivosti, ale pomalu do sebe nasákl sílu z pavučiny a ze svých drahokamů a všechnu sílu své mysli, až vytvořil psychické kopí, které mělo tři břity. Oči měl zabodnuté do úlomku drahokamu na konci vlákna a vyslal jedinou, hromující výzvu.

SADI!

5. Terreille

Sadi!

**Sadi!*

SADI!

Daemon sebou trhl, probudil se, v hlavě mu bušilo, srdce tepalo a tělo ho bolelo. Zasténal a rukou si přejel přes čelo.

A na všechno si vzpomněl.

Sadi, prosím.

Daemon se zamračil. Dokonce i tenhle pohyb bolel. *Surreal?*

Zalapání po dechu. *Pospěš si. K oltáři.*

Surreal, co…

*Ona *krvácí!**

Vůbec si nezapamatoval, jak pronikl z hrobu ven. V jednu chvíli ležel v obdélníku pod zemí, v dalším už objímal strom, oči měl zavřené a čekal, až se mu přestane svět točit před očima. *Surreal, dostaň se k oltáři. Hned teď*

Strýčkové nás budou pronásledovat.

Sadi obnažil zuby ve zlém úsměvu. *Jen ať přijdou.*

Spojení se přerušilo. Surreal už plula po větrech k oltáři Cassandry.

Daemon se stále ještě držel stromu. Jeho tělo mu nemohlo poskytnout žádnou sílu. Černé drahokamy byly stále ještě vyčerpané a nemohly mu nic dát. Potřeboval sílu, tak hladově vysál všechnu rezervní sílu z rudých drahokamů, které získal při zrození.

SADI!

Síla za tímto hromujícím hlasem udeřila jeho rudý drahokam a pohltila jejich sílu s takovou lehkostí, jak se v jezeře schová kbelík vody.

Daemon si spojil ruce nad hlavou a padl na kolena. Tahle síla ho svazovala jako železné obruče, tepala mu v hlavě a hrozila, že roztříští jeho vnitřní bariéry. Zavrčel a zareagoval s tou trochou síly, která mu ještě zbyla.

Daemone.

Za první bariérou na něj čekala chladná zloba, ale už rozpoznával ten hlas.

Knězi? Daemon si úlevně oddechl. *Otče, povol trochu. Nemůžu … Je to příliš silné.*

Síla trochu povolila.

Jsi teď mým nástrojem.

Ne.

Psychické pouto zesílilo.

Nesloužím nikomu jinému než Čarodějce. Ani tobě, Knězi. zavrčel Daemon.

Pouto se uvolnilo a bylo z něj spíše pohlazení. *Princi, já jí také sloužím. Proto tě potřebuji. Odtéká jí krev z těla.*

Daemon se ze všech sil snažil postavit a pravidelně dýchat. *Já vím. Teď je na cestě k oltáři Cassandry.* Cítil bolest. U ohňů pekelných, to byla bolest.

Pusť mě dovnitř, jmenovče. Neublížím ti.

Daemon zaváhal a pak se mu plně otevřel. Zatnul zuby, aby nevykřikl, když mu do mysli vnikla ledová zuřivost. V jednu chvíli viděl všechno dvakrát. Cítil, jak se zády opírá o strom. Také cítil chladný kámen pod bosýma nohama.

Kámen zmizel, ale ne úplně. Pomalu sevřel a rozevřel ruku. Cítil se, jako by pod svou vlastní kůží měl navlečenou ještě jednu rukavici. Ta se pak taky rozplynula, něco nepatrného z ní však ještě zbylo.

Ty ovládáš mé tělo. Daemon to řekl s nádechem trpkosti v hlase.

Neovládám. Ale spojil jsem se s tebou, získáš tak mou sílu a na oplátku já uvidím a pochopím, co musíme udělat, abychom jí pomohli.

Daemon se odpoutal od stromu. Trochu se zapotácel, ale jiný pár nohou ho udržel vestoje. Zhluboka se nadechl, zachytil se černého větru a spěchal k oltáři Cassandry.

~ ~ ~

Daemon spěchal skrz vnější místnosti ruiny, kde se nacházela svatyně. Kročeje, které před chvílí zaslechl, se zastavily. Teď rozhněvaný šedý štít blokoval chodbu, která vedla do labyrintu vnitřních místností.

„Surreal?“ zavolal Daemon tiše.

Namísto odpovědi zaslechl vzlykot. Šedá zeď se rozplynula.

Daemon běžel za ní. Surreal na něj čekala a slzy jí kanuly po tvářích.

„Nebylo to včas,“ vzlykala, když si Daemon vzal z jejích roztřesených rukou tělo zamotané v prostěradle a přitiskl si ho k hrudi. „Nebylo to včas.“

Daemon se vrátil cestou, kterou přišel. „Cassandra tu někde musí mít místnost.“

Běž k oltáři, jmenovče.

Ale ona potřebuje…

Oltář.

Daemon se opět obrátil a spěchal k oltáři, který se nacházel uprostřed svatyně. Surreal běžela napřed, aby otevřela bránu z tepaného kovu, která vedla do místnosti s oltářem. Daemon vběhl a opatrně položil Jaenelle na oltář.

„Potřebujeme trochu světla,“ pravil a zoufalství mu trochu zastřelo hlas.

Nad hlavou se jim objevilo čarodějné světlo.

Cassandra stála za oltářem. Její černé drahokamy zářily. Smaragdové oči se do něj zabodly.

Daemon se podíval dolů a viděl, jak má zakrvácenou košili.

Odvahu, jmenovče.

„Takže,“ pravila Cassandra tiše a nespouštěla oči z Daemonova obličeje, „jste tu oba.“

Daemon přikývl a rychle rozbaloval prostěradlo.

Cassandra si přitiskla ruku k ústům a potlačila výkřik.

Jaenelle mezi nohama stále vytékala krev. Protékala Daemonovi mezi prsty, když na ní přiložil ruce a vytvořil jemné spojení, kterým jí předával sílu a trochu léčitelské magie, jakou znal. Hledal, zkoumal.

Čarodějnice krvácely o panenské noci mnohem víc než jiné ženy a ze všeho nejvíc čarodějnice s temnými drahokamy. Takovými okamžiky křehkosti, okamžiky kdy se rovnováha sil přehoupla na stranu muže a zanechávala je velice zranitelné, platily za svou sílu.

Ale ani to nevysvětlovalo tak velké množství krve.

Hledal, pátral.

Ledový šok mu projel tělem, když našel správnou odpověď. Následovala ledová zuřivost.

„Použili něco, aby ji protrhli. Ti parchanti ji *roztrhli násilím.*“ Přejel rukama po jejím těle a viděl všechny rány a modřiny. *Kolik léčitelské magie znáš?* zeptal se příkře Saetana.

Mám velké znalosti, ale mám mnohem méně léčitelských schopností, než máš ty. To nestačí, Daemone.

*Pak kdo jí má *dost?*

Hleděly na něj Jaenelliny prázdné oči.

Daemon jí vzal obličej do rukou.

„Ne,“ prohlásila Cassandra a obešla oltář. „Nechtě mě. Sestra pro ni neznamená žádnou hrozbu.“

Daemon ji nenáviděl za to, co řekla. Nenáviděl ji mnohem víc, protože zrovna teď měla pravdu.

Nech ji, ať to zkusí, jmenovče. Saetan ho oslovil a přinutil Daemona, aby o krok ustoupil.

Cassandra přitiskla prsty na spánky Jaenelle a dívala se jí do očí, které ani nemrkaly. Po minutě odstoupila a rukama si objala hruď, jako by potřebovala nějakou útěchu. Rty se jí chvěly. „Je mimo dosah,“ zašeptala nakřáple a poraženecky.

To nic neznamenalo. Jaenelle byla mnohem silnější než všechny ostatní. Mohla se ponořit velice hluboko. Tohle nic neznamenalo.

Ale vize Tersy o roztříštěném poháru ho mátla. *Ty víš, ty víš, proč neodpovídá.*

„Ne,“ Daemon si nebyl jist, zda to popření vzešlo od něj nebo od Saetana.

Surreal přistoupila blíž. Její obličej byl sinalý, ale zlatozelené oči blyštěly rozhodnutím. „Ta dívka Rose mi řekla, že jí dali příliš mnoho léků a že se nemůže dostat ze zamlženého místa. Možná dostala ohavnou směs *safframatu a* sedativ.“

Saetanův hlas zněl úzkostlivě, ale pevně. *Nedokážu vycítit spojení mezi jejím tělem a jejím vlastním já. Je buď velice slabé nebo už je úplně přeťaté. Když ji teď nepřivedeme k sobě, ztratíme ji.*

Myslíš tím, že já ji ztratím, okřikl ho Daemon. *Když zemře její tělo, *ty ji budeš* přesto mít, je to tak?*

Cítil, jak spojením proběhla srdce drásající bolest.

Ne. Zašeptal Saetan. *Bylo mi řečeno někým, kdo to moc dobře ví, že sny, které se uskuteční, neskončí na ostrově *Malá márnice*.*

Daemon zavřel oči a zhluboka se nadechl. *Jak hluboká je tvoje studna, Kněži?*

Nevím.

Pak to pojďme zjistit. Daemon se obrátil k Surreal. „Běž ven. Hlídej. Ti zkurvysynové se tu brzy objeví. Získej pro nás trochu času, Surreal.“

Surreal pohlédla na oltář. „Udržím je venku, dokud od tebe něco neuslyším.“ Proklouzla kovovou bránou a zmizela v labyrintu temných chodeb.

„Běž s ní,“ přikázal Daemon Cassandře. „Tohle je soukromé.“

Než mohla protestovat, Saetan ji oslovil. *Běž, Paní.*

Daemon počkal, až obě úplně zmizely. Pak se natáhl nad oltář a vzal Jaenelle do náruče.

Síla ze Saetana vplouvala do něj a zahalovala ho.

Ponoř se do ní velice pomalu, varoval ho Saetan.

Vklouznout do toho prázdného těla bylo tak snadné, klouzal dolů tou prázdnotou, až našel svou vlastní vnitřní pavučinu. Zastavil se tam na chvíli a zkoušel to ještě hlouběji.

Daleko, daleko, daleko pod ním se ve vířivé mlze objevil blesk.

Jaenelle! vykřikl Daemon. *Jaenelle!*

Žádná odpověď.

Spřádal spojení, aby bylo delší a jemnější, Daemon se ponořil ještě hlouběji pod vlastní pavučinu.

Daemone! Saetanova starost vibrovala spojením.

Trochu hlouběji. Trochu hlouběji.

Cítil teď velký tlak, ale držel se spojení.

Dolů, dolů, dolů.

Jako by se nořil do hlubokých vod, rozprostírala se před ním propast a tlačila ho do jeho mysli. Toto vnitřní jádro mohlo dosáhnout až tak hluboko. Ještě kousek a může použít sílu, která

z čisté krve činí čistou krev, pokusí se napojit na žílu příliš tenkou na to, aby to vydržela, roztříští ducha, roztříští mysl.

Dolů, dolů, dolů. Klouzal ještě níže prázdnotou a pevně se držel spojení mezi jím a Saetanem. Bylo velice tenké.

Daemone! Saetanův hlas zazněl jako nakřáplý vzdálený hrom. *Jsi příliš hluboko. Jdi nahoru, Daemone. Jdi nahoru!*

Jemné psychické peříčko vyletělo z mlhy, která byla stále hluboko pod ním, zalechtalo ho na tváři a pak se stáhlo, vystrašené a zmatené.

Jaenelle! Daemon vykřikl. Když se mu nedostalo žádné odpovědi, vyslal zprávu. *Ucítil jsem ji, Kněži! Ucítil jsem ji!*

Také však vycítil agonii ve spojení a uvědomil si, že byl vytažen nahoru.

Ne! vykřikl a bránil se dalšímu vytahování. *NE!*

Spojení se přerušilo.

Už nebyl připoután k síle, kterou vysílal Saetan, stal se jen prázdnou nádobou, kterou pronikla síla dolů do propasti a naplnila ji. Bylo jí příliš mnoho. Běžela příliš rychle. Byla příliš silná.

Vykřikl, jak mu projela hlavou bolest a jeho mysl se téměř roztříštila na padrť. Upadl, křičel a ztratil se v černé mlze, kterou protínaly blesky.

~ ~ ~

Surreal naposledy upravila zaklínadlo, které umístila přes chodbu, jež vedla do vnitřních místností a pohrávala si s myšlenkou, že ho vyzkouší na Cassandře, jen aby viděla, jak a jestli to funguje. Proti té ženě osobně nic neměla, ale nevrlá nálada a rozmrzelé pohledy, které neustále vrhala dozadu do místnosti s oltářem, Surreal ničily již tak podrážděné nervy.

Ustoupila o krok a otřela si ruce o kalhoty. Přivolala si černou cigaretu, zapálila ji tenkým plamínkem čarodějného ohně, potáhla a pak cigaretu nabídla Cassandře, která jen zavrtěla hlavou a rozhlížela se.

„Co se snaží provést, že to musí být tak soukromé?“ prohlásila Cassandra během posledních několika minut už po desáté.

„Nepleť se do toho," vyjela na ni Surreal. „Ta pitomá poznámka o tom, že ona ti důvěřuje víc než jemu, byla dost dobrým důvodem, aby tě vyhodili za dveře."

„Je to ale pravda," opáčila nazlobeně Cassandra. „Sestra…"

„Jaká sestra. A neslyšela jsem, že bys nadávala na tu druhou, kterou jsem taky vycítila."

„Já věřím Knězi."

Surreal potáhla z cigarety. Takže tady byl Kněz. To určitě nebyl muž, se kterým by se chtěla nějak zaplést. A pak, byl tu ještě Sadi, muž, kterému se ze všech sil snažila vyhýbat.

Zašlápla cigaretu a nechala zmizet nedopalek. „No tak, zlato. Pojď, vytvoříme ještě několik dalších překvapení pro miláčky strýčky ze Šípova."

Cassandra se podívala do chodby. „Co je to?"

„Smrtící zaklínadlo." V Surrealiných očích se objevil zlomyslný záblesk. „První, kdo jím projde … tomu to roztrhne srdce, jeho přirození a dokončí zabití šedým šlehnutím. Zaklínadlo se vsákne do těla, takže po něm nezůstanou žádné stopy. Zpravidla k tomu ještě připojím načasování, ale my na ně chceme zaútočit rychle a účinně."

Cassandra vypadala šokovaně. „Kde ses naučila sestavit něco takového?"

Surreal zavrtěla hlavou a zamířila do další chodby, aby tam nastražila další past. Nebyl čas vykládat Cassandře, že ji tohle malé šikovné zaklínadlo naučil Sadi. Obzvláště když si neustále přála, aby ho Sadi naučil i Jaenelle.

~ ~ ~

Daemon pomalu otevřel oči.

Věděl, že leží na zádech. Věděl, že se nemůže hýbat. Také věděl, že je úplně nahý. Proč byl nahý?

Kolem něj vířila mlha, lechtala ho a nenabízela mu žádné milníky, podle kterých by se mohl orientovat. Ne že by hledal něco známého, jen milníky pro vlastní mysl. Až na to, že tohle

byla Jaenellina mysl, ne jeho, a nacházel se na místě příliš hlubokém, aby k němu dosáhl některý jiný příslušník čisté krve.

Vzpomněl si, že pocítil nějaký zásah, když prozkoumával tu propast, vzpomínal si, jak se potápěl, nořil, padal, jak se mu roztříštila mysl.

Něco se v té mlze pohnulo. Zaslechl slabé *cink, cink*, jako by sklo břinklo o sklo.

Otočil hlavu za tím zvukem a cítil se, jak musí na tak malý pohyb vynaložit veškerou sílu.

Nehýbej se, řekl zpěvavý, lyrický hlas, ve kterém ale také zněly jeskyně a půlnoční obloha.

Mlha se rozplynula natolik, že ji spatřil, jak stojí u kamenných kvádrů, poskládaných tak, aby vytvořily oltář.

Projel jím šok. Křišťálové střepy na oltáři mu zvonily v uších.

Nehýbej se, řekla a znělo to popuzeně, jak se pečlivě snažila poskládat střepy dohromady.

Byl to hlas Jaenelle, ale…

Byla středně vysoká, útlá a měla bledou pleť. Její zlatá hříva − nebyly to ani vlasy, ani kožešina − byla vyčesaná nahoru a dozadu. Byl jí vidět celý obličej a hříva nezakrývala delikátně zašpičatělé uši. Uprostřed čela měla malý spirálovitý růžek. Úzký proužek zlaté kožešiny jí pokračoval po páteři a končil až malou zlatou a bílou oháňkou, která zakrývala nahý zadek. Nohy byly lidské a pěkně tvarované, ale pod lýtky se změnily. Namísto nohou a chodidel měla líbezná koňská kopýtka. Její lidské ruce končily kočičími drápy. Když změnila polohu, aby dala další střep na správné místo, spatřil malá oblá ňadra, ženský vytvarovaný pas a boky. Mezi nohama měla temně zlatý ochlupený trojúhelník.

Kdo…?

Ale on to dobře věděl. Ještě než popošla, aby si ho pořádně prohlédla, ještě před tím zpozoroval divokou inteligenci v oněch starodávných, unavených safírových očích. Věděl to.

Strašlivá a nádherná. Lidská a odlišná. Jemná a násilnická. Nevinná a moudrá.

Jsem Čarodějka. pravila a hlas se jí trochu zachvěl vzdorem.

Já vím. V jeho hlase zněl svádivý podtón, hlad, který nedokázal ovládat nebo zamaskovat.

Podívala se na něj zvědavě, pak pokrčila rameny a vrátila se k oltáři. *Roztříštil jsi pohár. Proto se ještě nemůžeš hýbat.*

Pokusil se zvednout hlavu, ale svět mu zčernal před očima. Než zase dokázal trochu zaostřit, měla už ze střepů poskládaný pohár a on si uvědomil, že je to stejný pohár, jaký mu ukazovala Tersa.

To není tvůj pohár, vykřikl šťastně a ulevilo se mu natolik, že si nedělal nic z toho, že ji trochu vyděsil, až na něj zavrčela a ukázala mu zuby.

*Ne, ty hloupý tvrdohlavý muži, patří *tobě*.*

To ho trochu vylekalo, ale její odpověď zněla podobně, jako když mluvila Jaenelle coby malá dívka, takže si z toho vůbec nic nedělal.

Velice pomalu se pozvedl na jeden loket. *Pak se tedy tvůj pohár neroztříštil.*

Vybrala si další střep a vsunula ho na správné místo. Její oči se naplnily zoufalstvím a hlas měla velice tichý. *Roztříštil se.*

Daemon se položil na záda a zavřel oči. Dost dlouho mu trvalo, než sebral odvahu a zeptal se: *Můžeš ho dát dohromady?*

Neodpovídala.

Pak jako by odplul. Minuty, roky, copak na tom záleželo? Za zavřenýma očima se mu míhaly výjevy. Těla z masa a kostí. Pavučiny, které ohraničovaly jejich vnitřní hranice. Křišťálové poháry, které držely pohromadě mysl. Drahokamy pro sílu. Obrazy se proměňovaly a posouvaly, stále dokola, stále dokola. Když se přestaly pohybovat, vytvořil se mu před očima čtyřstranný triangl čisté krve. Tři strany − tělo, pohár a drahokamy − obklopovaly čtvrtou stranu, vlastní já, ducha, který pojil všechny tři strany dohromady.

Zase se mu začaly před očima převalovat výjevy a přecházely v mlhu. Cítil, jak se mu v nitru cosi usadilo, mlha se proměnila v křišťálový pohár, jehož roztříštěné střepy byly pečlivě sestaveny

dohromady. Mezery mezi jednotlivými kousky zaplňovala černá mlha stejně tak jako drobná místa, kde střípky chyběly.

Cítil se křehký a chatrný.

Prst ho poklepal po hrudníku.

Tenká pokožka černé mlhy zahalila pohár, byla uvnitř i zvenčí, vytvořila kolem poháru dokonalý ochranný štít.

Prst ho znovu poklepal po hrudníku. Silněji.

Ignoroval to.

Další poklepání a ostrý nehet na konci prstu.

Zanadával a zvedl se na lokty. Zapomněl, co měl v úmyslu říct, protože seděla obkročmo na jeho stehnech a mohl by odpřísáhnout, že hluboko v jejích safírových očích spatřil blesky.

Nabručený muži, řekla a znova ho poklepala po hrudníku. *Pohár je už zase složený dohromady, ale je velice křehký. Budeš znovu silný, když ho dokážeš ochránit tak dlouho, až se všechny spoje zpevní. Musíš své tělo vzít někam na bezpečné místo a vyčkat, dokud se pohár nezahojí.*

Bez tebe nikam nejdu.

Zavrtěla hlavou. *Tady to zamlžené místo je pro tebe příliš temné, příliš hluboké. Tady nemůžeš zůstat.*

Daemon odhalil zuby. *Bez tebe nikam nejdu.*

**Tvrdohlavý* nabručený muži!*

Dokážu být stejně tak tvrdohlavý a nabručený jako ty.

Vyplázla na něj jazyk.

Odpověděl jí stejným gestem.

Zamrkala, něco zabreptala a pak se rozesmála.

Ten stříbřitý, sametový smích způsobil, že ho rozbolelo srdce a začal se chvět.

Před tím viděl v dívčí podobě Jaenelle Čarodějku. Teď viděl Jaenelle za Čarodějkou. Teď konečně spatřil ten rozdíl − a přitom to žádný rozdíl nebyl.

Podívala se na něj a oči měla plné jemného smutku. *Musíš se vrátit, Daemone.*

Ty také, odpověděl potichu.

Zavrtěla hlavou. *Tělo umírá.*

Dokážeš ho vyléčit.

Zavrtěla hlavou mnohem rozhodněji. *Nech ho zemřít. Ať si to tělo vezmou. Já to tělo nechci. Teď je mé místo tady. Vidím je odsud všechny, když stojím na svém místě. Všechny sny*

Jaké sny?

Sny ve Světle. Sny v Temnotě a ve Stínech. Všechny sny Zaváhala a vypadala zmateně. *Ty jsi jeden ze snů ve Světle. Hezký sen.*

Daemon těžce polkl. Takhle je tedy všechny viděla? Jako sny? Byla živoucí mýtus, sen vytvořený z masa a krve.

Z masa a krve.

Já nejsem sen, Paní. Já jsem skutečný.

V očích se jí zablesklo. *Co je skutečné?* chtěla vědět. *Vidím krásné věci, slyším je, dotknu se jich rukou mého těla a oni říkají, zlobivé děvče, když si vymýšlí historky, takové věci nejsou skutečné. Vidím zlé věci, kruté věci, zkažené věci, které znečišťují zemi, temnotu, která není Temnotou, a oni říkají, zlobivé děvče, když si vymýšlí historky, zlobivé děvče, které lže. Strýčkové říkají, že nikdo nebude věřit pološílené dívce a smějí se jí a ubližují jejímu tělu, tak jsem se odebrala na místo v mlze, abych viděla jen ty příjemné, krásné věci a stvoření, a jim jsem nechala jen led a mráz, který jim ublíží, když se ho dotknou.* Objala se pažemi a pomalu se kolébala dopředu a dozadu. *Oni mě nechtějí. Nechtějí *mě*. Nemilují *mě*.*

Daemon ji objal pažemi a držel ji v náruči, houpal se s ní a poslouchal, jak z ní padají slova. Naslouchal jejímu osamění a zmatkům. Vyslechl si všechny hrůzy ze Šípova. Zaslechl kousky příběhů o přátelích, kteří vypadali skutečně, ale nebyli skuteční. Naslouchal a chápal všechno to, co ona nechápala a co ani pochopit nemohla.

Jestli nespraví svou roztříštěnou mysl, jestli znovu nespojí mysl se svým tělem, jestli znovu nesloží dohromady čtyřstranný triangl, bude tady chycená v pasti, stane se z ní ztracená duše a bude zamotaná do vlastních střepů tak dlouho, až už nikdy

nedokáže najít cestu ven a dosáhnout na všechno, co miluje ze všeho nejvíc.

Ne, odpověděl jí jemně, když její slova konečně utichla. *Oni tě nechtějí. Oni tě nemilují, ani tě milovat nedokáží. Ale já tě *skutečně* miluji. Kněz tě miluje. Všichni ti krásní a jemní − *oni* tě milují. Čekali jsme tak dlouho, až přijdeš. Potřebujeme, abys tu byla s námi. Potřebujeme, aby ses procházela mezi námi.*

Já nechci to tělo, zasténala. *Jenom bolí.*

Ne vždycky, miláčku. Ne vždycky. Když nebudeš mít tělo, jak uslyšíš zpěv ptáků? Jak pocítíš teplý letní déšť na své pokožce? Jak si pochutnáš na koblihách? Jak se budeš procházet po pláži při západu slunce a pocítíš písek a příliv pod svými …kopýtky?

Pocítil, jak se jí zlepšila nálada a pak zaslechl zachichotání. Když zvedla hlavu, aby se na něj podívala, trochu se pohnula na jeho stehnech, jak na něm obkročmo seděla.

Plamínek se mu vzňal ve slabinách a zavrtěl sebou.

Opřela se vzadu a pozorovala, jak se vzrušil.

V jejím obličeji viděl nevinnost, zvědavost kotěte. Také viděl ženské tvary, které sice nebyly úplně dospělé, ale nebyly už dětské.

Zatnul zuby a tiše zanadával, když ho začala hladit.

Hladila. Pozorovala jeho reakci, jako by nikdy neviděla vzrušeného muže. Hladila. Pozorovala.

Chtěl ji odstrčit. Chtěl, aby se svezla z jeho stehen. Tohle ho zabíjelo. Bylo to nádherné.

Jak natáhl ruku, aby ji zarazil, prohlásila tichým a udiveným hlasem: *Tvoje mužství nemá žádnou páteř.*

Zmocnil se ho vztek. Střepy poháru zarachotily, jak uvolnil běsnění, které tady nemohl nijak ventilovat. Na chvíli se velice, velice obtížně snažil věřit tomu, že ho porovnává s nějakým jiným druhem samců, ale věděl toho příliš mnoho o šílených samcích, kteří si užívali, když mohli zlomit mladou a silnou čarodějnici při její panenské noci.

Matko noci! Není divu, že se nechtěla vrátit.

Zkoumavě si ho prohlížela a byla zmatená. *Má tělo tvého mužství páteř?*

Daemon spolkl vztek. Sadista se přeměnil ve smrtelný hedvábný hlas. *Ne,* zabroukal. *Moje mužství nemá žádnou páteř.*

Měkké, pravila, když ho dál hladila a zkoumala.

Jeho ruce šeptaly kolem jejích stehen a boků. *Mohlo by ti přinést potěšení,* tiše zabroukal.

Potěšení? Oči se jí rozzářily zvědavostí a očekáváním.

Musela vycítit nějakou změnu v jeho nitru. Než ji stihl zarazit, vybuchla a kopla ho do stehna, jak z něj lezla dolů. Byla mimo jeho dosah, objímala se pažemi a zírala na něj.

*Chceš souložit s mým tělem. Jako ti ostatní. Chceš jí udělat dobře, abys mohl zasunout svoje mužství do *ní*.*

Projel jím vztek. *Kdo je *ona?** zeptal se až příliš potichu.

Jaenelle.

Ty jsi Jaenelle.

JÁ JSEM ČARODĚJKA!

Třásl se úsilím, aby na ni nezaútočil. *Jaenelle je Čarodějka a Čarodějka je Jaenelle.*

Nikdy nechtějí mě. Pěstí si zabušila do hrudi. *Nechtějí *mě*. Nechtějí mě uvnitř těla. Chtějí jen souložit s Jaenelle a ne s Čarodějkou.*

Čím dál víc vnímal její rozštěpenou mysl, všechny ty střepy.

Tohle je Čarodějka, zakřičela na něj. *Tohle žije uvnitř toho těla. *Chceš* souložit s Čarodějkou?*

Zmocnila se ho zloba. *Ne. Nechci s tebou *souložit*. Chci se s tebou *milovat*.*

Ať už chtěla říct cokoli, zůstalo to nevysloveno. Zírala na něj, jako by byl něčím úplně neznámým. Učinila jeden váhavý krok jeho směrem.

Tuhle návnadu spolkne, zašeptal Sadista v jeho nitru. *Tuhle návnadu spolkne a vkročí do pěkné pasti.*

Další krok.

Smrtící, smrtící hedvábí.

Další.

Sladká past utkaná z lásky a lží… a pravdy.

Čekal jsem na tebe sedm set let, zabroukal. *Jenom na *tebe*.* Jeho rty se prohnuly do svůdnického úsměvu. *Zrodil jsem se, abych se stal tvým milencem.*

Milencem?

Už byla téměř na dosah.

Bez jeho těla nebyly jeho svůdcovské úponky dost silné, ale spatřil změnu v jejích očích, když dosáhly až k ní.

Přesto, stále zůstávala mimo dosah. *Proč pak tedy chceš tělo?*

Protože tělo mě může podržet pohromadě tak, abych ti mohl poskytnout potěšení. Pozoroval ji, jak o tom přemýšlí. *Líbí se ti mé tělo?*

Je krásné, odpověděla váhavě a pak rychle dodala, *ale tady vypadáš úplně stejně. A Čarodějka může udržet pohromadě tvé mužství.*

Sadista k ní natáhl ruku. *Proč to tedy nezjistíme?*

Vzala ho za ruku a elegantně se na něm usadila, obkročmo přes jeho stehna. Pak na něj hleděla s očekáváním.

Usmíval se na ni, zatímco jeho ruce ji prozkoumávaly a pátraly, uklidňovaly a vzrušovaly. Když ji jeho prsty zalechtaly pod její plavou oháňkou, vyjekla a nadskočila. Přitáhl si ji pevně k sobě a rukou ji objal kolem boků, aby seděla klidně. Druhá ruka hladila hřívu a vzala do dlaní její obličej. Pak ji políbil. Byl to jemný polibek. Rozplývající se polibek. Vzdychla, když jí laskal prsa. Zachvěla se, když jí olízl její malý spirálovitý růžek.

Když měl jistotu, že tuhle návnadu spolkla, zašeptal. *Miláčku, máš pravdu. Tohle místo je pro mne příliš temné. Pohár je příliš křehký a mě … mě to bolí.*

Podívala se na něj s lítostí, ale přikývla.

Počkej, řekl jí, když se od něj chtěla odpojit. *Můžeš jít se mnou nahoru? Nahoru po mé vnitřní pavučině?* Olízl jí ucho. Jeho hlas přešel do tepajícího předení.*Budeme tam stejně v bezpečí.*

Uvolnil naléhavost, kterou cítil, a čekal na její odpověď. Neměl ani tušení, kolik času uběhlo u oltáře, netušil, jestli tam stále ještě byla jejich těla, neměl potuchy, jestli je její tělo stále ještě naživu, ani nevěděl, jestli ta monstra z Šípova už dorazila do svatyně. Nevěděl, co provádí jeho tělo.

Zahnal všechny podobné myšlenky. Neměl teď žádné spojení; Kněz ale ano. Ať prováděl cokoli, byl to Saetanův problém.

Prudký výstup ho přistihl překvapeného. Pevně ji k sobě přitiskl a ona kolem něj omotala nohy.

Milenče, pravila a usmívala se na něj. Pak se zachichotala.

Dumal, jestli během toho dlouhého života, kdy se pohybovala ve své podivné nevinnosti a neobyčejných znalostech, zjistila, co to slovo znamená.

Na tom nezáleží, zašeptal Sadista. *Spolkla návnadu.*

Vystoupali, až byli vysoko v černé pavučině, a on byl v pohodlí nad svou vlastní pavučinou.

Je to lepší? zeptala se plaše.

Mnohem lepší, odpověděl a políbil ji na ústa.

Líbal ji tak dlouho, až se úplně uvolnila, a pak znovu vzdychl.

Pospěš si, zašeptal Sadista.

Opřel své čelo o její a trochu vyjekl, když ho bodl malý spirálovitý roh.

Zasmála se a políbila ho na čelo. *Polibky jsou mnohem lepší?*

Na chvíli se ho zmocnil odpor. Tohle byl dětský hlas. Hlas *mladé* dívky.

Podíval se přes rameno a pátral po ženském těle, které obalovalo tento hlas, a spatřil střepy roztříštěného křišťálového poháru, jak se volně pohybují kolem černé pavučiny.

To byly její střepy. Ty střepy patřily jí. Kousek z ní zůstával stále ještě nedotčený. Musel být. Ta část, která obsahovala znalosti magie. Jak jinak by ho mohla dát takhle dohromady? Jestli ale bude neustále klouzat dovnitř a vně těch střepů …

Stejně jako Tersa. Bude to s ní horší než s Tersou.

Daemone?

Půlnoční hlas, který měl smrtící nádech.

Měj na paměti tuhle její stránku, varoval ho Sadista. *To ostatní ignoruj.*

Daemon se na ni usmál. *Milenko,* pravil a oždiboval jí spodní ret. Pak použil všechny triky, které znal, aby pro ni byla návnada co nejsladší.

Ale nedovolí jí, aby nadzvedla boky a zakryla jeho mužství.

Pořád je tu moc velká tma, zalapal po dechu, když začala sténat a broukat. *Pojďme do červené. To je moje barva zrození.*

Snažila se ze sebe setřást všechny svádivé úponky, které kolem ní omotal, ale on svou past nachystal pečlivě.

Můžeme tam mít i postel, lákal ji.

Zachvěla se. Zasténala. V tom zvuku však neznělo žádné potěšení.

Objevil se obraz. Postel veliká tak akorát na hrátky. Postel s popruhy na připevnění kotníků a zápěstí.

Zahnal tu vidinu a nahradil ji vlastním obrazem. Velká ložnice s vysokými a hebkými koberci. Obrovská postel s nebesy z gázy a sametu. Hedvábné povlečení a hebké přikrývky. Spousty polštářků. Jediné světlo vycházelo z nízkého ohně v krbu a z tuctů zářících svící.

Oslepená jeho romantickou vizí vzdychla a rozplynula se v jeho náruči.

Podržel tento obraz, hladil ji, laskal a pomalu stoupali do rudé.

Když se uvelebili v hedvábí a mezi polštáři, snažil se navázat jakékoli spojení − s vlastním tělem, s Kněžem, s čímkoli − a zalykal se frustrací. Byli už tak blízko. Tak blízko a přesto neměl nic, čeho by se mohl zachytit, aby to mohl dokončit. Byla tu jen síla, kterou Jaenelle vytvořila kolem jeho poháru, aby střepy držely pohromadě.

Laskal ji a utěšoval, leželi spolu, milovali se a on ji držel tak, aby se soustřeďovala na potěšení, zatímco obezřetně čerpal sílu, která vytvářela vnitřní povrch poháru.

Vnitřní povrch praskl. Horní střepy se zatřásly, ale udržely se na místě.

Dost.

Natáhl se po Saetanovi. Našel vyčerpání a vztek.

Udeřil jako první. *Pospěš si, Knězi.* Čekal chvíli a sebral si ještě trochu síly z poháru. *Použij cokoli, co vytvoří smyčku. A připrav se na boj. Přivádím ji zpátky*

Pak se natáhl po svém těle. Stále ještě leželo natažené venku u oltáře vedle těla Jaenelle. Posílil spojení natolik, aby tělo napodobovalo jeho pohyby.

Daemon se usmíval a pomalu se nad ní vztyčil. Jemně jí přitiskl její ruce vedle hlavy.

Líbal ji, tulil se k ní a neustále stoupali, stoupali, stoupali.

Otírala se o něj. *Milenče,* sténala.

Už brzy, zalhal. *Brzy*

Stále nahoru, nahoru.

Byl několik okamžiků od momentu, kdy mohl vklouznout zpátky do svého těla, když se jí rozšířily oči a ona konečně vycítila past, ve které se nacházela.

Ne! vykřikla.

Daemon obnažil zuby a oba vnořil do jejich těl.

Její výkřiky zaplnily místnost s oltářem. Mezi nohama jí začala vytékat krev.

„Uzdrav to tělo, Jaenelle!“ zakřičel Daemon a bojoval, aby ji udržel v jejím těle, zatímco ona se bránila a odstrkovala ho od sebe. „*Uzdrav to tělo!*“

Její strach mu tepal v mysli.

Ty jsi mi lhal. Ty jsi LHAL!

*Řekl bych cokoli, *udělal* bych cokoli, abych tě vrátil zpátky,* zaburácel a jeho nehty se do ní zadíraly, aby ji udržel. *Uzdrav to tělo!*

Nech mě jít, nech mě jít, nech mě jít.

Obě těla spolu zápasila. I jejich nitra spolu bojovala. Když byli úplně propleteni jeden do druhého, ucítil, jak Saetan obtáčí kolem její nohy smyčku.

Jediný závan síly z jejího nitra by ho odtrhl, osvobodil by ji. Namísto toho prosila, žadonila.

*Daemone, prosím. Jsi můj přítel. *Prosím.**

Bolelo to, když ji slyšel takhle žadonit.

Jaenelle. Saetanův hlas, nakřáplý a chvějící se.

Jaenelle přestala bojovat. *Saetane?*

Nechceme tě ztratit, Jaenelle.

Vy mě neztratíte. Vidím vás všechny z mého místa v mlze.

Saetanova slova přicházela pomalu, jako by ho každé zvlášť bolelo. *Ne, Jaenelle. Neuvidíš nás ze svého místa v mlze. Když nevyléčíš vlastní tělo, Daemon a já budeme zničeni.*

Daemon vypustil vzduch přes zuby. Sadista nebyl jediný, kdo dokázal spřádat smrtelné léčky.

Její nářek jim plnil mysli, plnil uši, jak v dětském těle zněl ozvěnou.

Ucítil náhlý příval temné síly, který vzešel ze dna propasti, ucítil, jak ta síla naplnila mladé tělo, které držel v náruči, cítil, jak léčí potrhané maso.

Její tělo se uvolnilo a ochablo.

Daemon zvedl roztřesenou ruku, aby jí pohladil po zlatých vlasech.

„Jsem nemocná," řekla Jaenelle a její hlas zněl tlumeně na jeho hrudi.

„Ne, miláčku," opravil ji jemně. „Jsi jen poraněná. To je rozdíl. Ale půjdeme na jedno bezpečné místo a…"

Svatyně se otřásla, jak někdo narušil temný drahokam.

Rozzlobený mužský hlas se změnil v úděsný řev.

Jaenelle zaječela.

Daemon se ponořil do propasti vteřinu před ní, aby ji zachytil na úrovni rudé, když se snažila uniknout ze svého těla.

Vysál zase trochu síly z poháru a podržel ji.

Střepy se zachvěly.

Ne, Daemone, křičela Jaenelle. *To nemůžeš. To *nemůžeš.** Náhle mu zkolabovala na hrudi. *Vyléčila jsem tělo. Ještě to pořád bolí, ale to se vyléčí. Nech mě jít. Prosím, nech mě jít. Můžeš mít to tělo. Můžeš si s tím tělem dělat, co chceš.*

Daemon přitiskl její záda ke své hrudi. Bradu si opřel o její zlatou hřívu. *Ne, miláčku. Nikdo nebude tvoje tělo používat, jenom ty sama.* Zavřel oči a držel ji pevně. *Poslouchej mě, Paní, Čarodějko. Lhal jsem ti a moc toho lituji. Velice toho lituji. Ale lhal jsem ti, protože tě miluji. Doufám, že to jednoho dne pochopíš.*

Opřela se o něj a nic neříkala.

Poslouchej mě, řekl potichu. *Vezmeme tvé tělo odsud pryč. Ohlídáme ho na bezpečném místě. Je nějaký milník, nějaké znamení v zamlženém místě, které dokážeš vždycky najít?*

Unaveně přikývla.

Máš kolem nohy smyčku. Stáhni ji a uvaž ji kolem toho mezníku. Až budeš připravená, ukáže ti cestu zpátky. Chvíli mu trvalo, než dořekl zbytek. *Jaenelle, prosím, sprav svůj pohár. Najdi všechny střepy a dej ho dohromady. Vrať se do těla, až ti Kněz řekne, že je v bezpečí. Vyrosteš a prožiješ bohatý život. Potřebujeme tě, Paní. Vrať se a procházej se mezi těmi, kdo tě milují, mezi těmi, kteří po tobě tak dlouho toužili.*

Nechal ji odejít.

Chvíli váhala, než se od něj oddělila. Když mezi nimi byla větší vzdálenost, ještě se obrátila.

Daemon těžce polkl. *Zkus si zapamatovat, že tě miluji. A jestli můžeš, prosím, odpusť mi.*

Cítil, jak se zlehýnka dotkla jeho mysli, a pak vycítil, jak temná síla zpevňuje tenkou kůži, která ho držela pohromadě.

Zavřela safírové oči.

Pozoroval, jak se mění její tvary.

Když znovu otevřela oči, stála Jaenelle před ním, nebyla ještě zralou ženou, ale už nebyla dítětem. *Daemone,* řekla a její hlas zněl jako velice něžné pohlazení.

Pak se ponořila do propasti a jemu to zlomilo srdce.

Ještě jednou se vynořil a zhroutil se do svého těla.

Slyšel rozzuřené mužské hlasy, které přicházely z vnějších místností. Slyšel výkřiky bolesti. Slyšel, jak explodují kameny. Slyšel, jak jedna síla bojuje s jinou.

Nehýbal se. Ani to nezkoušel. Položil hlavu na hruď Jaenellina těla a tiše a trpce plakal.

Daemone. Saetan se otřel o jeho mysl a zase se stáhl. *Daemone, co jsi to provedl?*

Nechal jsem ji odejít, plakal Daemon. *Řekl jsem jí, že jí povíš, až pro ni bude bezpečné se sem vrátit. Pověděl jsem jí o té smyčce. Nechal jsem ji jít, Knězi. Sladká Temnoto, nechal jsem ji odejít.*

Co jsi to provedl se sebou?

*Rozbil jsem pohár. Lhal jsem jí. Svedl jsem ji, aby mi důvěřovala a *lhal jsem jí.**

Krátký dotek, jemný a váhavý. *Ona to pochopí, jmenovče. Časem to všechno pochopí.* Saetan se na chvíli vzdálil a pak se zase vrátil. *Nemohu už déle držet to spojení. Cassandra otevře bránu a vezme si tě…*

Saetan byl pryč.

Daemon si otíral obličej do rukávu. Ještě chvíli. Musel to ještě chvíli vydržet. Ale cítil se tak prázdný a tak strašně sám.

Zvuky boje se neustále přibližovaly. Byly blíž a blíž.

Cassandra vtrhla do místnosti. „Nemáme moc času nazbyt.“

Daemon se odtáhl od oltáře a zkolaboval.

Cassandra ho ignorovala, spěchala k oltáři a pohladila Jaenelle po hlavě. „Tys ji nepřivedl zpátky.“

Její hněv pronikl tenkou vrstvou síly, která držela pohár pohromadě, a zanechala v něm slabá místa.

„Tělo se zotavuje,“ pravil Daemon nakřáple. „Když ho uchováš v bezpečí, všechno se zahojí. A…“

Cassandra učinila drsné a pohrdavé gesto.

Daemon se vyděsil. Místnost kolem oltáře se mu zamlžila před očima. Zvuky byly tlumené. Bojoval ze všech sil, aby se dokázal soustředit. Bojoval, aby vydržel stát.

Přidržoval se oltáře; zakrvácené prostěradlo leželo na podlaze a Jaenelle byla zabalena do teplé čisté deky. Černé svíce zářily a stěna za oltářem se měnila v mlhu.

„Kolik času potřebuješ?“ zeptal se Daemon.

Cassandra držela Jaenelle v náruči a hleděla do mlhy. „Neprojdeš s námi bránou?“

Chtěl jít s nimi. Sladká Temnoto, jak silně potřeboval jít s nimi! Ale byla tu Surreal, která bude bojovat tak dlouho, než jí dá nějaký signál, nebo až sama zahyne.

A pak tu byl Lucivar.

Daemon zavrtěl hlavou. „Běžte,“ zašeptal a slzy mu zalily oči. „Běžte.“

„Počítej do deseti,“ nařídila mu Cassandra. „Pak zhas svíce. Bez nich nedokážou otevřít bránu.“ Držela pevně Jaenelle v náruči, vstoupila do mlhy a zmizela.

Nějaký mužský hlas vykřikl: „Támhle je světlo!“

Surreal přispěchala do místnosti s oltářem. „Nastražila jsem několik pastí, abych je zarazila, ale je nezadrží vůbec nic, snad jen když tohle místo vyletí do vzduchu.“

…čtyři, pět, šest …

Svatyně se houpala, jak spojená síla několika drahokamů prorazila další ze štítů.

„Sadi, kde…“

Další příval síly.

„Sakra,“ zasyčela Surreal a vytáhla z kožené pochvy nůž.

Zlostné hlasy se stále blížily.

…osm, devět, deset.

Daemon se pokusil o to, aby zmizely černé svíce. Jenže na to neměl dostatek síly. „Surreal, nech ty svíčky zmizet. Pospěš si.“

Surreal nechala zmizet svíce, chytila Daemona za zápěstí a vytáhla ho skrz kamennou stěnu zrovna ve chvíli, kdy strýčkové ze Šípova pronikli do místnosti s oltářem a prošli kovanou bránou.

Daemon nebyl připraven na rychlý průnik kamennou zdí a Surrealin pokus ho nějak zaštítit nebyl dostatečný. Když konečně pronikli i venkovní zdí, jeho šaty byly celé potrhané a většina pokožky byla rozedraná do krve.

„Sakra, Sadi,“ zanadávala Surreal a zachytila ho, když pod ním podklesla kolena. Použila magii, aby ho udržela vestoje. Zkoumala jeho obličej. „Je v bezpečí?“

V bezpečí? Zoufale potřeboval věřit, že je v bezpečí a že se jednou vrátí.

Rozplakal se.

Surreal ho objala. „No tak, Daemone. Vezmu tě k Deje. Nikdy je nenapadne, aby tě hledali v chaillotském Rudém měsíci.“

Než stačil cokoli říci, Surreal se zachytila zelené pavučiny a vzala ho s sebou. Napřed zamířili do Pruulu, pak změnili pavučiny a nakonec mířili k Chaillotu a k Deje do Rudého měsíce.

~ ~ ~

Když putovali po větrech, držel se Daemon pevně Surreal. Byl příliš slabý na to, aby se s ní dohadoval, příliš vyčerpaný, aby si dělal nějaké starosti. Avšak jeho srdce… Jeho srdce se divoce drželo toho, jak Jaenelle něžně a laskavě vyslovila jeho jméno.

Všechno má svou cenu.

Anne Bishopová

Američanka, tato spisovatelka fantasy je velmi skoupá na jakékoli životopisné údaje, není tedy vyloučeno, že jde o pseudonym. Žije ve státě New York a ve volném čase se ráda věnuje zahradě, četbě a hudbě. Do žánru vstoupila povídkou „Match Girl" v antologii *Ruby Slippers, Golden Tears* (eds. Ellen Datlow & Terri Windling 1995). Od té doby publikovala v různých antologiích přibližně deset kratších prací, povídky tedy píše jen sporadicky. Pokud bychom měli její tvorbu s drobnými výhradami přirovnat k jiným spisovatelkám, pak nejblíže má asi k dílům Jacqueline Careyové a u nás již dobře známé Lynn Flewellingové či snad k oblíbené Laurell K. Hamiltonové. Pro bližší informace můžete navštívit rovněž autorčiny domovské stránky na internetové adrese www.annebishop.com.

Velkou popularitu si Bishopová získala trilogií *The Black Jewels:* **Daughter of the Blood** (1998, č. Dcera čisté krve, Triton 2009), **Heir to the Shadows** (1999, č. Dědička Stínů/připravuje Triton) a **Queen of the Darkness** (2000, č. Královna Temnoty/připravuje Triton). Stejně jako zbytek její tvorby je i tato trilogie romantickou fantasy s temnějším nádechem a příměsí erotiky. Hrdinkou je Jaenelle, budoucí vládkyně, jež má být nositelkou značné magické moci. Zatím jsou však její schopnosti nerozvinuté a ona se tak ocitne v nebezpečném soukolí intrik a složitých mocenských bojů. Celá série vyšla v jednom svazku jako **The Black Jewels Trilogy** (2003) a Anne za ni v roce 2000 získala Cenu Williama L. Crawforda pro začínající autory žánru fantasy. Do stejného světa se vrátila v několika dalších titulech počínaje románem **The Invisible Ring** (2000), příběhem zotročeného Jareda, jenž se jako uprchlík dostane do služby

tajemné Šedé paní, aby záhy zjistil, že jeho nová vládkyně není tím, čím by se mohla zdát, a tak jako ostatní otroci propadne jejímu kouzlu. Bláznivý a závistí sžíraný romanopisec Jarvis vybuduje v románu **Tangled Webs** (2008) strašidelný dům, který se pod falešným pozváním od královny Jaenelle stane pro několik magií nadaných vládců smrtící pastí. V chystaném románu **The Shadow Queen** (2009) se nesmělá a nepříliš krásná Lady Cassidy má stát novou vládkyní zpustošené země, pouze vláda vedená dle starých zákonů a zvyklostí může navrátit kraji bývalou slávu. Někteří hrdinové předchozích svazků se objevují rovněž ve sbírce čtyř příběhů **Dreams Made Flesh** (2005).

V trilogii *Tir Alainn:* **The Pillars of the World** (2001), **Shadows and Light** (2002) a **The House of Gaian** (2003) se po věky propojené země lidí a vznešených Fae od sebe čím dál víc vzdalují, cesty mezi oběma světy rychle mizí, zatímco mezi lidmi zuří krvavý hon na čarodějnice vedený inkvizitorem Adolphem. Fae se ve své poněkud arogantní nadřazenosti o záležitosti lidí příliš nestarají, ale nyní se jich události přímo palčivě dotýkají. Zdá se, že i jejich osud leží v rukou mladé čarodějky Ari. Její rodina se po věky starala o jedno ze Starých míst, udržovala magii živou a zemi svěží a plodnou. Ale i k Ari se rychle blíží hrozba v podobě Adolpha, a pokud se nepodaří překazit jeho plány, cesty do země Fae zmizí navždy a s nimi snad i veškerá magie. Románová dvojice *Ephemera:* **Sebastian** (2006) a **Belladona** (2007) se odehrává ve věčně proměnlivé zemi plné ostrovů navzájem propojených mnoha mosty, pevninu udržuje v klidu magie Krajinářů, na její tvar mají totiž vliv jakékoli silné emoce. Již téměř zapomenutý Pojídač světa se vrací, aby po celé zemi rozprostřel svůj temný vliv, jediná naděje tkví v několika hrdinech příběhu a v lásce, která dokáže projít i pouhým snem.

Martin Šust



TRIFID

Anne Bishopová
Dcera čisté krve
Černé drahokamy − kniha první

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze/Kroměříži roku 2010
jako svou 1236. publikaci, v edici TRIFID svazek 315.
Vydání 1.
Z anglického originálu Daughter of the Blood
přeložila Jana Odehnalová.
Ilustrace na obálce Larry Rostant.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Redakce Jana Čermáková a Renáta Bzonková.
Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 978-80-7387-217-5
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 318,− Kč
(členové SFK TRIFID 248,− Kč)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat
na internetové adrese www.tridistri.cz
Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách
SF klubu Trifid.
Klubová výdejna pro knihy z edice Trifid vydané
nakladatelstvím Triton: Knihkupectví Krakatit
Jungmannova 14, Praha 1
tel: 222 519 838